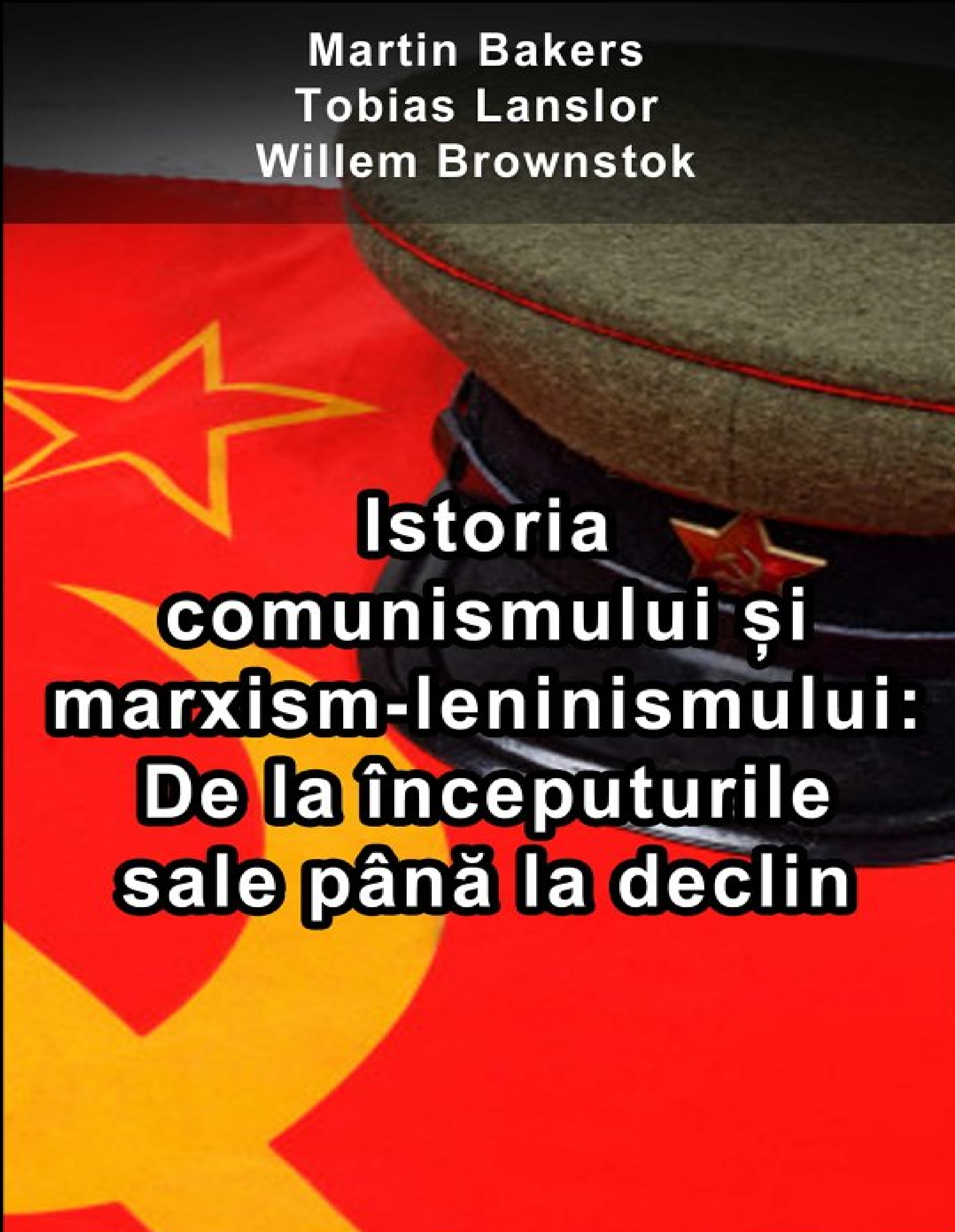
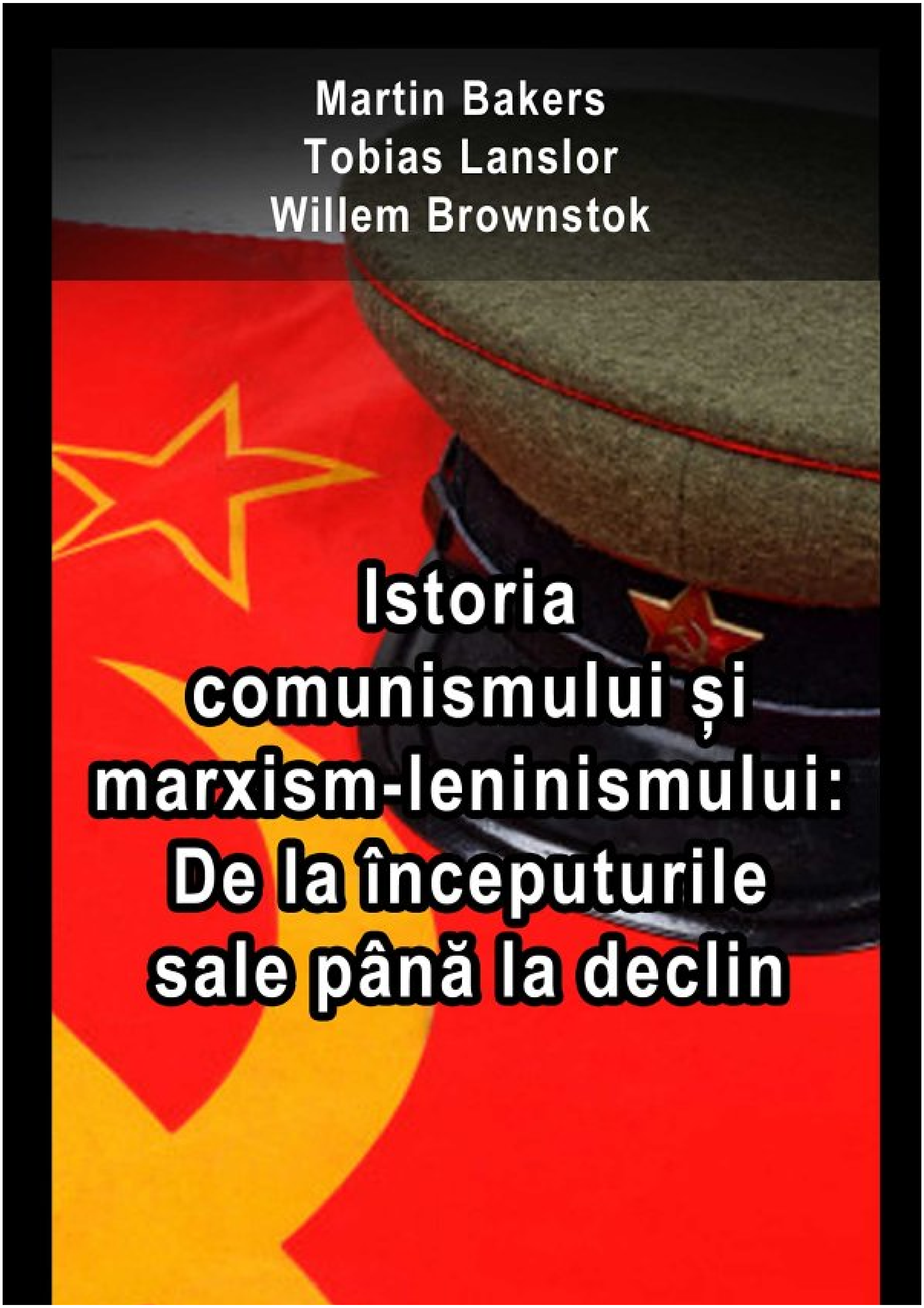
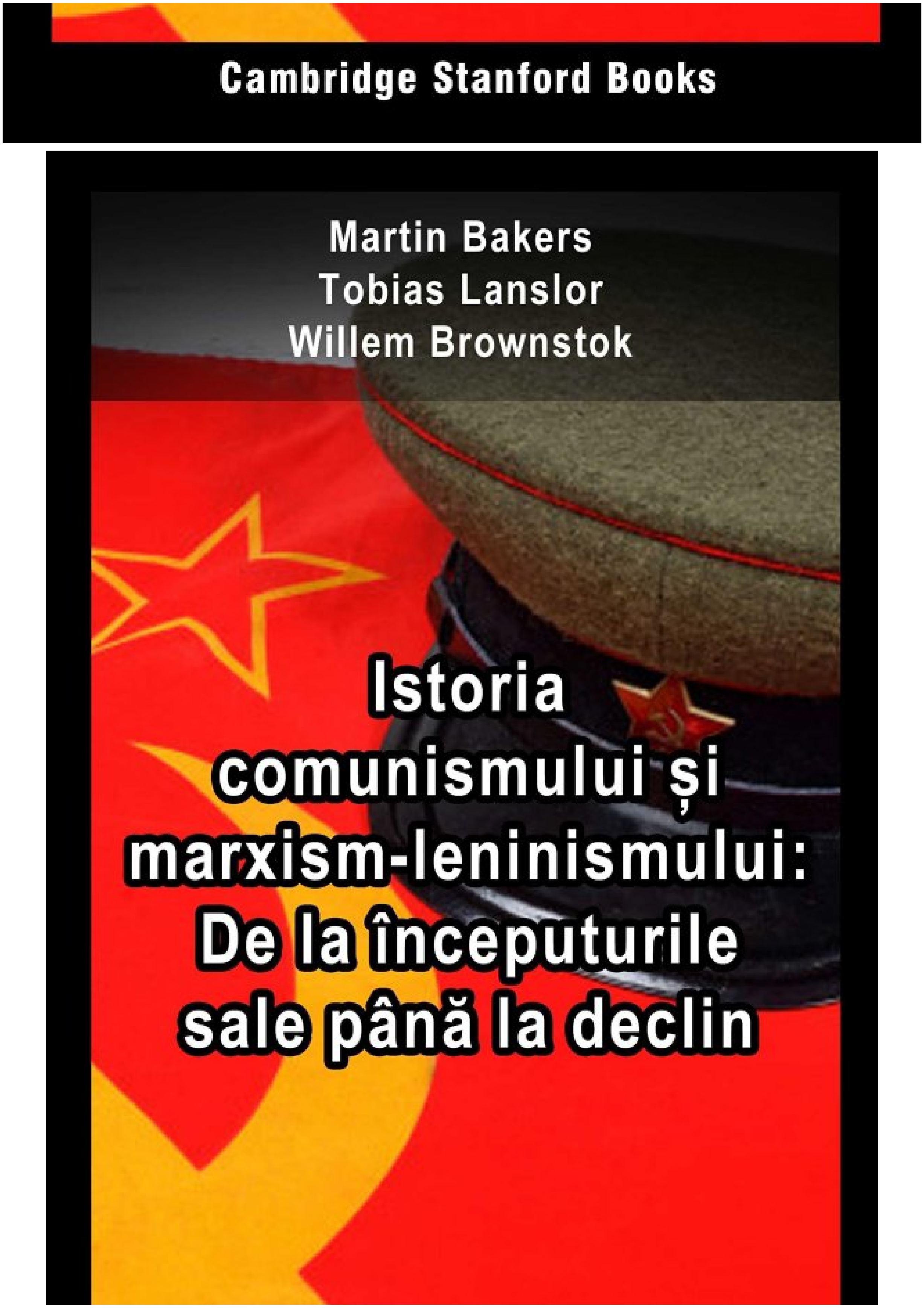
Martin Bakers
Tobias Lanslor
Willem Brownstok

Istoria comunismului și marxism-leninismului: De la începuturile sale până la declin

Cambridge Stanford Books

Martin Bakers
Tobias Lanslor
Willem Brownstok
Istoria comunismului și marxism-leninismului: De la începuturile sale până la declin

Cambridge Stanford Books
Martin Bakers
Tobias Lanslor
Willem Brownstok
Istoria comunismului și marxism-leninismului: De la începuturile sale până la declin

Cambridge Stanford Books

Istoria comunismului și marxism-leninismului: De la începuturile sale până la declin

Martin Bakers

Tobias Lanslor

Willem Brownstok

Editor: Cambridge Stanford Books

Traducător: Dumitru Budescu

"Istoria comunismului și marxism-leninismului: De la începuturile sale până la declin"

"Cover: Freepik, Pixabay and Wikimedia Commons"

Mulțumiri

Mulțumim tuturor celor care ne susțin inițiativa și ne ajută foarte mult. Acesta este un proiect minunat. Încurajarea și sprijinul dvs. reprezintă pentru noi o mare contribuție de energie și speranță.

Introducere

Istoria comunismului cuprinde o mare varietate de ideologii și mișcări politice care împărtășesc valorile teoretice esențiale ale proprietății comune a bogăției, a întreprinderii economice și a proprietății. Cele mai multe forme noi de comunism se bazează cel puțin nominal pe marxism, o ipoteză și un proces conceput de Karl Marx în secolul al XIX-lea. Ulterior, marxismul a câștigat o mare răspândire în toată Europa și, la sfârșitul anilor 1800, susținătorii săi militanți au contribuit la o serie de revoluții eșuate pe acel continent. În aceeași eră, a existat în același mod o proliferare a partidelor comuniste care au respins revoluția armată, dar au îmbrățișat idealul marxist de proprietate colectivă și o societate fără clase.

În ciuda faptului că ipoteza marxistă a sugerat că locurile cele mai bune pentru revoluția socială, fie prin tranziție pașnică, fie prin puterea armelor, au fost societăți industriale, comunismul a avut principalul succes în țările subdezvoltate cu sărăcie endemică, exemplificate de Imperiul Rus și Republica China.. În 1917, Partidul Bolșevic a preluat puterea în timpul Revoluției Ruse și a creat Uniunea Sovietică, primul stat socialist auto-declarat din lume. Bolșevicii au îmbrățișat pe deplin conceptul de internaționalism proletar și revoluție mondială, văzând lupta lor ca pe un internațional în locul unei cauze pur regionale.Aceasta avea să aibă un impact fenomenal asupra răspândirii comunismului în secolul al XX-lea, deoarece Uniunea Sovietică a instalat recente guverne marxiste-leniniste în Europa Centrală și de Est după cel de-al doilea război mondial și a susținut indirect ascensiunea altora în America, Asia și Africa. Pivotul acestei politici a fost Internaționala comunistă, cunoscută și sub numele de Comintern, formată cu perspectiva de a ajuta și a sprijini partidele comuniste din întreaga lume și de a încuraja revoluția. Aceasta a fost una dintre cauzele majore ale tensiunilor din timpul Războiului Rece, întrucât Statele Unite și aliații săi militari au echivalat răspândirea globală a comunismului cu

expansionismul sovietic.format cu perspectiva sprijinirii și asistării partidelor comuniste din întreaga lume și promovării revoluției. Aceasta a fost una dintre cauzele majore ale tensiunilor din timpul Războiului Rece, întrucât Statele Unite și aliații săi militari au echivalat răspândirea globală a comunismului cu expansionismul sovietic.format cu perspectiva sprijinirii și asistării partidelor comuniste din întreaga lume și promovării revoluției. Aceasta a fost una dintre cauzele majore ale tensiunilor din timpul Războiului Rece, întrucât Statele Unite și aliații săi militari au echivalat răspândirea globală a comunismului cu expansionismul sovietic.

Istoria comunismului

Până în 1985, o treime din populația lumii trăia sub un sistem de guvernare marxist-leninist într-o formă sau alta. Cu toate acestea, a existat o dezbatere semnificativă între ideologii comunisti și marxisti cu privire la faptul dacă majoritatea acestor țări ar putea fi considerate în mod semnificativ marxiste, deoarece multe dintre componentele de bază ale sistemului marxist au fost modificate și revizuite de astfel de țări. Eșecul acestor guverne de a fi la înălțimea idealului unei societăți comuniste în plus, deoarece tendința lor generală spre creșterea autoritarismului a fost legată de declinul comunismului de la sfârșitul secolului al XX-lea. Odată cu dizolvarea Uniunii Sovietice în 1991, mai multe state marxist-leniniste au respins sau abolit ideologia cu totul. Până în secolul 21, doar un număr mic de state marxiste-leniniste a rămas, și anume Cuba, Vietnam și Laos.În ciuda păstrării unui angajament nominal față de comunism, China a încetat absolut să fie guvernată de principiile maoismului, revenind la un regim autoritar cu o economie mixtă.

Dezvoltare nouă (anii 1830–1916)

Comunismul pre-marxist

Multe grupuri istorice au fost considerate ca urmând forme de comunism. Karl Marx și un alt teoretician primar comunist credeau că societățile de vânători-culegători, așa cum s-au găsit în paleolitic, erau absolut egalitare și, prin urmare, a denumit ideologia lor. Creștinismul timpuriu a susținut o formă de proprietate comună bazată pe învățăturile din Testamentul recent, care punea accentul pe împărtășirea tuturor. În plus, alte secte evreiești arhaice, precum esenienii, au susținut egalitarismul și viața comunitară.

În prima perioadă nouă din Europa, au apărut diferite grupuri care susțineau ideile comuniste. Opera lui Tommaso Campanella din

1601 Orașul Soarelui a propagat conceptul unei societăți în care produsele societății ar trebui să fie împărțite în mod egal. În câteva secole, diferite grupuri de pe partea rotundă din timpul războiului civil englez au propagat redistribuirea bogăției pe o bază egalitară, și anume nivelurile și săpătorii. În secolul al XVIII-lea, filosoful francez Jean Jacques Rousseau, în extrem de influentul său Contract social (1762), a subliniat baza pentru o ordine politică bazată pe suveranitatea populară în locul reglementării monarhilor. Opiniile sale s-au dovedit influente în timpul Revoluției franceze din 1789, în care diverși anti-monarhiști, în special iacobinii,a susținut ideea redistribuirii bogăției în mod egal între oameni, inclusiv Jean-Paul Marat și Gracchus Babeuf. Acesta din urmă a fost implicat în Conspirația Egalilor din 1796, intenționând să stabilească un regim revoluționar bazat pe proprietatea comunală, egalitarismul și redistribuirea proprietății. Oricum, complotul a fost detectat și el și alți câțiva implicați au fost arestați și executați. În pofida acestui eșec, exemplul regimului revoluționar francez și condamnarea insurecției lui Babeuf a fost o inspirație pentru gânditorii francezi radicali, exemplificați de Henri de Saint-Simon, Louis Blanc, Charles Fourier și Pierre-Joseph Proudhon, care au declarat că "proprietatea este furtul!"Acesta din urmă a fost implicat în Conspirația Egalilor din 1796, intenționând să stabilească un regim revoluționar bazat pe proprietatea comunală, egalitarismul și redistribuirea proprietății. Oricum, complotul a fost detectat și el și alți câțiva implicați au fost arestați și executați. În pofida acestui eșec, exemplul regimului revoluționar francez și condamnarea insurecției lui Babeuf a fost o inspirație pentru gânditorii francezi radicali, exemplificați de Henri de Saint-Simon, Louis Blanc, Charles Fourier și Pierre-Joseph Proudhon, care au declarat că "proprietatea este furtul!"Acesta din urmă a fost implicat în Conspirația Egalilor din 1796, intenționând să stabilească un regim revoluționar bazat pe proprietatea comunală, egalitarismul și redistribuirea proprietății. Oricum, complotul a fost detectat și el și alți câțiva implicați au fost arestați și executați. În pofida acestui eșec, exemplul regimului revoluționar francez și condamnarea insurecției lui Babeuf a fost o inspirație pentru gânditorii francezi radicali, exemplificați de Henri de Saint-Simon, Louis Blanc, Charles Fourier și Pierre-Joseph Proudhon, care au

declarat că "proprietatea este furtul!"exemplul regimului revoluționar francez și al condamnării insurecției lui Babeuf a fost o inspirație pentru gânditorii francezi radicali, exemplificat de Henri de Saint-Simon, Louis Blanc, Charles Fourier și Pierre-Joseph Proudhon, care au declarat că "proprietatea este furtul!"exemplul regimului revoluționar francez și al condamnării insurecției lui Babeuf a fost o inspirație pentru gânditorii francezi radicali, exemplificat de Henri de Saint-Simon, Louis Blanc, Charles Fourier și Pierre-Joseph Proudhon, care au declarat că "proprietatea este furtul!"

În anii 1830 și 1840, conceptele egalitare ale comunismului și ideile conexe ale socialismului deveniseră foarte populare în cercurile revoluționare franceze datorită scrierilor criticilor și filozofilor sociali exemplificate de Pierre Leroux și Théodore Dézamy, ale căror critici ale liberalismului burgheziei au dus la respingerea intelectuală pe scară largă a capitalismului laissez-faire atât pe motive economice, filosofice, cât și morale. Foarte important, Philippe Buonarroti, unul dintre co-conspiratorii lui Babeuf, a supraviețuit represiunii împotriva Conspirației Egalilor și a scris ulterior influenta carte Babeuf's Conspiracy for Equality publicată pentru prima dată în 1828. Buonarroti 'Lucrările și învățăturile au continuat să inspire grupurile comuniste babouviste timpurii, exemplificate de Liga comunistă creștină a Justilor din 1836, condusă de Wilhelm Weitling, care va fi ulterior fuzionată cu Comitetul de corespondență comunistă de la Bruxelles. Această fuziune a celor două grupuri în 1847 a format Liga Comunistă, condusă de liderul muncitor socialist german Karl Schapper, care, în același an, a însărcinat doi membri fondatori, Karl Marx și Friedrich Engels, să scrie un manifest care să expună principiile politicii recente. Parte.să scrie un manifest care să expună principiile recentului partid politic.să scrie un manifest care să expună principiile recentului partid politic.

Marxism

Karl Marx

> Comunismul este enigma istoriei rezolvate și se știe că este această soluție.

- Karl Marx, 1844

În anii 1840, filosoful și sociologul german Karl Marx, care locuia în Anglia după ce a fugit de autoritățile din statele germane, unde era considerat o amenințare politică, a început să publice cărți în care și-a prezentat teoriile pentru o varietate de comunism cunoscut acum ca Marxism. Marx a fost ajutat financiar și susținut de alți emigrați germani, Friedrich Engels (1820–1895), care, la fel ca Marx, fugiseră de la autoritățile germane în 1849. Marx și Engels au preluat multe influențe ale filosofilor anteriori. Din punct de vedere politic, au fost influențați de Maximilien Robespierre și de alte câteva figuri radicale ale Revoluției Franceze, în timp ce din punct de vedere economic au fost influențați de David Ricardo. Filozofic, au fost influențați de Georg Wilhelm Friedrich Hegel. Engels l-a întâlnit în mod regulat pe Marx la Biblioteca Chetham din Manchester,Anglia din 1845 și alcova unde s-au întâlnit rămân identice cu astăzi. Aici Engels și-a relatat experiențele sale din Manchester industrial, cronicate în starea clasei muncitoare din Anglia, subliniind luptele clasei muncitoare.

Marx a afirmat că "istoria tuturor societăților existente până acum este istoria luptelor de clasă", ceva despre care credea că se întâmplă între burghezie (puținele clase superioare selectate și clasa medie superioară) care apoi controla societatea și proletariatul (clasa muncitoare mase) care s-au străduit să producă totul, dar care nu aveau control politic. El a susținut ideea că societatea umană a trecut printr-o ordine de succesiune de etape progresive de la comunismul primitiv până la sclavie, feudalism și apoi capitalism; și că acest lucru, la rândul său, va fi înlocuit de comunism. Pentru Marx, comunismul a fost văzut ca inevitabil încă incert și de dorit.

Marx a fondat Comitetul de corespondență comunistă în 1846 prin care diferiții comuniști, socialiști și un altul de stânga din întreaga Europă puteau păstra legătura între ei în fața represiunii politice. Apoi a publicat Manifestul comunist în 1848, care s-ar dovedi a fi unul dintre cele mai influente texte comuniste scrise vreodată. Ulterior a început să lucreze la o epopee cu mai multe volume care să examineze și să critice economia capitalistă și rezultatul pe care l-

a avut asupra politicii, societății și filozofiei - primul volum al lucrării cunoscut sub numele de Capital: Critica economiei politice a fost publicat în 1869. Oricum, Marx și Engels nu erau interesați doar să scrie despre comunism, întrucât erau mai activi în susținerea activității revoluționare care ar duce la crearea guvernelor comuniste în întreaga Europă.Au ajutat la înființarea Asociației Internaționale a Muncitorilor, care va deveni mai târziu cunoscută sub numele de Prima Internațională care unește diverși comuniști și socialiști, Marx fiind ales în Consiliul General al Asociației.

Dezvoltarea timpurie a marxismului

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, diferite organizații de stânga din Europa au continuat să lupte împotriva numeroaselor regimuri autocratice de dreapta care erau atunci la putere. În Franța, socialiștii au înființat un guvern cunoscut sub numele de Comuna de la Paris după căderea lui Napoleon al III-lea în 1871, dar în curând au fost răsturnați și mulți dintre membrii lor au fost executați de contrarevoluționari. Între timp, Karl Marx și Friedrich Engels s-au alăturat Partidului Social Democrat German, care fusese creat în 1875, dar care a fost interzis în 1879 de guvernul german, condus atunci de cancelarul Otto von Bismarck, care a considerat că este o amenințare politică din motive de natura sa revoluționară și numărul tot mai mare de susținători. În 1890, partidul a fost re-legalizat și până atunci a adoptat pe deplin principiile marxiste.Ulterior, a obținut o cincime din voturi la alegerile din Germania și unii dintre liderii săi, exemplificați de August Bebel și Wilhelm Liebknecht, au devenit personalități publice bine cunoscute.

Comuniștii disprețuiesc să-și ascundă punctele de vedere și scopurile. Ei dezvăluie deschis că scopurile lor pot fi atinse numai prin răsturnarea forțată a tuturor condițiilor sociale existente. Lasă clasele conducătoare să tremure la o revoluție comunistă. Proletarii nu au nimic de pierdut decât lanțurile lor. Au o lume de câștigat.

—Karl Marx, 1848

La acea vreme, marxismul a decolat nu numai în Germania, dar a câștigat în plus popularitate în Ungaria, monarhia habsburgică și

Țările de Jos, în ciuda faptului că nu a obținut un astfel de succes în alte națiuni europene precum Regatul Unit, unde Marx și Engels au avut a fost bazat. Cu toate acestea, ideologia politică recentă a câștigat suficient sprijin pentru a fi fondată o organizație cunoscută sub numele de a doua internațională pentru a uni diferitele grupuri marxiste din întreaga lume.

Pe măsură ce marxismul a decolat, a început să fie criticat de un alt intelectual european, inclusiv de colegi socialiști și de stânga. Exemplificat de, anarhistul colectivist rus Mihail Bakunin a criticat ceea ce credea că sunt defectele ipotezei marxiene că statul se va dizolva în cele din urmă sub un guvern marxist, în locul lui credea că statul va câștiga puterea și va deveni autoritar. În plus, critica a venit de la un alt sociolog exemplificat de germanul Max Weber, care, în timp ce admira Marx, nu era de acord cu multe dintre ipotezele sale cu privire la natura societății.Unii marxiști au încercat să se adapteze la aceste critici și la natura schimbătoare a capitalismului, iar Eduard Bernstein a subliniat ideea marxiștilor care aduc provocări juridice împotriva administrațiilor actuale cu privire la tratamentul claselor muncitoare în loc de a accentua doar revoluția violentă, așa cum au făcut marxiștii mai ortodocși. Alți marxiști s-au opus lui Bernstein și altor revizioniști, cu mulți dintre ei, printre care Karl Kautsky, Otto Bauer, Rudolf Hilferding, Rosa Luxemburg, Vladimir Lenin și Georgi Plekhanov, ținând ferm conceptul de răsturnare violentă a ceea ce ei considerau guvernul controlat de burghezie și în locul stabilirii o dictatură a proletariatului.Otto Bauer, Rudolf Hilferding, Rosa Luxemburg, Vladimir Lenin și Georgi Plekhanov rămân ferm la conceptul de răsturnare violentă a ceea ce ei vedeau drept guvernul controlat de burghezie și în locul instituirii unei dictaturi a proletariatului.Otto Bauer, Rudolf Hilferding, Rosa Luxemburg, Vladimir Lenin și Georgi Plekhanov rămân ferm la conceptul de răsturnare violentă a ceea ce ei vedeau drept guvernul controlat de burghezie și în locul instituirii unei dictaturi a proletariatului.

Periodizarea comunismului internațional din 1994

Existența istorică a Internaționalului comunist (Comintern) și a mișcării comuniste mai largi este împărțită între perioade, despre

modificările politicii generale pe care a urmat-o.

- Perioada comunismului de război (1918-1921), care a cunoscut formarea internațională, războiul civil rus, o revoltă generală revoluționară după Revoluția din octombrie, care a dus la formarea primelor partide comuniste din întreaga lume și la înfrângerea mișcărilor revoluționare muncitoare în Germania, Ungaria, Finlanda și Polonia.
- Perioada recentă a politicii economice (1921-1929) care a marcat sfârșitul războiului civil din Rusia și recentele măsuri economice luate de guvernul bolșevic, diminuarea valului revoluționar din Europa și luptele interne din cadrul partidului bolșevic și al Cominternului după Moartea lui Lenin și înainte de consolidarea absolută a puterii de către Stalin.
- A treia perioadă (1929–1934), un viraj ultra-stânga care a cunoscut industrializarea și colectivizarea rapidă în Uniunea Sovietică sub reglementarea lui Stalin, refuzul comuniștilor de a coopera cu social-democrații din alte țări (etichetându-i ca fasciști sociali) și ascensiunea finală a lui Adolf Hitler în Germania ceea ce a dus la abandonarea politicii de linie tare din această perioadă. În plus, acești ani au văzut subordonarea completă a tuturor partidelor comuniste din întreaga lume față de directivele Partidului Comunist al Uniunii (bolșevici), făcând Cominternul mai mult sau mai puțin un organ al partidului comunist sovietic.
- Perioada Frontului Popular (1934-1939) care a marcat chemarea de către Comintern către toate forțele populare și democratice (nu doar comuniste) de a se uni pe fronturile populare împotriva fascismului. Produsele din această perioadă au fost guvernele frontului popular din Franța și Spania. Oricum, această perioadă a fost, de altfel, marcată de epurări pe scară largă a oricui suspectat ca inamic al regimului stalinist, atât în Uniunea Sovietică, cât și în străinătate. Aceste purjări în masă au dus la ruperea frontului popular în Spania în timpul războiului civil spaniol și la căderea Spaniei la Francisco Franco.

- Perioada de promovare a păcii (1939-1941), rezultat al semnării Pactului Molotov – Ribbentrop care a dus la invazia sovietică a Poloniei. În această perioadă, comuniștii susțineau neparticiparea la al doilea război mondial, etichetând războiul drept imperialist. Termenul de derrotism revoluționar a fost folosit de Comintern în această perioadă pentru a se referi la propaganda anti-război a comuniștilor din Europa de Vest împotriva guvernelor lor naționale.
- Perioada Frontului de Est, numită uneori al doilea Front Popular (1941-1943), a fost ultima perioadă a Cominternului, începând imediat după invazia germană a Uniunii Sovietice, cu apelul lui Stalin din 3 iulie 1941 către întreaga lume liberă pentru a se uni și combate nazismul prin toate mijloacele. Aceasta a fost o perioadă de antifascism militant, apariția mișcărilor de eliberare națională în întreaga Europă ocupată și, în cele din urmă, dizolvarea Cominternului în 1943.
- Războiul rece timpuriu (1947-1960) în care Uniunea Sovietică și Armata Roșie au instalat regimul comunist în cea mai mare parte a Europei de Est (cu excepția Iugoslaviei și Albaniei, care avea regimuri comuniste independente). Un efort major de susținere a activității partidului comunist în democrațiile occidentale, predominant Italia și Franța, nu a reușit să câștige poziții în guvern.
- Războiul rece târziu (anii 1960-1970) în care China s-a întors împotriva Uniunii Sovietice și a organizat partide comuniste alternative în multe țări. O atenție intensă a fost acordată mișcărilor revoluționare din lumea a treia care au avut succes în unele locuri exemplificate de Cuba și Vietnam. Comunismul a fost învins decisiv în alte state, inclusiv în Malaya și Indonezia. În 1972–1979, a existat o distensie între Uniunea Sovietică și Statele Unite.
- Sfârșitul comunismului în Europa (1980-1992), în care statele client sovietice erau puternic în defensivă, ca în Afganistan și Nicaragua. Statele Unite au escaladat conflictul cu cheltuieli militare foarte grele. După un ordin de succesiune de lideri de scurtă durată, Mihail Gorbaciov a venit la putere la Kremlin și a

început o politică de glasnost și perestroika, menită să reînvie economia sovietică stagnantă. Sateliții europeni conduși de Polonia au devenit din ce în ce mai independenți și în 1989 toți au expulzat conducerea comunistă. Germania de Est a fuzionat în Germania de Vest cu aprobarea Moscovei. La sfârșitul anului 1991, însăși Uniunea Sovietică a fost dizolvată în state independente necomuniste. Multe partide comuniste din întreaga lume fie s-au prăbușit, fie au devenit entități independente necomuniste. Oricum, China, Coreea de Nord, Laos,Vietnamul și Cuba au menținut regimuri comuniste. După 1980, China a adoptat o economie orientată spre piață, care a salutat comerțul pe scară largă și relațiile de prietenie cu Statele Unite.

Primele state socialiste (1917-1944)

Revoluția Rusă, Leninismul și formarea Uniunii Sovietice

La începutul secolului al XX-lea, Imperiul Rus era o autocrație controlată de țarul Nicolae al II-lea, milioane de populație agrară din țară trăind într-o sărăcie extremă. Funcția istoricului anticomunist Robert a menționat că "sărăcia și opresiunea constituiau cel mai bun sol pentru marxism să crească". Cel mai responsabil pentru introducerea ideologiei în țară a fost Georgi Plekhanov, în ciuda faptului că mișcarea în sine a fost organizată în principal de Vladimir Lenin, care fusese exilat pentru o vreme într-un lagăr de prizonieri din Siberia de către guvernul țarist pentru credințele sale. Un grup marxist cunoscut sub numele de Partidul Socialist Democrat al Muncii din Rusia s-a format în țară, în ciuda faptului că s-a împărțit în curând în două fracțiuni principale, și anume bolșevicii conduși de Lenin și menșevicii conduși de Julius Martov. În 1905,a avut loc o revoluție împotriva reglementării țarului în care s-au format consilii muncitoare cunoscute sub numele de sovietici în multe părți ale țării, iar țarul a fost nevoit să pună în aplicare reforma democratică, introducând un guvern ales, Duma.

În 1917, cu mai multă tulburare socială împotriva Dumei și rolul său în implicarea Rusiei în Primul Război Mondial, bolșevicii au

preluat puterea în Revoluția din octombrie. Au început să remodeleze țara prin naționalizarea diferitelor industrii și confiscarea pământului de la aristocrați bogați și redistribuirea acestora între țărani. Ulterior, aceștia au ieșit din războiul împotriva Germaniei prin semnarea Tratatului de la Brest-Litovsk, care a fost nepopular printre mulți din Rusia, pentru că a oferit zone întinse de teren Germaniei. De la început, guvernul recent s-a confruntat cu rezistență dintr-o multitudine de forțe cu perspective diferite, inclusiv anarhiști, social-democrați, care au preluat puterea în Republica Democrată Georgia, socialiști-revoluționari, care au format Komuch-ul în Samara, Rusia,forțe de rezistență țariste împrăștiate, cunoscute sub numele de Garda Albă, mai mult, sub numele de puteri occidentale. Acest lucru a dus la evenimentele războiului civil rus pe care bolșevicii le-au câștigat și ulterior și-au consolidat puterea asupra întregii țări, centralizând puterea de la Kremlin în capitala Moscovei. La începutul anilor 1920, Lenin a început să recruteze muncitori negri, acuzând partidele politice americane că nu fac mai mult pentru a face campanie pentru drepturile negri. O mână de activiști negri au fost fascinați de comunism, iar Cyril Briggs a condus o organizație numită African Blood Brotherhood. În 1922, Republica Sovietică Federativă Sovietică Rusă a fost redesignată oficial pentru a conduce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cunoscută pur și simplu ca Uniunea Sovietică.Acest lucru a dus la evenimentele războiului civil rus pe care bolșevicii le-au câștigat și ulterior și-au consolidat puterea asupra întregii țări, centralizând puterea de la Kremlin în capitala Moscovei. La începutul anilor 1920, Lenin a început să recruteze muncitori negri, acuzând partidele politice americane că nu fac mai mult pentru a face campanie pentru drepturile negri. O mână de activiști negri au fost fascinați de comunism, iar Cyril Briggs a condus o organizație numită African Blood Brotherhood. În 1922, Republica Sovietică Federativă Sovietică Rusă a fost redesignată oficial pentru a conduce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cunoscută pur și simplu ca Uniunea Sovietică.Acest lucru a dus la evenimentele războiului civil rus pe care bolșevicii le-au câștigat și ulterior și-au consolidat puterea asupra întregii țări, centralizând puterea de la Kremlin în capitala Moscovei. La începutul anilor 1920, Lenin a început să recruteze

muncitori negri, acuzând partidele politice americane că nu fac mai mult pentru a face campanie pentru drepturile negri. O mână de activiști negri au fost fascinați de comunism, iar Cyril Briggs a condus o organizație numită African Blood Brotherhood. În 1922, Republica Sovietică Federativă Sovietică Rusă a fost redesignată oficial pentru a conduce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cunoscută pur și simplu ca Uniunea Sovietică.acuzând partidele politice americane că nu fac mai mult pentru a face campanie pentru drepturile negre. O mână de activiști negri au fost fascinați de comunism, iar Cyril Briggs a condus o organizație numită African Blood Brotherhood. În 1922, Republica Sovietică Federativă Sovietică Rusă a fost redesignată oficial pentru a conduce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cunoscută pur și simplu ca Uniunea Sovietică.acuzând partidele politice americane că nu fac mai mult pentru a face campanie pentru drepturile negre. O mână de activiști negri au fost fascinați de comunism, iar Cyril Briggs a condus o organizație numită African Blood Brotherhood. În 1922, Republica Sovietică Federativă Sovietică Rusă a fost redesignată oficial pentru a conduce Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cunoscută pur și simplu ca Uniunea Sovietică.

În 1924, Lenin a demisionat din funcția de lider al Uniunii Sovietice din cauza sănătății precare și a murit în curând, iar Iosif Stalin a preluat controlul.

Comintern, invazie mongolă și răscoale comuniste în Europa

În 1919, guvernul bolșevic din Rusia a instigat la crearea unei organizații comuniste internaționale care să acționeze ca a treia internațională după prăbușirea celei de-a doua internaționale în 1916. Aceasta a fost cunoscută sub numele de internațională comunistă, în ciuda faptului că a fost prescurtată de obicei Comintern. De-a lungul existenței sale, Cominternul va fi dominat de Kremlin, în pofida poziției sale internaționaliste. Între timp, în 1921, Uniunea Sovietică și-a invadat Mongolia vecină pentru a sprijini o revoltă populară împotriva chinezilor care apoi controlau țara, instituind un guvern pro-sovietic care a declarat că națiunea este Republica Populară Mongolă în 1924.

Cominternul și alte astfel de grupuri comuniste susținute de sovietici s-au răspândit în curând pe o mare parte a lumii, cu toate acestea, în special în Europa, unde influența noii revoluții ruse era încă puternică. În Germania, răscoala spartacistă a avut loc în 1919, când comuniștii înarmați au sprijinit muncitorii revoltați, dar guvernul a respins violent rebeliunea cu ajutorul unui grup paramilitar de dreapta, Freikorps, cu mulți comuniști germani remarcabili exemplificați de Rosa Luxemburg ucisă. În câteva luni, un grup de comuniști au preluat puterea printre tulburările publice din regiunea germană Bavaria, formând Republica Sovietică Bavariană, în ciuda faptului că încă o dată acest lucru a fost pus în violență de către Freikorps, despre care istoricii cred că au ucis în jur de 1 200 de comuniști. și simpatizanții lor.

În același an, frământările politice din Ungaria, după înfrângerea lor din Primul Război Mondial, au condus la preluarea controlului de către un guvern de coaliție al Partidului Social Democrat și al Partidului Comunist. Partidul comunist condus de Bela Kun a devenit în curând dominant și a instituit diverse reforme comuniste în țară, dar țara însăși a fost ulterior invadată de România vecină în câteva luni care a răsturnat guvernul, liderii săi fie scăpând în străinătate, fie fiind executați. În 1921, a avut loc o revoltă comunistă împotriva guvernului, în timp ce muncitorii din fabricile de susținere erau în grevă la Torino și Milano, în nordul Italiei, dar guvernul a acționat rapid și a anulat rebeliunea. În același an, în Germania a avut loc o rebeliune comunistă, pentru a fi zdrobită,dar altele au avut loc în 1923, care a fost încă o dată înfrânt de guvern. Mai mult, comuniștii din Bulgaria au încercat o revoltă în 1923, dar, ca majoritatea omologilor lor din toată Europa, au fost învinși.

Organizații frontale

Partidele comuniste erau organizații strâns legate, care exercitau un control strict asupra membrilor. Pentru a ajunge la simpatizanții care nu doresc să se alăture partidului, au fost create organizații de front care susțineau poziții aprobate de partid. Sub conducerea lui Grigory Zinoviev la Kremlin, Comintern a stabilit fronturi în multe țări în anii 1920 și după aceea. Pentru a-și coordona activitățile,

Comintern a înființat diferite organizații umbrelă internaționale (care leagă grupuri peste granițele naționale) exemplificate de Tinerii Internațional Comunist (tineret), Profintern (sindicatele), Krestintern (țărani), Ajutorul Roșu Internațional (ajutor umanitar) și Sportintern (sport organizat), printre altele. În Europa, organizațiile frontale au fost preponderent influente în Italia și Franța, devenind baza organizatorului frontului comunist Willi Münzenberg în 1933.Aceste organizații au fost dizolvate la sfârșitul anilor 1930 sau începutul anilor 1940.

Secretariatul Pan-Pacific al Sindicatelor (PPTUS) a fost înființat în 1927 de către Profintern (brațul sindical al Comintern) cu misiunea de a promova sindicatele comuniste în China, Japonia, Coreea, Filipine, Australia, Zeelanda recentă și alte națiuni în vestul Pacificului. Trapeznik (2009) spune că PPTUS a fost o "organizație de front comunist" și "s-a angajat într-o agitație politică clară și ascunsă în același mod pentru o serie de activități clandestine".

Exista numeroase organizații de front comunist în Asia, multe orientate către studenți și tineri. Potrivit unui istoric, în mișcarea sindicală din anii 1920 în Japonia, "Hyogikai nu s-a numit niciodată un front comunist, dar, în consecință, așa a fost". El subliniază că a fost reprimat de guvern "împreună cu alte grupuri de front comuniste". În anii 1950, Scalapino susține: "Organizația principală a frontului comunist a fost Comitetul de pace din Japonia". A fost fondată în 1949.

Stalinismul

În 1924, Iosif Stalin, un adept cheie bolșevic al lui Lenin, a preluat puterea în Uniunea Sovietică. Stalin a fost susținut în conducerea sa de Nikolai Buharin, dar a avut diverși adversari importanți în guvern, mai ales Lev Kamenev, Leon Troţki și Grigori Zinoviev. Stalin și-a inițiat propria operațiune de construire a unei societăți comuniste, creând o variantă a comunismului cunoscută sub numele de marxism-leninism. Ca parte a acestui fapt, el a renunțat la unele dintre politicile de piață capitaliste, cărora li s-a permis să continue sub Lenin, exemplificate de politica economică recentă. Politicile staliniste au modificat radical o mare parte din producția agricolă a

Uniunii Sovietice, modernizând-o prin introducerea tractoarelor și a altor utilaje, colectivizarea forțată a fermelor și colectarea forțată a cerealelor de la țărani în conformitate cu obiectivele prestabilite.Au existat alimente disponibile pentru muncitorii industriali, dar acei țărani care au refuzat să se mute au murit de foame, în special în Kazahstan și Ucraina. Partidul Comunist al Uniunii (Bolșevici) i-a vizat pe kulak, care dețineau un mic teren.

Stalin a preluat controlul asupra Cominternului și a introdus o politică în organizația internațională de a se opune tuturor stângașilor care nu erau marxisti-leniniști, etichetându-i drept social-fascisti, în ciuda faptului că mulți comuniști exemplificați de Jules Humbert-Droz nu au fost de acord cu el cu privire la această politică., crezând că stânga ar trebui să se unească împotriva ascensiunii mișcărilor de dreapta precum fascismul în toată Europa. La începutul anilor 1930, Stalin a inversat cursul și a promovat mișcările frontului popular prin care partidele comuniste ar colabora cu socialiștii și cu alte forțe politice. O mare prioritate a fost mobilizarea unui sprijin larg pentru cauza republicană în războiul civil spaniol.

Marea Purjare

Marea Purjare a funcționat în mod normal din decembrie 1936 până în noiembrie 1938, în ciuda faptului că caracteristicile arestării și urmăririi sumare urmate de performanță erau bine înrădăcinate în sistemul sovietic de pe vremea lui Lenin, în timp ce Stalin a distrus în mod sistematic vechea generație de lideri dinainte de 1918, vorbind în general pe motiv că erau spioni inamici sau pur și simplu din cauza că erau "dușmani ai poporului". În Armata Roșie, majoritatea generalilor au fost executați și sute de mii de alți dușmani ai poporului au fost trimiși în gulag, unde condițiile cumplite din Siberia au dus rapid la moarte.

Comuniștii disidenți de dinainte de război

Opoziția internațională de dreapta și troțkismul sunt exemple de disidenți care pretind încă comunismul astăzi, dar nu sunt singurii. În Germania, scindarea în SPD a dus inițial la formarea unei varietăți

de uniuni și partide comuniste, care a inclus tendințele consiliere ale AAU-D, AAU-E și KAPD. Councilismul a avut un impact limitat în afara Germaniei, dar s-au format o serie de organizații internaționale. În Spania, o fuziune de disidenți de stânga și de dreapta a dus la formarea POUM. În mod similar, CNT spaniolă a fost asociată cu dezvoltarea partidului politic FAI, un partid non-marxist care a reprezentat comunismul revoluționar.

Răspândirea comunismului (1945–1957)

Pe măsură ce Războiul Rece a luat rezultat în jurul anului 1947, Kremlinul a înființat recente organisme internaționale de coordonare, inclusiv Federația Mondială a Tineretului Democrat, Uniunea Internațională a Studenților, Federația Mondială a Sindicatelor, Federația Democrată Internațională a Femeilor și Consiliul Mondial al Păcii. Malcolm Kennedy spune că sistemul "frontului" comunist a inclus organizații internaționale precum WFTU, WFDY, IUS, WIDF și WPC, în plus o serie de organisme mai mici care aduc jurnaliști, avocați, oameni de știință, medici și alții în rețeaua larg răspândită ".

Federația Mondială a Sindicatelor (FSM) a fost înființată în 1945 pentru a uni confederațiile sindicale din întreaga lume și avea sediul la Praga. În timp ce avea uniuni necomuniste, era dominată în principal de sovietici. În 1949, sindicatele britanice, americane și alte necomuniste s-au desprins pentru a forma rivala Confederația Internațională a Sindicatelor Libere. Mișcarea muncitorească din Europa a devenit atât de polarizată între sindicatele comuniștilor și sindicatele social-democratice și creștine, în timp ce operațiunile frontale nu mai puteau ascunde sponsorizarea și au devenit mai puțin importante.

Uniunea Sovietică după al doilea război mondial

Distrugerea războiului a dus la un program masiv de recuperare care implică reconstrucția centralelor industriale, locuințe și transporturi, pe lângă demobilizarea și migrația a milioane de soldați și civili. În mijlocul acestei frământări în timpul iernii 1946–1947, Uniunea Sovietică a cunoscut cea mai gravă foamete naturală din secolul XX. Nu a existat nicio opoziție serioasă față de Stalin,

deoarece poliția secretă a continuat să trimită posibili suspecți la gulag.

Relațiile cu Statele Unite și Marea Britanie au trecut de la prietenoase la ostile, deoarece au denunțat controalele politice ale lui Stalin asupra Europei de Est și blocajul său asupra Berlinului. În 1947, Războiul Rece începuse. Stalin însuși credea că capitalismul este o coajă goală și se va prăbuși sub presiunea non-militară crescută exercitată prin împuterniciri în țări precum Italia. Oricum, el a subestimat foarte mult forța economică a Occidentului și, mai degrabă, a triumfat când a văzut Occidentul construind alianțe care au fost concepute pentru a opri definitiv sau a conține expansiunea sovietică. La începutul anului 1950, Stalin a dat aprobarea invaziei Coreei de Nord în Coreea de Sud, așteptând un război scurt. El a rămas uimit când americanii au intrat și i-au învins pe nord-coreeni, punându-i aproape la granița sovietică. Stalin a sprijinit ChinaIntrarea în războiul coreean a condus americanii înapoi la granițele dinainte de război, dar care a escaladat tensiunile. Statele Unite au decis să-și mobilizeze economia pentru un lung concurs cu sovieticii, au construit bomba cu hidrogen și au întărit alianța NATO care acoperea Europa de Vest.

Potrivit lui Gorlizki și Khlevniuk (2004), obiectivul consecvent și primordial al lui Stalin după 1945 a fost consolidarea statutului de superputere a națiunii și în fața decrepitudinii sale fizice în creștere de a-și menține propria putere asupra puterii totale. Stalin a creat un sistem de conducere care reflecta stilurile istorice țariste de paternalism și represiune, fiind, de asemenea, destul de nou. În vârf, loialitatea personală față de Stalin a contat pentru tot. Oricum, Stalin a creat în plus comitete puternice, a ridicat specialiști mai tineri și a început inovații instituționale majore. În dinții persecuției, deputații lui Stalin au cultivat norme informale și înțelegeri reciproce care au oferit bazele reglementării colective după moartea sa.

Europa de Est

Succesul militar al Armatei Roșii în Europa Centrală și de Est a dus la consolidarea puterii în mâinile comunistilor. În unele cazuri, exemplificat de Cehoslovacia, acest lucru a dus la un sprijin

entuziast pentru socialism inspirat de Partidul Comunist și de un Partid Social Democrat care dorește să se contopească. În alte cazuri, exemplificate de Polonia sau Ungaria, fuziunea Partidului Comunist cu Partidul Social Democrat a fost forțată și realizată prin mijloace nedemocratice. În multe cazuri, partidele comuniste din Europa Centrală s-au confruntat cu o populație inițial destul de dispusă să domnească în forțele pieței, să instituie naționalizarea limitată a industriei și să sprijine dezvoltarea statelor intensive de bunăstare socială, în timp ce, în ansamblu, populația a susținut în principal socialismul. Oricum, purjările partidelor necomuniste care susțineau socialismul,combinată cu colectivizarea forțată a agriculturii și o recesiune a blocului sovietic în 1953 a dus la tulburări profunde. Această neliniște a apărut pentru prima dată la Berlin în 1953, unde Brecht a sugerat ironic că "partidul ar trebui să aleagă un popor recent". Oricum, "Discursul secret" al lui Nikita Hrușciov din 1956 a deschis o dezbatere internă, chiar dacă membrii nu știau, atât în partidele comuniste poloneze, cât și în cele maghiare. Acest lucru a dus la criza poloneză din 1956, care a fost rezolvată prin schimbarea conducerii poloneze și printr-o negociere între partidele sovietice și poloneze asupra direcției economiei poloneze.Oricum, "Discursul secret" al lui Nikita Hrușciov din 1956 a deschis o dezbatere internă, chiar dacă membrii nu știau, atât în partidele comuniste poloneze, cât și în cele maghiare. Acest lucru a dus la criza poloneză din 1956, care a fost rezolvată prin schimbarea conducerii poloneze și printr-o negociere între partidele sovietice și poloneze asupra direcției economiei poloneze.Oricum, "Discursul secret" al lui Nikita Hrușciov din 1956 a deschis o dezbatere internă, chiar dacă membrii nu știau, atât în partidele comuniste poloneze, cât și în cele maghiare. Acest lucru a dus la criza poloneză din 1956, care a fost rezolvată prin schimbarea conducerii poloneze și printr-o negociere între partidele sovietice și poloneze asupra direcției economiei poloneze.

Revoluția maghiară din 1956

Revoluția maghiară din 1956 a fost o provocare majoră pentru controlul Moscovei asupra Europei de Est. Această revoluție a cunoscut greve generale, formarea consiliilor muncitorilor

independenți, restabilirea Partidului Social Democrat ca partid pentru comunismul revoluționar de o varietate non-sovietică și formarea a două partide comuniste independente subterane. Partidul comunist principal a fost controlat pentru o perioadă de aproximativ o săptămână de către lideri aliniați nesovietici. În plus, două partide necomuniste care au susținut menținerea socialismului și-au recăpătat independența. Această înflorire a comunismului disident a fost zdrobită de o combinație a unei invazii militare susținută de artilerie grea și atacuri aeriene; arestări în masă, cel puțin o mie de execuții juridice și un număr nenumărat de executări sumare;zdrobirea Consiliului Central al Muncitorilor din Budapesta Mare; zbor în masă al refugiaților; și o campanie de propagandă mondială. Rezultatul Revoluției Maghiare asupra altor partide comuniste a variat semnificativ, ducând la pierderi mari de membri în partidele comuniste anglofone.

Primăvara din Praga din 1968

Partidul comunist cehoslovac a început o ambițioasă agendă de reformă sub conducerea lui Alexander Dubček. Planul de a limita controlul central și de a face economia mai independentă de partid a amenințat convingerile fundamentale. La 20 august 1968, liderul sovietic Leonid Brejnev a ordonat o invazie militară masivă de către forțele Pactului de la Varșovia care a distrus amenințarea liberalizării interne. În același timp, sovieticii au amenințat cu represalii împotriva invaziei britanico-franceză-israeliană a Egiptului. Consecința a fost prăbușirea oricărei tendințe spre distensie și demisia mai multor intelectuali din partidele comuniste din Occident.

Germania de vest

Germania de Vest și Berlinul de Vest au fost centre ale conflictului Est-Vest în timpul Războiului Rece și au fost înființate numeroase fronturi comuniste. Arătată de, organizația Germaniei de Est Society for German-Soviet Friendship (GfDSF) avea 13.000 de membri în Germania de Vest, dar a fost interzisă în 1953 de către unii Länder ca front comunist. Liga Culturală Democrată din Germania a început ca o ordine de succesiune a unor organisme cu adevărat pluraliste,

dar în 1950–1951 a intrat sub controlul comuniștilor. Până în 1952, Ambasada Statelor Unite număra 54 de "organizații infiltrate", care au început în mod independent ca 155 "organizații de front", care au fost inspirate comunist de la început.

Asociația victimelor regimului nazist a fost înființată pentru a aduna vest-germani sub steagul antifascist, dar a trebuit să fie dizolvată când Moscova a descoperit că a fost infiltrată de "agenții sionisti".

China

Un mare pas inainte

Mao Zedong și Partidul Comunist Chinez au ajuns la putere în China în 1949, când naționaliștii conduși de Kuomintang au fugit în insula Taiwan. În 1950–1953, China s-a angajat într-un război pe scară largă, nedeclarat, cu forțele Statelor Unite, Coreea de Sud și Organizația Națiunilor Unite în războiul coreean. În timp ce sa încheiat într-un impas militar, ia dat lui Mao ocazia de a detecta și purifica elemente din China care păreau să susțină capitalismul. La început, a existat o strânsă cooperare cu Stalin, care a trimis experți tehnici pentru a ajuta operațiunea de industrializare de-a lungul liniei modelului sovietic din anii 1930. După moartea lui Stalin, în 1953, relațiile cu Moscova s-au înrăutățit - Mao credea că succesorii lui Stalin au trădat idealul comunist. Mao a acuzat că liderul sovietic Nikita Hrușciov era liderul unei "clici revizioniste"care se întorsese împotriva marxismului și leninismului pregătea acum scena pentru restaurarea capitalismului. Cele două națiuni se aflau în vârful sabiei până în 1960. Ambele au început să încheie alianțe cu susținătorii comuniști din întreaga lume, împărțind astfel mișcarea mondială în două tabere ostile.

Respingând modelul sovietic de urbanizare rapidă, iar asistentul său de vârf a lansat Marele Salt înainte în 1957–1961 cu scopul de a industrializa China peste noapte, folosind satele țărănești ca bază în locul celor mai mari orașe. Proprietatea privată asupra pământului s-a încheiat, iar țăranii lucrau în ferme colective mari cărora li s-a ordonat acum să demareze operațiuni industriale grele,

exemplificate de fabricile siderurgice. Plantele au fost construite în locații îndepărtate, în ciuda lipsei de experți tehnici, manageri, transport sau facilități necesare. Industrializarea a eșuat, dar principalul rezultat a fost o scădere bruscă neașteptată a producției agricole, care a dus la foamete în masă și la milioane de decese. Anii Marelui Salt înainte au cunoscut într-adevăr o regresie economică, 1958 - 1961 fiind singurii ani între 1953 și 1983 în care ChinaEconomia sa a înregistrat o creștere negativă. Economistul politic Dwight Perkins susține: "Cantități enorme de investiții au produs doar creșteri modeste ale producției sau deloc. Pe scurt, Marele Salt a fost un dezastru foarte scump". Pus în sarcina salvării economiei, Deng a adoptat politici pragmatice pe care idealistul Mao nu le-a plăcut. Pentru o vreme, Mao a fost în umbră, dar s-a întors pe scena centrală și l-a purificat pe Deng și aliații săi în Revoluția Culturală (1966-1969).dar s-a întors pe scena centrală și l-a curățat pe Deng și pe aliații săi în Revoluția Culturală (1966-1969).dar s-a întors pe scena centrală și l-a curățat pe Deng și pe aliații săi în Revoluția Culturală (1966-1969).

Primii comuniști disidenți de după război

După cel de-al doilea război mondial, troțkismul a fost distrus prin creșterea diviziunilor interne asupra controlului și strategiei. Acest lucru a fost combinat cu o impotență industrială recunoscută pe scară largă. În mod similar, succesul partidelor aliniate sovieticilor în Europa și Asia a dus la persecuția intelectualilor troțkiti exemplificată de infamul purjare a troțkiștilor vietnamezi. În plus, războiul a tensionat partidele social-democratice din Occident. În unele cazuri, exemplificate de Italia, corpuri semnificative de membru al Partidului Social Democrat au fost inspirate de posibilitatea realizării unui socialism avansat. În Italia, acest grup, combinat cu comuniștii care nu erau de acord, a început să discute ipoteze centrate pe experiența muncii în fabrici noi, ducând la marxist autonomist. In Statele Unite,această dezvoltare teoretică a fost paralelă cu tendința Johnson – Forest, în timp ce în Franța s-a produs un impuls similar.

Războiul Rece și revizionismul (1958–1979)

Maoism și revoluție culturală în China

Revoluția culturală a fost o revoltă care a vizat intelectualii și liderii de partid din 1966 până în 1976. Scopul lui Mao a fost purificarea comunismului prin îndepărtarea pro-capitaliștilor și tradiționaliștilor prin impunerea ortodoxiei maoiste în cadrul Partidului Comunist Chinez. Mișcarea a paralizat China din punct de vedere politic și a slăbit țara din punct de vedere economic, cultural și intelectual timp de ani de zile. Milioane de oameni au fost acuzați, umiliți, privați de putere și fie închiși, uciși sau, cel mai adesea, trimiși la muncă ca fermieri. Mao a insistat ca aceștia pe care i-a etichetat revizionari să fie înlăturați prin lupta violentă de clasă. Cei mai importanți doi militanți au fost Marshall Lin Biao din armată și soția lui Mao Jiang Qing. Tinerii Chinei au răspuns la solicitarea lui Mao formând grupuri ale Gărzii Roșii din toată țara. Mișcarea sa răspândit în armată,muncitorii urbani și conducerea Partidului Comunist în sine. A dus la lupte facționale pe scară largă în toate categoriile sociale. În conducerea de vârf, aceasta a condus la o epurare în masă a înalților oficiali care au fost acuzați că au luat un "drum capitalist", în special Liu Shaoqi și. În aceeași perioadă, cultul personalității lui Mao a crescut la proporții imense. După moartea lui Mao, în 1976, supraviețuitorii au fost reabilitați și mulți s-au întors la putere.supraviețuitorii au fost reabilitați și mulți s-au întors la putere.supraviețuitorii au fost reabilitați și mulți s-au întors la putere.

Revoluția cubaneză

Revoluția cubaneză a fost o revoltă armată de succes condusă de Mișcarea din 26 iulie a lui Fidel Castro împotriva regimului dictatorului cubanez Fulgencio Batista. La demis pe Batista la 1 ianuarie 1959, înlocuindu-i regimul cu guvernul revoluționar al lui Castro. Guvernul lui Castro s-a reformat ulterior pe linia comunistă, devenind actualul Partid Comunist din Cuba în octombrie 1965. Răspunsul Statelor Unite a fost extrem de negativ, ducând la o încercare de invazie eșuată în 1961. Sovieticii au decis să-și protejeze aliatul staționând arme nucleare în Cuba în 1962. În criza rachetelor cubaneze, Statele Unite s-au opus vehement mișcării Uniunii Sovietice. A existat o teamă serioasă de război nuclear timp

de câteva zile,dar s-a ajuns la un compromis prin care Moscova și-a îndepărtat armele în mod public, iar Statele Unite și-au îndepărtat secret bazele din Turcia și au promis că nu vor invada niciodată.

Comunismul african

În timpul decolonizării Africii, Uniunea Sovietică a fost foarte interesată de mișcările de independență ale acestui continent și a sperat inițial că cultivarea statelor client comuniste de acolo le va nega resursele economice și strategice către Occident. Politica externă sovietică în ceea ce privește Africa a presupus că guvernele africane nou independente vor fi receptive la ideologia comunistă și că sovieticii vor avea resursele pentru a le face atractive ca parteneri de dezvoltare. În anii 1970, partidele de guvernământ din mai multe state din Africa subsahariană au îmbrățișat formal comunismul, inclusiv Burkina Faso, Republica Populară Benin, Republica Populară Mozambic, Republica Populară Congo, Republica Populară Democrată Etiopie și Republica Populară Republica Angola.Cele mai multe dintre aceste regimuri au asigurat adoptarea selectivă și aplicarea flexibilă a ipotezei comuniste împotriva unui angajament ideologic larg față de marxism sau leninism. Adoptarea comunismului a fost adesea văzută ca un mijloc de finalizare și folosită pentru a justifica extrema centralizare a puterii.

Angola a fost probabil singurul stat african care și-a asumat un angajament îndelungat față de comunism, dar acest lucru a fost grav îngreunat de propria economie împovărată de război, de corupția rampantă și de realitățile practice care au permis câtorva companii străine să exercite o influență considerabilă, în pofida eliminării angolei interne. Sectorul privat și un grad substanțial de planificare economică centrală. Atât Angola, cât și Etiopia au construit instituții comuniste politice și sociale recente, modelate îndeaproape după cele din Uniunea Sovietică și Cuba. Oricum, regimurile lor fie s-au dizolvat după prăbușirea Uniunii Sovietice din cauza conflictului civil, fie au respins voluntar comunismul în favoarea social-democrației.

Eurocomunismul

O tendință importantă în mai multe țări din Europa de Vest de la sfârșitul anilor 1960 până în anii 1980 a fost eurocomunismul. A fost cel mai puternic în PCE din Spania, partidul finlandez și predominant în PCI din Italia, unde s-a bazat pe ideile lui Antonio Gramsci. A fost dezvoltat de membrii partidului comunist dezamăgiți atât de Uniunea Sovietică, cât și de China și au căutat un program independent. Mai mult, aceștia au acceptat democrația parlamentară liberală și libera exprimare ca acceptând, în anumite condiții, o economie de piață capitalistă. Ei nu au vorbit despre distrugerea capitalismului, ci au căutat să câștige sprijinul maselor și printr-o transformare treptată a birocrațiilor. În 1978, PCE-ul spaniol a înlocuit sloganul istoric "marxist-leninist" cu sloganul recent "marxist, democratic și revoluționar".Mișcarea a dispărut în anii 1980 și s-a prăbușit odată cu căderea comunismului în Europa de Est în 1989.

Prăbușirea puterilor comuniste (1980-1992)

Reformă și prăbușire (1980-1992)

Rezistența socială la politicile regimurilor comuniste din Europa de Est s-a accelerat în forță odată cu apariția Solidarității, primul sindicat controlat necomunist din Pactul de la Varșovia care s-a format în Republica Populară Polonia în 1980.

În 1985, Mihail Gorbaciov a ajuns la putere în Uniunea Sovietică și a început politici de reformă politică radicală care implică liberalizarea politică numită perestroică și glasnost. Politicile lui Gorbaciov au fost concepute pentru a demonta elemente autoritare ale statului care au fost dezvoltate de Stalin, având ca scop revenirea la un presupus stat leninist ideal care a păstrat o constituție cu un singur partid, permițând în același timp alegerea democratică a candidaților concurenți din cadrul partidului pentru funcții politice. În plus, Gorbaciov a urmărit să caute relaxare cu Occidentul și să pună capăt războiului rece, care nu mai era durabil din punct de vedere economic, urmat de Uniunea Sovietică. Uniunea Sovietică și Statele Unite sub conducerea președintelui George HW Bush s-au unit pentru a împiedica dezmembrarea apartheidului și au

supravegheat dezmembrarea reglementărilor coloniale sud-africane asupra Namibiei.

Între timp, statele comuniste din Europa de Est s-au deteriorat politic ca răspuns la succesul mișcării de solidaritate poloneză și la posibilitatea liberalizării politice în stil Gorbaciov. În 1989, au început revolte în Europa de Est și China împotriva regimurilor comuniste. În China, guvernul a refuzat să negocieze cu protestatarii studenți, rezultând în atacurile din Piața Tiananmen care au oprit revoltele prin potență.

Deschiderea unei porți de frontieră între Austria și Ungaria la Picnicul paneuropean la 19 august 1989 a declanșat apoi o reacție pașnică în lanț, la sfârșitul căreia nu mai exista RDG și se dezintegrase. A fost cea mai mare mișcare de evadare din Germania de Est de când a fost construit Zidul Berlinului în 1961. Patronii picnicului, Otto von Habsburg și ministrul de stat maghiar Imre Pozsgay, care nu au fost prezenți la eveniment, au văzut evenimentul planificat ca fiind un ocazia de a testa reacția lui Mihail Gorbaciov la deschiderea frontierei pe Cortina de Fier. În special, s-a examinat dacă Moscova va da trupelor sovietice staționate în Ungaria comanda de a interveni. Dar odată cu exodul în masă la picnicul paneuropean,comportamentul ezitant ulterior al Partidului Unității Socialiste din Germania de Est și neintervenția Uniunii Sovietice au spart barajele. În consecință, parantezele lui au fost rupte. Reacția mediatică din "Oglinda zilnică" din 19 august 1989 la picnicul pan-european a arătat publicului din Est și Vest pierderea de putere a conducătorilor comunisti din Europa de Est în propria lor sferă de putere și că erau nu mai sunt proiectanții a ceea ce se întâmplă: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii din estul Germaniei au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ".1989 la picnicul pan-european, a arătat publicului din est și vest pierderea puterii de acum a conducătorilor comuniști din estul Europei în sfera lor de putere și că nu mai erau proiectanții a ceea ce se întâmpla: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii est-germani au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și

Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ".1989 la picnicul pan-european, a arătat publicului din est și vest pierderea puterii de acum a conducătorilor comuniști din estul Europei în sfera lor de putere și că nu mai erau proiectanții a ceea ce se întâmpla: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care vacanții est-germani au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ".mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ".mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ".

Revoltele au culminat cu revolta din Germania de Est împotriva regimului comunist și a cererii demolării Zidului Berlinului. Evenimentul din Germania de Est s-a transformat într-o revoltă populară în masă, secțiuni ale Zidului Berlinului fiind dărâmate și berlinezii de est și vest se unesc. Refuzul lui Gorbaciov de a folosi forțele sovietice din Germania de Est pentru a suprima revolta a fost văzut ca un semn că Războiul Rece se încheiase. Honecker a fost presat să renunțe la funcție și recentul guvern s-a angajat să se reunească cu Germania de Vest. Regimul comunist al lui Nicolae Ceaușescu în România a fost răsturnat cu forță în 1989 și Ceaușescu a fost executat. Mai mult, celelalte regimuri ale Pactului de la Varșovia au căzut în timpul Revoluțiilor din 1989, cu excepția Republicii Populare Socialiste Albania, care a continuat până în 1992.

În plus, tulburarea și eventuala prăbușire a comunismului au avut loc în Iugoslavia, în ciuda faptului că din motive diferite de cele din Pactul de la Varșovia. Moartea lui Josip Broz Tito în 1980 și vidul ulterior al conducerii puternice au permis creșterea naționalismului etnic rival în țara multinațională. Primul lider care a exploatat un astfel de naționalism în scopuri politice a fost Slobodan Milošević, care l-a folosit pentru a prelua puterea ca președinte al Serbiei și a cerut concesii Serbiei și sârbilor de către alte republici din federația iugoslavă. Acest lucru a dus la o creștere a naționalismului sloven și croat ca răspuns și la prăbușirea Ligii comuniștilor din Iugoslavia în 1990, victoria naționaliștilor la alegerile multipartite din cea mai mare parte a Iugoslaviei "republicile constitutive și, în cele din urmă,

războiul civil între diferitele naționalități începând din 1991. Iugoslavia a fost dizolvată în 1992.

Uniunea Sovietică însăși s-a prăbușit între 1990 și 1991, cu o creștere a naționalismului secesionist și o dispută de putere politică între Gorbaciov și Boris Elțin, recentul lider al Federației Ruse. Odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, Gorbaciov a pregătit țara pentru a deveni o federație liberă de state independente numită Comunitatea Statelor Independente. Liderii comunisti duri din armată au reacționat la politicile lui Gorbaciov cu lovitura de stat din august 1991, în care liderii militari comuniști duri au răsturnat Gorbaciov și au preluat controlul guvernului. Acest regim a durat doar pentru scurt timp, deoarece opoziția populară larg răspândită a izbucnit în proteste de stradă și a refuzat să se supună. Gorbaciov a fost readus la putere, dar diferitele republici sovietice erau acum stabilite pentru independență. La 25 decembrie 1991,Gorbaciov a anunțat oficial dizolvarea Uniunii Sovietice, punând capăt existenței primului stat comunist din lume.

Comunismul contemporan (1993 – prezent)

Odată cu căderea guvernelor comuniste din Uniunea Sovietică și, puterea pe care ideologiile marxiste-leniniste deținute asupra statului o aveau asupra lumii a fost slăbită, dar există încă multe mișcări comuniste de diferite tipuri și dimensiuni în întreaga lume. Alte trei națiuni comuniste, în special cele din estul Asiei, exemplificate de Republica Populară Chineză, Vietnam și Laos, toate s-au îndreptat către economii de piață, dar fără privatizarea majoră a sectorului de stat în anii 1980 și 1990. Spania, Franța, Portugalia și Grecia au mișcări comuniste foarte puternice din punct de vedere public, care joacă un rol de lider deschis și activ în marea majoritate a marșurilor și grevelor lor de muncă, în plus, în plus, proteste anti-austeritate, toate acestea fiind evenimente mari, pronunțate, cu multă vizibilitate.Marșurile mondiale de Ziua Internațională a Muncitorilor oferă uneori o imagine mai clară a dimensiunii și influenței mișcărilor comuniste actuale, în special în Europa.

Cuba a ieșit recent din criza declanșată de căderea Uniunii Sovietice, având în vedere creșterea volumului său de comerț cu

recentele sale aliați Venezuela și China (primul dintre aceștia adoptând recent un socialism al secolului XXI conform lui Hugo Chavez). Mai multe țări din America de Sud și America Latină au făcut, de asemenea, schimbări similare față de politicile și retorica mai mult socialiste, într-un fenomen pe care academicienii îl numesc valul roz.

Coreea de Nord susține că succesul său în evitarea căderii socialismului este un rezultat al ideologiei sale proprii a Juche pe care a adoptat-o în anii 1970, înlocuind marxismul-leninismul. Cuba are un ambasador în Coreea de Nord și China, dar protejează integritatea teritorială nord-coreeană, chiar dacă refuză simultan să furnizeze statului bunuri materiale sau o altă asistență semnificativă.

În Nepal, liderul Partidului Comunist din Nepal (marxist-leninist unificat), Man Mohan Adhikari, a devenit pe scurt prim-ministru și lider național din 1994 până în 1995, iar liderul gherilei maoiste Prachanda a fost ales prim-ministru de Adunarea Constituantă din Nepal în 2008. Prachanda a de când a fost destituit în funcția de prim-ministru, conducându-i pe maoisti să renunțe la aproximarea lor legalistă și să revină la acțiunile lor tipice de stradă și la militanță și să conducă greve generale sporadice folosind influența lor destul de substanțială asupra mișcării muncitoare nepaleze. Aceste acțiuni au oscilat între ușoare și intense, dintre care doar acestea din urmă tind să facă știri mondiale. Ei consideră că îndepărtarea lui Prachanda este nedreaptă. Din 2008, Nepal a fost condus de o coaliție de partide comuniste:Partidul Comunist din Nepal (Centrul Maoist) și Partidul Comunist din Nepal (Centrul Maoist) pe care le-au fuzionat în 2018 în Partidul Comunist din Nepal

Guvernul național anterior din India depindea de sprijinul parlamentar al Partidului Comunist din India (marxist), iar CPI (M) conduce guvernul de stat din Kerala. Aripa armată a Partidului Comunist din India (maoistă) duce un război împotriva guvernului Indiei și este activă în unele părți ale țării, guvernul indian a reușit să elimine insurgența într-o oarecare măsură.

În Cipru, veteranul comunist Dimitris Christofias de la AKEL a câștigat alegerile prezidențiale din 2008.

În Moldova, Partidul Comuniștilor din Republica Moldova a câștigat alegerile parlamentare din 2001, 2005 și 2009. Oricum, rezultatele alegerilor moldovenești din aprilie 2009, în care partidul comunist ar fi câștigat a treia oară, au fost protestate masiv (inclusiv un atac asupra clădirilor Parlamentului și Președinției de către mulțimi furioase) și a avut loc o altă rundă pe 29 iulie, în care trei partide de opoziție(Liberali, liberali-democrați și democrați) au câștigat și au format Alianța pentru integrare europeană. Oricum, în lipsa alegerii președintelui, recentele alegeri parlamentare au avut loc în noiembrie 2010, ceea ce a dus la aproximativ aceeași reprezentare în Parlament. Potrivit lui Ion Marandici, politolog moldovean,comuniștii moldoveni diferă de cei din alte țări prin cauza că au reușit să solicite minorităților etnice și moldovenilor antiromâni. După urmărirea strategiei de adaptare a Partidului Comuniștilor din Moldova, el găsește dovezi confirmatoare pentru cinci dintre factorii care contribuie la succesul electoral, deja menționați în literatura teoretică asupra foștilor partide comuniste, și anume situația economică, slăbiciunea oponenților, legile electorale, fragmentarea spectrului politic și moștenirea vechiului regim. Oricum, Marandici a identificat șapte factori explicativi suplimentari în cazul Moldovei, și anume sprijinul extern pentru anumite partide politice, separatismul, solicitarea minorităților etnice, capacitatea de a construi alianțe,dependența de noțiunea sovietică a identității moldovenești, operațiunea de construire a statului și controlul asupra unei părți semnificative a mass-media. Datorită acestor șapte factori suplimentari, partidul succesor din Moldova a reușit să-și consolideze și să-și extindă circumscripția. Potrivit lui Marandici, în zona post-sovietică, comuniștii moldoveni sunt singurii care au fost la putere de atât de mult timp și nu au schimbat confesiunea partidului.comuniștii moldoveni sunt singurii care au fost la putere de atâta timp și nu au schimbat confesiunea partidului.comuniștii moldoveni sunt singurii care au fost la putere de atâta timp și nu au schimbat confesiunea partidului.

În Ucraina și Rusia, comuniștii au ajuns pe locul doi la alegerile din 2002 și respectiv 2003. Partidul rămâne puternic în Rusia, dar alegerile parlamentare ucrainene din 2014 după invazia rusă a Ucrainei și anexarea Crimeei au dus la pierderea celor 32 de membri

ai săi și la lipsa reprezentării parlamentare de către Partidul Comunist din Ucraina. Petrecerea a fost interzisă din 2015.

În Republica Cehă, Partidul Comunist din Boemia și Moravia a ocupat locul al treilea la alegerile din 2002, la fel ca și Partidul Comunist din Portugalia din 2005.

În Africa de Sud, Partidul Comunist din Africa de Sud (SACP) este membru al alianței tripartite, alături de Congresul național african și Congresul sindicatelor din Africa de Sud. Sri Lanka are miniștri comuniști în guvernele lor naționale.

În Zimbabwe, fostul președinte Robert Mugabe al Uniunii Naționale Africane din Zimbabwe - Frontul Patriotic, lider de lungă durată al țării, era un comunist declarat.

Columbia a fost în mijlocul unui război civil care a fost purtat din 1966 între guvernul columbian și paramilitarii de dreapta aliniați împotriva a două grupări de gherilă comuniste, și anume Forțele Armate Revoluționare din Columbia - Armata Populară (FARC-EP) și Armata de Eliberare (ELN).

Partidul Comunist Revoluționar, SUA condus de președintele său Bob Avakian, organizează în prezent o revoluție în Statele Unite pentru a răsturna sistemul capitalist și a-l înlocui cu un stat socialist.

Filipine se confruntă încă cu o insurgență de gherilă la scară redusă de către armata populară recentă.

Comunismul pre-marxist

În timp ce Karl Marx și Friedrich Engels au definit comunismul ca o mișcare politică, în trecut existau deja idei similare pe care le-am putea numi experimente comuniste. Marx însuși a văzut ca starea inițială a vânătorului-culegător a omenirii. Pentru Marx, numai după ce omenirea a fost capabilă să producă surplus, s-a dezvoltat proprietatea privată.

Perioada clasică

Ideea unei societăți fără clase și apatrizi bazată pe proprietatea comunală a proprietății și a bogăției se întinde mult mai departe în gândirea occidentală cu mult înainte de Manifestul comunist. Există cercetători care au trasat ideile comuniste în timpurile arhaice, în special în opera lui Pitagora și Platon. Adepții lui Pitagora, exemplificați de aceștia, locuiau într-o singură clădire și își țineau proprietățile în comun din cauza filosofului, învățând egalitatea absolută a proprietății, cu toate bunurile lumești aduse într-un magazin comun.

Se susține că Republica lui Platon a descris în detaliu o societate dominată de comunisti, în care puterea este delegată în mâinile filosofului inteligent sau a clasei de gardieni militari și a respins conceptul de familie și proprietate privată. Într-o ordine socială împărțită în regii războinici și demonstrațiile homerice ale meșterilor și țăranilor, Platon a conceput un oraș-stat grec ideal, fără nicio formă de capitalism și comercialism, cu întreprinderi de afaceri, pluralitate politică și tulburări ale clasei muncitoare considerate drept rele care trebuie să fie abolită. În timp ce viziunea lui Platon nu poate fi considerată un precursor al gândirii comuniste, speculațiile sale utopice care sunt împărtășite de alți gânditori utopici mai târziu.

Comunismul religios

Există cei care consideră că Biserica creștină timpurie, exemplificată de cea descrisă în Faptele Apostolilor, a fost o formă timpurie de comunism. Opinia este că comunismul a fost doar creștinismul în practică și Iisus Hristos ca primul comunist. Această legătură a fost evidențiată într-una din primele scrieri ale lui Marx care spunea: "Cum Hristos este intermediarul căruia omul îi împovărează toată divinitatea, toate legăturile sale religioase, tot așa statul este mediatorul căruia îi transferă toată lipsa de Dumnezeu, toată libertatea sa umană. ". Mai mult, etosul marxist care vizează unitatea reflectă învățătura universalistă creștină conform căreia omenirea este una și că există un singur zeu care nu discriminează între oameni.În plus, comunismul pre-marxist a fost prezent în încercările de a înființa societăți comuniste exemplificate de cele făcute de esenieni și de secta deșertului iudeean.

Mai mult, Thomas Müntzer a condus o mare mișcare comunistă anabaptistă în timpul războiului țărănesc german.

Perioada medievala

Peter Kropotkin a susținut că elementele de ajutor reciproc și de apărare reciprocă exprimate în comuna medievală și în sistemul său de breaslă erau aceleași sentimente de autoapărare colectivă evidente în noul comunism și socialism.

Noua perioadă timpurie

În secolul al XVI-lea, scriitorul englez Sir Thomas More a descris o societate bazată pe proprietatea comună a proprietății în tratatul său Utopia, ai cărui conducători o administrau prin aplicarea rațiunii.

Câteva grupări din războiul civil englez au susținut această idee, dar predominant Diggers, care au susținut idealuri clare comuniste încă agrare. Atitudinea lui Oliver Cromwell și a Marilor față de aceste grupuri a fost în cel mai bun caz ambivalentă și adesea ostilă. Critica asupra ideii de proprietate privată a continuat în epoca iluministă a secolului al XVIII-lea prin gânditori precum profund religiosul Jean-Jacques Rousseau. Crescut calvinist, Rousseau a fost influențat de mișcarea jansenistă din cadrul Bisericii Romano-Catolice. Mișcarea

jansenistă a provenit de la cei mai ortodocși episcopi romano-catolici care au încercat să reformeze Biserica Romano-Catolică în secolul al XVII-lea pentru a opri secularizarea și protestantismul. Unul dintre principalele scopuri janseniste a fost democratizarea de a opri corupția aristocratică din vârful ierarhiei Bisericii.Mai mult, scriitorii socialiști utopici exemplificați de Robert Owen sunt uneori considerați comuniști.

Epoca Revoluției

Maximilien Robespierre și domnia sa de teroare, vizând exterminarea nobilimii și a conservatorilor, au fost admirate printre unii comuniști. La rândul său, Robespierre a fost un mare admirator al lui Rousseau.

Francois Babeuf a fost descris atât ca anarhist, cât și comunist de către erudiți ulteriori pentru a-și descrie ideile. Cuvântul "comunism" a fost folosit pentru prima dată în engleză de Goodwyn Barmby într-o conversație cu cei pe care i-a descris drept "discipolii lui Babeuf". El a fost numit "Primul comunist revoluționar".

Shakers din secolul al XVIII-lea sub Joseph Meacham și-au dezvoltat și practicat propria formă de comunism, ca o clasificare a, în care proprietatea fusese "un întreg consacrat" în fiecare comunitate Shaker.

Participanții la Rebeliunea Taiping, care au fondat Regatul Ceresc Taiping, sunt priviți de Partidul Comunist din China ca proto-comuniști.

Comunarii și comuna din Paris sunt adesea văzuți ca proto-comuniști și au avut o influență semnificativă asupra ideilor lui Karl Marx, care a descris-o ca un exemplu de "dictatură a proletariatului".

Comunism non-european

Descrierile lui Lewis Henry Morgan despre "comunismul în viață", practicate de Națiunea Iroquois din America de Nord. Aceasta a fost o inspirație primară pentru descrierea de către Marx și Engel a comunismului primitiv și a condus la unii credința că societățile

timpurii ale comunismului existau în afara Europei, în societatea americană nativă și în alte societăți precolonizate din emisfera occidentală.

Comunismul primitiv înseamnă societăți care practicau cooperarea economică între membrii triburilor lor, unde aproape fiecare membru al unui trib își avea propria contribuție la societate și pământ și resursele naturale ar fi adesea împărțite pașnic între trib. Unele astfel de triburi din America de Nord și America de Sud au existat încă până în secolul al XX-lea.

Cultura Chachapoya a indicat o societate non-ierarhică egalitară prin lipsa de dovezi arheologice și o lipsă de putere care exprimă arhitectura care ar fi de așteptat pentru liderii societali exemplificați de regalitate sau aristocrație.

Karl Marx și epoca contemporană

Marx a văzut comunismul ca fiind starea inițială a omenirii, din care s-a ridicat prin societatea clasică și apoi feudalismul până la starea sa actuală de capitalism. El a propus ca următorul pas în evoluția socială să fie o revenire la comunism.

În forma sa contemporană, comunismul a ieșit din mișcarea muncitorească a Europei secolului al XIX-lea. Pe măsură ce Revoluția Industrială a avansat, criticii socialiști au dat vina pe capitalism pentru că au creat o clasă de muncitori săraci, din fabricile urbane, care s-au chinuit în condiții dure și că au lărgit prăpastia dintre bogați și săraci.

Comunismul primitiv

Comunismul primitiv este un mod de a descrie economiile de cadouri ale vânătorilor-culegători de-a lungul istoriei, în care resursele și proprietățile vânate și adunate sunt împărțite cu toți membrii unui grup, în conformitate cu nevoile individuale. În sociologia politică și antropologie, este, de altfel, un concept adesea atribuit lui Karl Marx și Friedrich Engels pentru originea sa, care au scris că societățile de vânători-culegători se bazau în mod tradițional pe relații sociale egalitare și pe proprietate comună. O inspirație primară atât pentru Marx, cât și pentru Engels au fost descrierile lui Lewis Henry Morgan despre "comunismul în viață", practicate de Națiunea Iroquois din America de Nord. În modelul lui Marx de structuri socio-economice, societățile cu comunism primitiv nu aveau structuri ierarhice de clasă socială sau acumulare de capital.

Engels a oferit prima elaborare detaliată asupra comunismului primitiv în 1884, odată cu publicarea Originea familiei, proprietății private și statului. Marx și Engels au folosit termenul mai mult decât marxistii mai târziu și l-au aplicat nu numai vânătorilor-culegători, ci, în plus, unor comunități agricole de subzistență. În plus, nu există un acord între erudiții de mai târziu, inclusiv marxiștii, cu privire la întinderea istorică sau longevitatea comunismului primitiv.

Mai mult, Marx și Engels au remarcat modul în care acumularea capitalistă s-a prins de organizațiile sociale ale comunismului primitiv. Exemplificat prin, în corespondență privată, în același an în care a fost publicată Originea familiei, Engels a atacat colonialismul european, descriind regimul olandez din Java organizând direct producția agricolă și profitând de aceasta, "pe baza vechilor comunități ale satelor comuniste". El a adăugat că cazuri precum Indiile de Est Olandeze, India Britanică și Imperiul Rus au arătat "modul în care comunismul primitiv oferă astăzi... Cea mai bună și mai largă bază de exploatare".

Natura societăților comuniste primitive

Un termen în general vorbind asociat cu Karl Marx, dar cel mai complet elaborat de Friedrich Engels (în The Origin of the Family, 1884) și care se referă la dreptul colectiv la resurse de bază, egalitarismul în relațiile sociale și absența reglementării și ierarhiei autoritare care este se presupune că a precedat stratificarea și exploatarea în istoria omenirii. Atât Marx, cât și Engels au fost puternic influențați de istoria evolutivă speculativă a lui Lewis Henry Morgan, care a descris "libertatea, egalitatea și fraternitatea gentilor arhaice", și "comunismul în viață" despre care se spune că este evident în arhitectura satului americanilor nativi.

—John Scott și Gordon Marshall, 2007, Dicționar de sociologie.

Într-o societate comunistă primitivă, toate persoanele sănătoase s-ar fi angajat în obținerea hranei și toată lumea ar participa la ceea ce a fost produs prin vânătoare și adunare. Nu ar exista nici o proprietate privată, care se distinge de proprietatea personală exemplificată de articole vestimentare și obiecte personale similare, de cauza societății primitive care nu a produs niciun surplus; ceea ce a fost produs a fost consumat rapid și acest lucru a fost cauzat de faptul că nu exista o diviziune a muncii, astfel oamenii au fost obligați să lucreze împreună. Puținele lucruri care au existat pentru o lungă perioadă de timp (instrumente, locuințe) au fost ținute comun, în viziunea lui Engels, în asociere cu reședința matrilocală și descendența matrilineală. Nu ar fi existat niciun stat.

Domesticirea animalelor și plantelor în urma Revoluției neolitice prin păstorire și agricultură a fost văzută ca punctul de cotitură de la comunismul primitiv la societatea de clasă, fiind urmată de proprietate privată și înrobire, cu inegalitatea pe care o presupuneau. În mod similar, părți ale populației s-au specializat în activități diferite, exemplificate prin producție, cultură, filozofie și știință despre care se spune că vor conduce la dezvoltarea claselor sociale.

Societățile de vânători culegători egali și comuniste au fost studiate și descrise de mulți antropologi sociali cunoscuți, printre care James Woodburn, Richard Lee, și, mai recent, Alan Barnard și

Jerome Lewis. Antropologii exemplificați de Christopher Boehm, Chris Knight și Jerome Lewis oferă relatări teoretice pentru a explica modul în care puterea aranjamentelor sociale comuniste, asertiv egalitare, au apărut în trecutul preistoric. În pofida diferențelor de accent, aceștia și alți antropologi îl urmăresc pe Engels susținând că schimbarea evoluției - rezistența la dominanța sexuală și politică în stilul primatelor - a culminat într-un final cu o tranziție revoluționară. Richard Borshay Lee critică tendința de lungă durată a culturii dominante și dominante împotriva eventualei existențe a comunismului primitiv, derizând "Ideologia burgheză ne-ar face să credem că comunismul primitiv nu există. În conștiința populară este aglomerat de romantism, exotism: Nobilul sălbatic. "

Arnold Petersen a folosit existența comunismului primitiv pentru a argumenta împotriva ideii că comunismul merge împotriva naturii umane.

O lucrare a susținut că descrierea vânătorilor-culegători ca fiind egalitari este înșelătoare. Potrivit lucrării, în timp ce nivelurile de inegalitate erau scăzute, acestea erau încă prezente, grupul mediu de vânători-culegători având un coeficient Gini de 0,25 (pentru comparație, acest lucru a fost atins de națiunea Danemarcei în 2007). Marx și Engels, oricum, nu au susținut că comunismul a adus apropos de egalitate, deoarece, potrivit lor, egalitatea era un concept fără conexiune în realitatea fizică.

Comunismul religios

Comunismul religios este o formă de comunism care încorporează principii religioase. Savanții au folosit termenul pentru a descrie o varietate de mișcări sociale sau religioase de-a lungul istoriei care au favorizat proprietatea comună a proprietății.

Învățăturile lui Isus sunt frecvent descrise ca fiind comuniste de către comuniștii creștini religioși. Faptele Apostolilor 4:35 consemnează că în biserica primară din Ierusalim "cineva a susținut

că oricare dintre posesiunile lor erau ale lor", în ciuda faptului că modelul ar dispărea mai târziu din istoria bisericii, cu excepția monahismului.

Prezentare generală

Comunismul creștin este o formă timpurie de socialism și comunism pre-marxist bazat pe creștinism. Este o ipoteză teologică și politică bazată pe opinia că învățăturile lui Iisus Hristos îi obligă pe creștini să susțină comunismul ca sistem social ideal. În ciuda faptului că nu există un acord universal cu privire la data exactă când a fost fondat comunismul creștin, mulți comuniști creștini afirmă că dovezile din Biblie sugerează că primii creștini, inclusiv apostolii, și-au înființat propria societate comunistă mică în anii care au urmat morții lui Isus. și înviere. Ca atare, mulți susținători ai comunismului creștin susțin că a fost învățat de Iisus și practicat chiar de apostoli. Unii istorici independenți o confirmă.

Există cei care consideră că Biserica creștină timpurie exemplificată de cea descrisă în Faptele Apostolilor a fost o formă timpurie de comunism și socialism religios. Opinia este că comunismul a fost doar creștinismul în practică și Iisus ca primul comunist. Această legătură a fost evidențiată într-una din primele scrieri ale lui Karl Marx care afirma că "Hristos este intermediarul către care omul își împovărează toată divinitatea, toate legăturile sale religioase, deci statul este mediatorul căruia îi transferă toată lipsa de Dumnezeu, toată omenirea sa libertate". Mai mult, Thomas Müntzer a condus o mare mișcare comunistă anabaptistă în timpul războiului țărănesc german pe care Friedrich Engels l-a analizat în Războiul țărănesc din Germania.Etosul marxist care urmărește unitatea reflectă învățătura universalistă creștină conform căreia omenirea este una și că există un singur zeu care nu discriminează între oameni.

În secolul al XVI-lea, scriitorul englez Thomas More, care este venerat în Biserica Catolică drept Saint Thomas More, a descris o societate bazată pe proprietatea comună a proprietății în tratatul său Utopia, ai cărui conducători o administrau prin aplicarea rațiunii. Câteva grupări din războiul civil englez au susținut această idee, dar

predominant Diggers, care au susținut idealuri clare comuniste încă agrare. Atitudinea lui Oliver Cromwell și a Marilor față de aceste grupuri a fost în cel mai bun caz ambivalentă și adesea ostilă.

Critica asupra ideii de proprietate privată a continuat în epoca iluministă a secolului al XVIII-lea prin gânditori precum profund religiosul Jean-Jacques Rousseau. Crescut calvinist, Rousseau a fost influențat de mișcarea jansenistă din cadrul Bisericii Romano-Catolice. Mișcarea jansenistă a provenit de la cei mai ortodocși episcopi romano-catolici care au încercat să reformeze Biserica Romano-Catolică în secolul al XVII-lea pentru a opri secularizarea și protestantismul. Unul dintre principalele scopuri janseniste a fost democratizarea de a opri corupția aristocratică din vârful ierarhiei Bisericii. Participanții la Rebeliunea Taiping, care au fondat Regatul Ceresc Taiping, un regat teocratic creștin-șenic sincretic, sunt priviți de Partidul Comunist din China drept proto-comuniști.

Definiție

TM Browning a descris comunismul religios ca o formă de comunism care "izvorăște direct din principiile native unei religii", iar Hans Hillerbrand a definit comunismul religios ca fiind mișcări religioase care susțineau "proprietatea comunală asupra bunurilor și abrogarea concomitentă a proprietății private". Browning și Hillerbrand au deosebit comunismul religios de comunismul politic și socialismul economic. În mod similar, Hillerbrand a contrastat comunismul religios cu marxismul, o ideologie care a cerut eliminarea religiei. Donald Drew Egbert și Stow Persons au remarcat că "hronologic, comunismul religios avea tendința de a preceda laicul". Oricum, alți cercetători au sugerat în plus că "comunismul politic" tradițional sau marxismul a fost întotdeauna o varietate de religii.

În Europa creștină, se credea că comuniștii au adoptat ateismul. În Anglia protestantă, comunismul era prea aproape de ritul de comuniune romano-catolic, astfel socialistul era termenul preferat. Friedrich Engels a susținut că în 1848, când a fost publicat Manifestul comunist, socialismul era respectabil în Europa, în timp ce comunismul nu. Oweniții din Anglia și Fourieriștii din Franța erau

considerați socialiști respectabili, în timp ce mișcările muncitorești care "proclamau necesitatea unei schimbări sociale totale" se denotau comuniști. Această ramură a socialismului a produs opera comunistă a lui Étienne Cabet în Franța și a lui Wilhelm Weitling în Germania.

Istorie

Termenul de comunism religios a fost folosit pentru a descrie o varietate de mișcări sociale sau religioase de-a lungul istoriei. "Comuna primilor creștini din Ierusalim" a fost descrisă ca un grup care practica comunismul religios. Mai mult, învățăturile lui Mazdak, un reformator perso proto-socialist religios, au fost denumite comunism timpuriu. Potrivit lui Ben Fowkes și Bulent Gokay, bolșevicul Mihail Skachko a afirmat la Congresul Popoarelor din Est că "religia musulmană are rădăcini în principiile comunismului religios, prin care niciun om nu poate fi sclav al altuia și nu o singură piesă de teren poate fi proprietate privată ".

Unii savanți au folosit termenul de comunism religios pentru a descrie o serie de mișcări protestante din secolul al XVII-lea care "renegă bunurile personale". Bhabagrahi Misra și James Preston au descris "comunismul religios al shakerilor" ca pe o "comunitate în care toate bunurile sunt ținute în comun". Larry Arnhart a descris "comunismul religios în comunitatea Oneida" ca un sistem în care "cu excepția câtorva obiecte personale, și-au împărțit toate bunurile". Într-adevăr, Albert Fried a scris că "comunismul religios american a atins apogeul" în anii 1850 "cu ascensiunea comunității Oneida".

Potrivit lui Rod Janzen și Max Stanton, huteritii credeau în respectarea strictă a principiilor biblice, "disciplina bisericii" și practicau o formă de comunism. Huteritii "au stabilit în comunitățile lor un sistem riguros de Ordnungen, care erau coduri de reguli și regulamente care guvernează toate aspectele vieții și asigurau o perspectivă unificată. Ca sistem economic, comunismul creștin era atractiv pentru mulți dintre țăranii care susțineau revoluția socială în secolul al XVI-lea, Europa centrală "exemplificată de războiul țăranilor germani și" în consecință, Friedrich Engels a ajuns să vadă anabaptiștii ca proto-comuniști ".

Alți cercetători au folosit termenul de comunism religios pentru a descrie o mișcare socială comunistă care s-a dezvoltat la Paris în anii 1840, care a fost organizată de "meșteșugari-născuți în străinătate, în special germani, care s-au stabilit acolo". La începutul secolului al XX-lea, înainte de apariția bolșevismului în Rusia, unii intelectuali au pledat pentru punerea în aplicare a unei forme de comunism care a încorporat ideologia creștină "ca alternativă la marxism". În mod similar, unii teologi catolici de la sfârșitul secolului al XX-lea au organizat în plus grupuri pentru a crea un dialog între Biserica Catolică și Partidul Comunist din Italia.

Karl Marx

Karl Heinrich Marx (german; 5 mai 1818 - 14 martie 1883) a fost un filosof, economist, istoric, sociolog, teoretician politic, jurnalist și revoluționar socialist german. Născut în Trier, Germania, Marx a studiat regulamentul și filosofia la universitate. S-a căsătorit cu Jenny von Westphalen în 1843. Datorită publicațiilor sale politice, Marx a devenit apatrid și a trăit în exil cu soția și copiii săi la Londra timp de decenii, unde a continuat să-și dezvolte gândul în colaborare cu gânditorul german Friedrich Engels și să-și publice scrierile., cercetând în sala de lectură a British Museum. Cele mai cunoscute titluri ale sale sunt pamfletul din 1848 Manifestul comunist și Das Kapital în trei volume (1867–1883). Gândirea politică și filosofică a lui Marx a avut o influență enormă asupra istoriei intelectuale, economice și politice ulterioare.Denumirea sa a fost folosită ca adjectiv, substantiv și școală de ipoteză socială.

Teoriile critice ale lui Marx despre societate, economie și politică, înțelese colectiv ca marxism, susțin că societățile umane se dezvoltă prin conflict de clasă. În procesul de producție capitalist, acest lucru se manifestă în conflictul dintre clasele dominante (cunoscute sub numele de burghezie) care controlează mijloacele de producție și clasele muncitoare (cunoscute sub numele de proletariat) care permit aceste mijloace prin vânzarea puterii lor de muncă în schimb. Pentru salarii. Folosind un aproximativ critic cunoscut sub numele de materialism istoric, Marx a prezis că capitalismul a produs tensiuni interne precum sistemele socio-economice anterioare și că acestea vor duce la autodistrugere și înlocuire cu un sistem recent cunoscut sub numele de procesul socialist de producție. Pentru Marx, antagonismele de clasă sub capitalism, datorate parțial instabilității și naturii predispuse la criză,ar eventa dezvoltarea clasei muncitoare a conștiinței de clasă, ducând la cucerirea puterii politice și în cele din urmă la înființarea unei societăți comuniste fără clase, constituită de o asociație liberă de producători. Marx a insistat activ pentru

punerea sa în aplicare, susținând că clasa muncitoare ar trebui să desfășoare o operațiune revoluționară proletară organizată pentru a răsturna capitalismul și a aduce propuneri de emancipare socio-economică.susținând că clasa muncitoare ar trebui să desfășoare o operațiune revoluționară proletară organizată pentru a răsturna capitalismul și a aduce propuneri de emancipare socio-economică.susținând că clasa muncitoare ar trebui să desfășoare o operațiune revoluționară proletară organizată pentru a răsturna capitalismul și a aduce propuneri de emancipare socio-economică.

Marx a fost descris ca una dintre cele mai influente figuri din istoria omenirii și opera sa a fost atât lăudată, cât și criticată. Munca sa în economie a pus bazele unei înțelegeri actuale a muncii și a relației sale cu capitalul și gândirea economică ulterioară. Mulți intelectuali, sindicate, artiști și partide politice din întreaga lume au fost influențați de opera lui Marx, mulți modificând sau adaptând ideile sale. Marx este citat în mod popular drept unul dintre principalii arhitecți ai noilor științe sociale.

Biografie

Copilărie și educație timpurie: 1818–1836

Karl Heinrich Marx s-a născut la 5 mai 1818 din Heinrich Marx (1777–1838) și Henriette Pressburg (1788–1863). S-a născut la Brückengasse 664 în Trier, un oraș care făcea parte din provincia Regatului Prusiei din Rinul de Jos. Marx era etnic, dar nu religios evreu. Bunicul său matern era un rabin olandez, în timp ce linia sa paternă îi furniza rabinilor lui Trier încă din 1723, rol pe care l-a luat bunicul său Meier Halevi Marx. Tatăl său, în copilărie cunoscut sub numele de Herschel, a fost primul din rândul care a primit o educație laică. A devenit avocat cu un venit confortabil din clasa mijlocie superioară, iar familia deținea o serie de podgorii din Moselle, la fel ca veniturile sale de avocat. Înainte de nașterea fiului său și după abrogarea emancipării evreiești în Renania,Herschel s-a convertit din iudaism pentru a se alătura Bisericii Evanghelice de stat din Prusia, luând numele de familie Heinrich în locul lui Yerschel Herschel.

În principal nereligios, Heinrich era un om al Iluminismului, interesat de ideile filosofilor Immanuel Kant și Voltaire. Un liberal clasic, a participat la agitația pentru o structură și reforme în Prusia, la acea vreme fiind o monarhie absolută. În 1815, Heinrich Marx a început să lucreze ca avocat și în 1819 și-a mutat familia într-o proprietate cu zece camere de lângă Porta Nigra. Soția sa, Henriette Pressburg, a fost o femeie evreiască olandeză dintr-o familie prosperă de afaceri care a fondat ulterior compania Philips Electronics. Sora ei Sophie Pressburg (1797–1854) s-a căsătorit cu Lion Philips (1794–1866) și a fost bunica atât a lui Gerard, cât și a lui Anton Philips și străbunica lui Frits Philips. Lion Philips a fost un bogat producător și industrial olandez de tutun,pe care Karl și Jenny Marx aveau să se bazeze mai târziu pentru împrumuturi, în timp ce erau exilați la Londra.

Se știe puțin despre copilăria lui Marx. Al treilea din cei nouă copii, el a devenit fiul cel mare când a murit fratele său Moritz în 1819. Marx și frații săi supraviețuitori, Sophie, Hermann, Henriette, Louise, Emilie și Caroline, au fost botezați în Biserica luterană în august 1824 și mama lor în Noiembrie 1825. Marx a fost educat privat de tatăl său până în 1830, când a intrat în Liceul Trier (Gymnasium zu Trier), al cărui director, Hugo Wyttenbach, era prieten cu tatăl său. Angajând mulți umaniști liberali ca profesori, Wyttenbach a provocat furia guvernului conservator local. Ulterior, poliția a atacat școala în 1832 și a descoperit că literatura care susținea liberalismul politic era distribuită printre studenți. Considerând distribuția unui astfel de material un act sedicios,autoritățile au instituit reforme și au înlocuit mai mulți angajați în timpul prezenței lui Marx.

În octombrie 1835, la vârsta de 17 ani, Marx a călătorit la Universitatea din Bonn dorind să studieze filosofia și literatura, dar tatăl său a insistat asupra reglementării ca domeniu mai practic. Din cauza unei afecțiuni denumite "piept slab", Marx a fost scuzat de serviciul militar când a împlinit 18 ani. În timp ce la Universitatea din Bonn, Marx s-a alăturat Clubului Poeților, un grup care conținea radicali politici care erau monitorizați de poliție.. În plus, Marx s-a alăturat societății de băuturi a clubului Trier Tavern Club (în germană: Landsmannschaft der Treveraner), la un moment dat

servind ca copreședinte al clubului. În același mod, Marx a fost implicat în anumite dispute, dintre care unele au devenit grave: în august 1836 a luat parte la un duel cu un membru al Korps Borussian al universității. În ciuda faptului că notele sale din primul mandat au fost bune, în curând s-au deteriorat,conducându-l pe tatăl său la potențial un transfer la universitatea mai serioasă și academică din Berlin.

Hegelianism și jurnalism timpuriu: 1836-1843

Petrecând vara și toamna anului 1836 la Trier, Marx a devenit mai serios în legătură cu studiile și viața sa. S-a logodit cu Jenny von Westphalen, un membru educat al micii nobilimi care îl cunoștea pe Marx încă din copilărie. Întrucât ea și-a rupt logodna cu un tânăr aristocrat pentru a fi cu Marx, relația lor a fost social controversată din cauza diferențelor dintre originile lor religioase și de clasă, dar Marx s-a împrietenit cu tatăl ei Ludwig von Westphalen (un aristocrat liberal) și mai târziu și-a dedicat doctoratul. Teza lui. La șapte ani de la logodnă, la 19 iunie 1843, s-au căsătorit într-o biserică protestantă din Kreuznach.

În octombrie 1836, Marx a sosit la Berlin, înmatriculându-se în capacitatea de reglementare a universității și închirierea unei camere în Mittelstrasse. În cursul primului mandat, Marx a participat la prelegeri ale lui Eduard Gans (care a reprezentat punctul de vedere hegelian progresist, a elaborat dezvoltarea rațională în istorie subliniind în special aspectele sale libertare și importanța problemei sociale) și ale lui Karl von Savigny (care a reprezentat Școala istorică de reglementare). În ciuda faptului că studiază reglementarea, el a fost fascinat de filozofie și a căutat o modalitate de a le combina pe cele două, crezând că "fără filozofie nu se poate realiza nimic". Marx a devenit interesat de filozoful german Georg Wilhelm Friedrich Hegel, recent decedat, ale cărui idei au fost apoi larg dezbătute în cercurile filosofice europene.În timpul unei convalescențe la Stralau, s-a alăturat Clubului Doctorului (Doktorklub), un grup de studenți care discuta ideile hegeliene și, prin intermediul acestora, s-a implicat cu un grup de gânditori radicali cunoscuți sub numele de Tinerii hegelieni în 1837. S-au adunat în

jurul lui Ludwig Feuerbach și Bruno Bauer., cu Marx dezvoltând o prietenie specială strânsă cu Adolf Rutenberg. La fel ca Marx, tinerii hegelieni au criticat ipotezele metafizice ale lui Hegel, dar au adoptat modul său de operare dialectic pentru a critica societatea consacrată, politica și religia dintr-o perspectivă de stânga. Tatăl lui Marx a murit în mai 1838, ceea ce a dus la diminuarea veniturilor familiei. Marx a fost apropiat emoțional de tatăl său și și-a prețuit memoria după moartea sa.și prin intermediul acestora s-au implicat cu un grup de gânditori radicali cunoscuți sub numele de Tinerii hegelieni în 1837. S-au adunat în jurul lui Ludwig Feuerbach și Bruno Bauer, Marx dezvoltând o prietenie specială strânsă cu Adolf Rutenberg. La fel ca Marx, tinerii hegelieni au criticat ipotezele metafizice ale lui Hegel, dar au adoptat modul său de operare dialectic pentru a critica societatea consacrată, politica și religia dintr-o perspectivă de stânga. Tatăl lui Marx a murit în mai 1838, ceea ce a dus la diminuarea veniturilor familiei. Marx a fost apropiat emoțional de tatăl său și și-a prețuit memoria după moartea sa.și prin intermediul acestora s-au implicat cu un grup de gânditori radicali cunoscuți sub numele de Tinerii hegelieni în 1837. S-au adunat în jurul lui Ludwig Feuerbach și Bruno Bauer, Marx dezvoltând o prietenie specială strânsă cu Adolf Rutenberg. La fel ca Marx, tinerii hegelieni au criticat ipotezele metafizice ale lui Hegel, dar au adoptat modul său de operare dialectic pentru a critica societatea consacrată, politica și religia dintr-o perspectivă de stânga. Tatăl lui Marx a murit în mai 1838, ceea ce a dus la diminuarea veniturilor familiei. Marx a fost apropiat emoțional de tatăl său și și-a prețuit memoria după moartea sa.Tinerii hegelieni au criticat ipotezele metafizice ale lui Hegel, dar au adoptat modul său de operare dialectic pentru a critica societatea consacrată, politica și religia dintr-o perspectivă de stânga. Tatăl lui Marx a murit în mai 1838, ceea ce a dus la diminuarea veniturilor familiei. Marx a fost apropiat emoțional de tatăl său și și-a prețuit memoria după moartea sa.Tinerii hegelieni au criticat ipotezele metafizice ale lui Hegel, dar au adoptat modul său de operare dialectic pentru a critica societatea consacrată, politica și religia dintr-o perspectivă de stânga. Tatăl lui Marx a murit în mai 1838, ceea ce a dus la diminuarea veniturilor

familiei. Marx a fost apropiat emoțional de tatăl său și și-a prețuit memoria după moartea sa.

Până în 1837, Marx scria atât ficțiune, cât și non-ficțiune, după ce a finalizat un roman scurt, Scorpion și Felix, o dramă, Oulanem, mai mult ca o serie de poezii de dragoste dedicate lui Jenny von Westphalen, oricum ar fi nimic din acest timpuriu lucrarea a fost publicată în timpul vieții sale. În curând, Marx a renunțat la ficțiune pentru alte activități, inclusiv studiul atât al englezei, cât și al italianului, istoria artei și traducerea clasicilor latini. El a început să coopereze cu Bruno Bauer la editarea Filozofiei religiei a lui Hegel în 1840. În plus, Marx a fost angajat în redactarea tezei sale de doctorat, Diferența dintre filosofia naturii democrită și epicuriană, pe care a finalizat-o în 1841. A fost descrisă ca "o lucrare îndrăzneață și originală în care Marx și-a propus să arate că teologia trebuie să cedeze înțelepciunii superioare a filozofiei ".Eseul a fost controversat, în special în rândul profesorilor conservatori de la Universitatea din Berlin. Marx a decis să-și prezinte teza la mai liberala Universitate din Jena, a cărei capacitate i-a acordat doctoratul în aprilie 1841. Deoarece amândoi Marx și Bauer erau atei, în martie 1841 au început planurile pentru o revistă intitulată Archiv des Atheismus (Ateist). Arhive), dar nu s-a realizat niciodată. În iulie, Marx și Bauer au făcut o călătorie la Bonn de la Berlin. Acolo și-au scandalizat clasa îmbătându-se, râzând în biserică și galopând pe străzi pe măgari.în martie 1841 au început planurile pentru un jurnal intitulat Archiv des Atheismus (Arhive Ateiste), dar nu s-a realizat niciodată. În iulie, Marx și Bauer au făcut o călătorie la Bonn de la Berlin. Acolo și-au scandalizat clasa îmbătându-se, râzând în biserică și galopând pe străzi pe măgari.în martie 1841 au început planurile pentru un jurnal intitulat Archiv des Atheismus (Arhive Ateiste), dar nu s-a realizat niciodată. În iulie, Marx și Bauer au făcut o călătorie la Bonn de la Berlin. Acolo și-au scandalizat clasa îmbătându-se, râzând în biserică și galopând pe străzi pe măgari.

Marx se gândea la o carieră academică, dar această cale a fost blocată de opoziția crescândă a guvernului față de liberalismul clasic și de tinerii hegelieni. Marx s-a mutat la Köln în 1842, unde a devenit jurnalist, scriind pentru ziarul radical Rheinische Zeitung (Rhineland

News), exprimându-și părerile timpurii despre socialism și interesul său în dezvoltare pentru economie. În plus, Marx a criticat guvernele europene de dreapta ca fiind figuri din mișcările liberale și socialiste, pe care le considera ineficiente sau contraproductive. Ziarul a atras atenția cenzorilor guvernului prusac, care au verificat fiecare număr pentru materialele sedicioase înainte de tipărire, așa cum Marx s-a plâns: "Ziarul nostru trebuie prezentat poliției pentru a fi adulmecat și dacă nasul poliției miroase ceva necreștin. Sau neprusac,ziarul nu are voie să apară ". După ce Rheinische Zeitung a publicat un articol în care critica puternic monarhia rusă, țarul Nicolae I a cerut să fie interzis și guvernul Prusiei s-a conformat în 1843.

Hegelianismul: Înaintași

- Aristotel
- Böhme
- Spinoza
- Rousseau
- Kant
- Goethe
- Fichte
- Hölderlin
- Schelling

Succesori

- Feuerbach
- Marx
- Stirner
- Neamuri
- Lukács
- Kojève
- Adorno
- Habermas

Lucrări principale

- Fenomenologia Spiritului
- Știința logicii
- Enciclopedia științelor filosofice
- Prelegeri despre estetică
- Elemente ale filosofiei dreptului
- Prelegeri despre filosofia religiei
- Prelegeri despre filosofia istoriei
- Prelegeri despre istoria filosofiei

Școli

- Idealism absolut
- Hegelianism (dialectică)
- Idealismul britanic
- Idealismul german

Paris: 1843–1845

În 1843, Marx a devenit co-editor al unui recent ziar parizian radical de stânga, Deutsch-Französische Jahrbücher (Analele germano-franceze), fiind apoi înființat de socialistul german Arnold Ruge pentru a reuni radicalii germani și francezi și în consecință Marx și soția sa s-a mutat la Paris în octombrie 1843. Locuind inițial împreună cu Ruge și soția sa în comun la 23 Rue Vaneau, au găsit condițiile de viață dificile, așa că s-au mutat după nașterea fiicei lor Jenny în 1844. În ciuda faptului că intenționa să atragă scriitori din atât Franța, cât și statele germane, Jahrbücher a fost dominat de acesta din urmă și singurul scriitor non-german a fost colectivistul anarhist rus exilat Mihail Bakunin. Marx a contribuit cu două eseuri la lucrare, "Introducere într-o contribuție la critica filozofiei dreptului lui Hegel" și "Cu privire la întrebarea evreiască ", acesta din urmă și-a prezentat credința că proletariatul este o potență revoluționară și care marchează îmbrățișarea comunismului. A fost publicat un singur număr, dar a avut un succes relativ, în principal datorită

includerii odelor satirice ale lui Heinrich Heine asupra regelui Ludwig. Din Bavaria, conducând statele germane să-l interzică și să pună mâna pe copii importate (Ruge a refuzat însă să finanțeze publicarea unor numere și prietenia sa cu Marx s-a destrămat). După prăbușirea ziarului, Marx a început să scrie pentru singurul radical necenzurat de limbă germană ziarul a plecat, Vorwärts! (Înainte!). Cu sediul la Paris, ziarul era conectat la Liga Justiților, o societate socială secretă utopică de muncitori și artizani. Marx a participat la unele dintre întâlnirile lor, dar nu s-a alăturat. În Vorwärts! ,Marx și-a rafinat punctele de vedere asupra socialismului bazate pe ideile hegeliene și feuerbachiene ale materialismului dialectic, criticând în același timp liberalii și alți socialiști care operează în Europa.

La 28 august 1844, Marx l-a întâlnit pe socialistul german Friedrich Engels la Café de la Régence, începând o prietenie de-a lungul vieții. Engels i-a arătat lui Marx, publicat recent, Condiția clasei muncitoare în Anglia în 1844, convingându-l pe Marx că clasa muncitoare va fi agentul și instrumentul revoluției finale din istorie. La scurt timp, Marx și Engels au colaborat la o critică a ideilor filosofice ale fostului prieten al lui Marx, Bruno Bauer. Această lucrare a fost publicată în 1845 sub numele de Sfânta Familie. În ciuda faptului că critica lui Bauer, Marx a fost din ce în ce mai influențat de ideile tinerilor hegelieni Max Stirner și Ludwig Feuerbach, dar în cele din urmă Marx și Engels au renunțat la materialismul feuerbachian.

În perioada în care a locuit la 38 Rue Vanneau din Paris (din octombrie 1843 până în ianuarie 1845), Marx s-a angajat într-un studiu intensiv al economiei politice (Adam Smith, David Ricardo, James Mill etc.), socialiștii francezi (predominant Claude Henri St. Simon și Charles Fourier) și istoria Franței. Studiul economiei politice este un studiu pe care Marx l-ar urmări pentru tot restul vieții sale și ar urma în opera sa majoră economică - ordinea succesiunii în trei volume numită Capital. Marxismul se bazează în mare parte pe trei influențe: Dialectica lui Hegel, socialismul utopic francez și economia engleză. Împreună cu studiul anterior al dialecticii lui Hegel, studierea pe care Marx a făcut-o în acest timp la Paris a însemnat că toate componentele majore ale "marxismului" erau în vigoare până în toamna anului 1844.Marx a fost în mod constant îndepărtat de

studiul său asupra economiei politice - nu numai de cerințele zilnice obișnuite ale vremii, ci în mod similar prin editarea unui ziar radical și mai târziu prin organizarea și dirijarea eforturilor unui partid politic în anii potențial revoluționari răscoale populare ale cetățeniei. Cu toate acestea, Marx a fost întotdeauna întors înapoi la studiile sale economice: A căutat "să înțeleagă funcționarea interioară a capitalismului".

O schiță a "marxismului" se formase în mod indicativ în mintea lui Karl Marx până la sfârșitul anului 1844. De fapt, multe caracteristici ale viziunii marxiste asupra economiei politice mondiale au fost elaborate în detaliu, dar Marx trebuia să scrie toate detalii despre viziunea sa asupra lumii economice pentru a clarifica, în plus, ipoteza economică recentă în mintea sa. În consecință, Marx a scris Manuscrisele economice și filozofice. Aceste manuscrise acopereau numeroase subiecte, prezentând în detaliu conceptul lui Marx despre munca înstrăinată. Oricum, până în primăvara anului 1845, studiul său continuu al economiei politice, al capitalului și al capitalismului l-a condus pe Marx la convingerea că ipoteza economică politică recentă pe care o susținea - socialismul științific - trebuia construită pe baza unei concepții materialiste bine dezvoltate. A lumii.

Manuscrisele economice și filozofice din 1844 fuseseră scrise între aprilie și august 1844, dar în curând Marx a recunoscut că manuscrisele au fost influențate de unele idei inconsistente ale lui Ludwig Feuerbach. În consecință, Marx a recunoscut nevoia de a rupe cu filosofia lui Feuerbach în favoarea materialismului istoric, în consecință un an mai târziu (în aprilie 1845) după ce s-a mutat de la Paris la Bruxelles, Marx și-a scris cele unsprezece "Teze despre Feuerbach". "Tezele despre Feuerbach" sunt cunoscute cel mai bine pentru teza 11, care afirmă că "filosofii au interpretat lumea doar în diferite moduri, ideea este să o schimbe". Această lucrare conține critica lui Marx față de materialism (pentru a fi contemplativ), idealism (pentru a reduce practica la ipoteză) de obicei,criticând filosofia pentru că pune realitatea abstractă deasupra lumii fizice. Prin urmare, a introdus prima privire asupra materialismului istoric al lui Marx, un argument potrivit căruia lumea nu este schimbată de

idei, ci de activitatea și practica reală, fizică, materială. În 1845, după ce a primit o petiție de la regele prusac, guvernul francez a închis Vorwärts !, împreună cu ministrul de interne, François Guizot, expulzându-l pe Marx din Franța. În acest moment, Marx s-a mutat de la Paris la Bruxelles, unde Marx spera să-și continue din nou studiul capitalismului și economiei politice.guvernul francez a închis Vorwärts !, cu ministrul de interne, François Guizot, expulzându-l pe Marx din Franța. În acest moment, Marx s-a mutat de la Paris la Bruxelles, unde Marx spera să-și continue din nou studiul capitalismului și economiei politice.guvernul francez a închis Vorwärts !, cu ministrul de interne, François Guizot, expulzându-l pe Marx din Franța. În acest moment, Marx s-a mutat de la Paris la Bruxelles, unde Marx spera să-și continue din nou studiul capitalismului și economiei politice.

Bruxelles: 1845–1848

În imposibilitatea de a rămâne în Franța sau de a se muta în Germania, Marx a decis să emigreze la Bruxelles în Belgia în februarie 1845. Oricum, pentru a rămâne în Belgia a trebuit să se angajeze să nu publice nimic pe tema politicii contemporane. La Bruxelles, Marx s-a asociat cu alți socialiști exilați din toată Europa, inclusiv Moses Hess, Karl Heinzen și Joseph Weydemeyer. În aprilie 1845, Engels s-a mutat de la Barmen în Germania la Bruxelles pentru a se alătura lui Marx și a grupului în creștere de membri ai Ligii Justiților care caută acasă acum la Bruxelles. Mai târziu, Mary Burns, tovarășa de mult timp a lui Engels, a părăsit Manchester, Anglia, pentru a se alătura lui Engels la Bruxelles.

La jumătatea lunii iulie 1845, Marx și Engels au părăsit Bruxellesul în Anglia pentru a-i vizita pe liderii cartiștilor, o mișcare a clasei muncitoare din Marea Britanie. Aceasta a fost prima călătorie a lui Marx în Anglia, iar Engels a fost un ghid ideal pentru călătorie. Engels a petrecut deja doi ani locuind în Manchester din noiembrie 1842 până în august 1844. Nu numai că Engels cunoștea deja limba engleză, dar, de altfel, a dezvoltat o relație strânsă cu mulți lideri cartisti. De fapt, Engels servea ca reporter pentru multe ziare cartiste și socialiste englezești. Marx a folosit călătoria ca o oportunitate de a

examina resursele economice disponibile pentru studiu în diferite biblioteci din Londra și Manchester.

În colaborare cu Engels, Marx a stabilit în plus despre propunerea de a scrie o carte care este adesea văzută ca cel mai bun tratament al său pentru conceptul de materialism istoric, Ideologia germană. În această lucrare, Marx s-a despărțit de Ludwig Feuerbach, Bruno Bauer, Max Stirner și de restul tinerilor hegelieni, în timp ce, de altfel, s-a rupt de Karl Grun și de alți "adevărați socialiști" ale căror filozofii erau încă bazate în parte pe "idealism". În ideologia germană, Marx și Engels și-au completat în cele din urmă filozofia, care s-a bazat exclusiv pe materialism ca singură potență motorie din istorie. Ideologia germană este scrisă într-o formă satirică umoristică, dar nici această formă satirică nu a salvat opera de cenzură. La fel ca multe alte scrieri timpurii ale sale, ideologia germană nu va fi publicată în timpul vieții lui Marx și va fi publicată abia în 1932.

După finalizarea ideologiei germane, Marx a apelat la o lucrare care avea scopul de a-și clarifica propria poziție cu privire la "ipoteza și tactica" unei adevărate "mișcări proletare revoluționare" care operează din punctul de vedere al unei filozofii cu adevărat "materialiste științifice". Această lucrare a fost menită să facă o distincție între socialiștii utopici și propria filosofie socialistă științifică a lui Marx. În timp ce utopiștii credeau că oamenii trebuie convinși o singură persoană la un moment dat să se alăture mișcării socialiste, modul în care o persoană trebuie convinsă să adopte orice credință diferită, Marx știa că oamenii vor tinde, de cele mai multe ori, să acționeze în conformitate cu propriile lor economii. Intereselor, atrăgând în consecință o întreagă clasă (clasa muncitoare în acest caz) cu o solicitare largă către clasă "Cel mai bun interes material ar fi cel mai bun mod de a mobiliza masa largă a acelei clase pentru a face o revoluție și a schimba societatea. Aceasta a fost intenția recentei cărți pe care Marx a planificat-o, dar pentru a trece manuscrisul peste cenzorii guvernamentali, el a numit cartea Sărăcia filozofiei (1847) și a oferit-o ca răspuns la "filozofia mic burgheză" a anarhistului francez. Socialistul Pierre-Joseph Proudhon așa cum este exprimat în cartea sa Filosofia sărăciei (1840).al socialistului anarhist francez Pierre-Joseph Proudhon așa cum este exprimat în

cartea sa Filosofia sărăciei (1840).al socialistului anarhist francez Pierre-Joseph Proudhon așa cum este exprimat în cartea sa Filosofia sărăciei (1840).

Aceste cărți au pus bazele celei mai faimoase opere a lui Marx și Engels, o broșură politică care a devenit de atunci cunoscută sub numele de Manifestul comunist. În timp ce locuia la Bruxelles în 1846, Marx și-a continuat asocierea cu organizația radicală secretă League of the Just. După cum sa menționat mai sus, Marx a considerat că Liga este doar clasificarea organizării radicale necesare pentru a stimula clasa muncitoare din Europa către mișcarea de masă care ar aduce o revoluție a clasei muncitoare. Oricum, pentru a organiza clasa muncitoare într-o mișcare de masă, Liga a trebuit să își înceteze orientarea "secretă" sau "subterană" și să funcționeze în mod deschis ca un partid politic. Membrii Ligii au devenit în cele din urmă convinși în acest sens. În consecinţă,în iunie 1847, Liga a fost reorganizată prin componența sa într-o recentă societate politică deschisă "suprateranӑ", care a apelat direct la clasele muncitoare. Această recentă societate politică deschisă a fost numită Liga Comunistă. Atât Marx, cât și Engels au participat la elaborarea programului și a principiilor organizatorice ale recentei Ligii Comuniste.

La sfârșitul anului 1847, Marx și Engels au început să scrie ceea ce urma să devină cea mai faimoasă lucrare a lor - un program de operațiuni pentru Liga Comunistă. Scris în comun de Marx și Engels din decembrie 1847 până în ianuarie 1848, Manifestul comunist a fost publicat pentru prima dată la 21 februarie 1848. Manifestul comunist a expus credințele recentei comuniste. Nu mai era o societate secretă, Liga comunistă a dorit să facă obiective și intenții clare pentru publicul larg, în loc să-și ascundă convingerile așa cum făcuse Liga Justiției. Liniile de deschidere ale pamfletului stabilesc baza principală a marxismului: "Istoria societății existente până acum este istoria luptelor de clasă".Continuă să examineze antagonismele pe care Marx le susținea că apar în ciocnirile de interese dintre burghezie (clasa capitalistă bogată) și proletariat (clasa muncitoare industrială). Procesul de mai sus, Manifestul prezintă argumentul pentru care Liga Comunistă, spre deosebire de alte partide și grupuri

politice socialiste și liberale de la acea vreme, acționa cu adevărat în interesul proletariatului pentru a răsturna societatea capitalistă și a o înlocui cu socialismul.

Mai târziu în acel an, Europa a cunoscut o ordine de succesiune de proteste, rebeliuni și răsturnări de situații deseori violente care au devenit cunoscute sub numele de Revoluții din 1848. În Franța, o revoluție a dus la răsturnarea monarhiei și la înființarea celei de-a doua republici franceze. Marx a susținut o astfel de activitate și, după ce a primit recent o moștenire substanțială de la tatăl său (reținută de unchiul său Lionel Philips de la moartea tatălui său în 1838), fie de 6.000, fie de 5.000 de franci, ar fi folosit o treime din aceasta pentru a înarma muncitorii belgieni care planificau operațiune revoluționară. În ciuda faptului că veridicitatea acestor acuzații este contestată, ministerul belgian al justiției l-a acuzat pe Marx de aceasta, arestându-l ulterior și a fost forțat să fugă înapoi în Franța, unde, cu un recent guvern republican la putere, el credea că va fi în siguranță.

Köln: 1848–1849

Stabilindu-se temporar la Paris, Marx a transferat sediul executiv al Ligii Comuniste în oraș și, în plus, a înființat un club muncitoresc german cu diverși socialiști germani care locuiau acolo. În speranța că revoluția se va răspândi în Germania, în 1848 Marx s-a mutat înapoi la Köln, unde a început să emită un ghid intitulat Cererile Partidului Comunist din Germania, în care a susținut doar patru din cele zece puncte ale Manifestului Comunist, crezând că în Germania, la acea vreme, burghezia trebuie să răstoarne monarhia feudală și aristocrația înainte ca proletariatul să poată răsturna burghezia. La 1 iunie, Marx a început publicarea unui cotidian, Neue Rheinische Zeitung, pe care l-a ajutat să-l finanțeze prin noua sa moștenire de la tatăl său.Conceput să prezinte știri din întreaga Europă cu propria sa interpretare marxistă a evenimentelor, ziarul îl prezenta pe Marx ca scriitor principal și influența editorială dominantă. În pofida contribuțiilor colegilor membri ai Ligii Comuniste, potrivit lui Friedrich Engels, aceasta a rămas "o simplă dictatură a lui Marx".

În timp ce editorul ziarului, Marx și ceilalți socialiști revoluționari au fost hărțuiți în mod regulat de poliție, iar Marx a fost adus la urmărire penală în mai multe rânduri, confruntându-se cu diverse acuzații, inclusiv insultarea procurorului șef, comiterea unei infracțiuni de presă și incitarea rebeliunii armate prin boicotarea impozitelor, în ciuda faptului că de fiecare dată a fost achitat. Între timp, parlamentul democratic din Prusia s-a prăbușit și regele, Frederic William al IV-lea, a introdus un cabinet recent al susținătorilor săi reacționari, care a pus în aplicare măsuri contrarevoluționare pentru a elimina din țară elementele de stânga și un altul revoluționar. Astfel, Neue Rheinische Zeitung a fost în curând suprimată și Marx a primit ordinul să părăsească țara la 16 mai. Marx s-a întors la Paris,care a fost apoi sub controlul atât al unei contrarevoluții reacționare, cât și al unei epidemii de holeră și a fost expulzat în curând de autoritățile orașului, care l-au considerat o amenințare politică. Cu soția sa, Jenny, care aștepta al patrulea copil și nu s-a putut muta înapoi în Germania sau Belgia, în august 1849 a căutat refugiu la Londra.

Mutați-vă la Londra și, în plus, scrieți: 1850–1860

Marx s-a mutat la Londra la începutul lunii iunie 1849 și va rămâne stabilit în oraș pentru tot restul vieții sale. În plus, sediul Ligii Comuniste s-a mutat la Londra. Oricum, în iarna 1849–1850 s-a produs o divizare în rândurile Ligii Comuniste atunci când o fracțiune din cadrul ei condusă de August Willich și Karl Schapper a început să agite pentru o revoltă imediată. Willich și Schapper au crezut că odată ce Liga Comunistă a inițiat răscoala, întreaga clasă muncitoare din întreaga Europă se va ridica "spontan" pentru a se alătura ei, creând în consecință o revoluție în toată Europa. Marx și Engels au protestat că o astfel de revoltă neplanificată din partea Ligii Comuniste este "aventuristă" și ar fi sinucidere pentru Liga Comunistă.O astfel de răscoală ca cea recomandată de grupul Schapper / Willich ar fi ușor zdrobită de poliție și forțele armate ale guvernelor reacționare din Europa. Marx a susținut că acest lucru ar însemna o nenorocire pentru Liga Comunistă însăși, susținând că schimbările în societate nu se realizează peste noapte prin eforturile și puterea voinței unui pumn de oameni. Acestea sunt în loc de a fi

aduse prin intermediul unui control științific al condițiilor economice ale societății și trecând spre revoluție prin etape diferite de dezvoltare socială. În etapa actuală de dezvoltare (circa 1850),după înfrângerea revoltelor din Europa în 1848, el a considerat că Liga Comunistă ar trebui să încurajeze clasa muncitoare să se unească cu elemente progresiste ale burgheziei în creștere pentru a învinge aristocrația feudală pe probleme care implică cereri de reforme guvernamentale, exemplificate de o republică constituțională cu libertate. Adunări alese și sufragiu universal (masculin). Scilicet, clasa muncitoare trebuie să se alăture forțelor burgheze și democratice pentru a aduce la bun sfârșit revoluția burgheză înainte de a sublinia agenda clasei muncitoare și o revoluție a clasei muncitoare.clasa muncitoare trebuie să se alăture forțelor burgheze și democratice pentru a aduce la bun sfârșit revoluția burgheză înainte de a sublinia agenda clasei muncitoare și o revoluție a clasei muncitoare.clasa muncitoare trebuie să se alăture forțelor burgheze și democratice pentru a aduce la bun sfârșit revoluția burgheză înainte de a sublinia agenda clasei muncitoare și o revoluție a clasei muncitoare.

După o lungă luptă care amenința să distrugă Liga Comunistă, opinia lui Marx a prevalat și în cele din urmă grupul Willich / Schapper a părăsit Liga Comunistă. Între timp, Marx s-a implicat puternic în societatea socialistă germană pentru educație a muncitorilor. Societatea și-a ținut întâlnirile în Great Windmill Street, Soho, cartierul de divertisment din centrul Londrei. În plus, această organizație a fost afectată de o luptă internă între membrii săi, dintre care unii l-au urmat pe Marx, în timp ce alții au urmat fracțiunea Schapper / Willich. Problemele din această scindare internă erau aceleași probleme ridicate în scindarea internă din Liga Comunistă, dar Marx a pierdut lupta cu fracțiunea Schapper / Willich din cadrul Societății de Educație a Muncitorilor Germani și la 17 septembrie 1850 a demisionat din Societate.

New-York Daily Tribune și jurnalism

La începutul perioadei de la Londra, Marx s-a dedicat aproape exclusiv activităților revoluționare, astfel încât familia sa să suporte

sărăcia extremă. Principala sa sursă de venit a fost Engels, a cărui sursă a fost tatăl său bogat industrial. În Prusia, în calitate de redactor al propriului său ziar și colaborator la alții aliniați ideologic, Marx putea ajunge la publicul său, la clasele muncitoare. La Londra, fără finanțe pentru a conduce ei înșiși un ziar, el și Engels s-au orientat spre jurnalismul internațional. La un moment dat, erau publicate de șase ziare din Anglia, Statele Unite, Prusia, Austria și Africa de Sud. Principalele câștiguri ale lui Marx au venit din munca sa de corespondent european, din 1852 până în 1862, pentru New-York Daily Tribune: Și, în plus, din producerea de articole pentru ziare mai "burgheze".Marx a avut articolele sale traduse din germană de Wilhelm Pieper, până când competența sa în limba engleză a devenit adecvată.

New-York Daily Tribune a fost fondată în aprilie 1841 de Horace Greeley. Comitetul său editorial conținea jurnaliști și editori burghezi progresivi, printre care George Ripley și jurnalistul Charles Dana, care era redactor-șef. Dana, un fourier și un abolicionist, a fost contactul lui Marx. Tribune a fost un vehicul pentru Marx pentru a ajunge la un public transatlantic pentru a face un "război ascuns" lui Henry Charles Carey. Jurnalul a avut o solicitare largă a clasei muncitoare de la înființare; la doi cenți, era ieftin; și, cu aproximativ 50.000 de exemplare pe număr, tirajul său a fost cel mai larg din Statele Unite: Etosul editorial a fost progresist, iar poziția sa anti-sclavie a reflectat-o pe Greeley: Primul articol al lui Marx pentru ziar, cu privire la alegerile parlamentare britanice, a fost publicat la 21 august 1852.

La 21 martie 1857, Dana l-a informat pe Marx că, din cauza recesiunii economice, ar fi plătit un singur articol pe săptămână, publicat sau nu; celelalte vor fi plătite numai dacă sunt publicate. Marx și-a trimis articolele marți și vineri, dar, în octombrie, Tribune și-a descărcat toți corespondenții din Europa, cu excepția lui Marx și B. Taylor, și l-a redus pe Marx la un articol săptămânal. Între septembrie și noiembrie 1860, au fost publicate doar cinci. După un interval de șase luni, Marx a reluat contribuțiile în septembrie 1861 până în martie 1862, când Dana a scris pentru a-l informa că nu mai există spațiu în Tribune pentru rapoartele din Londra, din cauza

afacerilor interne americane. În 1868, Dana a înființat un ziar rival, recentul York Sun, la care era redactor-șef. În aprilie 1857, Dana l-a invitat pe Marx să contribuie cu articole, în mod normal despre istoria militară,recentului American Cyclopedia, o idee a lui George Ripley, prietenul Danei și editor literar al Tribune. În total, au fost publicate 67 de articole Marx-Engels, dintre care 51 au fost scrise de Engels, în ciuda faptului că Marx a făcut unele cercetări pentru acestea în British Museum. Până la sfârșitul anilor 1850, interesul popular american pentru afacerile europene a scăzut și articolele lui Marx s-au îndreptat spre subiecte exemplificate de "criza de sclavizare" și de izbucnirea războiului civil american în 1861 în "Războiul dintre state". Între decembrie 1851 și martie 1852, Marx a lucrat la lucrările sale teoretice referitoare la Revoluția franceză din 1848, intitulată "A optsprezecea Brumaire a lui Louis Napoleon". În aceasta a explorat concepte în materialismul istoric, lupta de clasă, dictatura proletariatului și victoria proletariatului asupra statului burghez.

Se poate spune că anii 1850 și 1860 marchează o graniță filosofică care distinge idealismul hegelian al tânărului Marx și ideologia științifică Marx mai matură asociată cu marxismul structural. Oricum, nu toți cercetătorii acceptă această distincție. Pentru Marx și Engels, experiența lor cu Revoluțiile din 1848-1849 a fost formativă în dezvoltarea ipotezei lor de economie și progresie istorică. După "eșecurile" din 1848, elanul revoluționar părea cheltuit și nu trebuia reînnoit fără recesiune economică. Au apărut dispute între Marx și colegii săi comuniști, pe care i-a denunțat drept "aventurieri". Marx a considerat fantezist să propună că "puterea voinței" ar putea fi suficientă pentru a crea condițiile revoluționare atunci când, în realitate, componenta economică era cerința necesară.Recesiunea din economia Statelor Unite în 1852 i-a dat lui Marx și Engels motive pentru optimism pentru activitatea revoluționară, totuși această economie a fost văzută ca fiind prea imatură pentru o revoluție capitalistă. Teritoriile deschise la frontiera vestică a Americii au risipit forțele tulburărilor sociale. În mod similar, orice criză economică care apare în Statele Unite nu ar duce la contagiunea revoluționară a economiilor mai vechi ale națiunilor europene individuale, care erau sisteme închise limitate de granițele lor naționale. Când așa-numita Panică din 1857 în Statele Unite s-a

răspândit la nivel global, a rupt toate modelele de ipoteze economice și a fost prima criză economică cu adevărat globală.Teritoriile deschise la frontiera vestică a Americii au risipit forțele tulburărilor sociale. În mod similar, orice criză economică care apare în Statele Unite nu ar duce la contagiunea revoluționară a economiilor mai vechi ale națiunilor europene individuale, care erau sisteme închise limitate de granițele lor naționale. Când așa-numita Panică din 1857 în Statele Unite s-a răspândit la nivel global, a rupt toate modelele de ipoteze economice și a fost prima criză economică cu adevărat globală.Teritoriile deschise la frontiera vestică a Americii au risipit forțele tulburărilor sociale. În mod similar, orice criză economică care apare în Statele Unite nu ar duce la contagiunea revoluționară a economiilor mai vechi ale națiunilor europene individuale, care erau sisteme închise limitate de granițele lor naționale. Când așa-numita Panică din 1857 în Statele Unite s-a răspândit la nivel global, a rupt toate modelele de ipoteze economice și a fost prima criză economică cu adevărat globală.a rupt toate modelele de ipoteze economice și a fost prima criză economică cu adevărat globală.a rupt toate modelele de ipoteze economice și a fost prima criză economică cu adevărat globală.

Necesitatea financiară îl obligase pe Marx să renunțe la studiile economice în 1844 și să dea treisprezece ani pentru a lucra la alte proiecte. Întotdeauna căutase să se întoarcă la economie.

Prima Internațională și Capitală

Marx a continuat să scrie articole pentru recentul Daily Daily Tribune, atâta timp cât era sigur că politica editorială a Tribune era încă progresivă. Oricum, plecarea lui Charles Dana din ziar la sfârșitul anului 1861 și schimbarea care a rezultat în consiliul editorial a adus o politică editorială recentă. Tribuna nu mai era o lucrare abolitionistă puternică dedicată unei victorii complete a Uniunii. Recentul consiliu editorial a susținut o pace imediată între Uniune și Confederație în războiul civil din Statele Unite, cu sclavia lăsată intactă în Confederație. Marx nu a fost de acord cu această poziție politică recentă și în 1863 a fost forțat să se retragă ca scriitor pentru Tribune.

În 1864, Marx s-a implicat în Asociația Internațională a Muncitorilor (cunoscută de asemenea ca Prima Internațională), al cărui Consiliu General a fost ales la înființarea sa în 1864. În acea organizație, Marx a fost implicat în lupta împotriva aripii anarhiste centrată pe Mihail. Bakunin (1814–1876). În ciuda faptului că Marx a câștigat acest concurs, transferul sediului Consiliului General de la Londra la recenta York în 1872, pe care Marx l-a susținut, a dus la declinul internațional. Cel mai important eveniment politic din timpul existenței Internaționalei a fost Comuna din Paris din 1871, când cetățenii din Paris s-au răzvrătit împotriva guvernului lor și au deținut orașul timp de două luni. Ca răspuns la suprimarea sângeroasă a acestei rebeliuni, Marx a scris unul dintre cele mai faimoase broșuri ale sale, "Războiul civil din Franța",o apărare a Comunei.

Având în vedere eșecurile și frustrările repetate ale revoluțiilor și mișcărilor muncitorilor, Marx a căutat mai mult să înțeleagă capitalismul și a petrecut mult timp în sala de lectură a British Museum studiind și reflectând asupra lucrărilor economiștilor politici și asupra datelor economice. Până în 1857, Marx acumulase peste 800 de pagini de note și eseuri scurte despre capital, proprietate funciară, muncă salarizată, comerțul de stat și exterior și piața mondială, oricum această lucrare nu a apărut tipărită până în 1939 sub titlul Schițe ale criticii economiei politice.

În 1859, Marx a publicat O contribuție la critica economiei politice, prima sa lucrare economică serioasă. Această lucrare a fost concepută doar ca o previzualizare a Das Kapital în trei volume (titlul în engleză: Capital: Critique of Political Economy), pe care intenționa să-l publice mai târziu. În O contribuție la critica economiei politice, Marx se extinde pe susținerea lui David Ricardo. Lucrarea a fost primită cu entuziasm, iar ediția s-a epuizat rapid.

Vânzările de succes ale A Contribution to the Critique of Political Economy l-au stimulat pe Marx la începutul anilor 1860 să termine lucrările la cele trei volume mari care ar compune opera sa de viață majoră - Das Kapital și Theories of Surplus Value, care au discutat teoreticienii economiei politice, în special Adam Smith și David Ricardo. Teoriile surplusului sunt adesea menționate ca al patrulea volum al Das Kapital și constituie unul dintre primele tratate

cuprinzătoare despre istoria gândirii economice. În 1867, a fost publicată, o lucrare care a analizat funcționarea capitalistă a producției. Aici Marx a elaborat al său, care fusese influențat de Thomas Hodgskin. Marx a recunoscut "lucrarea admirabilă" a lui Hodgskin Munca apărată împotriva pretențiilor de capital în mai mult de un punct din capital. De fapt,Marx l-a citat pe Hodgskin recunoscând înstrăinarea muncii care a avut loc sub o nouă producție capitalistă. Nu mai exista "răsplată naturală a muncii individuale. Fiecare muncitor produce doar o parte dintr-un întreg și fiecare parte neavând valoare sau utilitate în sine, nu există nimic pe care muncitorul să poată profita și să spună:" Acesta este al meu produs, asta o voi păstra pentru mine '". În acest prim volum al capitalului, Marx și-a prezentat concepția asupra plusvalorii și exploatării, despre care a argumentat că va duce în cele din urmă la o scădere a profitului și la prăbușirea capitalismului industrial. Cererea pentru o ediție a capitalei în limba rusă a dus în curând la tipărirea a 3.000 de exemplare ale cărții în limba rusă, care a fost publicată la 27 martie 1872. Până în toamna anului 1871,întreaga primă ediție a ediției în limba germană a Capitalului fusese epuizată și a fost publicată a doua ediție.

Volumele II și III din Capital au rămas simple manuscrise asupra cărora Marx a continuat să lucreze pentru tot restul vieții sale. Ambele volume au fost publicate de Engels după moartea lui Marx. Volumul II al capitalului a fost pregătit și publicat de Engels în iulie 1893 sub denumirea Capital II: Operațiunea circulației capitalului. Volumul III din Capital a fost publicat un an mai târziu, în octombrie 1894, sub denumirea de Capital III: Operațiunea producției capitaliste ca întreg. Teorii ale plusvalorii derivate din extinsele manuscrise economice din 1861–1863, un al doilea proiect pentru Capital, acesta din urmă cuprinzând volumele 30-34 din Lucrările colectate ale lui Marx și Engels. În special, Teoriile surplusului pornesc de la ultima parte a celui de-al treisprezecelea volum al lucrărilor colectate până la sfârșitul celui de-al treizeci și al doilea volum; între timp,cele mai mari manuscrise economice din 1861–1863 rulează de la începutul celui de-al treisprezecelea volum al lucrărilor colecționate până în prima jumătate a volumului lor de treizeci și patru. Cea de-a doua jumătate a celui de-al treizeci și al

patrulea volum al lucrărilor colecționate constă din fragmentele supraviețuitoare ale manuscriselor economice din 1863–1864, care au reprezentat un al treilea proiect pentru Capital și o mare parte din care este inclusă ca apendice la ediția Penguin a Capital, volumul I. O ediție prescurtată în limba germană a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" al Capitalei în 1963 și 1971 la Moscova.al treisprezecelea volum în prima jumătate a celui de-al treizeci și al patrulea volum. Cea de-a doua jumătate a celui de-al treizeci și al patrulea volum al lucrărilor colecționate constă din fragmentele supraviețuitoare ale manuscriselor economice din 1863–1864, care au reprezentat un al treilea proiect pentru Capital și o mare parte din care este inclusă ca apendice la ediția Penguin a Capital, volumul I. O ediție prescurtată în limba germană a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" al Capitalei în 1963 și 1971 la Moscova.al treisprezecelea volum în prima jumătate a celui de-al treizeci și al patrulea volum. Cea de-a doua jumătate a celui de-al treizeci și al patrulea volum al lucrărilor colecționate constă din fragmentele supraviețuitoare ale manuscriselor economice din 1863–1864, care au reprezentat un al treilea proiect pentru Capital și o mare parte din care este inclusă ca apendice la ediția Penguin a Capital, volumul I. O ediție prescurtată în limba germană a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" al Capitalei în 1963 și 1971 la Moscova.al treizeci și al patrulea volum este format din fragmentele supraviețuitoare ale manuscriselor economice din 1863–1864, care au reprezentat un al treilea proiect pentru Capital și o mare parte din care este inclusă ca apendice la ediția Penguin a capitalului, volumul I. O limbă germană ediția prescurtată a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză

și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" al capitalului în 1963 și 1971 la Moscova.al treizeci și al patrulea volum este format din fragmentele supraviețuitoare ale manuscriselor economice din 1863–1864, care au reprezentat un al treilea proiect pentru Capital și o mare parte din care este inclusă ca apendice la ediția Penguin a capitalului, volumul I. O limbă germană ediția prescurtată a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" al capitalului în 1963 și 1971 la Moscova.O ediție prescurtată în limba germană a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" de Capital în 1963 și 1971 la Moscova.O ediție prescurtată în limba germană a Theories of Surplus Value a fost publicată în 1905 și în 1910. Această ediție prescurtată a fost tradusă în engleză și publicată în 1951 la Londra, dar ediția completă integrată a Theories of Surplus Value a fost publicată ca "al patrulea volum" de Capital în 1963 și 1971 la Moscova.

În ultimul deceniu al vieții sale, sănătatea lui Marx a scăzut și a devenit incapabil de efortul susținut care a caracterizat munca sa anterioară. El a reușit să comenteze substanțial asupra politicii contemporane, în special în Germania și Rusia. Critica sa asupra programului Gotha s-a opus tendinței adepților săi Wilhelm Liebknecht și August Bebel de a face compromisuri cu socialismul de stat al lui Ferdinand Lassalle în interesul unui partid socialist unit. Această lucrare este, de altfel, remarcabilă și pentru celelalte citate celebre ale lui Marx: "De la fiecare după dexteritatea sa, la fiecare după nevoile sale".

Într-o scrisoare către Vera Zasulich din 8 martie 1881, Marx a avut în vedere posibilitatea ca Rusia să ocolească stadiul capitalist de dezvoltare și să construiască comunismul pe baza proprietății comune a terenurilor caracteristice satului mir. În timp ce admite că

"comuna rurală a Rusiei este punctul culminant al regenerării sociale în Rusia", Marx a avertizat în plus că, pentru ca mirul să funcționeze ca un mijloc de a trece direct la etapa socialistă fără o etapă capitalistă precedentă, "ar fi mai întâi necesar să eliminați influențele dăunătoare care o asaltă (comuna rurală) din toate părțile ". Având în vedere eliminarea acestor influențe periculoase, Marx a permis existența "condițiilor normale de dezvoltare spontană" a comunei rurale. În orice caz,în aceeași scrisoare către Vera Zasulich, el arată că "în centrul sistemului capitalist... Se află separarea completă a producătorului de mijloacele de producție". Într-una din schițele acestei scrisori, Marx dezvăluie pasiunea sa crescândă pentru antropologie, motivată de credința sa că viitorul comunism ar fi o revenire la un nivel superior la comunismul trecutului nostru preistoric. El a scris că "tendința istorică a epocii noastre este criza fatală pe care a suferit-o producția capitalistă în țările europene și americane în care a atins cel mai înalt vârf, o criză care se va termina prin distrugerea sa, în întoarcerea unei noi societăți într-o forma superioară a celui mai vechi tip - producție colectivă și însușire ". El a adăugat că "vitalitatea comunităților primitive a fost incomparabil mai mare decât cea a semitelor, grecilor,Roman, etc., și, a fortiori, a noilor societăți capitaliste ". Înainte de a muri, Marx i-a cerut lui Engels să scrie aceste idei, care au fost publicate în 1884 sub titlul Originea familiei, proprietății private și statului.

Viata personala

Familie

Marx și von Westphalen au avut șapte copii împreună, dar parțial din cauza condițiilor precare în care au trăit în timp ce se aflau la Londra, doar trei au supraviețuit până la maturitate. Copiii au fost: Jenny Caroline (m. Longuet; 1844–1883); Jenny Laura (m. Lafargue; 1845–1911); Edgar (1847–1855); Henry Edward Guy (Guido"; 1849–1850); Jenny Eveline Frances (Franziska"; 1851–1852); Jenny Julia Eleanor (1855–1898) și încă una care au murit înainte de a fi numită (iulie 1857). Există, de asemenea, acuzații că, în plus, Marx a avut un fiu, Freddy, în afara căsătoriei de către menajera sa, Helene Demuth. În ciuda faptului că din 1962 s-a susținut că Marx a fost

tatăl fiului nelegitim al Helenei Demuth, potrivit Terrell Carver, "acest lucru nu este bine întemeiat pe materialele documentare disponibile".

Marx a folosit frecvent pseudonime, adesea atunci când a închiriat o casă sau un apartament, aparent pentru a face mai greu pentru autorități să-l urmărească. În timp ce la Paris, el l-a folosit pe "Monsieur Ramboz", în timp ce la Londra și-a semnat scrisorile cu "A. Williams". Prietenii săi l-au numit "Moor", datorită tenului său întunecat și a părului negru și creț, în timp ce el și-a încurajat copiii să-l numească "Old Nick" și "Charley". Mai mult, el a acordat porecle și pseudonime prietenilor și familiei sale, referindu-se la Friedrich Engels drept "general", menajera lui Helene "Lenchen" sau "Nym", în timp ce una dintre fiicele sale, Jennychen, a fost denumită "Qui Qui, Împăratul Chinei "și altele, Laura, a fost cunoscut sub numele de" Kakadou "sau" Hotentotul ".

Sănătate

Marx a fost afectat de o sănătate precară (ceea ce el însuși a descris ca "nenorocirea existenței) și diverși autori au căutat să o descrie și să o explice. Biograful său Werner Blumenberg a atribuit-o problemelor hepatice și biliare pe care Marx le-a avut în 1849 și de care nu a mai fost ulterior liber, exacerbat de un stil de viață nepotrivit. Atacurile au venit adesea cu dureri de cap, inflamație a ochilor, nevralgie în cap și dureri reumatice. O tulburare nervoasă gravă a apărut în 1877, iar insomnia prelungită a fost un efect pe care Marx l-a luptat cu narcoticele. Boala a fost agravată de munca nocturnă excesivă și de alimentația defectuoasă. Marx era pasionat de mâncăruri foarte condimentate, de pește afumat, de caviar, de castraveți murați, "niciunul dintre aceștia nu este bun pentru pacienții cu ficat", dar, în plus, îi plăceau vinul și lichiorurile și fuma o cantitate enormă "și din moment ce nu avea bani, vorbea în general trabucuri de calitate proastă ". Din 1863, Marx s-a plâns mult despre furuncule:" Acestea sunt foarte frecvente la pacienții cu ficat și pot fi din cauza acelorași cauze ". Abcesele erau atât de rău încât Marx nu putea nici să stea, nici să lucreze în poziție verticală. Potrivit lui

Blumenberg, iritabilitatea lui Marx se găsește adesea la pacienții cu ficat:

> Boala a subliniat anumite trăsături ale caracterului său. S-a certat tăios, satira lui mușcătoare nu s-a micșorat la insulte și expresiile sale ar putea fi grosolane și crude. Oricum, de obicei, Marx avea o credință oarbă în prietenii săi cei mai apropiați, deși el însuși s-a plâns că uneori era prea neîncrezător și nedrept chiar cu ei. Verdictele sale, nu numai în legătură cu dușmanii, ci și cu prietenii, au fost uneori atât de dure încât chiar și mai puțin sensibili s-ar ofensa... Trebuie să fi fost puțini pe care nu i-a criticat așa... Nici măcar Engels nu a fost o excepție.

Potrivit istoricului Princeton JE Seigel, la sfârșitul adolescenței, Marx ar fi putut avea pneumonie sau pleurezie, efectele cărora l-au condus la scutirea de funcția militară prusiană. În viața ulterioară, în timp ce lucra la Capital (pe care nu l-a finalizat niciodată), Marx a suferit de un trio de suferințe. O afecțiune hepatică, probabil ereditară, a fost agravată de surmenaj, alimentație proastă și lipsa somnului. Inflamarea ochilor a fost indusă de prea multă muncă pe timp de noapte. O a treia afecțiune, erupția de carbunculi sau furunculi ", a fost probabil provocată de debilitatea fizică generală la care au contribuit diferitele trăsături ale stilului de viață al lui Marx - alcoolul, tutunul, dieta slabă și eșecul de a dormi. Engels l-a îndemnat deseori pe Marx să modifica acest regim periculos ". În teza profesorului Siegel,ceea ce stătea în spatele acestui sacrificiu pedepsitor al sănătății sale ar fi putut fi vinovăția implicării de sine și a egoismului, indusă inițial în Karl Marx de tatăl său.

În 2007, dermatologul Sam Shuster de la Newcastle University a făcut o retrodiagnosticare a bolii pielii lui Marx, iar pentru Shuster cea mai probabilă explicație a fost că Marx a suferit nu de probleme hepatice, ci de hidradenită supurativă, o afecțiune infectantă recurentă care rezultă din blocarea deschiderii canalelor apocrine. în foliculii de păr. Această afecțiune, care nu a fost descrisă în literatura medicală engleză până în 1933 (astfel nu ar fi fost cunoscută de medicii lui Marx), poate produce dureri articulare (care ar putea fi diagnosticate greșit ca tulburări reumatice) și afecțiuni dureroase ale

ochilor. Pentru a ajunge la retrodiagnosticul său, Shuster a considerat materialul principal: Corespondența Marx publicată în cele 50 de volume ale lucrărilor colectate de Marx / Engels. Acolo, "în ciuda faptului că leziunile cutanate erau numite" furunculi "," fierbe "și"de către Marx, soția sa și medicii săi, erau prea persistente, recurente, distructive și specifice site-ului pentru acel diagnostic ". Locurile" carbunculelor "persistente au fost observate în mod repetat în axile, inghinalele, perianale, genitale (penis și scrot) și regiunile suprapubiene și coapsele interioare, "locuri favorizate de hidradenită supurativă". Profesorul Shuster a susținut că diagnosticul "acum poate fi pus definitiv".Profesorul Shuster a susținut că diagnosticul "acum poate fi pus definitiv".Profesorul Shuster a susținut că diagnosticul "acum poate fi pus definitiv".

Shuster a continuat să ia în considerare potențialele efecte psihosociale ale bolii, observând că pielea este un organ de comunicare și că hidradenita supurativă produce multă suferință psihologică, inclusiv dezgustul și dezgustul și depresia imaginii de sine, starea de spirit și bunăstarea, sentimentele pentru pe care Shuster a găsit "multe dovezi" în corespondența Marx. Profesorul Shuster a continuat să se întrebe dacă efectele mentale ale bolnavului au afectat opera lui Marx și chiar l-au ajutat să-și dezvolte ipoteza alienării.

Moarte

După moartea soției sale Jenny în decembrie 1881, Marx a dezvoltat un catar care l-a ținut în stare de sănătate în ultimele 15 luni ale vieții sale. În cele din urmă, a provocat bronșita și pleurezia care l-au ucis la Londra la 14 martie 1883, când a murit apatrid la vârsta de 64 de ani. Familia și prietenii din Londra și-au îngropat corpul în cimitirul Highgate (est), Londra, la 17 martie 1883 în o zonă rezervată agnosticilor și ateilor (mormântul lui George Eliot este în apropiere). La înmormântarea lui au fost între nouă și unsprezece jelitori. Cercetările din surse contemporane identifică treisprezece persoane numite care participă la înmormântare. Au fost, Friedrich Engels, Eleanor Marx, Edward Aveling, Paul Lafargue, Charles Longuet, Helene Demuth, Wilhelm Liebknecht, Gottlieb Lemke,

Frederick Lessner, G Lochner, Sir Ray Lankester, Carl Schorlemmer și Ernest Radford.Un cont de ziar contemporan susține că 25-30 de rude și prieteni au participat la înmormântare. Un scriitor din The Graphic a remarcat că, "Printr-o gafă ciudată... Moartea sa nu a fost anunțată timp de două zile și apoi ca a avut loc la Paris. A doua zi, corecția a venit de la Paris; și când prietenii și adepții săi s-au grăbit la casa lui din Haverstock Hill, pentru a afla ora și locul înmormântării, au aflat că se afla deja în pământul rece. Dar pentru această secretă și grabă, o mare demonstrație populară ar fi avut loc fără îndoială peste mormântul său '.și când prietenii și adepții săi s-au grăbit la casa lui din Haverstock Hill, pentru a afla ora și locul înmormântării, au aflat că se afla deja în pământul rece. Dar pentru această secretă și grabă, o mare demonstrație populară ar fi avut loc fără îndoială peste mormântul său '.și când prietenii și adepții săi s-au grăbit la casa lui din Haverstock Hill, pentru a afla ora și locul înmormântării, au aflat că se afla deja în pământul rece. Dar pentru această secretă și grabă, o mare demonstrație populară ar fi avut loc fără îndoială peste mormântul său '.

Câțiva dintre cei mai apropiați prieteni ai săi au vorbit la înmormântarea sa, inclusiv Wilhelm Liebknecht și Friedrich Engels. Discursul lui Engels a inclus pasajul:

> La 14 martie, la un sfert și trei după-amiaza, cel mai mare gânditor viu a încetat să mai mediteze. Rămăsese singur de abia două minute și, când ne-am întors, l-am găsit în fotoliul său, adormit în pace - dar pentru totdeauna.

Fiicele supraviețuitoare ale lui Marx, Eleanor și Laura, în plus, Charles Longuet și Paul Lafargue, cei doi gineri socialiști ai lui Marx, au fost în plus prezenți. Fusese predecedat de soția și fiica sa cea mare, aceasta din urmă murind cu câteva luni mai devreme în ianuarie 1883. Liebknecht, fondator și lider al Partidului Social Democrat German, a ținut un discurs în germană și Longuet, o figură proeminentă în franceză mișcarea muncitorească, a făcut o scurtă declarație în franceză. În plus, au fost citite două telegrame ale partidelor muncitorilor din Franța și Spania. Împreună cu discursul lui Engels, acesta a constituit întregul program al înmormântării. Non-

rude care au participat la înmormântare au inclus trei asociați comuniști ai lui Marx: Friedrich Lessner, încarcerat timp de trei ani după urmărirea penală comunistă din Köln din 1852; G. Lochner,pe care Engels l-a descris ca "un vechi membru al Ligii Comuniste"; și Carl Schorlemmer, profesor de chimie la Manchester, membru al Royal Society și activist comunist implicat în revoluția din 1848 din Baden. Un alt participant la înmormântare a fost Sir Ray Lankester, un zoolog britanic care avea să devină ulterior un academician proeminent.

Marx a lăsat o proprietate personală evaluată pentru testament la 250 de lire sterline (echivalentul a 25, 365 lire sterline în 2019). La moartea sa, în 1895, Engels a lăsat celor două fiice supraviețuitoare ale lui Marx o "parte semnificativă" din proprietatea sa considerabilă (evaluată în 2011 la 4,8 milioane de dolari SUA).

Marx și familia sa au fost reînmormântați pe un site recent din apropiere în noiembrie 1954. Mormântul de pe site-ul recent, dezvăluit la 14 martie 1956, poartă mesajul sculptat: "Muncitorii tuturor țărilor se unesc", ultima linie a Manifestului comunist; și, din cea de-a XI-a "Teză despre Feuerbach" (așa cum a fost editată de Engels), "Filozofii au interpretat lumea doar în diferite moduri - ideea este oricum să o schimbăm". Partidul Comunist al Marii Britanii a ridicat monumentul cu bustul portret al lui Laurence Bradshaw, iar mormântul original al lui Marx avea doar o podoabă umilă.

Istoricul marxist Eric Hobsbawm a remarcat: "Nu se poate spune că Marx a murit eșuat" din cauza faptului că, în ciuda faptului că nu a realizat un număr mare de discipoli în Marea Britanie, scrierile sale începuseră deja să aibă un impact asupra mișcărilor de stânga din Germania și Rusia. În termen de 25 de ani de la moartea sa, partidele socialiste europene continentale care au recunoscut influența lui Marx asupra politicii lor au câștigat fiecare între 15 și 47% în acele țări cu alegeri democratice reprezentative.

Gând

Influențe

Gândirea lui Marx demonstrează influențe ale multor gânditori, inclusiv, dar nu limitat la:

- Filosofia lui Georg Wilhelm Friedrich Hegel
- Economia politică clasică (economie) a lui Adam Smith și David Ricardo, în plus ca critică a lui Jean Charles Léonard de Sismondi asupra economiei laissez-faire și examinarea stării precare a proletariatului
- Gândirea socialistă franceză, în special cea a lui Jean-Jacques Rousseau, Henri de Saint-Simon, Pierre-Joseph Proudhon și Charles Fourier
- Mai devreme materialismul filozofic german în rândul tinerilor hegelieni, în special cel al lui Ludwig Feuerbach și Bruno Bauer, mai mult ca materialismul francez de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, inclusiv Diderot, Claude Adrien Helvétius și d'Holbach
- Examinarea clasei muncitoare de Friedrich Engels, de altfel ca descrierile timpurii ale clasei oferite de liberalii francezi și Saint-Simonians exemplificate de François Guizot și Augustin Thierry
- Moștenirea iudaică a lui Marx a fost identificată ca fiind formativă atât pentru concepția sa morală, cât și pentru filozofia sa materialistă.

Viziunea lui Marx asupra istoriei, care a ajuns să fie numită materialism istoric (adaptată controversat ca filosofie a materialismului dialectic de Engels și Lenin), arată absolut influența afirmației lui Hegel că ar trebui să privim realitatea (și istoria) dialectic. Oricum, Hegel gândise în termeni idealiști, punând ideile în prim plan, în timp ce Marx căuta să rescrie dialectica în termeni materialiști, argumentând pentru primatul materiei asupra ideii. Acolo unde Hegel a văzut "spiritul" ca fiind istoria conducătoare, Marx a văzut acest lucru ca o mistificare inutilă, ascunzând realitatea umanității și acțiunile sale fizice care modelează lumea. El a scris că hegelianismul a pus mișcarea realității pe cap și că trebuie să o punem pe picioare. În ciuda faptului că nu-i place termenii mistici, Marx a folosit limbajul gotic în mai multe dintre lucrările sale:În Manifestul comunist el proclamă "Un spectru bântuie Europa -

spectrul comunismului. Toate puterile Europei vechi au intrat într-o alianță sfântă pentru a exorciza acest spectru", iar în Capitală el se referă la capital ca "necromanță care înconjoară produse ale muncii ".

Oricum ar fi inspirat de gândirea socialistă și sociologică franceză, Marx a criticat socialiștii utopici, susținând că comunitățile lor socialiste favorizate la scară mică ar fi legate de marginalizare și sărăcie și că doar o schimbare pe scară largă a sistemului economic poate aduce schimbare reală.

O altă contribuție importantă la revizuirea hegelianismului de către Marx a venit din cartea lui Engels, Condiția clasei muncitoare din Anglia în 1844, care l-a determinat pe Marx să concepă dialectica istorică în termeni de conflict de clasă și să vadă noua clasă muncitoare ca fiind cea mai progresistă. Puterea pentru revoluție, în plus, de la social-democratul Friedrich Wilhelm Schulz, care în Die Bewegung der Produktion a descris mișcarea societății ca "care decurge din contradicția dintre forțele de producție și procesul de producție".

Marx credea că poate studia științific istoria și societatea și discerne tendințele istoriei și rezultatul rezultat al conflictelor sociale. Unii adepți ai lui Marx au concluzionat că o revoluție comunistă ar avea loc inevitabil. Oricum, Marx a afirmat faimos în a unsprezecea din "Tezele sale despre Feuerbach" că "filozofii au interpretat lumea doar în diferite moduri; ideea este oricum să o schimbe" și s-a dedicat în mare măsură încercării de a modifica lumea.

Filosofie și gândire socială

Polemica lui Marx cu alți gânditori a avut loc adesea prin critică și, în consecință, a fost numit "primul mare utilizator al modului critic de operare în științele sociale". El a criticat filosofia speculativă, echivalând metafizica cu ideologia. Prin adoptarea acestei aproximări, Marx a încercat să separe concluziile cheie de părtinirile ideologice. Acest lucru l-a deosebit de mulți filozofi contemporani.

Natura umana

La fel ca Tocqueville, care a descris un despotism fără chip și birocratic fără despot identificabil, Marx a mai rupt cu gânditorii clasici care vorbeau despre un singur tiran și cu Montesquieu, care discuta natura despotului unic. În locul lui, Marx și-a propus să analizeze "despotismul capitalului". În primul rând, Marx a presupus că istoria umană implică transformarea naturii umane, care cuprinde atât ființe umane, cât și obiecte materiale. Oamenii recunosc că posedă atât eul real cât și cel potențial. Atât pentru Marx, cât și pentru Hegel, dezvoltarea de sine începe cu o experiență de alienare internă care rezultă din această recunoaștere, urmată de o conștientizare că eul propriu-zis, ca agent subiectiv, face ca omologul său potențial să devină un obiect de reținut.Mai mult, Marx susține că, prin modelarea naturii în modurile dorite, subiectul ia obiectul ca fiind propriu și, prin urmare, permite individului să fie actualizat ca pe deplin uman. Pentru Marx, natura umană - Gattungswesen sau specia - există ca serviciu al muncii umane. Fundamental pentru ideea lui Marx de muncă semnificativă este propunerea că, pentru ca un subiect să se împace cu obiectul său alienat, acesta trebuie să exercite mai întâi influență asupra obiectelor literale, materiale din lumea subiectului. Marx recunoaște că Hegel "înțelege natura muncii și înțelege scopul omului, autentic prin cauza realității, ca rezultat al propriei sale opere", dar caracterizează dezvoltarea auto-hegeliană ca fiind "spirituală" și abstractă în mod nejustificat. În consecință, Marx se îndepărtează de Hegel insistând că "faptul că omul este un corp, real, simțitor,scopul de a fi cu capacități naturale înseamnă că el are obiecte reale, senzoriale pentru natura sa ca obiecte ale expresiei sale de viață, sau că își poate exprima viața doar în obiecte senzuale reale ". Astfel, Marx revizuiește" munca "hegeliană în" muncă materială " "și în contextul capacității umane de a transforma natura termenul" putere de muncă ".

Munca, lupta de clasă și falsa conștiință

> Istoria tuturor societăților existente până acum este istoria luptelor de clasă.
>
> - *Karl Marx, Manifestul comunist*

Marx avea o preocupare specială cu privire la modul în care oamenii se raportează la propria forță de muncă. El a scris pe larg despre acest lucru în termeni de problema înstrăinării. Ca și în dialectică, Marx a început cu o noțiune hegeliană de alienare, dar a dezvoltat o concepție mai materialistă. Capitalismul mediază relațiile sociale de producție (exemplificate printre muncitori sau între muncitori și capitaliști) prin mărfuri, inclusiv forță de muncă, care sunt cumpărate și vândute pe piață. Pentru Marx, posibilitatea ca cineva să renunțe la proprietatea asupra propriei munci - capacitatea de a transforma lumea - echivalează cu a fi înstrăinat de propria natură și este o pierdere spirituală. Marx a descris această pierdere ca fiind un fetișism de marfă, în care lucrurile pe care oamenii le produc, mărfurile,par a avea o viață și o mișcare proprie la care oamenii și comportamentul lor se adaptează doar.

Fetișismul mărfurilor oferă un exemplu al ceea ce Engels a numit "conștiință falsă", care se leagă strâns de înțelegerea ideologiei. Prin "ideologie", Marx și Engels însemnau idei care reflectă interesele unei anumite clase într-un anumit moment al istoriei, dar pe care contemporanii le consideră universale și eterne. Punctul lui Marx și Engels nu a fost doar că astfel de credințe sunt, în cel mai bun caz, jumătăți de adevăruri, întrucât servesc un serviciu politic important. Cu alte cuvinte, controlul pe care o clasă îl exercită asupra mijloacelor de producție include nu numai producția de alimente sau produse manufacturate, ci și producția de idei (aceasta oferă o posibilă explicație pentru motivul pentru care membrii unei clase subordonate pot deține idei contrare propriile interese). Un exemplu al acestei clasificări a controlului este cel al lui Marx.Înțelegerea religiei, rezumată într-un pasaj de la prefață la Contribuția sa din 1843 la critica filozofiei dreptului lui Hegel:

> Suferința religioasă este, în același timp, modul sau modul de exprimare a suferinței reale și un protest împotriva suferinței reale. Religia este suspinul creaturii asuprite, inima unei lumi fără inimă și sufletul condițiilor lipsite de suflet. Este opiul oamenilor. Desființarea religiei ca fericire iluzorie a oamenilor este cererea pentru fericirea lor reală. A-i cere să renunțe la

iluziile lor în legătură cu starea lor înseamnă a-i chema să renunțe la o condiție care necesită iluzii.

În timp ce teza sa superioară la Gymnasium de la Gymnasium zu Trier a susținut că religia avea ca principal obiectiv social promovarea solidarității, aici Marx vede serviciul social al religiei în termeni de evidențiere / păstrare a status quo-ului politic și economic și a inegalității.

Marx a fost un opozant franc al muncii copiilor, spunând că industriile britanice "nu puteau trăi decât sugând sânge și sângele copiilor" și că capitalul SUA era finanțat din "sângele valorificat al copiilor".

Economie, istorie și societate

Gândurile lui Marx despre muncă au fost legate de primatul pe care l-a acordat relației economice în determinarea trecutului, prezentului și viitorului societății. Acumularea de capital modelează sistemul social. Pentru Marx, schimbarea socială era în legătură cu conflictul dintre interese opuse, condus în fundal de forțe economice. Aceasta a devenit inspirația pentru corpul de lucrări cunoscute sub numele de ipoteza conflictului. În modelul său evolutiv de istorie, el a susținut că istoria umană a început cu o muncă liberă, productivă și creativă care a fost constrânsă și dezumanizată de-a lungul timpului, o tendință cea mai evidentă sub capitalism. Marx a remarcat că aceasta nu a fost o operațiune intenționată, în locul în care niciun stat sau nici măcar un stat nu poate merge împotriva forțelor economiei.

Organizarea societății depinde de mijloacele de producție. Mijloacele de producție sunt toate lucrurile necesare pentru a produce bunuri materiale, exemplificate de pământ, resurse naturale și tehnologie, dar nu munca umană. Relațiile de producție sunt relațiile sociale pe care oamenii le intră pe măsură ce dobândesc și utilizează mijloacele de producție. Împreună, acestea compun procesul de producție și Marx a distins epoci istorice în ceea ce privește modurile de producție. Marx a diferențiat între bază și suprastructură, unde baza (sau substructura) este sistemul

economic și suprastructura este sistemul cultural și politic. Marx a considerat această nepotrivire între baza economică și suprastructura socială ca o sursă majoră de perturbare socială și conflict.

În pofida stresului lui Marx asupra criticii capitalismului și a discuției despre societatea comunistă recentă care ar trebui să o înlocuiască, critica sa explicită este păstrată, întrucât el a văzut-o ca o societate îmbunătățită în comparație cu cele din trecut (înrobire și feudalism). Marx nu discută niciodată în mare măsură probleme de moralitate și justiție, dar cercetătorii sunt de acord că lucrarea sa conținea discuții implicite despre aceste concepte.

Viziunea lui Marx asupra capitalismului era dublă. Pe de o parte, în cea mai profundă critică din secolul al XIX-lea a aspectelor dezumanizante ale acestui sistem, el a remarcat că trăsăturile definitorii ale capitalismului includ înstrăinarea, exploatarea și depresiile ciclice recurente care duc la șomaj în masă. Cu toate acestea, el a caracterizat capitalismul drept "calități revoluționare, industrializante și universalizante ale dezvoltării, creșterii și progresivității" (prin care Marx însemna industrializare, urbanizare, progres tehnologic, productivitate și creștere sporită, raționalitate și revoluție științifică) care sunt responsabile pentru progres. Marx a considerat clasa capitalistă drept una dintre cele mai revoluționare din istorie, datorită faptului că a îmbunătățit în mod constant mijloacele de producție,mai mult decât orice altă clasă din istorie și a fost responsabil pentru răsturnarea feudalismului. Capitalismul poate stimula o creștere considerabilă din cauza capitalistului, are un stimulent pentru a reinvesti profiturile în tehnologiile recente și în echipamentele de capital.

Potrivit lui Marx, capitaliștii profită de diferența dintre piața muncii și piața pentru orice marfă poate produce capitalistul. Marx a observat că, în mod normal, în fiecare industrie de succes, costurile unitare de intrare sunt mai mici decât prețurile unitare de producție. Marx a numit diferența "plusvaloare" și a susținut că se bazează pe surplus de muncă, diferența dintre ceea ce costă menținerea în viață a lucrătorilor și ceea ce pot produce. În ciuda faptului că Marx îi descrie pe capitaliști drept vampiri care aspiră sângele muncitorului,

el observă că obținerea profitului nu este "în niciun caz o nedreptate" și că capitaliștii nu pot merge împotriva sistemului. Problema este "celula canceroasă" a capitalului, înțeleasă nu ca proprietate sau echipament, ci relațiile dintre lucrători și proprietari - sistemul economic în mod obișnuit.

În același timp, Marx a subliniat că capitalismul este instabil și predispus la crize periodice. El a sugerat că, în timp, capitaliștii vor investi din ce în ce mai mult în tehnologii recente și din ce în ce mai puțin în muncă. De vreme ce Marx credea că profitul derivat din plusvaloarea însușită din muncă, a concluzionat că rata profitului va scădea pe măsură ce economia va crește. Marx credea că crizele din ce în ce mai severe vor puncta acest ciclu de creștere și prăbușire. În același mod, el credea că pe termen lung, această operațiune va îmbogăți și împuternici clasa capitalistă și va săraci proletariatul. În secțiunea unu din Manifestul comunist, Marx descrie feudalismul, capitalismul și rolul pe care îl joacă contradicțiile sociale interne în operațiunea istorică:

> Vedem atunci: Mijloacele de producție și de schimb, pe baza cărora sa construit burghezia, au fost generate în societatea feudală. La un anumit stadiu al dezvoltării acestor mijloace de producție și de schimb, condițiile în care societatea feudală a produs și a schimbat... Relațiile feudale de proprietate nu au mai devenit compatibile cu forțele de producție deja dezvoltate; au devenit atât de multe legături. Trebuiau să se spargă; au fost izbucnite. În locul lor a intrat libera concurență, însoțită de o structură socială și politică adaptată în aceasta, și de influența economică și politică a clasei burgheze. O mișcare similară se întâmplă în fața ochilor noștri... Forțele de producție la dispoziția societății nu mai tind să în plus dezvoltarea condițiilor de proprietate burgheză; dimpotriva,au devenit prea puternici pentru aceste condiții, prin care sunt strânși și, de îndată ce depășesc aceste legături, aduc ordine în întreaga societate burgheză, pun în pericol existența proprietății burgheze.

În afara unei fabrici din Oldham. Marx credea că muncitorii industriali (proletariatul) se vor ridica în întreaga lume.

Marx credea că acele contradicții structurale din interiorul capitalismului necesită sfârșitul acestuia, dând loc socialismului sau unei societăți comuniste post-capitaliste:

> Dezvoltarea unei noi industrii, prin urmare, taie de sub picioarele sale chiar baza pe care burghezia produce și își însușește produse. Ceea ce produce burghezia, deci, mai presus de toate, sunt proprii săpători de morminte. Căderea și victoria proletariatului sunt la fel de inevitabile.

Datorită diferitelor procese supravegheate de capitalism, exemplificate de urbanizare, clasa muncitoare, proletariatul, ar trebui să crească în număr și să dezvolte conștiința clasei, realizând în timp că pot și trebuie să schimbe sistemul. Marx credea că, dacă proletariatul ar profita de mijloacele de producție, acestea ar încuraja relații sociale care să beneficieze în mod egal pe toată lumea, abolind clasa exploatatoare și introducând un sistem de producție mai puțin vulnerabil la crizele ciclice. Marx a susținut în ideologia germană că capitalismul se va termina prin acțiunile organizate ale unei clase muncitoare internaționale:

> Comunismul nu este pentru noi o stare de lucruri care urmează să fie stabilită, un ideal la care realitatea va trebui să se adapteze. Noi numim comunism mișcarea reală care desființează starea actuală a lucrurilor. Condițiile acestei mișcări au rezultat din premisele existente în prezent.

În această societate recentă, înstrăinarea s-ar sfârși, iar oamenii ar fi liberi să acționeze fără a fi legați de piața muncii. Ar fi o societate democratică, care să privilegieze întreaga populație. Într-o astfel de lume utopică, în plus, ar fi puțină nevoie de un stat, al cărui scop era anterior să impună înstrăinarea. Marx a teoretizat că între capitalism și instaurarea unui sistem socialist / comunist, ar exista o perioadă de dictatură a proletariatului - în care clasa muncitoare deține puterea politică și socializează forțat mijloacele de producție. După cum a scris în Critica programului Gotha, "între societatea capitalistă și cea comunistă se află perioada transformării revoluționare a uneia în cealaltă.Corespunzător acestui fapt este, în

plus, o perioadă de tranziție politică în care statul nu poate fi altceva decât dictatura revoluționară a proletariatului ". În timp ce el a permis posibilitatea tranziției pașnice în unele țări cu structuri instituționale democratice puternice (exemplificat de Marea Britanie, Statele Unite) și Olanda), el a sugerat că în alte țări în care muncitorii nu își pot "atinge scopul prin mijloace pașnice", "pârghia revoluției noastre trebuie să fie puterea".atinge scopul lor prin mijloace pașnice "pârghia revoluției noastre trebuie să fie puterea".atinge scopul lor prin mijloace pașnice "pârghia revoluției noastre trebuie să fie puterea".

Relatii Internationale

Marx privea Rusia ca principala amenințare contrarevoluționară la adresa revoluțiilor europene. În timpul războiului din Crimeea, Marx a sprijinit Imperiul Otoman și aliații săi Marea Britanie și Franța împotriva Rusiei. S-a opus cu siguranță pan-slavismului, considerându-l ca un instrument al politicii externe rusești. Marx considerase națiunile slave, cu excepția polonezilor, drept "contrarevoluționare". Marx și Engels au publicat în Neue Rheinische Zeitung în februarie 1849:

> La frazele sentimentale referitoare la frăție, care ni se oferă aici în numele celor mai contrarevoluționare națiuni din Europa, răspundem că ura față de ruși a fost și totuși este pasiunea revoluționară primară în rândul germanilor; că de la revoluție a fost adăugată ura față de cehi și croați și că numai prin utilizarea cea mai hotărâtă a terorii împotriva acestor popoare slave putem, împreună cu polonezii și maghiarii, să protejăm revoluția. Știm unde sunt concentrați dușmanii revoluției, și anume. În Rusia și în regiunile slave ale Austriei, fără fraze fine, nici o aluzie la un viitor democratic nedefinit pentru aceste țări nu ne poate împiedica să ne tratăm dușmanii drept dușmani. Apoi va exista o luptă, o "luptă inexorabilă viață și moarte", împotriva acelor slavi care trădează revoluția;o luptă anihilatoare și o teroare nemiloasă - nu în interesul Germaniei, ci în interesul revoluției! "

Marx și Engels simpatizau cu revoluționarii Narodnik din anii 1860 și 1870. Când revoluționarii ruși l-au asasinat pe țarul Alexandru al II-lea al Rusiei, Marx și-a exprimat speranța că asasinarea prefigurează "formarea unei comune rusești". Marx a susținut răscoalele poloneze împotriva Rusiei țariste. El a spus într-un discurs ținut la Londra în 1867:

> În primul rând, politica Rusiei este neschimbată... Metodele sale, tactica, manevrele sale se pot schimba, dar steaua polară a politicii sale - dominația lumii - este o stea fixă. În vremurile noastre, numai un guvern civilizat care stăpânește asupra maselor barbare poate elabora un astfel de plan și îl poate executa. ... Există doar o alternativă pentru Europa. Fie barbarismul asiatic, sub direcția moscovită, va izbucni în jurul capului ca o avalanșă, fie va trebui să restabilească Polonia, punând în consecință douăzeci de milioane de eroi între ea și Asia și câștigând o vrăjitoare de respirație pentru realizarea regenerării sale sociale.

Marx a susținut cauza independenței irlandeze. În 1867, el l-a scris pe Engels: "Obișnuiam să mă gândesc la separarea Irlandei de Anglia imposibilă. Acum o gândesc inevitabil. Clasa muncitoare engleză nu va realiza niciodată nimic până nu va scăpa de Irlanda... Rădăcinile sale... În subjugarea Irlandei. "

Marx a petrecut ceva timp în Algeria franceză, care fusese invadată și făcuse colonie franceză în 1830 și a avut ocazia să observe viața din Africa de Nord colonială. El a scris despre sistemul de justiție colonial, în care "a fost folosită o formă de tortură (și acest lucru se întâmplă" în mod regulat) pentru stoarcerea mărturisirilor de la arabi; desigur, aceasta este făcută (ca și englezii din India) de către se presupune că judecătorul nu știe nimic despre el. " Marx a fost surprins de aroganța multor coloniști europeni din Alger și a scris într-o scrisoare: "atunci când un colonist european locuiește printre" rasele mai mici ", fie ca un colonist, fie chiar în afaceri, el se consideră de obicei ca fiind chiar mai inviolabil decât frumos William I. Cu toate acestea, când vine vorba de aroganță și prezumție cu

fața goală față de "rase mai mici, "britanicii și olandezii depășesc francezii".

Potrivit Enciclopediei de Filosofie de la Stanford: "Examinarea colonialismului de către Marx ca o potență progresivă care aduce modernizarea unei societăți feudale înapoiate sună ca o raționalizare transparentă pentru dominația străină. Relatarea sa despre dominația britanică, oricum, reflectă aceeași ambivalență pe care o arată față de capitalism. În ambele cazuri, Marx recunoaște imensa suferință adusă în timpul tranziției de la societatea feudală la cea burgheză, insistând că tranziția este atât necesară, cât și în cele din urmă progresivă, susține că pătrunderea comerțului exterior va provoca o revoluție socială în India.. "

Marx a discutat despre reglementarea colonială britanică în India în recentul York Herald Tribune din iunie 1853:

> Nu poate rămâne nicio îndoială, ci faptul că mizeria provocată de britanici asupra Hindostanului este de o natură absolut diferită și infinit mai intensă decât a trebuit să sufere tot Hindostanul înainte. Anglia a spart întregul cadru al societății indiene, fără să mai apară niciun simptom de reconstituire..., nu trebuie să uităm că aceste comunități idilice ale satelor, inofensive, oricum ar putea apărea, au fost întotdeauna fundamentul solid al orientalului despotism, că au îngrădit mintea umană în cea mai mică busolă posibilă, făcându-l instrumentul irezistibil al superstiției.

Moştenire

Ideile lui Marx au avut un impact profund asupra politicii mondiale și asupra gândirii intelectuale. Adepții lui Marx au dezbătut deseori între ei despre cum să interpreteze scrierile lui Marx și să aplice conceptele sale noii lumi. Moștenirea gândirii lui Marx a fost contestată între numeroase tendințe, fiecare dintre ele considerându-se cel mai exact interpret al lui Marx. În domeniul politic, aceste tendințe includ leninismul, marxismul-leninismul, troțkismul, maoismul, luxemburgismul și marxismul libertarian. Diferite curente s-au dezvoltat în marxismul academic, adesea sub

influența altor concepții, rezultând marxism structuralist, marxism istoric, marxism fenomenologic, marxism analitic și marxism hegelian.

Dintr-o perspectivă academică, opera lui Marx a contribuit la nașterea unei noi sociologii. El a fost citat ca unul dintre cei trei maeștri ai "școlii suspiciunii" din secolul al XIX-lea, alături de Friedrich Nietzsche și Sigmund Freud și ca unul dintre cei trei arhitecți principali ai noilor științe sociale alături de Émile Durkheim și Max Weber. Pe de altă parte, altor filozofi, Marx a oferit teorii care ar putea fi adesea testate cu modul științific de funcționare. Atât Marx, cât și Auguste Comte și-au propus să dezvolte ideologii justificate științific ca urmare a secularizării europene și a dezvoltărilor recente în filozofiile istoriei și științei. Lucrând în tradiția hegeliană, Marx a respins pozitivismul sociologic comtean în încercarea de a dezvolta o știință a societății.Karl Löwith i-a considerat pe Marx și Søren Kierkegaard drept cei mai mari doi succesori filosofici hegelieni. În noile ipoteze sociologice, sociologia marxistă este recunoscută ca una dintre principalele perspective clasice. Isaiah Berlin îl consideră pe Marx adevăratul fondator al noii sociologii "în măsura în care oricine poate pretinde titlul". Dincolo de științele sociale, el a avut în plus o moștenire durabilă în filozofie, literatură, arte și științe umaniste.

Teoreticienii sociali ai secolelor XX și XXI au urmărit două strategii principale ca răspuns la Marx. O mișcare a fost reducerea la nucleul său analitic, cunoscut sub numele de marxism analitic. O altă mișcare mai frecventă a fost aceea de a dilua afirmațiile explicative ale ipotezei sociale ale lui Marx și de a sublinia "autonomia relativă" a aspectelor vieții sociale și economice care nu au legătură directă cu narațiunea centrală a lui Marx a interacțiunii dintre dezvoltarea "forțelor de producție" și ordinea succesiunii "modurilor de producție". Aceasta a fost teoretizarea neomarxistă adoptată de istorici inspirată de ipoteza socială a lui Marx exemplificată de EP Thompson și Eric Hobsbawm.În plus, a fost o linie de gândire urmărită de gânditori și activiști exemplificată de Antonio Gramsci, care au căutat să înțeleagă oportunitățile și dificultățile practicii politice transformatoare, văzute în lumina ipotezei sociale marxiste.

În plus, ideile lui Marx ar avea o influență profundă asupra artiștilor și a istoriei artei ulterioare, cu mișcări de avangardă în literatură, artă vizuală, muzică, film și teatru.

Din punct de vedere politic, moștenirea lui Marx este mai complexă. De-a lungul secolului al XX-lea, revoluțiile din zeci de țări s-au etichetat "marxiste" - în special Revoluția Rusă, care a dus la fondarea Uniunii Sovietice. Liderii mondiali majori, inclusiv Vladimir Lenin, Fidel Castro, Salvador Allende, Josip Broz Tito, Kwame Nkrumah, Jawaharlal Nehru, Nelson Mandela, Xi Jinping, Jean-Claude Juncker și Thomas Sankara au citat pe Marx ca influență. Dincolo de locul în care au avut loc revoluțiile marxiste, ideile lui Marx au informat partidele politice din întreaga lume. În țările asociate cu unele afirmații marxiste, unele evenimente i-au determinat pe adversarii politici să dea vina pe Marx pentru milioane de morți, dar fidelitatea acestor variați revoluționari, lideri și partide față de opera lui Marx este foarte contestată și a fost respinsă, inclusiv de mulți marxiști.Acum este comun să se identifice între moștenirea și influența lui Marx în special și moștenirea și influența celor care și-au modelat ideile în scopuri politice. Andrew Lipow îi descrie pe Marx și colaboratorul său Friedrich Engels drept "fondatorii noului socialism democratic revoluționar".

Marx rămâne atât relevant cât și controversat. În mai 2018, pentru a marca bicentenarul nașterii sale, a fost dezvăluită o statuie a sa de 4,5 m de către sculptorul chinez Wu Weishan și donată de guvernul chinez în casa sa natală din Trier. Președintele Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker, a apărat memoria lui Marx, spunând că astăzi Marx "reprezintă lucrurile pentru care nu este responsabil și pe care nu le-a provocat din cauza multor lucruri pe care le-a notat au fost reformulate în contrariul său". 2017, un film de aspect, intitulat The Young Karl Marx, cu Marx, soția sa Jenny Marx și Engels, printre alți revoluționari și intelectuali anteriori Revoluțiilor din 1848, a primit recenzii bune atât pentru acuratețea sa istorică, cât și pentru brio-ul său în tratarea vieții intelectuale..

Bibliografie selectată

- Diferența dintre filosofia naturii democrită și epicuriană (teză de doctorat), 1841
- Manifestul filozofic al școlii istorice de reglementare, 1842
- Critica filozofiei dreptului lui Hegel, 1843
- "Cu privire la întrebarea evreiască", 1843
- "Note despre James Mill", 1844
- Manuscrise economice și filozofice din 1844, 1844
- Sfânta Familie, 1845
- "Teze despre Feuerbach", 1845
- Ideologia germană, 1845
- Sărăcia filozofiei, 1847
- "Muncă salarizată și capital", 1847
- Manifestul Partidului Comunist, 1848
- The Class Struggles in France, 1850
- Al XVIII-lea Brumaire al lui Louis Napoleon, 1852
- Grundrisse, 1857
- O contribuție la critica economiei politice, 1859
- Scrieri despre războiul civil american, 1861
- Teorii ale plusvalorii, 3 volume, 1862
- "Valoare, preț și profit", 1865
- Capital, volumul I (Das Kapital), 1867
- "Războiul civil din Franța", 1871
- "Critica programului Gotha", 1875
- "Note despre Adolph Wagner", 1883
- Capital, volumul II (publicat postum de Engels), 1885
- Capital, volumul III (publicat postum de Engels), 1894

Revoluția Rusă

Revoluția Rusă a fost o perioadă de revoluție politică și socială pe teritoriul Imperiului Rus, începând cu abolirea monarhiei în 1917 și încheind în 1923 cu înființarea bolșevică a Uniunii Sovietice la sfârșitul Războiului Civil.

A început în timpul primului război mondial, odată cu Revoluția din februarie, concentrată în și în jurul capitalei de atunci, Petrograd (acum Saint Petersburg). Revoluția a izbucnit în contextul pierderilor militare majore ale Rusiei în timpul războiului, ceea ce a dus la o mare parte din armata rusă gata de revoltă. În haos, membrii Dumei, parlamentul rus, au preluat controlul asupra țării, formând Guvernul provizoriu rus. Aceasta a fost dominată de interesele marilor capitaliști și ale nobilei aristocrații. Conducerea armatei a simțit că nu au mijloacele necesare pentru a suprima revoluția, iar împăratul Nicolae al II-lea a abdicat de la tronul său. Adunările comunitare de bază numite "sovietici", care erau dominate de soldați și de clasa muncitoare industrială urbană,a permis inițial guvernului provizoriu să reglementeze, dar a insistat asupra unei prerogative de a influența guvernul și de a controla diferite miliții.

A urmat o perioadă de dublă putere, în timpul căreia Guvernul provizoriu a deținut puterea de stat, în timp ce rețeaua națională a sovieticilor, condusă de socialiști, a avut loialitatea claselor inferioare și, din ce în ce mai mult, a clasei mijlocii urbane înclinate spre stânga. În această perioadă haotică, au existat frecvente revolte, proteste și greve. Multe organizații politice socialiste s-au angajat în lupte zilnice și s-au luptat pentru influență în cadrul Dumei și sovieticilor, printre care se aflau bolșevicii (Unii din majoritate) conduși de Vladimir Lenin. El a militat pentru încheierea imediată a participării Rusiei la război, acordând pământ țăranilor și oferind pâine muncitorilor urbani. Când guvernul provizoriu a ales să continue lupta cu Germania,bolșevicii și alte facțiuni socialiste au

exploatat dispreţul practic universal faţă de efortul de război ca justificare pentru a avansa revoluţia în plus. Bolşevicii au transformat miliţiile muncitoreşti sub controlul lor în Gărzile Roşii (ulterior Armata Roşie), asupra cărora au exercitat un control substanţial.

Situaţia a culminat odată cu Revoluţia din octombrie din 1917, o insurecţie armată condusă de bolşevici de către muncitori şi soldaţi în Petrograd, care a răsturnat cu succes Guvernul provizoriu, transferându-şi toată autoritatea sovieticilor. Curând au mutat capitala naţională la Moscova. Bolşevicii au obţinut o bază puternică de sprijin în cadrul sovieticilor şi, în calitate de partid suprem de guvernare, au stabilit un guvern federal dedicat reorganizării fostului imperiu în primul stat socialist din lume, pentru a practica democraţia sovietică la scară naţională şi internaţională. Promisiunea lor de a pune capăt participării Rusiei la Primul Război Mondial a fost îndeplinită când liderii bolşevici au semnat Tratatul de la Brest-Litovsk cu Germania în martie 1918. Pentru a mai asigura statul recent, bolşevicii au înfiinţat Cheka,o poliţie secretă care a funcţionat ca o funcţie revoluţionară de securitate pentru a elimina, executa sau pedepsi pe cei consideraţi "duşmani ai poporului" în campanii modelate în mod conştient pe cele ale Revoluţiei Franceze.

Curând după aceea, războiul civil a izbucnit printre "roşii" (bolşevici), "albi" (contrarevoluţionari), mişcările de independenţă şi alte facţiuni socialiste opuse bolşevicilor. A continuat câţiva ani, timp în care bolşevicii i-au învins atât pe albi, cât şi pe toţi socialiştii rivali. Victorioşi, s-au reconstituit ca Partidul Comunist. În plus, au stabilit puterea sovietică în republicile nou independente Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia şi Ucraina. Au adus aceste jurisdicţii în unificare sub Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (URSS) în 1922. În timp ce multe evenimente istorice notabile au avut loc la Moscova şi Petrograd, au existat, de asemenea, schimbări majore în oraşele din tot statul, şi în rândul minorităţilor naţionale din tot imperiul şi din zonele rurale,unde ţăranii au preluat şi au redistribuit pământul.

Fundal

Revoluția Rusă din 1905 a fost un factor major care a contribuit la cauza Revoluțiilor din 1917. Evenimentele din Duminica Sângeroasă au declanșat proteste la nivel național și revoltă de soldați. În acest haos a fost creat un consiliu de muncitori numit Sovietul de la Sankt Petersburg. În timp ce Revoluția din 1905 a fost în cele din urmă zdrobită, iar liderii sovietului de la Sankt Petersburg au fost arestați, acest lucru a pus bazele sovieticului Petrograd de mai târziu și al altor mișcări revoluționare în perioada de până la 1917. Revoluția din 1905 a dus, de asemenea, la crearea unui Duma (parlament), care va forma ulterior Guvernul provizoriu după februarie 1917.

Executarea slabă a Rusiei în 1914-1915 a determinat reclamații tot mai mari îndreptate către țarul Nicolae al II-lea și familia Romanov. Un val scurt de naționalism patriotic s-a încheiat în fața înfrângerilor și a condițiilor precare. Țarul a înrăutățit situația preluând controlul personal al armatei în 1915, o provocare cu mult dincolo de abilitățile sale. El a fost acum responsabil personal pentru înfrângerile și pierderile continue ale Rusiei. În mod similar, țarina Alexandra, lăsată sub control, în timp ce țarul comandă pe front, era născută în Germania, ducând la suspiciunea de coluziune, doar pentru a fi exacerbată de zvonuri în ceea ce privește relația ei cu controversatul mistic Grigori Rasputin. Influența lui Rasputin a dus la numiri ministeriale dezastruoase și corupție, ducând la o înrăutățire a condițiilor din Rusia.

După intrarea Imperiului Otoman de partea Puterilor Centrale în octombrie 1914, Rusia a fost privată de o rută comercială majoră către Marea Mediterană, care a înrăutățit criza economică și lipsa munițiilor. Între timp, Germania a reușit să producă cantități mari de muniții în timp ce lupta constant pe două fronturi de luptă majore.

Condițiile din timpul războiului au dus la o pierdere devastatoare a moralului în armata rusă și în populația generală a Rusiei. Acest lucru a fost deosebit de evident în orașe, din cauza lipsei de alimente ca răspuns la întreruperea agriculturii. Deficitul de alimente devenise o problemă considerabilă în Rusia, dar cauza nu rezidă în eșecul recoltei, care nu fusese modificat semnificativ în timpul războiului. Motivul indirect a fost că guvernul, pentru a finanța războiul, a tipărit milioane de note de ruble și, până în 1917, inflația a

făcut ca prețurile să crească de până la patru ori mai mult decât erau în 1914. Fermierii s-au confruntat astfel cu un cost mai mare al de viață, dar cu puțină creștere a veniturilor. Ca o respingere a, ei au avut tendința de a-și acumula cerealele și a reveni la agricultura de subzistență.În consecință, orașele erau în mod constant lipsite de mâncare. În același timp, creșterea prețurilor a condus la cereri de salarii mai mari în fabrici, iar în ianuarie și februarie 1916, propaganda revoluționară, parțial sprijinită de fonduri germane, a condus la greve pe scară largă. Aceasta a dus la o critică tot mai mare a guvernului, inclusiv la o participare sporită a muncitorilor la partidele revoluționare.

Și partidele liberale au avut o platformă sporită pentru a-și exprima plângerile, deoarece fervoarea inițială a războiului a dus la creșterea guvernului țarist de o varietate de organizații politice. În iulie 1915, a fost înființat un Comitet pentru Industriile Războiului Central sub președinția unui proeminent octobrist, Alexander Guchkov (1862–1936), incluzând zece reprezentanți ai muncitorilor. Menșevicii din Petrograd au fost de acord să se alăture, în pofida obiecțiilor liderilor lor din străinătate. Toată această activitate a dat încurajări reînnoite ambițiilor politice, iar în septembrie 1915, o combinație de octobristi și Kadets în Duma a cerut formarea unui guvern responsabil, pe care țarul l-a respins.

Toți acești factori au dat naștere unei pierderi accentuate a încrederii în regim, chiar și în cadrul clasei dominante, în creștere pe tot parcursul războiului. La începutul anului 1916, Guchkov a discutat cu ofițeri superiori ai armatei și membri ai Comitetului pentru industriile de război central despre o posibilă lovitură de stat pentru potențarea abdicării țarului. În decembrie, un mic grup de nobili l-au asasinat pe Rasputin, iar în ianuarie 1917, vărul țarului, marele duce Nicolae, a fost întrebat indirect de prințul Lvov dacă va fi pregătit să preia tronul de la nepotul său, țarul Nicolae al II-lea. Niciunul dintre aceste incidente nu a fost în sine cauza imediată a Revoluției din februarie, dar ajută la explicarea motivului pentru care monarhia a supraviețuit doar la câteva zile după ce a izbucnit.

Între timp, liderii revoluționari socialiști din exil, mulți dintre ei care trăiau în Elveția, fuseseră spectatorii îngrozitori ai prăbușirii

solidarității socialiste internaționale. Social-democrații francezi și germani au votat în favoarea eforturilor de război ale guvernelor lor. Georgi Plekhanov a adoptat la Paris o poziție violent anti-germană, în timp ce Alexander Parvus a susținut efortul de război german ca cel mai bun mijloc de a asigura o revoluție în Rusia. Menșevicii au susținut în principal că Rusia avea dreptul să se apere împotriva Germaniei, în ciuda faptului că Julius Martov (un menșevic proeminent), acum în stânga grupului său, a cerut sfârșitul războiului și o soluționare pe baza auto-națională. Determinare, fără anexări sau despăgubiri.

Aceste opinii despre Martov au predominat într-un manifest elaborat de Leon Trotsky (pe atunci menșevic) la o conferință la Zimmerwald, la care au participat 35 de lideri socialiști în septembrie 1915. Inevitabil, Vladimir Lenin, susținut de Zinoviev și Radek, a fost puternic contestat lor. Atitudinile lor au devenit cunoscute sub numele de Stânga Zimmerwald. Lenin a respins atât apărarea Rusiei, cât și strigătul pentru pace. Din toamna anului 1914, el insistase că "din punctul de vedere al clasei muncitoare și al maselor muncitoare, răul mai mic ar fi înfrângerea monarhiei țariste"; războiul trebuie transformat într-un război civil al soldaților proletari împotriva propriilor lor guverne și, dacă o victorie proletară ar ieși din aceasta în Rusia, atunci datoria lor ar fi să ducă un război revoluționar pentru eliberarea maselor în toată Europa.

Schimbări economice și sociale

O ipoteză elementară a proprietății, crezută de mulți țărani, a fost aceea că pământul ar trebui să aparțină celor care lucrează la ea. În același timp, viața și cultura țărănească se schimbau constant. Schimbarea a fost facilitată de mișcarea fizică a unui număr tot mai mare de săteni care au migrat către și din mediile industriale și urbane, dar mai mult, prin introducerea culturii orașului în sat prin bunuri materiale, presă și cuvântul din gură.

În plus, muncitorii aveau motive întemeiate de nemulțumire: Locuințe supraaglomerate, cu condiții sanitare deseori deplorabile, ore lungi de lucru (în ajunul războiului, o zi de lucru de 10 ore șase zile pe săptămână era media și mulți lucrau 11-12 ore pe zi până în

1916), risc constant de rănire și deces din cauza condițiilor sanitare și de securitate precare, disciplină dură (nu numai reguli și amenzi, ci și pumnii maistrilor) și salarii inadecvate (agravate după 1914 prin creșteri abrupte în timp de război ale costului vieții). În același timp, viața industrială urbană a avut beneficiile sale, fie că, oricum, acestea ar putea fi la fel de periculoase (în termeni de stabilitate socială și politică) ca și greutățile. Au fost multe încurajări pentru a aștepta mai mult de la viață. Dobândirea abilităților recente le-a oferit multor lucrători un sentiment de respect de sine și încredere, sporind așteptările și dorințele.Locuind în orașe, muncitorii au întâlnit bunuri materiale pe care nu le văzuseră niciodată în sate. Cel mai important, lucrătorii care locuiesc în orașe au fost expuși la idei recente legate de ordinea socială și politică.

Cauzele sociale ale Revoluției Ruse pot fi derivate din secolele de asuprire a claselor inferioare de către regimul țarist și eșecurile lui Nicolae în primul război mondial. Statului și a cerut licitație comunală a terenului pe care l-au lucrat În plus, problema a fost agravată de eșecul reformelor funciare ale lui Sergei Witte de la începutul secolului al XX-lea. Au avut loc tulburări crescânde ale țăranilor și, uneori, revolte efective, cu scopul de a asigura proprietatea asupra terenului pe care l-au lucrat. Rusia consta în mod normal din țărani agricultori săraci și inegalități substanțiale în proprietatea terenurilor, 1,5% din populație deținând 25% din teren.

Industrializarea rapidă a Rusiei a dus, de asemenea, la supraaglomerare urbană și condiții precare pentru lucrătorii industriali urbani (așa cum am menționat mai sus). Între 1890 și 1910, populația capitalei, Saint Petersburg, a crescut de la 1.033, 600 la 1, 905, 600, Moscova cunoscând o creștere similară. Acest lucru a creat un "proletariat" recent, care, din cauza faptului că era aglomerat în orașe, era mult mai probabil să protesteze și să facă grevă decât țărania în vremurile anterioare. Într-un sondaj din 1904, s-a constatat că în medie 16 persoane împărțeau fiecare apartament în Saint Petersburg, cu șase persoane pe cameră. În plus, nu exista apă curentă și grămezile de deșeuri umane reprezentau o amenințare pentru sănătatea lucrătorilor. Condițiile precare nu au făcut decât să agraveze situația,numărul grevelor și incidentelor de

dezordine publică a crescut rapid în anii dinainte de primul război mondial. Ca urmare a industrializării târzii, muncitorii din Rusia erau foarte concentrați. Până în 1914, 40% dintre muncitorii ruși erau angajați în fabrici de peste 1.000 de muncitori (32% în 1901). 42% lucrau în 100-1.000 de întreprinderi lucrătoare, 18% în 1-100 întreprinderi lucrătoare (în SUA, 1914, cifrele erau 18, 47 și respectiv 35).

-Ani

-Greve anuale medii

1870–84 (ani)
Greve anuale medii
20

1885–94 (ani)
Greve anuale medii
33

1895–1905 (ani)
Greve anuale medii
176

Primul Război Mondial a adăugat haosului. Consilierea în toată Rusia a dus la trimiterea la război a cetățenilor nevoiți. Cererea vastă pentru producția în fabrică de provizii de război și muncitori a dus la multe alte revolte și greve ale forței de muncă. Conscripția i-a dezbrăcat pe muncitori calificați din orașe, care trebuiau înlocuiți cu țărani necalificați. Când foametea a început să lovească din cauza sistemului feroviar sărac, muncitorii au renunțat la orașe în masă în căutarea hranei. În cele din urmă, soldații înșiși, care sufereau de o lipsă de echipament și de protecție împotriva elementelor, au început să se întoarcă împotriva țarului. Acest lucru a fost în mod normal din cauza, pe măsură ce războiul a progresat, mulți ofițeri care erau

loiali țarului au fost uciși, fiind înlocuiți de recruți nemulțumiți din marile orașe care aveau puțină loialitate față de țar.

Probleme politice

Multe secțiuni ale țării au avut motive să fie nemulțumiți de autocrația existentă. Nicolae al II-lea a fost un conducător profund conservator și a menținut un sistem autoritar strict. În mod obișnuit, se aștepta ca indivizii și societatea să dea dovadă de autocontrol, devotament față de comunitate, deferență față de ierarhia socială și simțul datoriei față de țară. Credința religioasă a ajutat la legarea tuturor acestor principii împreună ca sursă de confort și liniște în fața condițiilor dificile și ca mijloc de autoritate politică exercitată prin intermediul clerului. Poate mai mult decât oricare alt nou monarh, Nicolae al II-lea și-a atașat soarta și viitorul dinastiei sale noțiunii de domnitor ca un tată sfânt și infailibil poporului său.

Această viziune asupra monarhiei Romanov l-a lăsat fără cunoștință de starea țării sale. Având convingerea fermă că puterea sa de reglementare a fost acordată de Dreptul Divin, Nicholas a presupus că poporul rus i-a fost devotat cu o loialitate incontestabilă. Această credință ferită l-a făcut pe Nicolae să nu dorească să permită reformele progresive pe care potența le-au atenuat suferința poporului rus. Chiar și după Revoluția din 1905, l-a îndemnat pe țar să decreteze drepturi civile limitate și reprezentare democratică, el a lucrat pentru a limita chiar și aceste libertăți pentru a păstra autoritatea supremă a coroanei.

În ciuda opresiunii constante, dorința poporului de participare democratică la deciziile guvernului a fost puternică. Încă din epoca iluminismului, intelectualii ruși promovaseră idealurile iluministe exemplificate prin demnitatea individului și rectitudinea reprezentării democratice. Aceste idealuri au fost susținute cel mai puternic de liberalii ruși, în ciuda faptului că populiștii, marxiștii și anarhiștii au susținut în plus că susțin reformele democratice. O mișcare de opoziție în creștere începuse să provoace monarhia Romanov deschis cu mult înainte de frământările primului război mondial.

Nemulțumirea față de autocrația rusă a culminat cu uriașa răsturnare națională care a urmat masacrului din Duminica Sângeroasă din ianuarie 1905, în care sute de protestatari neînarmați au fost împușcați de trupele țarului. Muncitorii au răspuns masacrului printr-o grevă generală paralizantă, obligându-l pe Nicholas să lanseze Manifestul din octombrie, care a instituit un parlament ales democratic (Duma de Stat). În ciuda faptului că țarul a acceptat legile fundamentale ale statului din 1906 un an mai târziu, el i-a demis ulterior pe primii doi Dumas, când aceștia s-au dovedit necooperanți. Speranțele neîmplinite ale democrației au alimentat ideile revoluționare și izbucnirile violente care vizau monarhia.

Unul dintre principalele raționale ale țarului pentru a risca războiul în 1914 a fost dorința sa de a restabili prestigiul pe care Rusia îl pierduse pe fondul dezmembrărilor războiului ruso-japonez (1904-1905). În plus, Nicolae a căutat să promoveze un sentiment mai mare de unitate națională cu un război împotriva unui dușman comun și vechi. Imperiul rus era o aglomerare de etnii diverse care dovedise semne semnificative de dezunire în anii de dinaintea primului război mondial. Nicholas a crezut în parte că pericolul și necazurile comune ale unui război străin ar atenua tulburările sociale legate de problemele persistente ale sărăciei, inegalității și condițiilor de muncă inumane. Mai degrabă restabilirea poziției politice și militare a Rusiei,Primul Război Mondial a dus la sacrificarea trupelor rusești și a înfrângerilor militare care au subminat atât monarhia, cât și societatea rusă până la prăbușire.

Primul Război Mondial

Izbucnirea războiului din august 1914 a servit inițial pentru a liniști protestele sociale și politice predominante, concentrând ostilitățile împotriva unui dușman extern comun, dar această unitate patriotică nu a durat mult. Pe măsură ce războiul se prelungea neconcludent, oboseala războiului și-a luat treptat tributul. În ciuda faptului că mulți ruși obișnuiți s-au alăturat demonstrațiilor anti-germane în primele câteva săptămâni ale războiului, ostilitatea față de Kaiser și dorința de a-și apăra pământul și viața nu s-au tradus neapărat în entuziasm pentru țar sau guvern.

Prima bătălie majoră a războiului din Rusia a fost un dezastru; în bătălia de la Tannenberg din 1914, peste 30.000 de soldați ruși au fost uciși sau răniți și 90.000 capturați, în timp ce Germania a suferit doar 12.000 de victime. Oricum, forțele austro-ungare aliate Germaniei au fost respinse adânc în regiunea Galiției până la sfârșitul anului. În toamna anului 1915, Nicolae preluase comanda directă a armatei, supraveghind personal principalul teatru de război al Rusiei și lăsând-o pe ambițioasa, dar incapabilă soție, Alexandra, la conducerea guvernului. Au început să apară rapoarte de corupție și incompetență în guvernul imperial, iar influența crescândă a lui Grigori Rasputin în familia imperială a fost foarte resentimentată.

În 1915, lucrurile au luat o întorsătură critică în rău, când Germania și-a mutat focalizarea atacului pe frontul estic. Armata superioară germană - mai bine condusă, mai bine instruită și mai bine aprovizionată - a fost destul de eficientă împotriva forțelor ruse mal echipate, alungându-i pe ruși din Galiția, mai mult ca Polonia rusă în timpul campaniei de ofensivă Gorlice-Tarnów. Până la sfârșitul lunii octombrie 1916, Rusia pierduse între 1 600 000 și 1 800 000 de soldați, cu încă 2 000 000 de prizonieri de război și 1 000 000 de dispăruți, toate formând un total de aproape 5 000 000 de oameni.

Aceste pierderi uluitoare au jucat un rol cert în revoltele și revoltele care au început să se producă. În 1916, au început să circule rapoarte despre înfrățirea cu inamicul. Soldaților le era foame, le lipseau pantofii, munițiile și chiar armele. Nemulțumirea rampantă a scăzut moralul, care a fost, de asemenea, subminat de o ordine de succesiune de înfrângeri militare.

Ratele victimelor au fost cel mai viu semn al acestui dezastru. Până la sfârșitul anului 1914, la doar cinci luni de la război, în jur de 390.000 de bărbați ruși și-au pierdut viața și aproape 1.000.000 au fost răniți. Cu mult mai devreme decât era de așteptat, recruții instruiți necorespunzător au fost chemați la serviciul activ, operație repetată pe tot parcursul războiului, pe măsură ce pierderile uimitoare au continuat să crească. În plus, clasa de ofițeri a văzut schimbări remarcabile, predominant în eșaloanele inferioare, care au fost rapid umplute cu soldați care se ridicau printre rânduri. Acești

bărbați, vorbind în general de medii țărănești sau de clasă muncitoare, aveau să joace un rol important în politizarea trupelor în 1917.

Armata a fugit rapid de puști și muniție (mai mult ca uniforme și hrană), iar până la mijlocul anului 1915, bărbații erau trimiși pe front fără a avea arme. S-a sperat că se pot echipa cu arme recuperate de la soldații căzuți, de ambele părți, pe câmpurile de luptă. Soldații nu se simțeau de parcă ar fi valoroși, în loc să se simtă de parcă ar fi cheltuiți.

Până în primăvara anului 1915, armata se retrăgea constant, ceea ce nu era întotdeauna ordonat; dezertarea, jefuirea și zborul haotic nu erau neobișnuite. În 1916, oricum, situația s-a îmbunătățit din multe puncte de vedere. Trupele rusești au încetat să se retragă și au existat chiar și câteva succese modeste în ofensivele care au fost organizate în acel an, deși cu o mare pierdere de vieți omenești. Mai mult, problema penuriei a fost rezolvată în principal printr-un efort major de creștere a producției interne. Cu toate acestea, până la sfârșitul anului 1916, moralul soldaților era chiar mai rău decât în timpul marii retrageri din 1915. Norocul războiului s-ar fi putut îmbunătăți, dar a rămas faptul războiului care a luat viața rusilor continuu. Criza moralului (așa cum a susținut Allan Wildman, un istoric de frunte al armatei ruse în război și revoluție) "a fost înrădăcinată în primul rând în sentimentul de disperare totală că măcelul se va termina vreodată și că orice lucru asemănător victoriei ar putea fi realizat. "

Războiul nu a devastat doar soldații. Până la sfârșitul anului 1915, au existat semne multiple că economia se prăbușea sub tensiunea crescută a cererii în timpul războiului. Principalele probleme au fost lipsa de alimente și creșterea prețurilor. Inflația a tras veniturile într-un ritm alarmant de rapid, iar penuria a făcut dificilă pentru un individ să se susțină. Aceste deficiențe au reprezentat o problemă predominant în capitala, Sankt Petersburg, unde distanța de aprovizionare și rețelele de transport slabe au înrăutățit lucrurile. Magazinele au fost închise devreme sau în totalitate din lipsă de pâine, zahăr, carne și alte dispoziții, iar liniile s-au prelungit masiv

pentru ceea ce a rămas. Condițiile au devenit din ce în ce mai dificile pentru a-și permite hrana și a o obține fizic.

Grevele au crescut constant de la mijlocul anului 1915, la fel și crimele, dar, în cea mai mare parte, oamenii au suferit și au îndurat, cercetând orașul după hrană. Femeile din clasa muncitoare din Sankt Petersburg ar fi petrecut aproximativ 40 de ore pe săptămână în linii de hrană, cerșind, îndreptându-se spre prostituție sau criminalitate, dărâmând garduri de lemn pentru a menține sobele încălzite pentru căldură și au continuat să se supere celor bogați.

Oficialii guvernamentali responsabili cu ordinea publică s-au îngrijorat în legătură cu cât va dura răbdarea oamenilor. Un raport al filialei de la Sankt Petersburg a poliției de securitate, Okhrana, în octombrie 1916, a avertizat direct despre "posibilitatea în viitorul apropiat a revoltelor din partea claselor inferioare ale imperiului înfuriat de poverile existenței cotidiene".

Țarului Nicolae i s-a reproșat toate aceste crize și cât de puțin sprijin îi mai rămăsese a început să se prăbușească. Pe măsură ce nemulțumirea a crescut, Duma de Stat a dat un avertisment lui Nicholas în noiembrie 1916, afirmând că, în mod inevitabil, un dezastru teribil ar cuprinde țara dacă nu va fi instituită o formă constituțională de guvernare. Nicolae a ignorat aceste avertismente și regimul țarist al Rusiei s-a prăbușit câteva luni mai târziu în timpul Revoluției din februarie 1917. Un an mai târziu, țarul și întreaga sa familie au fost executați.

Revoluția din februarie

La începutul lunii februarie, muncitorii din Petrograd au început mai multe greve și manifestații. La 7 martie, lucrătorii de la Putilov, cea mai mare fabrică industrială din Petrograd, au fost închise printr-o grevă. A doua zi, a avut loc o ordine de succesiune de întâlniri și mitinguri pentru Ziua Internațională a Femeii, care s-a transformat treptat în adunări economice și politice. Au fost organizate demonstrații pentru a cere pâine și acestea au fost susținute de puterea industrială de lucru, care le-a considerat un motiv pentru continuarea grevelor. Muncitorile au mers spre fabricile din

apropiere, aducând peste 50.000 de muncitori în grevă. Până la 10 martie (OS 25 februarie), practic fiecare întreprindere industrială din Petrograd fusese închisă, împreună cu multe întreprinderi comerciale și funcționale. Studenți, muncitori cu guler alb,iar profesorii s-au alăturat lucrătorilor pe străzi și la ședințele publice.

Pentru a înăbuși revoltele, țarul s-a uitat la armată. Cel puțin 180.000 de soldați erau disponibili în capitală, dar majoritatea erau fie neinstruiți, fie răniți. Istoricul Ian Beckett sugerează că aproximativ 12.000 ar putea fi considerați de încredere, dar chiar și aceștia s-au dovedit a fi reticenți să se deplaseze în mulțime, deoarece a inclus atât de multe femei. Din acest motiv, la 11 martie, când țarul a ordonat armatei să suprime revolta prin potență, trupele au început să se revolte. În ciuda faptului că puțini s-au alăturat activ revoltei, mulți ofițeri au fost împușcați sau s-au ascuns; dexteritatea garnizoanei de a reține protestele a fost aproape nulă, simbolurile regimului țarist au fost rapid dărâmate în jurul orașului și autoritatea guvernamentală din capitală s-a prăbușit - neajutată de faptul că Nicholas a prelungit Duma în dimineața respectivă,lăsând fără autoritate legală să acționeze. Răspunsul Dumei, îndemnat de blocul liberal, a fost înființarea unui comitet temporar pentru restabilirea reglementării și ordinii; între timp, partidele socialiste au înființat sovietul de la Petrograd pentru a reprezenta muncitorii și soldații. Celelalte unități loiale și-au schimbat credința a doua zi.

Țarul a îndreptat trenul regal înapoi spre Petrograd, care a fost oprit la 14 martie, de către un grup de revoluționari de la Malaya Vishera. Când țarul a ajuns în cele din urmă la Pskov, șeful armatei Nikolai Ruzsky și deputații Dumei Alexander Guchkov și Vasily Shulgin au sugerat la unison să renunțe la tron. El a făcut acest lucru la 15 martie, în numele său și apoi, după ce a primit sfaturi în numele fiului său, Tsarevich. Nicolae l-a desemnat pe fratele său, Marele Duce Mihai Alexandrovici, pentru a-l succeda. Dar Marele Duce și-a dat seama că va avea puțin sprijin în calitate de conducător, așa că a refuzat coroana la 16 martie, declarând că o va lua doar dacă acesta ar fi consensul operațiunii democratice. Șase zile mai târziu, Nicholas, care nu mai este țar și adresat cu dispreț de către santinele sub numele de "Nicholas Romanov",s-a reunit cu

familia sa la Palatul Alexandru de la Tsarskoye Selo. El a fost plasat în arest la domiciliu împreună cu familia sa de guvernul provizoriu.

Rezultatul imediat al Revoluției din februarie a fost o atmosferă larg răspândită de exaltare și emoție în Petrograd. La 16 martie (OS 3 martie), a fost anunțat un guvern provizoriu. Centrul de stânga a fost bine reprezentat, iar guvernul a fost inițial condus de un aristocrat liberal, prințul Georgy Evgenievici Lvov, membru al Partidului Democrat Constituțional (KD). Socialiștii își formaseră corpul rival, sovieticul Petrograd (sau consiliul muncitoresc) cu patru zile mai devreme. Sovietul Petrograd și guvernul provizoriu au concurat pentru puterea asupra Rusiei.

Dvoyevlastiye

Puterea efectivă a guvernului provizoriu a fost contestată de autoritatea unei instituții care pretindea că reprezintă voința muncitorilor și a soldaților și ar putea într-adevăr să mobilizeze și să controleze aceste grupuri în primele luni ale revoluției - Consiliul sovietic al muncitorilor din Petrograd Deputați. Modelul pentru sovietici erau consiliile muncitorești care fuseseră stabilite în zeci de orașe rusești în timpul Revoluției din 1905. În februarie 1917, muncitorii aflați în grevă au ales deputați pentru a-i reprezenta, iar activiștii socialiști au început să organizeze un consiliu la nivel local pentru a uni acești deputați cu reprezentanții partidelor socialiste. La 27 februarie, deputații Duma socialiști, în mod normal menșevici și revoluționari socialiști, au preluat conducerea în organizarea unui consiliu la nivel de oraș. Sovietul Petrograd s-a întâlnit în Palatul Tauride,aceeași clădire în care se contura recentul guvern.

Liderii sovieticului de la Petrograd credeau că reprezentau anumite clase ale populației, nu întreaga națiune. Mai mult, ei credeau că Rusia nu era pregătită pentru socialism. Aceștia considerau rolul lor limitat la presiunea "burgheziei" ezitante asupra reglementării și introducerea unor reforme democratice ample în Rusia (înlocuirea monarhiei cu o republică, drepturile civile garantate, o poliție și o armată democratice, abolirea discriminării religioase și etnice, pregătirea alegerilor pentru o adunare constitutivă și așa mai departe). S-au întâlnit în aceeași clădire cu

guvernul provizoriu emergent, nu pentru a concura cu Comitetul Dumei pentru puterea de stat, ci pentru a exercita cel mai bine presiuni asupra recentului guvern, pentru a acționa, ca un lobby democratic popular.

Relația dintre aceste două puteri majore a fost complexă de la început și ar forma politica din 1917. Reprezentanții Guvernului provizoriu au fost de acord să "ia în considerare opiniile sovieticului deputaților muncitori", oricum ar fi fost în plus, hotărât să prevină interferențele care ar crea o situație inacceptabilă de dublă putere. Într-adevăr, aceasta a fost exact ceea ce se crea, fie că, oricum, această "putere duală" (dvoyevlastiye) a fost rezultatul mai puțin al acțiunilor sau atitudinilor liderilor acestor două instituții decât al acțiunilor aflate în afara controlului lor, predominant mișcare care are loc pe străzile orașelor, fabricilor, magazinelor, barăcilor, satelor din Rusia și în tranșee.

Un ordin de succesiune a crizelor politice în relația dintre populație și guvern și între guvernul provizoriu și sovietici (care s-a transformat într-o mișcare la nivel național cu o conducere națională). Comitetul executiv central rus al sovieticilor (VTsIK) a subminat autoritatea guvernului provizoriu, dar, în plus, a liderilor socialiști moderați ai sovieticilor. În ciuda faptului că conducerea sovietică a refuzat inițial să participe la guvernul provizoriu "burghez", Alexander Kerensky, un avocat tânăr, popular și membru al Partidului Socialist Revoluționar (SRP), a fost de acord să se alăture recentului cabinet și a devenit din ce în ce mai central figura în guvern, preluând în cele din urmă conducerea guvernului provizoriu. În calitate de ministru de război și mai târziu prim-ministru,Kerensky a promovat libertatea de exprimare, a eliberat mii de prizonieri politici, a continuat efortul de război, organizând chiar și alte ofensive (care, oricum, nu au avut mai mult succes decât predecesorii săi). Cu toate acestea, Kerensky sa confruntat cu câteva provocări mari, evidențiate de soldați, muncitori urbani și țărani, care au susținut că nu au câștigat nimic prin revoluție:

- Alte grupuri politice încercau să-l submineze.
- Pierderi militare grele erau suferite pe front.

- Soldații erau nemulțumiți și demoralizați și începuseră să se transforme. (La sosirea înapoi în Rusia, acești soldați au fost fie închiși, fie trimiși direct înapoi pe front.)
- A existat o nemulțumire enormă față de implicarea Rusiei în război și mulți au cerut încetarea acestuia.
- Au existat mari lipsuri de alimente și provizii, care au fost greu de remediat din cauza condițiilor economice din timpul războiului.

Grupul politic care s-a dovedit cel mai supărător pentru Kerensky și, în cele din urmă, îl va răsturna, a fost Partidul Bolșevic, condus de Vladimir Lenin. Lenin trăise în exil în Elveția neutră și, din cauza democratizării politicii după Revoluția din februarie, care legaliza partidele politice interzise anterior, a perceput oportunitatea revoluției sale marxiste. În ciuda faptului că întoarcerea în Rusia devenise o posibilitate, războiul a făcut-o dificilă din punct de vedere logistic. În cele din urmă, oficialii germani au aranjat ca Lenin să treacă prin teritoriul lor, în speranța că activitățile sale vor slăbi Rusia sau chiar - dacă bolșevicii vor ajunge la putere - vor duce la retragerea Rusiei din război. Lenin și asociații săi, oricum, au fost de acord să călătorească în Rusia cu un tren sigilat:Germania nu ar risca să încurajeze revoluția în Germania. După ce a trecut prin front, a ajuns la Petrograd în aprilie 1917.

Pe drumul spre Rusia, Lenin a pregătit tezele din aprilie, care au conturat politicile bolșevice centrale. Acestea includeau că sovieticii preiau puterea (așa cum se vede în sloganul "toată puterea față de sovietici) și denunțați liberalii și revoluționarii sociali din guvernul provizoriu, interzicând cooperarea cu acesta. Mulți bolșevici, oricum, au sprijinit guvernul provizoriu, inclusiv Lev Kamenev.

Odată cu sosirea lui Lenin, popularitatea bolșevicilor a crescut constant. Pe parcursul primăverii, nemulțumirea publicului față de guvernul provizoriu și de război, în special în rândul muncitorilor, soldaților și țăranilor, a împins aceste grupuri către partide radicale. În ciuda sprijinului crescând acordat bolșevicilor, susținuți de maxime care cereau cel mai faimos "toată puterea sovieticilor", partidul deținea foarte puțină putere reală în sovietul moderat dominat de

Petrograd. Într-adevăr, istoricii exemplificați de Sheila Fitzpatrick au afirmat că îndemnurile lui Lenin pentru ca Consiliul sovietic să preia puterea au fost destinate să trezească indignare atât cu guvernul provizoriu, ale cărui politici erau privite ca fiind conservatoare, cât și cu sovieticii înșiși, care erau priviți ca servitori ai conservatorilor. Guvern.După unele relatări ale unor istorici, Lenin și adepții săi nu erau pregătiți pentru modul în care puterea lor de sprijin, predominant în rândul grupurilor de muncitori și soldați influenți, s-ar traduce în putere reală în vara anului 1917.

La 18 iunie, guvernul provizoriu a lansat un atac împotriva Germaniei, care a eșuat lamentabil. La scurt timp, guvernul a ordonat soldaților să meargă pe front, renunțând la o promisiune. Soldații au refuzat să urmeze ordinele recente. Sosirea marinarilor radicali din Kronstadt - care încercase și executase mulți ofițeri, inclusiv un amiral - a alimentat în plus atmosfera revoluționară în creștere. Marinarii și soldații, împreună cu muncitorii din Petrograd, au ieșit în stradă în protest violent, cerând "toată puterea sovieticilor". Revolta a fost oricum respinsă de Lenin și de liderii bolșevici și disipată în câteva zile. După aceea, Lenin a fugit în Finlanda sub amenințarea arestării, în timp ce Troțki, printre alți bolșevici proeminenți, a fost arestat. Zilele din iulie au confirmat popularitatea bolșevicilor radicali anti-război,dar nepregătirea lor în momentul revoltei a fost o gafă jenantă care le-a pierdut sprijinul printre principalele lor grupuri constitutive: Soldați și muncitori.

Eșecul bolșevicului din zilele de iulie s-a dovedit temporar. Bolșevicii au suferit o creștere spectaculoasă a numărului de membri. În timp ce, în februarie 1917, bolșevicii erau limitați la doar 24.000 de membri, până în septembrie 1917 existau 200.000 de membri ai fracțiunii bolșevice. Anterior, bolșevicii fuseseră minoritari în cele două orașe de frunte ale Rusiei - Sf. Petersburg și Moscova, în spatele menșevicilor și revoluționarilor socialiști, până în septembrie bolșevicii erau majoritari în ambele orașe. Mai mult, biroul regional al partidului de la Moscova, controlat de bolșevici, controlează în plus organizațiile partidului din cele 13 provincii din jurul Moscovei. Aceste 13 provincii dețineau 37% din populația Rusiei și 20% din membrii fracțiunii bolșevice.

În august, comunicarea slabă și înșelătoare l-a determinat pe generalul Lavr Kornilov, recent numit comandantul suprem al forțelor militare rusești, să creadă că guvernul de la Petrograd a fost deja capturat de radicali sau se afla în pericol grav. Ca răspuns, a ordonat trupelor la Petrograd să pacifice orașul. Pentru a-și asigura poziția, Kerensky a trebuit să ceară asistență bolșevică. Mai mult, el a căutat ajutor de la sovieticul de la Petrograd, care a chemat gărzile roșii înarmate să "apere revoluția". Afacerea Kornilov a eșuat în principal din cauza eforturilor bolșevicilor, a căror influență asupra lucrătorilor feroviari și telegrafici s-a dovedit vitală pentru oprirea mișcării trupelor. Cu lovitura de stat eșuată, Kornilov s-a predat și a fost eliberat de poziția sa. Bolșeviciirolul în oprirea tentativei de lovitură de stat a consolidat în plus poziția lor.

La începutul lunii septembrie, sovieticul de la Petrograd i-a eliberat pe toți bolșevicii închiși și Troțki a devenit președintele sovietului de la Petrograd. Un număr tot mai mare de socialiști și ruși de clasă inferioară au privit guvernul mai puțin ca o potență în sprijinul nevoilor și intereselor lor. Bolșevicii au beneficiat ca singurul partid major de opoziție organizat care a refuzat să facă compromisuri cu guvernul provizoriu și au beneficiat de o frustrare din ce în ce mai mare și chiar de dezgust față de alte partide, exemplificate de menșevici și revoluționari socialiști, care au încăpățânat să refuze să rupă cu ideea de unitatea națională în toate clasele.

În Finlanda, Lenin a lucrat la cartea sa State and Revolution și a continuat să-și conducă partidul, scriind articole din ziare și decrete de politici. Până în octombrie, s-a întors la Petrograd (actualul Sankt Petersburg), conștient că orașul din ce în ce mai radical nu-i prezenta nici un pericol legal și o a doua oportunitate de revoluție. Recunoscând forța bolșevicilor, Lenin a început să preseze pentru răsturnarea imediată a guvernului Kerensky de către bolșevici. Lenin a fost de părere că preluarea puterii ar trebui să aibă loc atât în Sankt Petersburg, cât și în Moscova simultan, afirmând parental că nu a făcut nicio diferență în ce oraș s-a ridicat primul, dar și-a exprimat opinia că Moscova ar putea să se ridice mai întâi. Comitetul Central Bolșevic a elaborat o rezoluție, solicitând dizolvarea Guvernului provizoriu în favoarea sovieticului de la

Petrograd.Rezoluția a fost adoptată 10–2 (Lev Kamenev și Grigory Zinoviev în mod vizibil disidenți) promovând Revoluția din octombrie.

Revoluția din octombrie

Revoluția din octombrie, noaptea până miercuri, 7 noiembrie 1917, conform noului calendar gregorian și noaptea până miercuri, 25 octombrie, conform calendarului iulian din acea vreme în Rusia țaristă, a fost organizată de partidul bolșevic. Lenin nu a avut niciun rol direct în revoluție și, din cauza securității sale personale, se ascundea. Comitetul militar revoluționar înființat de partidul bolșevic organizează insurecția, iar Leon Troțki era președintele. Oricum, Lenin a jucat un rol crucial în dezbaterea conducerii partidului bolșevic pentru o insurecție revoluționară, deoarece partidul din toamna anului 1917 a primit majoritatea în sovietici. Un aliat din fracțiunea de stânga a Partidului Revoluționar-Socialist, cu un sprijin imens în rândul țăranilor care s-au opus participării Rusiei la război, a susținut sloganul "Toată puterea pentru sovietici.

Forțele liberale și monarhiste, organizate vag în Armata Albă, au intrat imediat în război împotriva Armatei Roșii a bolșevicilor, într-o ordine de succesiune de bătălii care urma să devină cunoscută sub numele de Războiul Civil Rus. Acest lucru nu s-a întâmplat în 1917. Războiul civil a început la începutul anului 1918, forțele interne anti-bolșevice confruntându-se cu nașterea Armatei Roșii. În toamna anului 1918, țările aliate trebuiau să blocheze accesul germanilor la aprovizionarea rusă. Au trimis trupe pentru a-i sprijini pe "albi" cu livrări de arme, muniție și echipamente logistice din principalele țări occidentale, dar acest lucru nu a fost deloc coordonat. Germania nu a participat la războiul civil, deoarece s-a predat Aliaților.

Guvernul provizoriu cu a doua și a treia coaliție a fost condus de o fracțiune de dreapta a partidului socialist-revoluționar, SR. Acest guvern provizoriu neales s-a confruntat cu situația revoluționară și starea de spirit în creștere împotriva războiului evitând alegerile pentru Duma de stat. Oricum, revoluția din octombrie a forțat partidele politice din spatele noului guvern provizoriu dizolvat să se deplaseze și să meargă rapid pentru alegeri imediate. Toate s-au întâmplat atât de repede încât fracțiunea din stânga SR nu a avut

timp să se întindă și să fie reprezentată în buletinele de vot ale partidului SR care făcea parte din coaliția din guvernul provizoriu. Acest guvern ne-ales a susținut continuarea războiului din partea forțelor aliate.Alegerile pentru Duma de Stat din 25 noiembrie 1917, prin urmare, nu au reflectat adevărata situație politică în rândul țăranilor, chiar dacă nu știm cum ar fi rezultatul dacă fracțiunea SR din stânga anti-război ar avea o șansă justă de a provoca liderii partidului. La alegeri, partidul bolșevic a primit 25% din voturi, iar socialiști-revoluționarii până la 58%. Este posibil ca SR-ul de stânga să aibă șanse mari să atingă mai mult de 25% din voturi și, prin urmare, să legitimeze revoluția din octombrie, dar nu putem decât să ghicim.Este posibil ca SR-ul de stânga să aibă șanse mari să atingă mai mult de 25% din voturi și, prin urmare, să legitimeze revoluția din octombrie, dar nu putem decât să ghicim.Este posibil ca SR-ul de stânga să aibă șanse mari să atingă mai mult de 25% din voturi și, prin urmare, să legitimeze revoluția din octombrie, dar nu putem decât să ghicim.

Lenin nu credea ca Karl Marx că o revoluție socialistă presupunea o economie capitalistă dezvoltată și nu într-o țară semi-capitalistă ca Rusia. Rusia era înapoiată, dar nu atât de înapoiată, cu o populație a clasei muncitoare de peste 4-5% din populație.

Oricum ar fi, Lenin a fost liderul partidului bolșevic, s-a susținut că, din moment ce Lenin nu a fost prezent în timpul preluării propriu-zise a Palatului de Iarnă, organizația și direcția lui Troțki a condus revoluția, doar stimulată de motivație. Lenin a instigat în cadrul partidului său. Criticii de dreapta au susținut de multă vreme că asistența financiară și logistică a informațiilor germane prin intermediul agentului lor cheie, Alexander Parvus a fost, de asemenea, o componentă cheie, fie că, deși istoricii sunt împărțiți, deoarece există puține dovezi care să susțină această afirmație.

Membrii sovietici au fost inițial aleși liber, dar mulți membri ai Partidului Socialist Revoluționar, anarhiști și un altul de stânga au creat opoziție față de bolșevici prin intermediul sovieticilor înșiși. Alegerile pentru Adunarea Constituantă din Rusia au avut loc la 25 noiembrie 1917. Bolșevicii au obținut 25% din voturi. Când a devenit clar că bolșevicii au avut un sprijin redus în afara zonelor

industrializate din Sankt Petersburg și Moscova, au interzis pur și simplu non-bolșevicilor calitatea de membru al sovieticilor. Bolșevicii au dizolvat Adunarea Constituantă în ianuarie 1918.

Războiul civil rus

Războiul civil rus, care a izbucnit în 1918 la scurt timp după Revoluția din octombrie, a dus la moartea și suferința a milioane de oameni în ambele sensuri ale orientării lor politice. Războiul a fost purtat în mod normal între Armata Roșie (Roșii), formată din majoritatea răscoală condusă de minoritatea bolșevică și "albi" - ofițeri și cazaci, "burghezie" și grupuri politice ale armatei, de la extrema dreaptă, Revoluționarilor Socialiști care s-au opus restructurării drastice susținute de bolșevici în urma prăbușirii Guvernului provizoriu, către sovietici (sub o dominare clară a bolșevicilor). Albii au primit sprijinul din alte țări, exemplificat de Marea Britanie, Franța, Statele Unite și Japonia, în timp ce roșii aveau sprijin intern, dovedindu-se mult mai eficienți.Oricum, națiunile aliate, folosind interferențe externe, au oferit un ajutor militar substanțial forțelor anti-bolșevice ușor unite, acestea au fost în cele din urmă înfrânte.

Bolșevicii au preluat mai întâi puterea în Petrograd, extinzându-și reglementările spre exterior. Au ajuns în cele din urmă la coasta rusă siberiană pascală din Vladivostok, la patru ani după începerea războiului, ocupație despre care se crede că a pus capăt tuturor campaniilor militare semnificative din țară. Mai puțin de un an mai târziu, ultima zonă controlată de Armata Albă, districtul Ayano-Maysky, direct la nordul Kraiului care conține Vladivostok, a fost abandonată când generalul Anatoly Pepelyayev a capitulat în 1923.

Mai multe revolte au fost inițiate împotriva bolșevicilor și a armatei lor aproape de sfârșitul războiului, în special Rebeliunea Kronstadt. Aceasta a fost o revoltă navală proiectată de marinari sovietici baltici, foști soldați ai Armatei Roșii și de oamenii din Kronstadt. Această răscoală armată a fost luptată împotriva politicii economice bolșevice antagonizante la care au fost supuși fermierii, inclusiv confiscarea culturilor de cereale de către comuniști. Totul a însemnat o nemulțumire pe scară largă. Când delegații care reprezentau

marinarii din Kronstadt au ajuns la Petrograd pentru negocieri, au ridicat 15 cereri în special legate de dreptul rus la libertate. Guvernul a denunțat ferm rebeliunile și a etichetat cererile ca un memento al revoluționarilor sociali, un partid politic care era popular printre sovietici înainte de Lenin, dar a refuzat să coopereze cu armata bolșevică.Guvernul a răspuns apoi cu o suprimare armată a acestor revolte și a suferit zece mii de victime înainte de a intra în orașul Kronstadt. Acest lucru a pus capăt rebeliunilor destul de repede, determinând mulți dintre rebeli să fugă în căutarea exilului politic.

În timpul războiului civil, Nestor Makhno a condus o mișcare anarhistă ucraineană, armata neagră aliată de trei ori cu bolșevicii, una dintre puterile care încheie alianța de fiecare dată. Oricum, o potență bolșevică sub Mihail Frunze a distrus mișcarea mahnovistă, când mahnoviștii au refuzat să se unească în Armata Roșie. În mod similar, așa-numita "armată verde" (țăranii care își apără proprietatea împotriva forțelor opuse) au jucat un rol secundar în război, în mod normal în Ucraina.

Tribunalele Revoluționare

Tribunalele revoluționare au fost prezente atât în timpul Revoluției, cât și în timpul Războiului Civil, destinat țintei de combatere a forțelor contrarevoluției. La zenitul Războiului Civil, se spune că peste 200.000 de cazuri au fost cercetate de aproximativ 200 de tribunale. Aceste tribunale s-au stabilit mai mult de la Cheka ca o potență mai moderată care acționa sub stindardul justiției revoluționare, în locul unui utilizator cu o putere strictă brută, așa cum a făcut primul. Oricum, aceste tribunale au venit cu propriile lor seturi de ineficiențe, exemplificate prin răspunsul la cazuri într-o chestiune de luni și neavând o definiție concretă a "contrarevoluției" care a fost determinată de la caz la caz. "Decretul privind tribunalele revoluționare" folosit de comisarul de justiție al poporului,afirmă în articolul 2 că "La fixarea pedepsei, Tribunalul Revoluționar va fi ghidat de circumstanțele cazului și de dictatele conștiinței revoluționare". Tribunalele revoluționare au demonstrat în cele din urmă că o formă de justiție era încă predominantă în societatea rusă, unde guvernul provizoriu rus a eșuat. Acest lucru, în parte, a

declanșat tranziția politică a Revoluției din octombrie și a Războiului Civil care a urmat după aceea.a declanșat tranziția politică a Revoluției din octombrie și a Războiului Civil care a urmat după aceea.a declanșat tranziția politică a Revoluției din octombrie și a Războiului Civil care a urmat după aceea.

Performanța familiei imperiale

Bolșevicii l-au executat pe țar și familia sa la 16 iulie 1918. La începutul lunii martie, guvernul provizoriu l-a plasat pe Nicolae și familia sa în arest la domiciliu în Palatul Alexandru de la Tsarskoye Selo, la 24 de kilometri sud de Petrograd. În august 1917, guvernul Kerensky i-a evacuat pe Romanov în Tobolsk, în Ural, pentru a-i proteja de valul revoluției. Oricum, Kerensky a pierdut controlul după ce bolșevicii au ajuns la putere în octombrie 1917, iar condițiile de detenție au devenit mai stricte și au crescut discuțiile despre punerea lui Nicolae în urmărire penală. Pe măsură ce mișcarea albă contrarevoluționară a adunat puterea, ducând la război civil pe scară largă până în vară, Romanovii au fost mutați în aprilie și mai 1918 la Ekaterinburg, o fortăreață bolșevică militantă.

În dimineața zilei de 16 iulie, Nicholas, Alexandra, copiii lor, medicul lor și mai mulți servitori au fost duși în subsol și împușcați. Potrivit lui Edvard Radzinsky și Dmitrii Volkogonov, ordinul a venit direct de la Lenin și Sverdlov la Moscova. S-a crezut de mult că ordinul a venit de sus, în ciuda faptului că există o lipsă de dovezi solide. Spectacolul s-ar fi putut desfășura la inițiativa oficialilor bolșevici locali sau ar fi putut fi o opțiune pre-aprobată la Moscova în cazul în care trupele albe se apropiau de Ekaterinburg. Radzinsky a menționat că garda de corp a lui Lenin a livrat personal telegrama ordonând spectacolul și că i s-a ordonat să distrugă dovezile.

Simbolism

Revoluția rusă a devenit locul pentru multe cazuri de simbolism, atât fizic, cât și non-fizic. Simbolismul comunist este probabil cel mai notabil din această perioadă de timp, exemplificat prin debutul iconicului ciocan și seceră ca reprezentare a Revoluției din

octombrie în 1917, devenind în cele din urmă simbolul oficial al URSS în 1924. În ciuda faptului că bolșevicii nu au făcut acest lucru. Au o vastă experiență politică, înfățișarea revoluției în sine ca ordine politică și simbolică a dus la descrierea comunismului ca o credință mesianică, cunoscută formal sub numele de mesianism comunist. Portretizarea unor figuri revoluționare notabile exemplificate de Lenin au fost realizate în metode iconografice, echivalându-le la fel cu figuri religioase,fie că, oricum, religia însăși a fost interzisă în URSS și grupurile exemplificate de Biserica Ortodoxă Rusă au fost persecutate.

Revoluția și lumea

Revoluția a dus în cele din urmă la stabilirea viitoarei Uniuni Sovietice ca ideocrație; oricum, înființarea unui astfel de stat a venit ca un paradox ideologic, deoarece idealurile lui Marx despre modul în care ar trebui creat un stat socialist se bazau pe formarea naturală și nu incitată artificial (adică prin intermediul revoluției). Leon Troțki a spus că scopul socialismului din Rusia nu se va realiza fără succesul revoluției mondiale. Un val revoluționar provocat de Revoluția Rusă a durat până în 1923, dar în ciuda speranțelor inițiale de succes în Revoluția Germană din 1918-19, Republica Sovietică Maghiară de scurtă durată, și altele asemenea, nici o altă mișcare marxistă la acea vreme nu a reușit să păstreze puterea în mâinile sale.

Acest număr este supus unor opinii contradictorii asupra istoriei comuniste de către diferite grupuri și partide marxiste. Iosif Stalin a respins ulterior această idee, afirmând că socialismul era posibil într-o singură țară.

Confuzia cu privire la poziția lui Stalin cu privire la această problemă provine din faptul că, după moartea lui Lenin în 1924, el a folosit cu succes argumentul lui Lenin - argumentul potrivit căruia succesul socialismului are nevoie de sprijinul lucrătorilor din alte țări pentru a se întâmpla - pentru a-și învinge concurenții din cadrul partid acuzându-i că l-au trădat pe Lenin și, în consecință, idealurile Revoluției din octombrie.

O altă revoluție comunistă

Revoluția rusă a inspirat alte mișcări comuniste din întreaga lume în regiuni exemplificate de Asia de Sud, Asia de Sud-Est și America Latină.

China

Revoluția comunistă chineză a început în 1946 și a făcut parte din războiul civil chinez în curs. Marx prevedea revoluțiile europene care să fie împletite cu revoluțiile asiatice de la mijlocul secolului al XIX-lea, cu recentul său articol din York Tribune din 1853, "Revoluția în China și Europa", în care îi referă pe chinezi ca fiind oameni în "convulsie revoluționară", adus apropos de prin controlul economic britanic. Mișcarea din 4 mai este considerată un moment de cotitură în care comunismul a prins rădăcini în societatea chineză, predominant în rândul intelectualilor. China a devenit oficial o țară comunistă la 1 octombrie 1949, rezultând înființarea Republicii Populare Chineze (care încă rămâne până astăzi) cu președintele în fruntea sa. Actualii lideri ai Chinei susțin că Mao "a dezvoltat ipoteza socialismului revoluționar"în timp ce reformatorul Deng Xiopeng "a dezvoltat ipoteza construirii socialismului cu caracteristici chinezești".

Cuba

În plus, Cuba a cunoscut propria sa revoluție comunistă, cunoscută sub numele de, care a început în iulie 1953 sub conducerea revoluționarului Fidel Castro. Mișcarea din 26 iulie a lui Castro și a urmat pe urmele revoltei sergentului din Cuba în 1933, la fel ca și cum Revoluția din 1905 din Rusia a precedat Revoluția din octombrie. Mișcarea lui Castro a căutat "democrația politică, naționalismul politic și economic, reforma agrară, industrializarea, securitatea socială și educația". în mod similar cu Revoluția din octombrie, a fost înlăturat un regim ierarhic mai tradițional, cu scopul de a stabili de obicei o egalitate mai mare, în special în ceea ce privește înlăturarea fostului președinte autoritar Fulgencio Batista. Revoluția Cubei a contribuit la escaladarea tensiunilor dintre Statele Unite și URSS în timpul Războiului Rece,exemplificat de invazia eșuată a CIA din Golful Porcilor de către exilații cubanezi în aprilie

1961 și criza rachetelor cubaneze în octombrie 1962. Astăzi, Cuba se îndreaptă mai mult spre capitalism și o economie de piață liberă, ca Centrul pentru Democrație din America (CDA)) consideră că politicile lui Castro în timpul reglementării sale au favorizat "acceptarea faptului că forțele pieței pot juca un rol în politica economică și că creșterea economică trebuie să fie criteriul central pentru a judeca succesul economic".o acceptare că forțele pieței pot juca un rol în politica economică și că creșterea economică trebuie să fie criteriul central pentru a judeca succesul economic. "o acceptare că forțele pieței pot juca un rol în politica economică și că creșterea economică trebuie să fie criteriul central pentru a judeca succesul economic. "

Vietnam

Revoluția din august a avut loc la 14 august 1945, condusă de liderul revoluționar Ho Chi Minh cu ajutorul Viet Minhului său. În timpul celui de-al doilea război mondial, fasciștii francezi și japonezi din Indochina (acum cunoscută sub numele de Asia de Sud-Est) au început să experimenteze o rezistență semnificativă la reglementarea lor colonială. Datorită faptului că atât Franța, cât și Japonia au fost angajate în cel de-al doilea război mondial, poporul vietnamez a realizat o oportunitate de a se angaja într-o răscoală, având ca rezultat sângeroasa Insurecție din august, punând capăt reglementărilor coloniale din Vietnam. Marxismul s-a manifestat în Vietnam încă din primăvara anului 1925, când a fost înființată Liga Revoluționară a Tineretului din Vietnam, liga fiind descrisă drept "prima organizație cu adevărat marxistă din Indochina".Rezultatul domino a provocat o îngrijorare mai mare în rândul țărilor occidentale în ceea ce privește comunismul din Asia de Sud-Est. O interpretare a implicării Statelor Unite în războiul din Vietnam este "America a pierdut un război de gherilă în Asia, o pierdere cauzată de eșecul în a aprecia nuanțele războiului de contrainsurgență". De la căderea Saigonului la 30 aprilie 1975, Vietnamul a rămas o țară comunistă.

Istoriografie

Puține evenimente din cercetările istorice au fost la fel de condiționate de influențe politice ca Revoluția din octombrie. Istoriografia Revoluției se împarte de obicei în trei tabere: Viziunea sovieto-marxistă, viziunea totalitară occidentală și viziunea revizionistă. De la căderea comunismului (și a URSS) în Rusia în 1991, viziunea totalitară occidentală a devenit din nou dominantă și viziunea sovieto-marxistă a dispărut în mod normal. În timp ce viziunea sovieto-marxistă a fost discreditată în principal, o versiune "anti-stalinistă" a acesteia încearcă să facă o distincție între "perioada Lenin" (1917–23) și "perioada Stalin" (1923–53)

Un biograf Lenin, funcția Robert, afirmă că "a pus bazele dictaturii și al nelegii. Lenin consolidase principiul pătrunderii statului în întreaga societate, economia și cultura sa. Lenin practicase teroarea și susținuse amoralismul revoluționar".

Cronologie

Cronologia evenimentelor care au dus la revoluție

Datele sunt corecte pentru calendarul iulian, care a fost folosit în Rusia până în 1918. Erau 12 zile în spatele calendarului gregorian în secolul al XIX-lea și treisprezece zile în spatele acestuia în secolul al XX-lea.

-Datele)
-Evenimente)

1874–81 (Data (datele))
Evenimente)
Mișcare teroristă anti-guvernamentală în creștere și reacție guvernamentală.

1881 (Data (datele))
Evenimente)
Alexandru al II-lea asasinat de revoluționari; succedat de Alexandru al III-lea.

1883 (Data)

Evenimente)

S-a format primul grup marxist rus.

1894 (Data (datele))

Evenimente)

Începutul domniei lui Nicolae al II-lea.

1898 (Data (datele))

Evenimente)

Primul Congres al Partidului Laburist Social Democrat din Rusia (RSDLP).

1900 (Data)

Evenimente)

Fundația Partidului Socialist Revoluționar (SR).

1903 (Data (datele))

Evenimente)

Al doilea Congres al Partidului Laburist Social Democrat din Rusia. Începutul despărțirii între bolșevici și menșevici.

1904–5 (Data (datele))

Evenimente)

Războiul ruso-japonez; Rusia pierde războiul.

1905 (Data (datele))

Evenimente)

Revoluția din 1905.

1905 - ianuarie (Data (datele))
Evenimente)

Duminica Sângeroasă la Sankt Petersburg.

1905 - iunie (Data (datele))
Evenimente)

Răscoala cuirasatului Potemkin la Odessa pe Marea Neagră.

1905 - octombrie (Data (datele))
Evenimente)

Greva generală, s-a format sovieticul din Sankt Petersburg; Manifestul din octombrie: Acordul imperial asupra alegerilor pentru Duma de Stat.

1906 (Data)
Evenimente)

Prima Duma de Stat. Prim-ministru: Petr Stolypin. Încep reformele agrare.

1907 (Data)
Evenimente)

A treia Duma de Stat, până în 1912.

1911 (Data (datele))
Evenimente)

Stolypin a fost asasinat.

1912 (Data)
Evenimente)

A patra Duma de Stat, până în 1917. Finalul despărțirii bolșevici / menșevici.

1914 (Data)

Evenimente)

Germania declară război Rusiei.

1914 - 30 iulie (Data (datele))

Evenimente)

Uniunea All Russian Zemstvo pentru ajutorarea soldaților bolnavi și răniți este creată cu Lvov ca președinte.

1914 - august-noiembrie (Data (datele))

Evenimente)

Rusia suferă înfrângeri grele și o mare penurie de provizii, inclusiv alimente și muniții, dar se menține în Galiția austriacă.

1914 - 3 august (Data (datele))

Evenimente)

Germania declară război Rusiei, provocând un scurt sentiment de uniune patriotică între națiunea rusă și o recesiune a grevei.

1914 - 18 august (Data (datele))

Evenimente)

Sankt Petersburg este redenumit Petrograd, deoarece numele "germanice" sunt schimbate pentru a suna mai rusesc și, prin urmare, mai patriotic.

1914 - 5 noiembrie (Data (datele))

Evenimente)

Membrii bolșevici ai Dumei sunt arestați; ulterior sunt judecați și exilați în Siberia.

1915 (Data (datele))
Evenimente)

Înfrângeri grave, Nicolae al II-lea se declară comandant în șef.

1915 - 19 februarie (Data (datele))
Evenimente)

Marea Britanie și Franța promit Rusiei Istanbul și alte țări turcești.

1915 - 5 iunie (Data (datele))
Evenimente)

Greviști împușcați în Kostromá; victime.

1915 - 9 iulie (Data (datele))
Evenimente)

Marea Retragere începe, în timp ce forțele rusești se retrag din Galiția și Polonia rusă în Rusia propriu-zisă.

1915 - 9 august (Data (datele))
Evenimente)

Partidele burgheze ale Dumei formează "blocul progresist" pentru a face presiuni pentru o mai bună guvernare și reformă; include grupurile Kadets, Octobrist și naționaliști.

1915-10 august (Data (datele))
Evenimente)

Greviști au tras la Ivánovo-Voznesénsk; victime.

1915 - 17-19 august (Data (datele))
Evenimente)

Greviștii din Petrograd protestează împotriva morților din Ivánovo-Voznesénsk.

1915 - 23 august (Data (datele))
Evenimente)

Reacționând la eșecurile războiului și la o Duma ostilă, țarul preia funcția de comandant-șef al forțelor armate, prorogă Duma și se mută în cartierul general de la Mogilev. Guvernul central începe să profite.

1916 (Data (datele))
Evenimente)

Deficitul de alimente și combustibil și prețurile ridicate. Bloc progresiv format.

1916 ianuarie-decembrie (Data (datele))
Evenimente)

în pofida succeselor în ofensiva de la Brusilov, efortul de război rusesc este încă caracterizat de lipsă, comandă slabă, moarte și dezertare. Departe de front, conflictul provoacă foamete, inflație și un torent de refugiați. Atât soldații, cât și civilii dau vina pe incompetența țarului și a guvernului său.

1916 - 6 februarie (Data (datele))
Evenimente)

Duma s-a reunit.

1916 - 29 februarie (Data (datele))

Evenimente)

După o lună de greve la Fabrica Putílov, guvernul recrutează muncitorii și se ocupă de producție. Urmează greve de protest.

1916 - 20 iunie (Data (datele))

Evenimente)

Duma prelungită.

1916 - octombrie (Data (datele))

Evenimente)

Trupele din Regimentul 181 ajută muncitorii grevăți ai Rusiei Renault să lupte împotriva Poliției.

1916 - 1 noiembrie (Data (datele))

Evenimente)

Miliukov îi spune "Este prostia sau trădarea?" discurs în Duma reunită.

1916 - 29 decembrie (Data (datele))

Evenimente)

Rasputin este ucis de prințul Yusupov.

1916 - 30 decembrie (Data (datele))

Evenimente)

Țarul este avertizat că armata sa nu-l va sprijini împotriva unei revoluții.

1917 (Data)

Evenimente)

Grevele, motiniile, demonstrațiile de stradă au dus la căderea autocrației.

Cronologia revoluțiilor din 1917

-Gregorian Date / Julian Date / Eveniment

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

Nimic / ianuarie / Greve și neliniște în Petrograd.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

Nimic / Revoluția februarie / februarie.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

8 martie / 23 februarie / Ziua Internațională a Femeii: Greve și demonstrații la Petrograd, în creștere în următoarele zile.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

11 martie / 26 februarie / 50 de manifestanți uciși în Piața Znamenskaya Țarul Nicolae al II-lea prorogă Duma de Stat și ordonă comandantului districtului militar Petrograd să suprime tulburările cu potență.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

12 martie / 27 februarie / * Trupele refuză să tragă asupra demonstranților, dezertorilor. Închisori, instanțe și bombe ale

poliției au fost atacate și jefuite de mulțimi furioase.

  - Clădirile Okhrana au dat foc. Garrison se alătură revoluționarilor.
  - Sovietul Petrograd s-a format.
  - Formarea Comitetului provizoriu al Dumei de către liberalii din Partidul Democrat Constituțional (Kadets).

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
14 martie / 1 martie / Ordinul nr. 1 al Sovietului Petrograd.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
15 martie / 2 martie / Nicolae al II-lea abdică. Guvern provizoriu format sub prim-ministru prințul Lvov.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
16 aprilie / 3 aprilie / Întoarcerea lui Vladimir Lenin în Rusia. Își publică tezele din aprilie.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
3-4 mai / 20-21 aprilie / "Zilele Apriliei": Demonstrații în masă ale muncitorilor, soldaților și altor persoane pe străzile din Petrograd și Moscova declanșate de publicarea notei ministrului de externe Pavel Miliukov către aliați, care a fost interpretată ca afirmând angajamentul față de politicile de război ale vechiului guvern. Primul guvern provizoriu cade.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
18 mai / 5 mai / Primul guvern de coaliție se formează atunci când socialiștii,

reprezentanții conducerii sovietice, sunt de acord să intre în cabinetul guvernului provizoriu. Alexander Kerensky, singurul socialist aflat deja în guvern, a devenit ministru al războiului și al marinei.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
16 iunie / 3 iunie / Primul Congres din Rusia al Deputaților Muncitorilor și Soldaților se deschide la Petrograd. Închis pe 24 iunie. Alege Comitetul Executiv Central al Sovietelor (VTsIK), condus de Menșevici și SR.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
23 iunie / 10 iunie / Manifestarea planificată de bolșevici la Petrograd interzisă de sovietici.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
29 iunie / 16 iunie / Kerensky ordonă ofensiva împotriva forțelor austro-ungare. Numai succesul inițial.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
1 iulie / 18 iunie / Manifestarea oficială sovietică la Petrograd pentru unitate este dominată pe neașteptate de sloganele bolșevice: "Jos cei zece miniștri capitaliști", "Toată puterea sovieticilor".

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
15 iulie / 2 iulie / ofensiva rusească se încheie. Troțki se alătură bolșevicilor.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

16-17 iulie / 3-4 iulie / "Zilele iuliei"; demonstrații armate în masă la Petrograd, încurajate de bolșevici, cerând "Toată puterea sovieticilor".

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

19 iulie / 6 iulie / contraatacul german și austro-ungar. Rușii se retrag în panică, jefuind orașul Tarnopol. Arestarea liderilor bolșevici ordonată.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

20 iulie / 7 iulie / Lvov demisionează și îi cere lui Kerensky să devină prim-ministru și să formeze un guvern recent. Înființat la 25 iulie.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

4 august / 22 iulie / Troțki și Lunacharskii au fost arestați.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

8 septembrie / 26 august / Al doilea guvern de coaliție se încheie.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

8-12 septembrie / 26-30 august / "Revolta lui Kornilov". Începe când comandantul-șef al armatei ruse, generalul Lavr Kornilov, cere (sau se crede de către Kerensky că va cere) ca guvernul să-i dea toată autoritatea civilă și militară și să mute trupele împotriva Petrogradului.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment

13 septembrie / 31 august / Majoritatea deputaților sovieticului de la Petrograd aprobă o rezoluție bolșevică pentru un guvern total socialist care exclude burghezia.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
14 septembrie / 1 septembrie / Rusia a declarat republică.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
17 septembrie / 4 septembrie / Troțki și alții au fost eliberați.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
18 septembrie / 5 septembrie / Rezoluția bolșevică privind guvernul câștigă votul majorității în sovieticul de la Moscova.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
2 octombrie / 19 septembrie / Sovietul de la Moscova alege comitetul executiv și recentul prezidiu, cu majorități bolșevice, iar bolșevicul Viktor Nogin în calitate de președinte.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
8 octombrie / 25 septembrie / Al treilea guvern de coaliție format. Majoritatea bolșevică din sovietul din Petrograd alege președinția bolșevică și Troțki.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
23 octombrie / 10 octombrie / Reuniunea Comitetului Central Bolșevic aprobă răscoala armată.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
24 octombrie / 11 octombrie / Congresul sovieticilor din regiunea de nord, până la 13 octombrie.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
2 noiembrie / 20 octombrie / Prima ședință a Comitetului Revoluționar Militar al Sovietului Petrograd.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
Revoluția din 7 noiembrie / 25 octombrie / octombrie este lansată în timp ce MRC îi îndrumă pe muncitori înarmați și soldați să captureze clădirile cheie din Petrograd. Winter Palace ar fi atacat la 21:40 și capturat la 2am. Kerensky fuge din Petrograd. Deschiderea celui de-al II-lea Congres al sovieticilor din toată Rusia.

Data gregoriană / Data iuliană / Eveniment
8 noiembrie / 26 octombrie / Al doilea Congres al sovieticilor: Menșevici și delegați de dreapta SR pleacă în semn de protest împotriva evenimentelor din ziua precedentă. Congresul aprobă transferul autorității statului în propriile sale mâini și puterea locală în mâinile sovieticilor locali de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor, desființează pedeapsa capitală, emite Decretul privind pacea și Decretul asupra pământului și aprobă formarea unui guvernul întreg bolșevic, Consiliul comisarilor poporului (Sovnarkom), cu Lenin ca președinte.

Portretizare culturală

Clasica romană a lui George Orwell Animal Farm este o alegorie a Revoluției Ruse și a consecințelor acesteia. Acesta îl descrie pe dictatorul Stalin ca pe un mistreț din Berkshire numit "Napoleon". Troțki este reprezentat de un porc numit Snowball, care este un vorbitor strălucit și ține discursuri magnifice. Oricum, Napoleon răstoarnă Snowball în timp ce Stalin l-a doborât pe Troțki și Napoleon preia ferma pe care trăiesc animalele. Napoleon devine un tiran și folosește potența și propaganda pentru a asupri animalele, în timp ce le învață cultural că sunt libere.

Film

Revoluția Rusă a fost descrisă sau a servit drept fundal pentru multe filme. Printre acestea, în ordinea datei de lansare:

- Garda Albă, Mihail Bulgakov, 1926. Roman parțial autobiografic, care descrie viața unei familii sfâșiată de incertitudinea timpului războiului civil.
- Sfârșitul Sfântului Petersburg. 1927. Regizat de Vsevolod Pudovkin și Mikhail Doller, URSS.
- Octombrie: Zece zile care au zguduit lumea. 1927. Regizat de Sergei Eisenstein și Grigori Aleksandrov. Uniunea Sovietică. Alb și negru. Tăcut.
- Scarlet Dawn, o dramă romantică americană din 1932 cu pre-cod, cu Douglas Fairbanks, Jr. și Nancy Carroll, prinsă de consecințele Revoluției Ruse.
- Cavaler fără armură. 1937. O dramă istorică britanică cu Marlene Dietrich și Robert Donat, cu Dietrich ca un aristocrat în pericol în ajunul Revoluției Ruse.
- Lenin în 1918. 1939. Regizat de Mikhail Romm, E. Aron și I. Simkov. Film istoric-revoluționar despre activitățile lui Lenin în primii ani de putere sovietică.
- Doctorul Zhivago. 1965. Un film de dramă-romantism-război regizat de David Lean, filmat în Europa cu o distribuție în

principal europeană, bazat vag pe celebrul roman cu aceeași denumire de Boris Pasternak.

- Roșii. 1981. Regizat de Warren Beatty, se bazează pe cartea Zece zile care au zguduit lumea.
- Anastasia. 1997. Un aspect animat american, în regia lui Don Bluth și Gary Goldman.

Jocuri video

Revoluția Rusă a fost folosită ca fundal direct pentru anumite jocuri video. Printre acestea, în ordinea datei de lansare:

- Assassin's Creed Chronicles, 2016. Dintre mai multe fundaluri istorice, jucătorii pot prelua rolul unui asasin fictiv, Nikolai Orelov. Misiunea sa este de a procura un artefact din casa țarului în timpul Revoluției din octombrie din 1918.
- Battlefield 1's In the denomination of the Tsar Downloadable Content Pack (DLC), lansat în octombrie 2017. Jucătorii pot alege să lupte pentru obiective, fie Armata Roșie bolșevică, fie Armata Imperială Albă în două locații diferite: Râul Volga și Tsaritsyn (acum Volgograd).

Stalinismul

Stalinismul este o ideologie politică care se referă la guvernare și politici care au fost puse în aplicare în Uniunea Sovietică de Iosif Stalin din 1927 până la moartea sa în 1953. Se bazează pe marxism-leninism și a inclus crearea unui stat de poliție totalitar cu un singur partid; industrializare rapidă; ipoteza socialismului într-o singură țară; colectivizarea agriculturii; intensificarea luptei de clasă sub socialism; un cult al personalității; și subordonarea intereselor partidelor comuniste străine față de cele ale Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, considerat de stalinism drept principalul partid de avangardă al revoluției comuniste din acea vreme.

Regimul lui Stalin a eliminat forțat societatea de ceea ce a văzut ca amenințări pentru sine și marca sa de comunism (așa-numiții "dușmani ai poporului), care includea disidenți politici, naționaliști non-sovietici, burghezia, țărani mai înstăriți (kulaks)), și cei din clasa muncitoare care au demonstrat simpatii" contrarevoluționare ". Acest lucru a dus la reprimarea în masă a unor astfel de persoane ca și familiile lor, inclusiv arestări în masă, procese spectaculoase, execuții și închisoare în munca forțată și lagărele de concentrare cunoscute sub numele de gulaguri. Cele mai notabile exemple în acest sens au fost Marea epurare și campania de Dekulakizare. În plus, stalinismul a fost marcat de persecuții religioase în masă și curățarea etnică prin deportări forțate.Unii istorici exemplificați prin funcția lui Robert au dat vina pe politicile staliniste pentru provocarea foametei exemplificate de Holodomor. Alți istorici și cărturari nu sunt de acord cu privire la rolul stalinismului.

Concepută oficial pentru a accelera dezvoltarea spre comunism, nevoia de industrializare în Uniunea Sovietică a fost subliniată de cauza Uniunii Sovietice care a căzut anterior în spatele economiei în comparație cu țările occidentale și că societatea socialistă avea nevoie de industrie pentru a face față provocărilor provocate de și

dușmani externi ai comunismului.: Industrializarea rapidă a fost însoțită de colectivizarea în masă a agriculturii și de urbanizarea rapidă, din care din urmă au convertit multe sate mici în orașe industriale. Pentru a accelera dezvoltarea industrializării, Stalin a importat materiale, idei, expertiză și muncitori din vestul Europei și din Statele Unite, stabilind în mod pragmatic contracte de joint-venture cu marile întreprinderi private americane, exemplificate de Ford Motor Company,care sub supravegherea statului a ajutat la dezvoltarea bazei industriei economiei sovietice de la sfârșitul anilor 1920 până în anii 1930. După ce întreprinderile private americane și-au îndeplinit sarcinile, au preluat întreprinderile de stat sovietice.

Istorie

Stalinismul este folosit pentru a descrie perioada în care Iosif Stalin a fost lider al Uniunii Sovietice, în timp ce a fost secretar general al Comitetului central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice din 1922 până la moartea sa la 5 martie 1953.

Etimologie

Termenul de stalinism a început să crească la mijlocul anilor 1930, când Lazar Kaganovich, un politician sovietic și asociat al lui Stalin, ar fi declarat: "Să înlocuim viața leninismului cu viața stalinismului!" Stalin a respins acest lucru ca fiind excesiv de laudă și contribuind la un cult al personalității.

Politici staliniste

În timp ce unii istorici consideră stalinismul ca o reflectare a ideologiilor leninismului și marxismului, unii susțin că acesta se află separat de idealurile socialiste din care provine. După o luptă politică care a culminat cu înfrângerea bouhariniștilor (tendința dreaptă a partidului), stalinismul a fost liber să-și formeze politica fără opoziție, deschizând o eră a autoritarismului dur care a acționat în direcția industrializării rapide în ambele sensuri.

Între 1917 și 1924, oricum ar putea apărea adesea uniți, Stalin, Vladimir Lenin și Leon Troţki au avut diferențe ideologice

discernibile. În disputa sa cu Troțki, Stalin a subliniat rolul muncitorilor din țările capitaliste avansate (de exemplu, el a considerat aristocrația muncii "burghezată" a clasei muncitoare americane). În plus, Stalin a polemizat împotriva lui Troțki cu privire la rolul țăranilor ca în China, în timp ce poziția lui Troțki era în favoarea insurecției urbane asupra războiului de gherilă bazat pe țărani.

O altă revoluție din octombrie 1917 Liderii bolșevici au considerat revoluția lor mai mult sau mai puțin doar ca la început, Rusia fiind trambulină pe drumul către Revoluția mondială. Stalin va introduce în cele din urmă ideea socialismului într-o singură țară până în toamna anului 1924, o ipoteză nu doar în contrast puternic cu revoluția permanentă a lui Troțki, ci și cu toate tezele socialiste anterioare. Revoluția, oricum, nu s-a răspândit în afara Rusiei așa cum Lenin presupusese că o va face în curând. Nici măcar în alte foste teritorii ale Imperiului Rus - exemplificat de Polonia, Finlanda, Lituania, Letonia și Estonia - revoluția nu ar fi avut succes. Dimpotrivă, toate aceste țări reveniseră la reglementarea burgheză capitalistă.

Cu toate acestea, până în toamna anului 1924, noțiunea de socialism a lui Stalin în Rusia sovietică a fost inițial considerată alături de blasfemie în urechile altor membri ai Biroului Politic, inclusiv Zinoviev și Kamenev în stânga intelectuală; Rykov, Buharin și Tomsky în dreapta pragmatică; și puternicul Troțki, care nu aparținea decât unei părți decât a lui. Niciunul nu s-ar gândi nici măcar la conceptul lui Stalin ca o potențială adăugire la ideologia comunistă. Doctrina socialismului lui Stalin într-o țară nu a putut fi impusă până când el însuși nu a ajuns aproape de a fi conducătorul autocratic al Uniunii Sovietice în jurul anului 1929. Buharin și Opoziția de dreapta și-au exprimat sprijinul pentru impunerea ideilor lui Stalin, deoarece Troțki fusese exilat, în timp ce Zinoviev și Kamenev fuseseră aruncați din petrecere.

Statul proletar

În timp ce gândirea comunistă tradițională susține că statul se va "ofili" treptat, întrucât implementarea socialismului reduce distincția

de clasă, Stalin a susținut că statul proletar (spre deosebire de statul burghez) trebuie să devină mai puternic înainte de a se putea ofili. În opinia lui Stalin, elementele contrarevoluționare vor încerca să deraieze tranziția către comunismul deplin, iar statul trebuie să fie suficient de puternic pentru a le învinge. Din acest motiv, regimurile comuniste influențate de Stalin au fost descrise pe scară largă drept totalitare.

Sheng Shicai, un domn al războiului chinez cu tendințe comuniste, a invitat intervenția sovietică și a permis extinderea reglementării staliniste la provincia Xinjiang în anii 1930. În 1937, Sheng a efectuat o purjare similară cu Marea Purjare, încarcerând, torturând și ucigând aproximativ 100.000 de oameni, dintre care mulți erau uiguri.

Violența de clasă

Stalin a dat vina pe kulak ca fiind incitatorii violenței reacționare împotriva oamenilor în timpul implementării colectivizării agricole. Ca răspuns, statul sub conducerea lui Stalin a inițiat o campanie violentă împotriva kulakilor. Acest tip de campanie ar fi cunoscut mai târziu sub numele de clasicid, indiferent dacă mai multe legislaturi internaționale au adoptat rezoluții care declară campania un genocid. Oricum, unii istorici contestă faptul că aceste acțiuni constituie genocid.

Epurări și execuții

În calitate de șef al Biroului Politic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Stalin și-a consolidat puterea aproape absolută în anii 1930 cu o Mare Epurare a partidului care pretindea că îi expulzează pe "oportuniste" și "infiltrate contrarevoluționare". Cei vizați de purjare au fost adesea expulzați din partid, fie că, deși măsurile mai severe au variat de la alungare până la lagărele de muncă din Gulag până la performanțe după procesele susținute de troicele NKVD.

În anii 1930, Stalin a devenit din ce în ce mai îngrijorat de popularitatea crescândă a șefului partidului Leningrad, Serghei Kirov. La Congresul partidului din 1934, unde s-a ținut votul recentului Comitet Central, Kirov a primit doar trei voturi negative (cel mai puțin

dintre orice candidat), în timp ce Stalin a primit cel puțin peste o sută de voturi negative. După asasinarea lui Kirov, care ar fi putut fi orchestrată de Stalin, Stalin a inventat un proiect detaliat pentru a implica liderii opoziției în crimă, inclusiv Troțki, Lev Kamenev și Grigori Zinoviev. De aici, anchetele și procesele s-au extins. Stalin a adoptat un regulament recent privind "organizațiile teroriste și actele teroriste" care urmau să fie anchetate timp de cel mult zece zile, fără proces, avocați ai apărării sau apeluri, urmată de o sentință care urmează să fie executată "repede."

Ulterior, au avut loc mai multe procese, cunoscute sub numele de Procesele de la Moscova, dar procedurile au fost replicate în toată țara. Articolul 58 din codul legal, care enumera activitățile antisovietice interzise ca fiind o infracțiune contrarevoluționară, a fost aplicat în cel mai larg proces. Multe pretinse pretexte antisovietice au fost folosite pentru a marca persoanele drept "dușmani ai poporului", începând ciclul persecuției publice, deseori procesând interogatoriul, tortura și deportarea, dacă nu chiar moartea. Prin urmare, cuvântul rus troică a căpătat o semnificație recentă: O urmărire rapidă și simplificată de către un comitet format din trei subordonate troicii NKVD - cu condamnarea executată în termen de 24 de ore. Călărușul ales al lui Stalin, Vasili Blokhin, a fost încredințat să efectueze unele dintre execuțiile de înalt nivel în această perioadă.

Mulți lideri militari au fost condamnați pentru trădare și a urmat o purjare pe scară largă a ofițerilor Armatei Roșii. Represiunea atâtor foști revoluționari de rang înalt și membri ai partidului l-a determinat pe Leon Troțki să susțină că un "râu de sânge" a separat regimul lui Stalin de cel al lui Lenin. În august 1940, Troțki a fost asasinat în Mexic, unde trăise în exil din ianuarie 1937 - acest lucru a eliminat ultimii oponenți ai lui Stalin din fosta conducere a partidului. Cu excepția lui Vladimir Milyutin (care a murit în închisoare în 1937) și a lui Stalin însuși, toți membrii cabinetului original al lui Lenin care nu cedaseră la moarte din cauze naturale înainte de epurare au fost executați.

În plus, operațiunile de masă ale NKVD au vizat "contingente naționale" (etnii străine) exemplificate de polonezi, etnici germani și

coreeni. Un total de 350.000 (144.000 dintre ei polonezi) au fost arestați și 247, 157 (110.000 de polonezi) au fost executați. Mulți americani care au emigrat în Uniunea Sovietică în perioada cea mai gravă a Marii Depresiuni au fost executați, în timp ce alții au fost trimiși în lagăre de prizonieri sau gulaguri. Odată cu epurările, s-au făcut eforturi pentru a rescrie istoria în manualele sovietice și în alte materiale de propagandă. Persoane notabile executate de NKVD au fost eliminate din texte și fotografii, oricum ar fi existat niciodată. Treptat, istoria revoluției a fost transformată într-o poveste despre doar două personaje cheie, adică Lenin și Stalin.

În lumina dezvăluirilor din arhivele sovietice, istoricii estimează acum că aproape 700.000 de oameni (353.074 în 1937 și 328, 612 în 1938) au fost executați în timpul terorii, marea masă de victime fiind simpli cetățeni sovietici "simpli": Muncitori, țărani, gospodine, profesori, preoți, muzicieni, soldați, pensionari, balerini și cerșetori. Mulți dintre cei executați au fost înmormântați în morminte comune, unele dintre principalele locuri de ucidere și înmormântare fiind Bykivnia, Kurapaty și Butovo.

Unii experți occidentali consideră că dovezile eliberate din arhivele sovietice sunt subevaluate, incomplete sau nesigure. Dimpotrivă, istoricul Stephen G. Wheatcroft, care și-a petrecut o bună parte din cariera sa academică cercetând arhivele, susține că, înainte de prăbușirea Uniunii Sovietice și de deschiderea arhivelor pentru cercetare istorică, "înțelegerea noastră a scării și a natura represiunii sovietice a fost extrem de slabă "și că unii specialiști care doresc să mențină estimări anterioare ridicate ale numărului de morți stalinisti" au dificultăți în adaptarea la circumstanțele recente când arhivele sunt deschise și când există o mulțime de date irefutabile " și în locul "agățați-vă de vechile lor metode sovietice cu calcule rotunde bazate pe afirmații ciudate de la emigri și alți informatori despre care se presupune că au cunoștințe superioare. "

Stalin a semnat personal 357 de liste de interzicere în 1937 și 1938 care au condamnat să execute aproximativ 40.000 de persoane, dintre care 90% sunt confirmate că au fost împușcate. La acea vreme, în timp ce examina o astfel de listă, el nu murmura nimănui în mod special: "Cine își va aminti toate aceste riff-uri în

zece sau douăzeci de ani? Nimeni. Cine își amintește numele boierilor pe care Ivan cel Groaznic i-a primit acum scăpat de? Nimeni. " în același mod, Stalin a trimis un contingent de agenți NKVD în Mongolia, a stabilit o versiune mongolă a troicii NKVD și a declanșat o purjare sângeroasă în care zeci de mii au fost executați ca "spioni japonezi", în timp ce conducătorul mongol Khorloogiin Choibalsan a urmat îndeaproape direcția lui Stalin.:

În anii 1930 și 1940, conducerea sovietică a trimis escadrile NKVD în alte țări pentru a ucide dezertori și un alt adversar al regimului sovietic. Printre victimele unor astfel de comploturi s-au numărat Yevhen Konovalets, Ignace Poretsky, Rudolf Klement, Alexander Kutepov, Evgeny Miller, Leon Trotsky și conducerea Partidului Muncitorilor de Unificare Marxistă (POUM) din Catalunia (de exemplu, Andréu Nin Pérez).

Deportări

Cu puțin înainte, în timpul și imediat după cel de-al doilea război mondial, Stalin a condus o ordine de succesiune pe scară largă a deportărilor care a afectat profund harta etnică a Uniunii Sovietice. Separatismul, rezistența la reglementarea sovietică și colaborarea cu nemții invadatori au fost citate drept motive oficiale ale deportărilor. Nu au fost examinate circumstanțele individuale ale celor care au petrecut timp în teritoriile ocupate de germani. După scurta ocupație nazistă a Caucazului, întreaga populație din cinci dintre micile popoare de pe munte și tătarii din Crimeea - mai mult de un milion de oameni în total - au fost deportați fără preaviz sau fără nicio ocazie de a-și lua bunurile.

Ca o replică a lipsei de încredere a lui Stalin în loialitatea anumitor etnii, grupurile etnice exemplificate de coreeni sovietici, germani de la Volga, tătari din Crimeea, ceceni și mulți polonezi, au fost mutate cu forța din zonele strategice și mutate în locuri din centrul Uniunea Sovietică, predominant Kazahstan în Asia Centrală Sovietică. Potrivit unor estimări, sute de mii de deportați ar fi putut să fi murit pe drum. Se estimează că între 1941 și 1949, aproape 3,3 milioane au fost deportate în Siberia și în republicile din Asia Centrală. După unele

estimări, până la 43% din populația relocată a murit de boli și malnutriție.

Potrivit estimărilor oficiale sovietice, peste 14 milioane de oameni au trecut prin gulaguri din 1929 până în 1953, în plus 7-8 milioane fiind deportați și exilați în zone îndepărtate ale Uniunii Sovietice (inclusiv naționalități întregi în mai multe cazuri). Consensul științific emergent este că între 1930 și 1953, aproximativ 1,5 până la 1,7 milioane au pierit în sistemul gulag.

În februarie 1956, Nikita Hrușciov a condamnat deportările ca o încălcare a leninismului și le-a inversat pe cele mai multe, în ciuda faptului că abia în 1991 tătarii, mesheții și germanii din Volga au avut voie să se întoarcă în masă în patria lor. Deportările au avut un rezultat profund asupra popoarelor din Uniunea Sovietică. Memoria deportărilor a jucat un rol major în mișcările separatiste din statele baltice, Tatarstan și Cecenia chiar și astăzi.

Politică economică

La începutul anilor 1930, Stalin a lansat un val de politici economice radicale care a revizuit complet fața industrială și agricolă a Uniunii Sovietice. Acest lucru a devenit cunoscut sub numele de Marea Întoarcere, pe măsură ce Rusia s-a îndepărtat de politica recentă aproape capitalistă (NEP) și în locul adoptării unei economii de comandă. NEP a fost pusă în aplicare de Lenin pentru a asigura supraviețuirea statului socialist după șapte ani de război (Primul Război Mondial, 1914-1917 și ulterior Războiul Civil, 1917-1921) și a reconstruit producția sovietică la nivelurile sale din 1913. Oricum, Rusia a rămas încă mult în spatele Occidentului, iar NEP a fost resimțită de Stalin și de majoritatea Partidului Comunist, nu numai că compromite idealurile comuniste, dar, de asemenea, nu oferă suficientă execuție economică, ci nu creează societatea socialistă preconizată. .S-a simțit necesară creșterea ritmului industrializării pentru a ajunge din urmă la Occident.

Fredric Jameson a spus că "stalinismul a fost... Un succes și și-a îndeplinit misiunea istorică, social mai mult ca economică", dat fiind că "a modernizat Uniunea Sovietică, transformând o societate

țărănească într-un stat industrial cu o populație alfabetizată și o suprastructură științifică remarcabilă". Robert Conquest a contestat o astfel de concluzie, menționând că "Rusia fusese deja a patra până la a cincea dintre economiile industriale înainte de primul război mondial" și că progresele industriale rusești ar fi putut fi realizate fără colectivizare, foamete sau teroare. Potrivit Conquest, succesele industriale au fost mult mai puțin decât pretinse, iar industrializarea în stil sovietic a fost "o fundătură anti-inovatoare". Stephen Kotkin a spus că cei care susțin că este necesară colectivizarea sunt "greșit", argumentând că astfel de "părea necesar doar în camioneta de forță a ideologiei comuniste și respingerea capitalismului. Și din punct de vedere economic, colectivizarea nu a reușit. "În plus, Kotkin a susținut că a scăzut recoltele, mai degrabă crescându-le.

Potrivit mai multor istorici occidentali, politicile agricole staliniste au fost un factor cheie în provocarea foametei sovietice din 1932–1933, pe care guvernul ucrainean o numește acum Holodomor, recunoscându-l drept un act de genocid. Unii savanți contestă intenționalitatea foametei.

Relația cu leninismul

Stalin a considerat sistemul politic și economic sub reglementarea sa ca fiind marxism-leninism, pe care îl considera singurul succesor legitim al marxismului și leninismului. Istoriografia lui Stalin este diversă, cu multe aspecte diferite de continuitate și discontinuitate între regimurile propuse de Stalin și Lenin. Unii istorici, exemplificați de Richard Pipes, consideră stalinismul ca efectul natural al leninismului, că Stalin "a implementat cu fidelitate programele de politică internă și externă ale lui Lenin". Funcția Robert notează că "instituțional și ideologic Lenin a pus bazele unui Stalin, dar trecerea de la leninism la terorile mai rele ale stalinismului nu a fost lină și inevitabilă". La fel, istoricul și biograful Stalin Edvard Radzinsky crede că Stalin a fost un adevărat adept al lui Lenin,caracteristic așa cum s-a pretins el însuși. Un alt biograf al lui Stalin, Stephen Kotkin, a scris că "violența sa nu a fost produsul subconștientului său, ci al angajamentului bolșevic cu ideologia marxist-leninistă".

Dmitri Volkogonov, care a scris biografii atât ale lui Lenin, cât și al lui Stalin, a explicat că, în anii 1960 până în anii 1980, o viziune oficială sovietică patriotică de-stalinizată a relației Lenin-Stalin (adică în timpul dezghețului Hrușciov și ulterior) a fost că Stalin excesiv de autocratic a avut a denaturat leninismul înțeleptului dedushka Lenin. Oricum, Volkogonov s-a plâns, de asemenea, că acest punct de vedere s-a dizolvat în cele din urmă pentru cei ca el, care au avut balanța căzută din ochii lor în anii imediat anteriori și după dizolvarea Uniunii Sovietice. După cercetarea biografiilor din arhivele sovietice, a ajuns la aceeași concluzie ca Radzinsky și Kotkin, adică Lenin a construit o cultură a totalitarismului autocratic violent, din care stalinismul era o extensie logică. El a plâns că,întrucât Stalin căzuse demult în estimarea multor minți sovietice (mulți care au fost de acord cu de-stalinizarea), "Lenin a fost ultimul bastion" din mintea lui Volkogonov care a căzut și căderea a fost cea mai dureroasă, dată fiind apoteoza seculară a lui Lenin cu care toți copiii sovietici au crescut.

Susținătorii continuității citează o varietate de factori care contribuie, în sensul că Lenin, în locul lui Stalin, a cărui măsură de război civil a introdus Teroarea Roșie cu lagărele de luare a ostaticilor și de internare; că Lenin a fost cel care a dezvoltat infamul articol 58 și care a stabilit sistemul autocratic în cadrul Partidului Comunist. Mai mult, ei notează că Lenin a interzis fracțiunilor din cadrul Partidului Comunist Rus și a introdus statul cu un singur partid în 1921 - o mișcare care i-a permis lui Stalin să scape cu ușurință de rivalii săi după moartea lui Lenin și îl citează pe Felix Dzerjinski, care, în timpul bolșevicului lupta împotriva oponenților din Războiul Civil din Rusia, a exclamat: "Noi susținem teroarea organizată - acest lucru ar trebui afirmat cu sinceritate".

Opozanții acestei concepții includ istorici revizionisti și un număr de istorici sovietici post-război rece și altfel disidenți, inclusiv Roy Medvedev, care susține că, în ciuda faptului că "s-ar putea enumera diferitele măsuri întreprinse de Stalin, care au fost de fapt o continuare a anti-democrației tendințele și măsurile puse în aplicare sub Lenin... în atât de multe moduri, Stalin a acționat, nu în conformitate cu instrucțiunile clare ale lui Lenin, ci în sfidarea lor. "

Procedând astfel, unii istorici au încercat să îndepărteze stalinismul de leninism pentru a submina viziunea totalitară conform căreia fațetele negative ale lui Stalin erau inerente comunismului de la început. Criticii de acest fel includ comuniști anti-stalinisti exemplificați de Leon Troțki,care a subliniat că Lenin a încercat să convingă Partidul Comunist să-l înlăture pe Stalin din postul său de secretar general. Testamentul lui Lenin, documentul care conținea acest ordin, a fost suprimat după moartea lui Lenin. În biografia sa despre Troțki, istoricul britanic Isaac Deutscher spune că, atunci când se confruntă cu dovezile, "doar orbii și surzii nu ar putea fi conștienți de contrastul dintre stalinism și leninism".

O examinare similară este prezentă în mai multe lucrări noi, exemplificate de cele ale lui Graeme Gill, care susține că "nu un flux natural al evoluțiilor anterioare; ruptură bruscă rezultată din deciziile conștiente ale actorilor politici de frunte". Oricum, Gill observă că "dificultățile legate de utilizarea termenului reflectă problemele legate de conceptul stalinismului în sine. Dificultatea majoră este lipsa unui acord cu privire la ceea ce ar trebui să constituie stalinismul". Istoricii revizionisti exemplificați de Sheila Fitzpatrick au criticat concentrarea asupra nivelurilor superioare ale societății și utilizarea conceptelor din Războiul Rece exemplificate de totalitarism care au ascuns realitatea sistemului.

Moştenire

Pierre du Bois susține că cultul a fost elaborat în mod elaborat pentru a-și legitima reglementarea. Au fost folosite multe distorsiuni și falsuri deliberate. Kremlinul a refuzat accesul la înregistrări arhivistice care pot identifica adevărul, iar documentele cheie au fost distruse. Fotografiile au fost modificate și documentele au fost inventate. Oamenii care l-au cunoscut pe Stalin au fost obligați să ofere conturi "oficiale" pentru a răspunde cerințelor ideologice ale cultului, în principal așa cum a prezentat-o însuși Stalin în 1938 în Curs scurt de istorie a partidului comunist al întregii uniuni (bolșevici), care a devenit oficial istorie. Istoricul David L. Hoffmann rezumă consensul savanților: "Cultul Stalin a fost un element central al stalinismului și, ca atare, a fost una dintre cele mai evidente

trăsături ale reglementării sovietice.Mulți cercetători ai stalinismului citează cultul ca fiind integrant al puterii lui Stalin sau ca dovadă a megalomaniei lui Stalin ".

Oricum, după moartea lui Stalin în 1953, succesorul său Nikita Hrușciov și-a respins politicile și a condamnat cultul personalității lui Stalin în Discursul său secret al Congresului al XX-lea Partid, în 1956, ca instituire a de-stalinizare și a liberalizării relative (în același cadru politic). Astfel, unele dintre partidele comuniste mondiale care au aderat anterior la stalinism au renunțat la acesta și, într-un grad mai mare sau mai mic, au adoptat pozițiile lui Hrușciov. Alții exemplificați de Partidul Comunist Chinez au ales să se despartă de Uniunea Sovietică, rezultând scindarea sino-sovietică. Destituirea lui Hrușciov în 1964 de către foștii săi aliați de stat-partid a fost descrisă de unii ca o restaurare stalinistă, simbolizată de Doctrina Brejnev și de "stabilitatea cadrelor" aparatchik / nomenklatura,care durează până la perioada glasnost și perestroika de la sfârșitul anilor 1980 și căderea Uniunii Sovietice.

Maoism și Hoxhaism

Mao Zedong a declarat faimos că Stalin era 70% bun, 30% rău. Maoiștii l-au criticat pe Stalin în mod fundamental cu privire la opinia sa că influența burgheză în Uniunea Sovietică a fost în special un rezultat al forțelor externe, cu excluderea aproape completă a forțelor interne, și opinia sa că contradicțiile de clasă s-au încheiat după construcția de bază a socialismului. Oricum, l-au lăudat pe Stalin pentru că a condus Uniunea Sovietică și proletariatul internațional, învingând fascismul din Germania și anti-revizionismul său.

Luând partea Partidului Comunist Chinez în despărțirea sino-sovietică, Republica Populară Socialistă Albaniană a rămas cel puțin teoretic dedicată propriei sale mărci de stalinism (haxaism) timp de decenii după aceea, sub conducerea lui Enver Hoxha. Fără a aduce atingere cooperării lor inițiale împotriva "revizionismului", Hoxha l-a denunțat pe Mao drept revizionist, alături de aproape orice altă organizație comunistă autoidentificată din lume, care a dus la scindarea sino-albaneză. Acest lucru a avut ca rezultat izolarea

Albaniei de restul lumii, deoarece Hoxha era ostil atât sferelor de influență pro-americane, cât și pro-sovietice, în plus, precum Mișcarea Nealiniată sub conducerea lui Josip Broz Tito, pe care Hoxha îl denunțase în plus..

Troțkismul

Troțkiștii susțin că Uniunea Sovietică stalinistă nu a fost nici socialistă, nici comunistă, ci în locul unui stat muncitoresc degenerat birocratizat - adică un stat necapitalist în care exploatarea este controlată de o castă conducătoare care, în ciuda faptului că nu deține mijloacele de producție și care nu constituie o clasă socială în sine, a acumulat beneficii și privilegii în detrimentul clasei muncitoare. Troțki credea că Revoluția Bolșevică trebuie răspândită în întreaga clasă muncitoare a globului, proletarii pentru revoluția mondială. Oricum, după eșecul revoluției din Germania, Stalin a argumentat că industrializarea și consolidarea bolșevismului în Rusia ar servi cel mai bine proletariatului pe termen lung. Disputa nu s-a încheiat decât după TroțkiAsasinarea în vila sa mexicană de către asasinul stalinist Ramón Mercader în 1940.

Max Shachtman, unul dintre principalii teoreticieni troțkiști din Statele Unite la acea vreme, a susținut că Uniunea Sovietică a evoluat de la un stat muncitor degenerat la un proces recent de producție pe care el l-a numit colectivism birocratic, prin care troțkiștii ortodocși considerau Uniunea Sovietică un aliat rătăcit. În consecință, Shachtman și adepții săi au argumentat pentru formarea unui al treilea lagăr opus în egală măsură atât blocurilor sovietice, cât și blocurilor capitaliste. Până la mijlocul secolului al XX-lea, Shachtman și mulți dintre asociații săi, exemplificați de social-democrați, SUA, s-au identificat ca social-democrați în locul trotskiștilor, în timp ce unii au renunțat în cele din urmă la socialism și au îmbrățișat neoconservativismul. În Regatul Unit, Tony Cliff a dezvoltat în mod independent o critică a capitalismului de stat care seamănă cu unele dintre aspectele lui Shachtman,dar a păstrat un angajament față de comunismul revoluționar.

Alte interpretări

Unii istorici și scriitori exemplificați de germanul Dietrich Schwanitz fac paralele între stalinism și politica economică a țarului Petru cel Mare, în ciuda faptului că Schwanitz îl consideră în special pe Stalin ca "o reîncarnare monstruoasă" a acestuia. Ambii au dorit ca Rusia să părăsească statele vest-europene mult în spatele dezvoltării. Ambele au reușit în principal, transformând Rusia în puterea lideră a Europei. Alții îl compară pe Stalin cu Ivan cel Groaznic din cauza politicilor sale de oprichnina și limitarea libertăților oamenilor de rând.

Stalinismul a fost considerat de unii recenzori ca o formă de "fascism roșu". În ciuda faptului că regimurile fasciste erau opuse ideologic Uniunii Sovietice, unii dintre ei considerau pozitiv stalinismul ca bolșevism în evoluție într-o formă de fascism. Benito Mussolini însuși a analizat pozitiv stalinismul ca transformând bolșevismul sovietic într-un fascism slav.

Michael Ellman a afirmat că decesele în masă cauzate de foamete nu sunt un "rău stalinist unic" și a comparat comportamentul regimului stalinist față de Holodomor cu cel al Imperiului Britanic (față de Irlanda și India) și chiar G8 în contemporaneitate de mai multe ori, susținând că aceștia din urmă "sunt vinovați de omor în masă sau decese în masă din neglijență penală din cauza faptului că nu au luat măsuri evidente de reducere a deceselor în masă" și că o posibilă apărare a lui Stalin și a asociaților săi este că "comportamentul lor nu a fost mai rău decât cea a multor conducători din secolele XIX și XX ".

David L. Hoffmann a ridicat problema dacă practicile staliniste ale violenței de stat derivă din ideologia socialistă. Plasând stalinismul într-un context internațional, Hoffman a susținut că multe forme de intervenționism de stat utilizate de guvernul stalinist, inclusiv catalogarea socială, supravegherea și lagărele de concentrare, au fost anterioare regimului sovietic și au apărut în afara Rusiei. În plus, Hoffman a susținut că tehnologiile de intervenție socială s-au dezvoltat împreună cu activitatea reformatorilor europeni din secolul al XIX-lea și s-au extins foarte mult în timpul primului război mondial, când actorii de stat din toate țările combatante au sporit dramatic eforturile de mobilizare și control al populațiilor lor. Potrivit lui

Hoffman, statul sovietic s-a născut în acest moment de război total și practici instituționalizate de intervenție a statului ca trăsături permanente ale guvernării.

În scrierea Pericolul mortal: Concepții greșite despre Rusia sovietică și amenințarea pentru America, disidentul anticomunist și sovietic Aleksandr Soljenitin a susținut că utilizarea termenului stalinism este o scuză pentru a ascunde efectele inevitabile ale comunismului în ansamblu asupra libertăților umane. El a scris că conceptul de stalinism a fost dezvoltat după 1956 de către intelectualii occidentali astfel încât să poată menține în viață idealul comunist. Oricum, termenul de stalinism era folosit încă din 1937, când Leon Troțki a scris pamfletul său Stalinism și bolșevism.

Scriind două articole The Guardian în 2002 și 2006, jurnalistul britanic Seumas Milne a spus că impactul narațiunii de după războiul rece, potrivit căruia Stalin și Hitler erau gemene, de aceea comunismul este la fel de monstruos ca nazismul, "a fost să relativizeze crimele unice ale Nazismul, îngropați-i pe cei ai colonialismului și hrăniți ideea că orice încercare de schimbare socială radicală va duce întotdeauna la suferință, ucidere și eșec ".

Opinie publica

În Rusia nouă, opinia publică a lui Stalin și a fostei Uniuni Sovietice a crescut în anii noi. Potrivit unui sondaj realizat de Centrul Levada din 2015, 34% dintre respondenți (în creștere față de 28% în 2007) spun că conducerea poporului sovietic la victoria în cel de-al doilea război mondial a fost o realizare atât de mare încât a depășit greșelile sale. Un sondaj Levada Center din 2019 a arătat că sprijinul pentru Stalin, care este văzut de mulți ruși ca învingătorul Marelui Război Patriotic, a atins un nivel record în era post-sovietică, cu 51% despre Stalin ca cifră pozitivă și 70% spunând că domnia sa era bună pentru țară.

Lev Gudkov, sociolog la Centrul Levada, a spus că "Rusia lui Vladimir Putin din 2012 are nevoie de simboluri de autoritate și forță națională, oricum ar fi controversate, pentru a valida noua ordine politică autoritară. Stalin, un lider despotic responsabil de vărsarea

de sânge în masă, dar mai mult, încă identificat cu victoria războiului și cu unitatea națională, se potrivește acestei nevoi de simboluri care întăresc ideologia politică actuală. "

În plus, unele sentimente pozitive pot fi găsite în altă parte a fostei Uniuni Sovietice. Un sondaj din 2012 comandat de Carnegie Endowment a constatat că 38% dintre armeni sunt de acord că județul lor "va avea întotdeauna nevoie de un lider ca Stalin". Un sondaj realizat în 2013 de Universitatea din Tbilisi a constatat că 45% dintre georgieni își exprimă "o atitudine pozitivă" față de Stalin.

Maoism

Maoismul este o varietate de marxism – leninism care s-a dezvoltat pentru realizarea unei revoluții socialiste în societatea agricolă, preindustrială din Republica China și mai târziu Republica Populară Chineză. Diferența filosofică dintre maoism și marxism – leninism este că țărănimea este avangarda revoluționară în societățile preindustriale în locul proletariatului. Această actualizare și adaptare a marxismului-leninismului la condițiile chinezești în care praxa revoluționară este primară și ortodoxia ideologică este secundară reprezintă marxismul-leninismul urban adaptat Chinei preindustriale. Afirmația care a adaptat marxismul-leninismul la condițiile chineze a evoluat în ideea că el l-a actualizat într-un mod fundamental aplicându-se întregii lumi.

De la 1950 până la reformele economice chineze de la sfârșitul anilor 1970, maoismul a fost ideologia politică și militară a Partidului Comunist din China și a mișcărilor revoluționare maoiste din întreaga lume. După despărțirea sino-sovietică din anii 1960, Partidul Comunist din China și Partidul Comunist al Uniunii Sovietice au pretins fiecare a fi singurul moștenitor și succesor al lui Iosif Stalin respectând interpretarea corectă a marxismului-leninismului și liderului ideologic al comunismului mondial.

La sfârșitul anilor 1970, partidul comunist peruvian Shining Path a dezvoltat și sintetizat maoismul în marxism – leninism – maoism, o varietate contemporană de marxism – leninism care este un nivel presupus superior de marxism – leninism care poate fi aplicat universal.

Origini

Noua tradiție intelectuală chineză

La începutul secolului al XX-lea, tradiția intelectuală chineză contemporană a fost definită de două concepte centrale: (i) iconoclasmă și (ii) naționalism.

Revoluția iconoclastă și anticonfucianismul

Până la începutul secolului al XX-lea, o secțiune proporțională mică, încă semnificativă din punct de vedere social, a elitei tradiționale a Chinei (adică proprietari și birocrați) s-a trezit din ce în ce mai sceptică cu privire la eficiența și chiar validitatea morală a confucianismului. Acești iconoclasti sceptici au format un segment recent al societății chineze, o nouă inteligență a cărei sosire - sau ca istoric al Chinei Maurice Meisner ar eticheta-o, defecțiunea lor - a anunțat începutul distrugerii nobilimii ca o clasă socială în China.

Căderea ultimei dinastii imperiale chineze în 1911 a marcat eșecul final al ordinii morale confucianiste și a făcut mult pentru a face confucianismul sinonim cu conservatorismul politic și social în mintea intelectualilor chinezi. Această asociație de conservatorism și confucianism a fost cea care a împrumutat natura iconoclastă a gândirii intelectuale chineze în primele decenii ale secolului XX.

Iconoclasma chineză a fost exprimată cel mai larg și vociferat de Chen Duxiu în timpul recentei mișcări culturale care a avut loc între 1915 și 1919. Propunând "distrugerea totală a tradițiilor și valorilor din trecut", recentă mișcare culturală a fost condusă de tinerii recenți, un periodic care a fost publicat de Chen Duxiu și a influențat profund tinerii, a căror prima lucrare publicată a apărut pe paginile revistei.

Naționalismul și solicitarea marxismului

Împreună cu iconoclasma, antiimperialismul radical a dominat tradiția intelectuală chineză și a evoluat încet într-o fervoare naționalistă acerbă care a influențat imens filosofia lui Mao și a fost crucială în adaptarea marxismului la modelul chinez. Esențial pentru înțelegerea sentimentelor naționaliste chineze ale vremii este Tratatul de la Versailles, care a fost semnat în 1919. Tratatul a stârnit un val de amărăciune naționalistă amară în intelectualii chinezi, deoarece pământurile cedate anterior Germaniei în Shandong au

fost - fără consultarea chinezilor - transferate. Controlului japonez în loc de revenirea la suveranitatea chineză.

Reacția negativă a culminat cu incidentul din 4 mai din 1919, în timpul căruia a început un protest cu 3.000 de studenți la Beijing care și-au arătat furia la anunțul concesiunilor Tratatului de la Versailles către Japonia. Protestul a luat o întorsătură violentă, în timp ce protestatarii au început să atace casele și birourile miniștrilor care au fost văzuți că cooperează cu japonezii sau că sunt plătiți direct. Incidentul și mișcarea din 4 mai care au urmat "au catalizat trezirea politică a unei societăți care părea de mult timp inertă și latentă".

Alte evenimente internaționale ar avea un impact mare nu numai asupra lui Mao, ci mai mult asupra inteligenței chineze. Revoluția rusă a suscitat un mare interes în rândul intelectualilor chinezi, în ciuda faptului că revoluția socialistă din China nu a fost considerată o opțiune viabilă decât după incidentul din 4 mai. Ulterior, "a deveni marxist a fost o modalitate pentru un intelectual chinez de a respinge atât tradițiile trecutului chinez, cât și dominația occidentală a prezentului chinez".

Perioada Yan'an între noiembrie 1935 și martie 1947

În perioada imediat următoare lunii marșuri, Mao și Partidul Comunist din China (PCC) au avut sediul în Yan'an, care este un oraș la nivel de prefectură din provincia Shaanxi. În această perioadă, Mao s-a stabilit în mare măsură ca teoretic marxist și a produs cea mai mare parte a lucrărilor care vor fi ulterior canonizate în "gândul la". Baza filosofică rudimentară a ideologiei comuniste chineze este stabilită în numeroasele tratate dialectice ale lui Mao și a fost transmisă membrilor recrutați de partid. Această perioadă a stabilit cu adevărat independența ideologică față de Moscova pentru Mao și PCC.

În ciuda faptului că perioada Yan'an a răspuns la unele dintre întrebările, atât ideologice, cât și teoretice, care au fost ridicate de Revoluția Comunistă Chineză, a lăsat multe dintre întrebările cruciale nerezolvate, inclusiv modul în care Partidul Comunist din

China ar trebui să lanseze o revoluție socialistă întrucât complet separat de sfera urbană.

Dezvoltarea intelectuală a lui Mao Zedong

Dezvoltarea intelectuală a lui Mao poate fi împărțită în cinci perioade majore, și anume (1) perioada marxistă inițială din 1920-1926; (2) perioada formativă maoistă din 1927–1935; (3) perioada maoistă matură din anii 1935-1940; (4) perioada războiului civil din 1940-1949; și (5) perioada post-1949 care a urmat victoriei revoluționare.

Perioada marxistă inițială (1920-1926)

Gândirea marxistă folosește explicații socio-economice iminente, iar motivele lui Mao au fost declarații ale entuziasmului său. Mao nu credea că doar educația va aduce apropierea tranziției de la capitalism la comunism din cauza a trei motive principale. (1) Psihologic, capitaliștii nu s-ar pocăi și se vor întoarce singuri spre comunism; (2) conducătorii trebuie răsturnați de oameni; (3) "proletarii sunt nemulțumiți și a apărut o cerere pentru comunism și devenise deja un fapt". Aceste motive nu oferă explicații socioeconomice, care, în general, formează nucleul ideologiei marxiste.

Perioada formativă maoistă (1927-1935)

În această perioadă, Mao a evitat toate implicațiile teoretice din literatura sa și a folosit un minim de gândire de categorie marxistă. Scrierile sale din această perioadă nu au reușit să elaboreze ce a vrut să spună prin "modul marxist de funcționare a controlului politic și de clasă". Înainte de această perioadă, Mao era preocupat de dihotomia dintre cunoaștere și funcționare. El era mai preocupat de dihotomia dintre ideologia revoluționară și condițiile de scop contrarevoluționar. A existat mai multă corelație între China și modelul sovietic.

Perioada maoistă matură (1935-1940)

Din punct de vedere intelectual, acesta a fost cel mai rodnic moment al lui Mao. Schimbarea orientării a fost evidentă în pamfletul său Probleme strategice ale războiului revoluționar din China (decembrie 1936). Această broșură a încercat să ofere un aspect teoretic pentru preocuparea sa cu practica revoluționară. Mao a început să se separe de modelul sovietic, deoarece nu era aplicabil automat pentru China. Setul unic de circumstanțe istorice al Chinei a cerut o aplicare unică corespunzătoare a ipotezei marxiste, o aplicație care ar trebui să devieze de la aproximarea sovietică.

Perioada războiului civil (1940-1949)

Spre deosebire de perioada Matură, această perioadă a fost stearpă din punct de vedere intelectual. Mao s-a concentrat mai mult pe practica revoluționară și a acordat mai puțină atenție ipotezelor marxiste. El a continuat să sublinieze ipoteza ca cunoaștere orientată spre practică. Cel mai mare subiect de ipoteză în care a aprofundat s-a concentrat asupra mișcării Cheng Feng din 1942. Aici Mao a rezumat corelația dintre ipoteza marxistă și practica chineză: "Scopul este revoluția chineză, săgeata este marxism-leninism. Comuniștii nu caută această săgeată pentru nicio altă țintă decât să atingă scopul revoluției chineze și revoluției din est ". Singurul accent recent a fost preocuparea lui Mao cu două tipuri de deviație subiectivistă: (1) dogmatism, dependența excesivă de ipoteza abstractă; (2) empirism, dependență excesivă de experiență.

Perioada postbelică (1949–1976)

Victoria lui 1949 a fost pentru Mao o confirmare a ipotezei și a practicii. "Optimismul este cheia orientării intelectuale a lui Mao în perioada post-1949". Mao a revizuit asertiv ipoteza pentru a o raporta la practica recentă a construcției socialiste. Aceste revizuiri sunt evidente în versiunea 1951 a On Contradiction. "În anii 1930, când Mao a vorbit despre contradicție, el a vrut să spună contradicția dintre gândirea subiectivă și realitatea scopului. Nu a introdus elemente recente în înțelegerea contradicției subiect-obiect. În versiunea din 1951 a "On Contradiction", el a văzut contradicția ca un principiu universal care stă la baza tuturor proceselor de

dezvoltare,încă cu fiecare contradicție posedată de propria sa particularitate ".

Diferențe față de marxism

Cele două diferențe dintre maoism și marxism sunt modul în care proletariatul este definit și condițiile politice și economice care ar declanșa o revoluție comunistă:

1. Pentru Karl Marx, proletariatul era clasa muncitoare urbană, care a fost determinată de revoluția prin care burghezia a răsturnat feudalismul. Căci proletariatul era milioane de țărani, la care se referea ca masele populare. Mao și-a bazat revoluția pe țărani datorită faptului că aveau două calități: (i) erau săraci și (ii) erau o listă politică; în cuvintele lui Mao, "foaia curată de hârtie nu are pete, și astfel pot fi scrise pe ea cele mai noi și mai frumoase cuvinte".
2. Pentru Marx, revoluția proletară a fost alimentată intern de procesul capitalist de producție; că, pe măsură ce capitalismul s-a dezvoltat, "apare o tensiune între forțele productive și procesul de producție". Tensiunea politică dintre forțele de producție (muncitorii) și proprietarii mijloacelor de producție (capitaliștii) ar fi un stimulent inevitabil pentru revoluția proletară, care ar avea rezultate într-o societate comunistă ca principală constituție economică. Mao nu a subscris la propunerea lui Marx de ciclicitate inevitabilă în sistemul economic. Scopul său a fost să unifice națiunea chineză și astfel să realizeze o schimbare progresivă pentru China sub forma comunismului; astfel, revoluția era necesară cât mai curând posibil. În Marea Unire a Maselor Populare (1919), Mao a spus: "Decadența statului, suferințele umanității,iar întunericul societății a ajuns cu toții la o extremă ".

Componente

Democrația recentă

Ipoteza democrației recente a fost cunoscută de revoluționarii chinezi de la sfârșitul anilor 1940. Această teză susținea că pentru majoritatea oamenilor planetei, lungul drum către socialism nu putea fi deschis decât de o "revoluție națională, populară, democratică, antifeudală și antiimperialistă, condusă de comuniști".

Războiul poporului

Susținând că "puterea politică crește din țeava pistolului", maoismul subliniază "lupta revoluționară a marii majorități a oamenilor împotriva claselor exploatatoare și a structurilor lor de stat", pe care Mao a numit-o "război popular". Mobilizând părți mari ale populațiilor rurale pentru a se revolta împotriva instituțiilor consacrate prin angajarea în războiul de gherilă, Gândirea Maoistă se concentrează pe "înconjurarea orașelor de la țară".

Maoismul consideră diviziunea industrială-rurală ca o diviziune majoră exploatată de capitalism, identificând capitalismul ca implicând societăți industriale din prima lume dezvoltate urbane, care conduc asupra societăților rurale din lumea a treia în curs de dezvoltare. Maoismul identifică insurgențele țărănești, în special contextele naționale au făcut parte dintr-un context al revoluției mondiale, în care maoismul consideră că mediul rural global va copleși orașele globale. Datorită acestui imperialism de către lumea mondială urbană capitalistă spre lumea a treia rurală, maoismul a susținut mișcările de eliberare națională din lumea a treia.

Linia de masă

Contrar modelului leninist de avangardă folosit de bolșevici, ipoteza liniei de masă susține că partidul nu trebuie să fie separat de masele populare, nici în politică, nici în lupta revoluționară. Pentru a desfășura o revoluție de succes, nevoile și cerințele maselor trebuie comunicate partidului, astfel încât acesta să le poată interpreta cu o perspectivă marxistă.

Revolutie culturala

Ipoteza Revoluției Culturale afirmă că revoluția proletară și dictatura proletariatului nu șterg ideologia burgheză - lupta de clasă

continuă și chiar se intensifică în timpul socialismului, de aceea trebuie să se desfășoare o luptă constantă împotriva acestor ideologii și a rădăcinilor lor sociale. Revoluția culturală este îndreptată în plus împotriva tradiționalismului.

Contradicţie

Mao a tras din scrierile lui Karl Marx, Friedrich Engels și Vladimir Lenin, în elaborarea ipotezei sale. Din punct de vedere filosofic, cele mai importante reflecții ale sale apar asupra conceptului de "contradicție" (maodun). În două eseuri majore, Despre contradicție și Despre manevrarea corectă a contradicțiilor între oameni, el adoptă ideea pozitivist-empiricistă (împărtășită de Engels) conform căreia contradicția este prezentă în materie însăși și, în consecință, mai mult, în ideile creierului. Materia se dezvoltă întotdeauna printr-o contradicție dialectică: "Interdependența aspectelor contradictorii prezente în toate lucrurile și lupta dintre aceste aspecte determină viața lucrurilor și împing dezvoltarea lor înainte. Nu există nimic care să nu conțină contradicție; fără contradicție nu ar exista nimic ".

Mao a susținut că contradicțiile erau cel mai important aspect al societății și, deoarece societatea este dominată de o gamă largă de contradicții, aceasta necesită o gamă largă de strategii variate. Revoluția este necesară pentru a rezolva pe deplin contradicțiile antagonice exemplificate de cele dintre muncă și capital. Contradicțiile apărute în cadrul mișcării revoluționare fac apel la corectarea ideologică pentru a le împiedica să devină antagoniste. Mai mult, fiecare contradicție (inclusiv lupta de clasă, deținerea contradicției dintre relațiile de producție și dezvoltarea concretă a forțelor de producție) se exprimă într-o ordine de succesiune a altor contradicții, unele dominante, altele nu. "Există multe contradicții în funcționarea dezvoltării unui lucru complex,iar una dintre ele este în mod necesar contradicția principală a cărei existență și dezvoltare determină sau influențează existența și dezvoltarea celeilalte contradicții ".

Principala contradicție ar trebui abordată cu prioritate atunci când se încearcă ca contradicția de bază să se "solidifice". Mai mult, Mao elaborează această temă în eseul Despre practică, "despre relația

dintre cunoștințe și practică, între a cunoaște și a face". Aici, Practica conectează "contradicția" cu "lupta de clasă" în felul următor, susținând că în cadrul unui proces de producție există trei tărâmuri în care practica funcționează: Producția economică, experimentarea științifică (care, în plus, are loc în producția economică și nu ar trebui să fie radicală deconectat de primul) și în cele din urmă lupta de clasă. Acestea pot fi considerate obiectele proprii ale economiei, cunoștințelor științifice și politicii.

Aceste trei sfere se ocupă cu materia în diferitele sale forme, mediată social. Ca o resaltare a, acestea sunt singurele tărâmuri în care cunoașterea poate proveni (deoarece adevărul și cunoașterea au sens doar în raport cu materia, conform epistemologiei marxiste). Mao subliniază - la fel ca Marx încercând să se confrunte cu "idealismul burghez" din vremea sa - că cunoașterea trebuie să se bazeze pe dovezi empirice. Cunoașterea rezultă din ipoteze verificate în contrast cu un obiect real; acest obiect real, în ciuda faptului că este mediat de cadrul teoretic al subiectului, își păstrează materialitatea și va oferi rezistență la acele idei care nu sunt conforme cu adevărul său. În consecință, în fiecare dintre aceste tărâmuri (practică economică, științifică și politică), contradicțiile (de principiu și secundare) trebuie identificate,explorat și pus în funcțiune pentru a atinge scopul comunist. Aceasta implică nevoia de a ști, "științific", cum produc masele (cum trăiesc, meditează și lucrează), pentru a obține cunoașterea modului în care lupta de clasă (principala contradicție care articulează un proces de producție, în diferitele sale tărâmuri) se exprimă.

Ipoteza celor trei lumi

Ipoteza celor trei lumi afirmă că în timpul războiului rece două state imperialiste au format "prima lume" - Statele Unite și Uniunea Sovietică. A doua lume consta din celelalte state imperialiste din sfera lor de influență. Lumea a treia era formată din țările neimperialiste. Atât prima, cât și a doua lume exploatează lumea a treia, dar prima lume este cea mai agresivă petrecere. Muncitorii din prima și a doua lume sunt "cumpărați" de imperialism, împiedicând revoluția socialistă. Cu toate acestea, oamenii din lumea a treia nu

au nici măcar un interes miop în circumstanțele dominante, astfel revoluția este cel mai probabil să apară în țările lumii a treia, ceea ce va slăbi din nou imperialismul care se deschide pentru revoluții și în alte țări.

Socialismul agrar

Maoismul se îndepărtează de marxismul convențional de inspirație europeană prin faptul că se concentrează asupra mediului rural agrar, în locul forțelor urbane industriale - acest lucru este cunoscut sub numele de socialism agrar. În special, partidele maoiste din Peru, Nepal și Filipine au adoptat stresuri egale asupra zonelor urbane și rurale, în funcție de concentrarea activității economice a țării. Maoismul a rupt cu cadrul Uniunii Sovietice sub conducerea lui Nikita Hrușciov, respingându-l ca "capitalist de stat" și "revizionist", un termen peiorativ în rândul comuniștilor care se referă la cei care luptă pentru capitalism în denumirea socialismului și care se îndepărtează de materialismul istoric și dialectic.

În ciuda faptului că maoismul este critic față de puterile capitaliste industriale urbane, el consideră industrializarea urbană ca o condiție prealabilă pentru extinderea dezvoltării economice și a reorganizării socialiste către mediul rural, scopul fiind realizarea industrializării rurale care ar elimina distincția dintre oraș și mediul rural.

In China

În perioada postrevoluționară, Gândirea este definită în structura CPC ca "marxism-leninism aplicat într-un context chinez", sintetizat de Mao și "liderii de primă generație" ai Chinei. Afirmă că lupta de clasă continuă chiar dacă proletariatul a răsturnat deja burghezia și există elemente de restaurare capitalistă în cadrul Partidului Comunist însuși. Maoismul a oferit prima orientare teoretică cuprinzătoare a PCC cu privire la modul de a continua revoluția socialistă, crearea unei societăți socialiste, construcția militară socialistă și evidențiază diferitele contradicții din societate care trebuie abordate prin ceea ce se numește "construcție socialistă". În timp ce continuă să fie lăudat a fi puterea majoră care a învins "imperialismul și feudalismul" și a creat un "China recentă "de către

Partidul Comunist din China, ideologia supraviețuiește doar în denumirea structurii Partidului Comunist, așa cum a abolit majoritatea practicilor maoiste în 1978, avansând o ideologie de îndrumare numită" socialism cu caracteristici chineze ".

După moartea lui

China

La scurt timp după moartea lui Mao, în 1976, a inițiat reforme de piață socialiste în 1978, începând astfel schimbarea radicală a ideologiei lui Mao în Republica Populară Chineză (RPC). În ciuda faptului că Gândirea rămâne nominal ideologia statului, admonestarea lui Deng de a "căuta adevărul din fapte" înseamnă că politicile statului sunt judecate în funcție de consecințele lor practice și, în multe domenii, rolul ideologiei în determinarea politicii a fost în consecință redus considerabil. Mai mult, Deng l-a separat pe Mao de maoism, arătând clar că Mao era falibil și astfel adevărul maoismului provine din observarea consecințelor sociale în loc de folosirea citatelor lui Mao ca scris sfânt, așa cum s-a făcut în timpul vieții lui Mao.

Maoistii contemporani din China critică inegalitățile sociale create de Partidul Comunist revizionist. Unii maoiști spun că reforma și deschiderea politicilor economice ale lui Deng care au introdus principiile pieței au dus la sfârșitul maoismului în China, în ciuda faptului că Deng însuși a afirmat că reformele sale susțin gândul în accelerarea producției forțelor productive ale țării.

În mod asemănător, structura partidului a fost rescrisă pentru a oferi ideilor socialiste ale lui Deng peste cele ale lui Mao. Un efect al acestui fapt este că grupurile din afara Chinei care se descriu ca fiind maoiste consideră în mod obișnuit China că au repudiat maoismul și au restabilit capitalismul și există o percepție largă atât în interiorul, cât și în afara Chinei, că China a renunțat la maoism. Oricum, deși acum este permis să se pună sub semnul întrebării acțiunile particulare ale lui Mao și să se vorbească despre excesele luate în denumirea maoismului, există o interdicție în China fie să se

pună în discuție public validitatea maoismului, fie să se întrebe dacă acțiunile actuale ale CPC sunt "Maoist".

În ciuda faptului că gândirea este încă listată ca unul dintre cele patru principii cardinale ale Republicii Populare Chineze, rolul său istoric a fost reevaluat. Partidul comunist spune acum că maoismul era necesar pentru a elibera China de trecutul său feudal, dar mai mult, spune că acțiunile lui Mao au dus la excese în timpul Revoluției Culturale.

Opinia oficială este că China a ajuns acum la un stadiu economic și politic, cunoscut sub numele de etapa primară a socialismului, în care China se confruntă cu probleme recente și diferite, complet neprevăzute de Mao și, ca atare, soluțiile susținute de Mao nu mai sunt relevante pentru actualul Chinei. Condiții. Proclamarea oficială a poziției recente a CPC a venit în iunie 1981, când a avut loc al șaselea plen al Comitetului central al Congresului Partidului Național al Unsprezecelea. Rezoluția de 35.000 de cuvinte privind anumite întrebări din istoria partidului nostru de la înființarea Republicii Populare Chineze prevede:

> Responsabilitatea principală a gravei erori de "stânga" a "revoluției culturale", o eroare cuprinzătoare în mărime și durată prelungită, îi revine tovarășului departe de a face o examinare corectă a multor probleme, el a confundat binele și răul și oamenii cu inamicul aici se află tragedia sa.

Savanții din afara Chinei văd această re-funcționare a definiției maoismului ca fiind o justificare ideologică pentru ceea ce ei consideră restaurarea esențialului capitalismului în China de către Deng și succesorii săi, care au încercat să "eradice toate obstacolele ideologice și fiziologice în calea economiei reforma". În 1978, acest lucru a dus la despărțirea sino-albaneză, când liderul albanez Enver Hoxha l-a denunțat pe Deng drept revizionist și a format Hoxhaismul ca o formă antirevizionistă a marxismului.

Mao însuși este considerat oficial de PCC ca un "mare lider revoluționar" pentru rolul său în lupta împotriva invaziei fasciste japoneze din timpul celui de-al doilea război mondial și în crearea

Republicii Populare Chineze, dar maoismul implementat între 1959 și 1976 este considerat de astăzi CPC ca dezastru economic și politic. Pe vremea lui Deng, susținerea maoismului radical era privită ca o formă de "deviaționism de stânga" și bazată pe un cult al personalității, în ciuda faptului că aceste "erori" sunt atribuite oficial Gangului celor Patru în loc de a fi atribuite lui Mao. Se. Mii de maoiști au fost arestați în perioada Hua Guofeng după 1976.Proeminenții maoisti Zhang Chunqiao și Jiang Qing au fost condamnați la moarte cu o amenda de doi ani, în timp ce alții au fost condamnați la închisoare pe viață sau închisoare pentru 15 ani.

Pe plan internațional

După moartea lui Mao în 1976 și luptele pentru putere care au rezultat în China, mișcarea maoistă internațională a fost împărțită în trei tabere. Un grup, compus din diferite grupuri ideologice, nealiniate, a oferit un sprijin slab conducerii chinezești aflate recent sub control. Altă tabără a denunțat conducerea recentă ca trădători ai cauzei marxismului - leninismului - gândirii Mao Zedong. A treia tabără s-a alăturat albanezilor în denunțarea ipotezei celor trei lumi a PCC.

În plus, tabăra pro-albaneză va începe să funcționeze ca un grup internațional (condus de Enver Hoxha și APL) și, în plus, a fost capabil să amalgame multe dintre grupurile comuniste din America Latină, inclusiv Partidul Comunist din Brazilia. Mai târziu, comuniștii latino-americani exemplificați de Calea strălucitoare a Peru au îmbrățișat în plus principiile maoismului.

Conducerea chineză recentă a arătat puțin interes față de diferitele grupuri străine care susțin China Mao. Multe dintre partidele străine care erau partide frățe aliniate cu guvernul chinez înainte de 1975 fie s-au desființat, au renunțat în totalitate la recentul guvern chinez, fie chiar au renunțat la marxism-leninism și s-au dezvoltat în partide necomuniste, social-democratice. Ceea ce se numește astăzi mișcarea maoistă internațională a evoluat din a doua tabără - partidele care s-au opus lui Deng și au spus că au susținut adevărata moștenire a lui Mao.

Influența internațională

Începând din 1962, provocarea hegemoniei sovietice în mișcarea comunistă mondială, făcută de PCC, a dus la diferite divizii în partidele comuniste din întreaga lume. La un stadiu incipient, Partidul Muncii din Albania s-a alăturat PCC. La fel au făcut și multe dintre partidele comuniste de masă (non-split) din Asia de Sud-Est, precum Partidul Comunist Birman, Partidul Comunist din Thailanda și Partidul Comunist din Indonezia. Unele partide asiatice, precum Partidul Muncitorilor din Vietnam și Partidul Muncitorilor din Coreea, au încercat să ia o poziție de mijloc.

Se spune că Khmerii Roșii din Cambodgia au fost o replică a regimului maoist. Potrivit BBC, Partidul Comunist din Kampuchea (CPK) din Cambodgia, mai cunoscut sub numele de Khmerii Roșii, s-a identificat puternic cu maoismul și este etichetat în mod obișnuit astăzi drept mișcare maoistă. Oricum, maoistii și marxiștii susțin în mod obișnuit că CPK s-a abătut puternic de la doctrina marxistă și că puținele referiri la China maoistă din propaganda CPK erau critice față de chinezi.

Diverse eforturi au încercat să regrupeze mișcarea comunistă internațională sub maoism de la moartea lui Mao, în 1976. În Vest și în lumea a treia, s-au format o mulțime de partide și organizații care au menținut legături cu PCC. Adesea au luat nume exemplificate de Partidul Comunist (Marxist-Leninist) sau Partidul Comunist Revoluționar pentru a se identifica de partidele tradiționale comuniste pro-sovietice. Mișcările pro-CPC s-au bazat, în multe cazuri, printre valul de radicalism studențesc care a cuprins lumea în anii 1960 și 1970.

Doar un partid comunist clasic occidental s-a alăturat PCC, Partidul Comunist din Zeelandă recentă. Sub conducerea PCC și, a apărut o mișcare comunistă internațională paralelă pentru a rivaliza cu cea a sovieticilor, în ciuda faptului că nu a fost niciodată la fel de formalizată și omogenă ca tendința pro-sovietică.

Un alt efort de regruparea mișcării comuniste internaționale este Conferința internațională a partidelor și organizațiilor marxist-leniniste (ICMLPO). Trei partide notabile care participă la ICMLPO

sunt Partidul Marxist-Leninist din Germania (MLPD), Partidul Comunist al Filipinelor (CPP) și Organizația Comunistă Marxist-Leninistă - Modul Proletar. ICMLPO caută unitatea în jurul marxismului-leninismului, nu al maoismului. Oricum, unele dintre partidele și organizațiile din cadrul ICMLPO detectează ca fiind Gând sau Maoist.

Afganistan

Organizația Tineretului Progresist a fost o organizație maoistă din Afganistan. A fost fondată în 1965 cu Akram Yari ca primul său lider, susținând răsturnarea ordinii actuale prin războiul poporului.

Australia

Partidul Comunist din Australia (marxist-leninist) este o organizație maoistă din Australia. A fost fondată în 1964 ca o despărțire pro-Mao de Partidul Comunist Australian.

Bangladesh

Partidul Purba Banglar Sarbahara este un partid maoist din Bangladesh. A fost fondată în 1968, cu Siraj Sikder ca primul său lider. Partidul a jucat un rol în războiul de eliberare din Bangladesh.

Belgia

Scindarea sino-sovietică a avut o influență importantă asupra comunismului din Belgia. Partidul comunist pro-sovietic din Belgia a cunoscut o scindare a aripii maoiste sub Jacques Grippa. Acesta din urmă era un membru al CPB cu rang inferior înainte de divizare, dar Grippa s-a ridicat în vreme ce forma un adversar maoist intern demn la conducerea CPB. Adepții săi erau uneori denumiți Grippisten sau Grippistes. Când a devenit clar că diferențele dintre conducerea pro-Moscova și aripa pro-Beijing erau prea mari, Grippa și anturajul său au decis să se despartă de CPB și au format Partidul Comunist din Belgia - Marxist-Leninist (PCBML). PCBML a avut o oarecare influență, în principal în regiunea Borinage puternic industrializată din Valonia, dar nu a reușit niciodată să adune mai mult sprijin decât CPB.Acesta din urmă deținea cea mai mare parte a conducerii și a

bazei sale în tabăra pro-sovietică. Oricum, PCBML a fost primul partid maoist european și a fost recunoscut la momentul înființării sale ca fiind cea mai mare și cea mai importantă organizație maoistă din Europa în afara Albaniei.

În ciuda faptului că PCBML nu a câștigat niciodată un punct de sprijin în Flandra, a existat o mișcare maoistă de succes în această regiune. Din sindicatele studențești care s-au format în urma protestelor din mai 1968, Alle Macht Aan De Arbeiders (AMADA) sau All Power To The Workers, s-a format ca un partid de avangardă în curs de construcție. Acest grup maoist își are originea în principal din studenții de la universitățile din Leuven și Ghent, dar a reușit să câștige o oarecare influență în rândul minerilor în grevă în timpul închiderii minelor stonecoal belgiene la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. Acest grup a devenit Partidul Muncitorilor din Belgia (WPB) în 1979 și totuși există astăzi, în ciuda faptului că baza sa de putere s-a mutat oarecum de la Flandra spre Valonia. WPB a rămas loial învățăturilor lui Mao mult timp,dar după un congres general organizat în 2008, partidul a rupt în mod formal trecutul său maoist / stalinist.

Ecuador

Partidul Comunist din Ecuador - Soarele Roșu, cunoscut și sub numele de Puka Inti, este o mică organizație de gherilă maoistă din Ecuador.

India

Partidul Comunist din India (maoist) este cea mai importantă organizație maoistă din India. Două grupări politice majore datorate loialității ideilor lui Mao, și anume Războiul Popular al Partidului Comunist din India (marxist-leninist) și Centrul Comunist Maoist din India (MCCI), au fuzionat la 21 septembrie 2004 pentru a forma Partidul Comunist din India (Maoist). IPC (maoistă) este desemnată ca organizație teroristă în India în temeiul Legii privind activitățile ilegale (prevenirea).

Iran

Uniunea comuniștilor iranieni (Sarbedaran) a fost o organizație maoistă iraniană. UIC (S) a fost format în 1976 după alianța unui număr de grupări maoiste care desfășurau acțiuni militare în Iran. În 1982, UIC (S) a mobilizat forțe în pădurile din jurul Amol și a lansat o insurgență împotriva guvernului islamist. Revolta a fost în cele din urmă un eșec și mulți lideri ai UIC (S) au fost împușcați.

Palestina

Frontul Democrat pentru Eliberarea Palestinei este o organizație politică și militară maoistă. Orientarea politică inițială a DFLP s-a bazat pe opinia că obiectivele naționale palestiniene ar putea fi atinse numai prin revoluția maselor și războiul poporului.

Filipine

Partidul Comunist din Filipine este cel mai mare partid comunist din Filipine, activ din 26 decembrie 1968 (ziua de naștere a lui Mao). A fost formată ca un atac al primei mișcări de mare rectificare și o despărțire între vechiul Partido Komunista ng Pilipinas-1930 pe care fondatorii l-au văzut revizionist. PCP s-a format pe linii maoiste, în contrast puternic cu vechiul PKP, care punea accentul principal pe lupta parlamentară. PCP a fost fondat de Jose Maria Sison și de alți cadre din vechiul partid.

În plus, PCP are o aripă armată asupra căreia exercită un control absolut, și anume armata populară recentă. În prezent, desfășoară un război de gherilă împotriva guvernului Republicii Filipine în mediul rural și este încă activ în prezent. Atât CPP, cât și NPA fac parte din Frontul Național Democrat din Filipine, o consolidare a organizațiilor sectoriale maoiste exemplificate de Kabataang Makabayan ca parte a strategiei frontului unit. În plus, NDFP reprezintă guvernul democratic al poporului în discuțiile de pace.

Portugalia

Mișcările maoiste din Portugalia au fost foarte active în anii 1970, predominant în timpul Revoluției Garoafelor, care a dus la căderea guvernului fascist, Estado Novo, în 1974.

Cea mai mare mișcare maoistă din Portugalia a fost Partidul Comunist al Muncitorilor din Portugalia. Partidul a fost printre cele mai active mișcări de rezistență dinaintea revoluției democratice portugheze din 1974, predominant în rândul studenților din Lisabona. După revoluție, MRPP a atins faima pentru picturile sale murale mari și extrem de artistice.

Intens activ în 1974 și 1975, în acea perioadă partidul avea membri care ulterior au devenit foarte importanți în politica națională. Arătat de un viitor prim-ministru al Portugaliei, José Manuel Durão Barroso a fost activ în cadrul mișcărilor maoiste din Portugalia și identificat ca fiind un maoist. În anii 1980, Forças Populares 25 de Abril era o altă organizație armată maoistă de extremă stânga care opera în Portugalia între 1980 și 1987 cu scopul de a crea socialism în Portugalia după Revoluția Garoafelor.

Spania

Partidul Comunist din Spania (reconstituit) a fost un partid maoist clandestin spaniol. Aripa armată a partidului era Grupurile de rezistență antifascistă din 1 octombrie.

Suedia

În 1968, a fost înființată la Stockholm o mică sectă extremistă maoistă numită Rebels (în suedeză: Rebellerna). Condus de Francisco Sarrión, grupul a cerut fără succes ambasadei chineze să le admită în Partidul Comunist din China. Organizația a durat doar câteva luni.

Curcan

Partidul Comunist din Turcia / Marxist-Leninist (TKP / ML) este o organizație maoistă din Turcia care duce în prezent un război popular împotriva guvernului turc. A fost fondată în 1972 ca despărțire de alt partid maoist ilegal, Partidul Revoluționar al Muncitorilor și Țăranilor din Turcia (TİİKP), care a fost fondat de Doğu Perinçek în 1969, condus de İbrahim Kaypakkaya. Aripa armată a partidului este numită Armata de Eliberare a Muncitorilor și Țăranilor din Turcia (TİKKO).

TİİKP este succedat de Partidul Patriotic, care este un partid kemalist, naționalist de stânga și eurasianist.

Regatul Unit

Statele Unite

După anii '60 tumultuoși, în special evenimentele din 1968, exemplificate prin lansarea ofensivei Tet, asasinarea lui Martin Luther King Jr., protestele universitare la nivel național și alegerea lui Richard Nixon, de asemenea, ca cele de la începutul anilor '70, exemplificate de o populația numeroasă a stângii socialiste care s-a identificat cu doctrinele Partidului Comunist din China (PCC), susținătorii ideologiei maoiste au constituit ramura "cea mai mare și mai dinamică" a socialismului american. Din aceasta a apărut o colecție de "ziare, jurnale, cărți și broșuri" care declară nereformabilitatea sistemului american și proclamă necesitatea unei revoluții sociale concertate. În special, cohorta de revoluționari aspiranți a simpatizat cu principiul maoist al unui popor prelungitrăzboiul pentru a aborda marțial natura opresivă a capitalismului global. În același timp, nemulțumirea crescândă cu opresiunea rasială și exploatarea socio-economică a dat naștere celor mai mari două grupuri maoiste organizate oficial, și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.și anume Partidul Comunist Revoluționar și Liga din Octombrie. În această perioadă, mai multe organizații și mișcări au apărut pe tot globul, inclusiv I Wor Kuen, Congresul Muncitorilor Negri, Organizația

Muncitorilor Revoluționari din Puerto Rico, Mișcarea Douăzeci și Nouă din august, Organizația Punct de vedere a Muncitorilor și multe altele - toate care erau impregnate de influența maoistă.

Orchestrată de The Guardian în primăvara anului 1973, s-a făcut o încercare de a confunda firele maoismului american cu o ordine de succesiune de forumuri sponsorizate intitulate "Ce drum spre construirea unui recent partid comunist?" care a atras 1 200 de însoțitori la un recent auditoriu din York. Mesajul central al evenimentului s-a rotit în jurul "construirii unui partid anti-revizionist, non-troțist, non-anarhist". De acolo, s-au organizat alte forumuri la nivel mondial, acoperind subiecte care se întind de la "Rolul forțelor antiimperialiste în mișcarea anti-război" până la "Întrebarea națiunii negre" - fiecare dintre acestea adunând în medie un public de 500 de activiști și servind un "barometru al forței mișcării", o mișcare care nu exista cu cinci ani înainte.

Mișcările maoiste și marxist-leniniste în creștere ale americanilor s-au dovedit optimiste pentru o potențială revoluție, dar "lipsa dezvoltării politice și oportunismul de dreapta și ultra-stânga rampant" au împiedicat avansarea inițiativei comuniste mai mari. În 1972, Richard Nixon a făcut o vizită importantă în Republica Populară Chineză pentru a da mâna cu președintele, marcând pacificarea treptată a ostilității est-occidentale și reformarea relațiilor dintre "cele mai puternice și mai populate" puteri globale, cele fiind Statele Unite și China. Aproape un deceniu după despărțirea sino-sovietică, această nouă amabilitate între cele două națiuni a calmat zgomotele contracapitaliste din America și a marcat declinul constant al maoismului american până la încetarea neoficială a acestuia la începutul anilor '80.

Partidul Panterelor Negre (BPP) a fost ultimul partid revoluționar de stânga cu sediul în America care s-a opus imperialismului global american; o organizație militantă neagră auto-descrisă cu capitole metropolitane în Oakland, recentele York, Chicago, Seattle și Los Angeles; și un simpatizant evident cu mișcările antiimperialiste globale (de exemplu, rezistența Vietnamului la eforturile neo-coloniale americane). În 1971, cu un an înainte de monumentala vizită a lui Nixon, liderul BPP, Huey P. Newton, a aterizat în China și

a fost imediat încântat de Orientul mistic și de realizările revoluției comuniste chineze. După întoarcerea sa în Statele Unite, Newton a spus că "tot ceea ce am văzut în China a demonstrat că Republica Populară este un teritoriu liber și eliberat, cu un guvern socialist" și "Vedeți o societate fără clase în acțiune este de neuitat ". El a înălțat puterea poliției chineze ca fiind" poporul "și a considerat chinezul antitetic față de aplicarea reglementărilor americane care, potrivit lui Newton, reprezenta" un grup armat imens care se opunea voinței poporul ". În mod obișnuit, prima expunere a lui Newton cu societatea anticapitalistă a început o eliberare psihologică și a încorporat în el dorința de a subverti sistemul american în favoarea a ceea ce BPP a numit" intercomunalism reacționar ". Un cadru politico-filozofic similar cu cel al PCC al lui Mao, adică "sistemul filosofic al materialismului dialectic" cuplat cu ipoteza tradițională marxistă. Cuvintele lui Mao însuși,citat liberal în discursurile și scrierile BPP, a servit ca lumină călăuzitoare pentru examinarea partidului și aplicarea teoretică a ideologiei marxiste.

În autobiografia sa suicidară revoluționară, publicată în 1973, Newton a scris:

> Președintele Mao spune că moartea vine la noi toți, dar are o semnificație diferită: A muri pentru reacționar este mai ușor decât o pană; a muri pentru revoluție este mai greu decât Muntele Tai. Când mi-am prezentat soluțiile la problemele oamenilor negri sau când mi-am exprimat filozofia, oamenii au spus: "Ei bine, nu este asta socialismul?" Unii dintre ei foloseau eticheta socialistă pentru a mă pune jos, dar m-am gândit că, dacă acesta este socialism, atunci socialismul trebuie să fie o viziune corectă. Așa că am citit mai multe lucrări ale socialiștilor și am început să văd o puternică asemănare între credințele mele și ale lor. Conversia mea a fost completă când am citit cele patru volume ale lui Mao Tse-tung pentru a afla mai multe despre Revoluția chineză.

Critică și implementare

Maoismul a căzut în dezacord în cadrul Partidului Comunist din China, începând cu reformele din 1978. Deng credea că maoismul arăta pericolele "ultra-stângii", manifestate în rănile comise de diferitele mișcări de masă care au caracterizat epoca maoistă. În comunismul chinez, termenul "stânga" poate fi luat ca un eufemism pentru politicile maoiste. Oricum, Deng a declarat că latura revoluționară a maoismului ar trebui considerată separată de partea guvernării, ducând la faimosul său epitet că Mao avea "70% dreptate, 30% greșit". Savanții chinezi sunt de acord că interpretarea lui Maeng de către Deng păstrează legitimitatea reglementării comuniste din China, dar în același timp critică marca guvernării economice și politice a lui Mao.

Criticul Graham Young spune că maoistii îl văd pe Iosif Stalin ca fiind ultimul adevărat lider socialist al Uniunii Sovietice, dar permite ca evaluările maoiste ale lui Stalin să varieze între cele extrem de pozitive și cele mai ambivalente. Unii filozofi politici, exemplificați de Martin Cohen, au văzut în maoism o încercare de a combina confucianismul și socialismul - ceea ce unul a numit "o a treia cale între comunism și capitalism".

Enver Hoxha a criticat maoismul dintr-o perspectivă marxist-leninistă, susținând că democrația recentă oprește lupta de clasă, permite exploatarea capitalistă nelimitată, ipoteza celor trei lumi este "contrarevoluționară" și a pus la îndoială metodele de război ale gherilei lui Mao.

Unii spun că Mao s-a îndepărtat de leninism nu doar prin lipsa aproape totală de interes față de clasa muncitoare urbană, ci mai mult prin conceptul său despre natura și rolul partidului. Pentru Lenin, partidul a fost sacrosanct din cauza faptului că a fost întruparea "conștiinței proletare" și nu s-a pus nicio întrebare despre cine erau profesorii și cine erau elevii. Cu toate acestea, pentru Mao această întrebare ar fi întotdeauna practic imposibil de răspuns.

Implementarea gândirii maoiste în China a fost, fără îndoială, responsabilă pentru până la 70 de milioane de decese în timpul păcii, cu Revoluția Culturală, Campania anti-dreapta din 1957–1958 și Marele salt înainte. Unii istorici au susținut că, din cauza

reformelor funciare ale lui Mao în timpul Marelui Salt înainte, care a dus la foamete, treizeci de milioane au pierit între 1958 și 1961. Până la sfârșitul anului 1961, rata natalității a fost aproape redusă la jumătate din cauza malnutriției. Campaniile active, inclusiv epurările partidului și "reeducarea" au dus la închisoare și / sau la îndeplinirea celor considerate contrare implementării idealurilor maoiste. Incidentele de distrugere a patrimoniului cultural, a religiei și a artei rămân controversate.Unii savanți occidentali au văzut maoismul în mod special angajat într-o bătălie pentru a domina și supune natura și a fost o catastrofă pentru mediu.

Populism

Mai mult, Mao credea cu tărie în conceptul de popor unificat. Aceste noțiuni l-au determinat să investigheze răscoalele țărănești din Hunan, în timp ce restul comuniștilor chinezi se aflau în orașe și se concentrau asupra proletariatului marxist ortodox. Mulți dintre stâlpii maoismului exemplificați prin neîncrederea intelectualilor și urâciunea specialității ocupaționale sunt idei populiste tipice. Conceptul de "război al poporului", care este atât de central în gândirea maoistă, este direct populist în originile sale. Mao credea că intelectualii și cadrele de partid trebuiau să devină primii studenți ai maselor pentru a deveni mai târziu profesori ai maselor. Acest concept a fost vital pentru strategia menționată mai sus "războiul poporului".

Naţionalism

Mai mult, impulsurile naționaliste ale lui Mao au jucat un rol crucial în adaptarea marxismului la modelul chinez și în formarea maoismului. Mao credea cu adevărat că China avea să joace un rol preliminar crucial în revoluția socialistă la nivel internațional. Această credință, sau fervoarea cu care Mao o ținea, l-a separat pe Mao de ceilalți comuniști chinezi și l-au condus pe Mao pe calea a ceea ce Leon Trotsky a numit "Naționalismul Revoluționar Mesianic", care era esențial pentru filozofia sa personală. Activistul de extremă dreaptă german post-al doilea război mondial Michael Kühnen, el

însuși fost maoist, a lăudat cândva maoismul ca fiind o formă chineză de nazism.

Mao-Spontex

Mao-Spontex se referă la o interpretare maoistă din Europa de Vest care subliniază importanța revoluției culturale și a răsturnării ierarhiei.

Revoluția cubaneză

Revoluția cubaneză a fost o revoltă armată condusă de mișcarea revoluționară din 26 iulie a lui Fidel Castro și de aliații săi împotriva dictaturii militare a președintelui cubanez Fulgencio Batista. Revoluția a început în iulie 1953 și a continuat sporadic până când rebelii l-au eliminat definitiv pe Batista la 31 decembrie 1958, înlocuind guvernul său. 26 iulie 1953 este sărbătorită în Cuba ca Ziua Revoluției (Dia de la Revolución). Mișcarea din 26 iulie s-a reformat ulterior pe linii marxiste-leniniste, devenind Partidul Comunist în octombrie 1965, iar guvernul din Cuba a adus ulterior sub masca sa.

Revoluția cubaneză a avut puternice repercusiuni interne și internaționale. În special, a transformat relația Cubei cu Statele Unite, în ciuda faptului că eforturile de îmbunătățire a relațiilor diplomatice au căpătat avânt în anii noi. Imediat după revoluție, guvernul lui Castro a început un program de naționalizare, centralizare a presei și consolidare politică care a transformat economia și societatea civilă a Cubei. În plus, revoluția a anunțat o eră a intervenției cubaneze în conflictele militare străine din Africa, America Latină, Asia de Sud-Est și Orientul Mijlociu.

Câteva rebeliuni au avut loc în cei șase ani de după 1959 în rândul țărănimii sărace, în mod normal în munții Escambray, care au fost reprimați de guvernul revoluționar.

Fundal

Politica Cubei

În deceniile care au urmat invaziei SUA în Cuba în 1898 și independenței formale față de SUA. La 20 mai 1902, Cuba a cunoscut o perioadă de instabilitate semnificativă, suportând o serie de revolte, lovituri de stat și o perioadă de ocupație militară

americană. Fulgencio Batista, fost soldat care a ocupat funcția de președinte ales al Cubei din 1940 până în 1944, a devenit președinte pentru a doua oară în 1952, după ce a preluat puterea într-o lovitură de stat militară și a anulat alegerile din 1952. În ciuda faptului că Batista fusese relativ progresist în timpul primului său mandat, în anii 1950 s-a dovedit mult mai dictatorial și mai indiferent față de preocupările populare. Întrucât Cuba a rămas afectată de șomaj ridicat și de infrastructura de apă limitată,Batista a antagonizat populația formând legături lucrative cu crima organizată și permițând companiilor americane să domine economia cubaneză, predominant plantațiile de trestie de zahăr și alte resurse locale. În ciuda faptului că SUA s-au înarmat și au sprijinit politic dictatura Batista, mai târziu președinții SUA i-au recunoscut corupția și justificarea eliminării.

Opoziţie

În timpul primului său mandat de președinte, Batista nu fusese susținut de Partidul Comunist din Cuba și, în timpul celui de-al doilea mandat, a devenit puternic anticomunist. Batista a dezvoltat un pod de securitate slab ca o încercare de a reduce la tăcere adversarii politici. În lunile care au urmat loviturii de stat din martie 1952, Fidel Castro, pe atunci un tânăr avocat și activist, a solicitat răsturnarea lui Batista, pe care l-a acuzat de corupție și tiranie. Oricum, argumentele constituționale ale lui Castro au fost respinse de instanțele cubaneze. După ce a decis că regimul cubanez nu poate fi înlocuit prin mijloace legale, Castro a decis să lanseze o revoluție armată. În acest scop, el și fratele său Raúl au fondat o organizație paramilitară cunoscută sub numele de "Mișcarea", care stochează arme și recrutează aproximativ 1 200 de adepți din Havana 'Clasa muncitoare nemulțumită la sfârșitul anului 1952. Batista era cunoscut ca un lider corupt și se răsfăța constant cu mâncăruri exotice și femei elegante.

Primele etape

Atac asupra cazarmelor Moncada

Lovind prima lovitură împotriva guvernului Batista, Fidel și Raúl Castro au adunat 69 de luptători ai mișcării și au planificat un atac cu mai multe direcții asupra mai multor instalații militare. La 26 iulie 1953, rebelii au atacat cazarma Moncada din Santiago și cazarma din Bayamo, pentru a fi învinși decisiv de soldații guvernamentali. S-a sperat că atacul organizat va declanșa o revoltă la nivel național împotriva guvernului lui Batista. După o oră de lupte, liderul rebel a fugit în munți. Numărul exact al rebelilor uciși în luptă este discutabil; oricum, în autobiografia sa, Fidel Castro a susținut că nouă au fost uciși în luptă, iar alți 56 au fost executați după ce au fost capturați de guvernul Batista. Datorită numărului mare de bărbați al guvernului,Hunt a revizuit numărul pentru a fi în jur de 60 de membri, profitând de ocazie pentru a fugi la munte împreună cu Castro. Printre morți s-a numărat Abel Santamaría, al doilea comandant al lui Castro, care a fost închis, torturat și executat în aceeași zi cu atacul.

Închisoare și emigrare

Numeroși revoluționari cheie ai Mișcării, inclusiv frații Castro, au fost capturați la scurt timp după aceea. Într-o acuzare extrem de politică, Fidel a vorbit timp de aproape patru ore în apărarea sa, încheind cu cuvintele "Condamnă-mă, nu contează. Istoria mă va absolvi". Apărarea lui Castro s-a bazat pe naționalism, pe reprezentarea și programele benefice pentru cubanezii care nu erau de elită și pe patriotism și justiție pentru comunitatea cubaneză. Fidel a fost condamnat la 15 ani în închisoarea Presidio Modelo, situată pe Isla de Pinos, în timp ce Raúl a fost condamnat la 13 ani. Oricum, în 1955, sub o presiune politică largă, guvernul Batista a eliberat toți prizonierii politici din Cuba, inclusiv atacatorii Moncada. Profesorii iezuiți ai copilăriei lui Fidel au reușit să-l convingă pe Batista să-i includă pe Fidel și Raúl în eliberare.

La scurt timp, frații Castro s-au alăturat cu un alt exilat în Mexic pentru a se pregăti pentru răsturnarea lui Batista, primind instruire de la Alberto Bayo, un lider al forțelor republicane în războiul civil spaniol. În iunie 1955, Fidel l-a întâlnit pe revoluționarul argentinian Ernesto "Che" Guevara, care s-a alăturat cauzei sale. Raul și

consilierul șef al lui Castro, Ernesto, au ajutat la inițierea amnistiei lui Batista. Revoluționarii s-au numit "Mișcarea din 26 iulie", cu referire la data atacului lor asupra cazărmii Moncada din 1953.

Demonstrații studențești

Până la sfârșitul anului 1955, revoltele și demonstrațiile studenților au devenit mai puțin frecvente, iar șomajul a devenit problematic, deoarece absolvenții recenți nu au putut găsi locuri de muncă. Aceste proteste au fost tratate cu o represiune tot mai mare. Toți tinerii erau văzuți ca posibili revoluționari. Datorită opoziției sale continue față de guvernul cubanez și a numeroase activități de protest care au loc în campusul său, Universitatea din Havana a fost închisă temporar la 30 noiembrie 1956 (nu s-a redeschis până în 1959 sub primul guvern revoluționar).

Atac asupra cazărmii Domingo Goicuria

În timp ce frații Castro și o altă gherilă a Mișcării din 26 iulie se pregăteau în Mexic și se pregăteau pentru desfășurarea lor amfibie în Cuba, alt grup revoluționar a urmat exemplul atacului cazărmii Moncada. La 29 aprilie 1956, la ora 12:50, în timpul misei de duminică, un grup de gherilă independent format din aproximativ 100 de rebeli condus de Reynol Garcia a atacat cazarmele armatei Domingo Goicuria din provincia Matanzas. Atacul a fost respins cu zece rebeli și trei soldați uciși în luptă și un rebel executat sumar de comandantul garnizoanei. Istoricul Universității Internaționale din Florida, Miguel A. Brito, se afla în catedrala din apropiere când a început lupta împotriva incendiilor. El scrie: "În acea zi, Revoluția cubaneză a început pentru mine și Matanzas".

Escaladarea conflictului

Aterizare Granma

Iahtul Granma a plecat din Tuxpan, Veracruz, Mexic, la 25 noiembrie 1956, transportând frații Castro și alți 80 de persoane, inclusiv Ernesto "Che" Guevara și Camilo Cienfuegos, după ce iahtul a fost proiectat doar pentru a găzdui 12 persoane cu maximum 25.

Pe 2 decembrie, a aterizat în Playa Las Coloradas, în municipiul Niquero, ajungând cu două zile mai târziu decât a fost planificat din cauza faptului că barca a fost încărcată puternic, spre deosebire de cursele de navigare. Acest lucru a spulberat orice speranță pentru un atac coordonat cu aripa llano a Mișcării. După sosirea și ieșirea din navă, trupa rebelilor a început să-și croiască drum în munții Sierra Maestra, o zonă din sud-estul Cubei. La trei zile după începerea călătoriei, armata lui Batista a atacat și a ucis majoritatea participanților la Granma - în timp ce numărul exact este contestat,nu mai mult de douăzeci dintre cei optzeci și doi de bărbați originari au supraviețuit întâlnirilor inițiale cu armata cubaneză și au scăpat în munții Sierra Maestra.

În grupul de supraviețuitori se numărau Fidel și Raúl Castro, Che Guevara și Camilo Cienfuegos. Supraviețuitorii dispersați, singuri sau în grupuri mici, au rătăcit prin munți, căutându-se unul pe altul. În cele din urmă, oamenii se vor lega din nou - cu ajutorul simpatizanților țărani - și vor forma conducerea de bază a armatei de gherilă. Mai multe femei revoluționare, inclusiv Celia Sanchez și Haydée Santamaría (sora lui Abel Santamaria), au asistat în plus operațiunile lui Fidel Castro în munți.

Atacul palatului prezidențial

La 13 martie 1957, un grup separat de revoluționari - Direcția Revoluționară Studențească anticomunistă (RD) (Directorio Revolucionario Estudantil, DRE), compusă în principal din studenți - a asaltat Palatul Prezidențial din Havana, încercând să-l asasineze pe Batista și să răstoarne guvernul. Atacul s-a încheiat cu un eșec total. Liderul RD, studentul José Antonio Echeverría, a murit într-o împușcare cu forțele lui Batista la postul de radio Havana pe care îl confiscase pentru a răspândi știrea despre moartea anticipată a lui Batista. Mâna de supraviețuitori a inclus dr. Humberto Castello (care a devenit ulterior inspectorul general în Escambray), Rolando Cubela și Faure Chomon (ambii mai târziu Comandanți ai Mișcării din 13 martie, centrate în munții Escambray din provincia Las Villas).

Moartea și greva lui Frank País

La 20 iulie 1957, liderul rebel Frank País a fost capturat și ucis la Santiago de Cuba în timpul unei campanii polițienești intense și violente. În timpul înmormântării sale, activiștii au început să mărșăluiască prin oraș și au ridicat o grevă generală. Greva va începe lupte cu poliția și se va răspândi în diferite provincii care ar dura zile.

Consolidarea insurgenței și a implicării Statelor Unite

Statele Unite au furnizat Cubei avioane, nave, tancuri și o altă tehnologie exemplificată de napalm, care a fost folosit împotriva rebelilor. Acest lucru se va încheia în cele din urmă din cauza unui embargo ulterior asupra armelor în 1958.

Potrivit lui Tad Szulc, Statele Unite au început să finanțeze Mișcarea 26 iulie în jurul lunii octombrie sau noiembrie 1957 și se încheie în jurul anului 1958. "Nu mai puțin de 50.000 dolari" vor fi livrate liderilor cheie ai mișcării 26 iulie. Ținta este de a insufla simpatie SUA în rândul rebelilor, în cazul în care mișcarea avea succes.

În timp ce Batista a sporit desfășurarea trupelor în regiunea Sierra Maestra pentru a-i zdrobi pe gherilele din 26 iulie, al doilea front național al Escambray a ținut legat batalionele armatei constituționale în regiunea Munților Escambray. Al doilea front național a fost condus de fostul membru al Direcției Revoluționare Eloy Gutiérrez Menoyo și de "Comandantul Yanqui" William Alexander Morgan. Gutiérrez Menoyo a format și a condus trupa de gherilă după ce au apărut știri despre aterizarea lui Castro în Sierra Maestra, iar José Antonio Echeverría a asaltat postul de radio Havana. Oricum ar fi, Morgan a fost descărcat în mod dezonorant din armata SUA, caracteristicile sale recreative din pregătirea de bază a armatei au făcut o diferență critică în pregătirea pentru lupta trupelor celui de-al doilea front național.

Ulterior, Statele Unite au impus un embargou economic guvernului cubanez și și-au reamintit ambasadorul, slăbind în plus mandatul guvernului. Sprijinul lui Batista în rândul cubanezilor a început să dispară, foștii susținători fie aderându-se la revoluționari, fie

distanțându-se de Batista. Odată ce Batista a început să ia decizii drastice cu privire la economia Cubei, a început să naționalizeze rafinăriile de petrol din SUA și alte proprietăți americane. Withal, mafia și oamenii de afaceri americani și-au menținut sprijinul pentru regim.

Guvernul lui Batista a recurs adesea la metode brutale pentru a ține orașele Cubei sub control. Oricum, în munții Sierra Maestra, Castro, ajutat de Frank País, Ramos Latour, Huber Matos și mulți alții, a organizat atacuri de succes asupra unor mici garnizoane ale trupelor lui Batista. Lui Castro i s-a alăturat CIA, legat de Frank Sturgis, care s-a oferit să instruiască trupele lui Castro în războiul de gherilă. Castro a acceptat oferta, dar, în plus, avea o nevoie imediată de arme și muniție, așa că Sturgis a devenit un pistolar. Sturgis a cumpărat încărcături de arme și muniții de la expertul CIA în armament, Samuel Cummings 'International Armament Corporation din Alexandria, Virginia. Sturgis a deschis o tabără de instruire în munții Sierra Maestra, unde a predat Che Guevara și un alt soldat rebel al mișcării din 26 iulie război de gherilă.

În mod similar, neregulii slab înarmați, cunoscuți sub numele de escopeteros, au hărțuit forțele lui Batista în poalele și câmpiile din provincia Oriente. În plus, escopeterii au oferit sprijin militar direct principalelor forțe ale lui Castro prin protejarea liniilor de aprovizionare și prin schimbul de informații. În cele din urmă, munții au intrat sub controlul lui Castro.

În mod similar rezistenței armate, rebelii au căutat să folosească propaganda în avantajul lor. Un post de radio pirat numit Radio Rebelde (Radio Rebel) a fost înființat în februarie 1958, permițându-i lui Castro și forțelor sale să-și transmită mesajul la nivel național pe teritoriul inamic. Afilierea lui Castro cu recentul jurnalist din York Times Herbert Matthews a creat un raport demn de primă pagină despre propaganda anticomunistă. Transmisiile radio au fost posibile de către Carlos Franqui, un cunoscut anterior al lui Castro, care ulterior a devenit un exil cubanez în Puerto Rico.

În acest timp, forțele lui Castro au rămas destul de mici în număr, uneori mai puțin de 200 de oameni, în timp ce armata cubaneză și

puterea poliției au avut o forță de muncă de aproximativ 37.000. Chiar și așa, aproape de fiecare dată când armata cubaneză lupta împotriva revoluționarilor, armata era forțată să se retragă. Un embargo asupra armelor - impus guvernului cubanez de către Statele Unite la 14 martie 1958 - a contribuit semnificativ la slăbiciunea forțelor lui Batista. Potența aeriană cubaneză s-a deteriorat rapid: Nu și-a putut repara avioanele fără a importa piese din Statele Unite.

Acțiune Verano

Batista a răspuns în cele din urmă la eforturile lui Castro cu un atac asupra munților, numit acțiune Verano, cunoscut rebelilor sub numele de Ofensiva. Armata a trimis în munți aproximativ 12.000 de soldați, jumătate dintre ei recrutați neinstruiți, împreună cu propriul său frate Raul. Într-o ordine de succesiune de mici lupte, gherilele hotărâte ale lui Castro au învins armata cubaneză. În bătălia de la La Plata, care a durat între 11 și 21 iulie 1958, forțele lui Castro au învins un batalion de 500 de oameni, capturând 240 de oameni, în timp ce au pierdut doar trei dintre ei.

Oricum, valul s-a apropiat aproape de 29 iulie 1958, când trupele lui Batista aproape au distrus mica armată a lui Castro, formată din aproximativ 300 de oameni, la bătălia de la Las Mercedes. Cu forțele sale blocate de un număr superior, Castro a cerut și a primit o încetare a focului temporară la 1 august. În următoarele șapte zile, în timp ce au avut loc negocieri infructuoase, forțele lui Castro au scăpat treptat din capcană. Până la 8 august, întreaga armată a lui Castro scăpase înapoi în munți, iar acțiunea Verano se încheiase efectiv cu eșecul guvernului Batista.

Ofensiva rebelilor

> Soldatul inamic din exemplul cubanez care ne privește în prezent este partenerul junior al dictatorului; el este omul care primește ultima firimitură lăsată de un lung șir de profitori care începe în Wall Street și se termină cu el. El este dispus să-și apere privilegiile, dar este dispus să le apere numai în măsura în care acestea sunt importante pentru el. Salariul și pensia lui

> merită suferințe și pericole, dar nu merită niciodată viața lui. Dacă prețul menținerii acestora îl va costa, este mai bine să renunțe la ele; adică retragându-se de pe fața pericolului de gherilă.
>
> - *Che Guevara, 1958*

La 21 august 1958, după înfrângerea Ofensivei lui Batista, forțele lui Castro au început propria lor ofensivă. În provincia Oriente (în zona actualelor provincii Santiago de Cuba, Granma, Guantánamo și Holguín), Fidel Castro, Raúl Castro și Juan Almeida Bosque au condus atacuri pe patru fronturi. Coborând din munți cu armele recente capturate în timpul Ofensiva și introduse în contrabandă cu avionul, forțele lui Castro au câștigat un ordin de succesiune a victoriilor inițiale. Victoria majoră a lui Castro la Guisa și capturarea cu succes a mai multor orașe, inclusiv Maffo, Contramaestre și Central Oriente, au adus câmpiile Cauto sub controlul său.

Între timp, trei coloane rebele, sub comanda Che Guevara, Camilo Cienfuegos și Jaime Vega, au mers spre vest spre Santa Clara, capitala provinciei Villa Clara. Forțele lui Batista au ambuscadat și au distrus coloana lui Jaime Vega, dar cele două coloane supraviețuitoare au ajuns în provinciile centrale, unde și-au unit forțele cu alte câteva grupuri de rezistență care nu erau sub comanda lui Castro. Când coloana lui Che Guevara a trecut prin provincia Las Villas și în special prin Munții Escambray - unde forțele Direcției Revoluționare anticomuniste (cunoscute sub numele de Mișcarea din 13 martie) luptaseră armata lui Batista de mai multe luni - s-au dezvoltat fricțiuni între cele două grupuri de rebeli. Cu toate acestea, armata rebelă combinată a continuat ofensiva,iar Cienfuegos a câștigat o victorie cheie în bătălia de la Yaguajay din 30 decembrie 1958, câștigându-i porecla "Eroul din Yaguajay".

Bătălia de la Santa Clara și zborul lui Batista

La 31 decembrie 1958, Bătălia de la Santa Clara a avut loc într-o scenă de mare confuzie. Orașul Santa Clara a căzut în mâinile forțelor combinate ale rebelilor Che Guevara, Cienfuegos și ai Direcției Revoluționare (RD) conduși de Comandantii Rolando

Cubela, Juan (El Mejicano) Abrahantes și William Alexander Morgan. Știrile despre aceste înfrângeri l-au făcut pe Batista să intre în panică. A fugit din Cuba cu avionul către Republica Dominicană doar câteva ore mai târziu, la 1 ianuarie 1959. Comandantul William Alexander Morgan, lider al forțelor rebele RD, a continuat luptele în timp ce Batista pleca și a capturat orașul Cienfuegos până la 2 ianuarie.

Generalul cubanez Eulogio Cantillo a intrat în Palatul Prezidențial al Havanei, a proclamat judecătorul Curții Supreme Carlos Piedra drept recent președinte și a început să numească membrii recenți în vechiul guvern al lui Batista.

Castro a aflat de zborul lui Batista dimineața și a început imediat negocierile pentru preluarea Santiago de Cuba. La 2 ianuarie, comandantul militar din oraș, colonelul Rubido, a ordonat soldaților săi să nu lupte, iar forțele lui Castro au preluat orașul. Forțele lui Guevara și Cienfuegos au intrat în Havana, în același timp. Nu întâmpinaseră nicio opoziție în călătoria lor de la Santa Clara la capitala Cubei. Castro însuși a ajuns la Havana pe 8 ianuarie după un lung marș al victoriei. Alegerea sa inițială de președinte, Manuel Urrutia Lleó, a intrat în funcție la 3 ianuarie.

Urmări

Relațiile cu Statele Unite

> Cred că nu există nicio țară în lume, inclusiv regiunile africane, inclusiv toate țările aflate sub dominație colonială, unde colonizarea economică, umilința și exploatarea au fost mai grave decât în Cuba, în parte datorită politicilor țării mele în timpul regimului Batista. Cred că am creat, construit și fabricat mișcarea Castro dintr-o pânză întreagă și fără să ne dăm seama. Cred că acumularea acestor greșeli a pus în pericol toată America Latină. Marele scop al Alianței pentru Progres este de a inversa această nefericită politică. Aceasta este una dintre cele mai importante, dacă nu chiar cele mai importante, probleme din politica externă a Americii. Vă pot asigura că i-am

înțeles pe cubanezi. Am aprobat proclamația pe care Fidel Castro a făcut-o în Sierra Maestra,când a cerut în mod justificat justiție și a dorit în principal să scape Cuba de corupție. Voi merge și mai mult: într-o oarecare măsură, se pare că Batista a fost întruparea unui număr de păcate din partea Statelor Unite. Acum va trebui să plătim pentru acele păcate. În ceea ce privește regimul Batista, sunt de acord cu primii revoluționari cubanezi.

- *Președintele SUA John F. Kennedy, interviu cu Jean Daniel, 24 octombrie 1963*

Revoluția cubaneză a fost un moment crucial în relațiile dintre SUA și Cuba. În ciuda faptului că guvernul Statelor Unite a fost inițial dispus să dezvăluie recentul guvern al lui Castro, în curând a ajuns să se teamă că insurgențele comuniste se vor răspândi prin națiunile din America Latină, așa cum au făcut-o în Asia de Sud-Est. Între timp, guvernul lui Castro s-a supărat pe americani pentru că a oferit ajutor guvernului lui Batista în timpul revoluției. După ce guvernul revoluționar a naționalizat toate proprietățile SUA din Cuba în august 1960, administrația americană Eisenhower a înghețat toate activele cubaneze pe pământul american, a întrerupt legăturile diplomatice și a înăsprit embargoul său asupra Cubei. Feribotul Key West - Havana a fost oprit. În 1961, guvernul SUA a susținut un atac armat contrarevoluționar asupra Golful Porcilor cu scopul de a-l elimina pe Castro,dar contrarevoluționarii au fost învinși rapid de armata cubaneză. Embargo-ul SUA împotriva Cubei - cea mai durabilă politică externă unică din istoria americană - este încă în vigoare începând cu 2020, în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând a fi consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând să fie consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de

normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.în ciuda faptului că a suferit o relaxare parțială în timpul administrației Obama, urmând să fie consolidată în 2017 sub Trump. SUA au început eforturile de normalizare a relațiilor cu Cuba la mijlocul anilor 2010 și și-au redeschis oficial ambasada în Havana după peste jumătate de secol în august 2015. Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez restricționând sever călătoriile cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez prin restricționarea severă a călătoriilor cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.Administrația Trump a inversat o mare parte din dezghețul cubanez prin restricționarea severă a călătoriilor cetățenilor americani către Cuba și înăsprirea embargoului guvernului SUA de 62 de ani împotriva țării.

Influența globală

Cea mai mare amenințare prezentată de Cuba lui Castro este ca exemplu pentru alte state latino-americane care sunt lovite de sărăcie, corupție, feudalism și exploatare plutocratică... Influența sa în potența Americii Latine ar fi copleșitoare și irezistibilă dacă, cu ajutorul sovieticului, ar putea stabiliți în Cuba o utopie comunistă.

-– Walter Lippmann, Newsweek, 27 aprilie 1964

Victoria lui Castro și politica externă postrevoluționară au avut repercusiuni globale influențate de expansiunea Uniunii Sovietice în Europa de Est după Revoluția din octombrie din 1917. În conformitate cu apelul său la revoluție în America Latină și nu numai împotriva puterilor imperiale, prezentat în Declarațiile sale despre Havana, Castro a încercat imediat să-și "exporte" revoluția către alte țări din Caraibe și nu numai, trimițând arme rebelilor algerieni încă din 1960. În deceniile următoare, Cuba s-a implicat puternic în

susținerea insurgențelor comuniste și a mișcărilor de independență din multe țări în curs de dezvoltare, trimitând ajutor militar către insurgenții din Ghana, Nicaragua, Yemen și Angola, printre altele. Intervenția lui Castro în războiul civil din Angola în anii 1970 și 1980 a fost deosebit de semnificativă, implicând până la 60 de ani,000 de soldați cubanezi.

Relațiile cu Uniunea Sovietică

În urma embargoului american, Uniunea Sovietică a devenit principalul aliat al Cubei. Cele două țări comuniste au dezvoltat rapid legături militare și de informații strânse, culminând cu staționarea armelor nucleare sovietice în Cuba în 1962, un act care a declanșat criza rachetelor cubaneze. Cuba a păstrat legături strânse cu sovieticii până la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1991. Sfârșitul ajutorului economic sovietic și pierderea partenerilor săi comerciali au dus la o criză economică și o perioadă de penurie cunoscută sub numele de Perioada specială din Cuba.

Caracteristici

Ideologie

În timpul revoluției, diferite sectoare ale societății au sprijinit mișcarea revoluționară de la comuniști la lideri de afaceri și Biserica Catolică.

Credințele lui Fidel Castro în timpul revoluției au făcut obiectul multor dezbateri istorice. Fidel Castro era în mod deschis ambiguu cu privire la convingerile sale de la acea vreme. Unii istorici ortodocși susțin că Castro a fost comunist de la început cu un plan pe termen lung; oricum, alții au susținut că nu are loialități ideologice puternice. Leslie Dewart a declarat că nu există dovezi care să sugereze că Castro a fost vreodată un agent comunist. Levine și Papasotiriou cred că Castro a crezut în puțin în afara dezgustului pentru imperialismul american. În timp ce Ana Serra credea că este publicația "El socialismo y el hombre en Cuba". Ca dovadă a lipsei sale de înclinație comunistă, ei iau în considerare relațiile sale de prietenie cu Statele Unite la scurt timp după revoluție și că acesta nu

s-a alăturat Partidului Comunist Cubanez la începutul reformelor sale funciare.

La momentul revoluției, mișcarea din 26 iulie implica oameni cu diverse convingeri politice, dar majoritatea erau de acord și doreau restabilirea structurii din 1940 a Cubei și susțineau idealurile lui Jose Marti. Che Guevara i-a comentat lui Jorge Masetti într-un interviu din timpul revoluției că "Fidel nu este un comunist", afirmând în plus "politic că poți defini Fidel și mișcarea sa ca" naționalist revoluționar ". Cu siguranță este anti-american, în sensul că americanii sunt anti-revoluționari ".

Rolurile femeilor

Importanța contribuțiilor femeilor la Revoluția cubaneză se reflectă în însuși realizările care au permis revoluției să aibă succes, de la participarea la cazarmele Moncada, până la plutonul pentru femei Mariana Grajales, care a servit drept detaliu de securitate personală al lui Fidel Castro. Tete Puebla, al doilea comandant al plutonului Mariana Grajales, a spus:

> Femeile din Cuba au fost întotdeauna pe prima linie a luptei. La Moncada am avut Yeye (Haydee Santamaria) și Melba (Hernandez). Cu Granma (iahtul) și 30 noiembrie, am avut pe Celia, Vilma și mulți alți colegi. Au fost multe femei camarade care au fost torturate și ucise. De la început au fost femei în Forțele Armate Revoluționare. Mai întâi au fost soldați simpli, mai târziu sergenți. Cei dintre noi din plutonul Mariana Grajales am fost primii ofițeri. Cei care au încheiat războiul cu gradele ofițerilor au rămas în forțele armate.

Înainte de înființarea plutonului Mariana Grajales, femeile revoluționare din Sierra Maestra nu erau organizate pentru luptă și mai ales erau ajutate la gătit, repararea hainelor și îngrijirea bolnavilor, acționând frecvent ca mesageri, în plus ca învățând gherilele să citească și să scrie. Santamaría și Melba Hernandez au fost singurele femei care au participat la atacul asupra cazărmii Moncada, acționând ulterior alături de Natalia Revuelta și Lidia Castro (sora lui Fidel Castro) pentru a forma alianțe cu organizațiile

anti-Batista, mai mult ca adunarea și distribuirea " Istoria mă va absolvi ". Celia Sanchez și Vilma Espin au fost strategii de frunte și combatanții cu înaltă calificare, care au deținut roluri esențiale pe tot parcursul revoluției. Tete Puebla, membru fondator și al doilea comandant al plutonului Mariana Grajales,a spus despre Celia Sanchez: "Când vorbești despre Celia, trebuie să vorbești despre Fidel și invers. Ideile Celiei au atins aproape totul în Sierra.

În cultura populară

- Revoluția cubaneză, inclusiv demisia lui Batista și fuga în exil, joacă un rol major în complotul filmului din 1974 The Godfather Part II.
- Jocul video Guevara din 1987, lansat în Statele Unite sub numele de Guerrilla War, îl prezintă pe Castro și Guevara luptând în junglă împotriva forțelor unui dictator nenumit.
- Disidentul și exilul cubanez Reinaldo Arenas a scris despre persecuția lui Castro față de homosexuali în autobiografia sa din 1992 Antes Que Anochezca, care a devenit baza filmului din 2000 Before Night Falls.
- Filmul lui Steven Soderbergh din 2008, Che, un biopic în două părți despre Che Guevara, descrie ascensiunea mișcării lui Castro și rolul lui Guevara în Revoluția Cubană.
- Jocul de strategie din 2013 Cuba Libre al editorului american de jocuri de război GMT Games pune jucătorii în rolurile părților implicate în Revoluție și le permite să reconstituie conflictul, alături de o poveste aleatorie a evenimentelor istorice cheie.

Colecții de arhivă conexe

În această perioadă au existat multe prezențe străine în Cuba. Esther Brinch a fost traducătoare din Danemarca pentru guvernul danez în Cuba din anii 1960. Opera lui Brinch a acoperit Revoluția cubaneză și criza rachetelor cubaneze. O colecție de materiale de arhivă a lui Brinch este găzduită la Centrul de cercetare a colecțiilor speciale ale Universității George Mason.

Socialismul african

Socialismul african este o credință în partajarea resurselor economice într-un mod tradițional african, la fel de diferit de socialismul clasic. Mulți politicieni africani din anii 1950 și 1960 și-au mărturisit sprijinul pentru socialismul african, în ciuda faptului că definițiile și interpretările acestui termen au variat considerabil. Printre acești politicieni se numără Tanzania, Kwame Nkrumah din Ghana și François Tombalbaye din Ciad, printre alții.

Origini și teme

Pe măsură ce multe țări africane au obținut independența în timpul anilor 1960, unele dintre aceste guverne nou formate au respins ideile capitalismului în favoarea unui model economic mai afrocentric. Liderii acestei perioade au mărturisit că practică "socialismul african".

Julius Nyerere din Tanzania, Modibo Keita din Mali, Léopold Senghor din Senegal, Kwame Nkrumah din Ghana și Sékou Touré din Guineea, au fost principalii arhitecți ai socialismului african conform William H. Friedland și Carl G. Rosberg Jr., editori ai cărții Socialismul african.

Principiile comune ale diferitelor versiuni ale socialismului african au fost: Dezvoltarea socială ghidată de un mare sector public, care încorporează identitatea africană și ce înseamnă să fii african și evitarea dezvoltării claselor sociale în cadrul societății. Senghor a susținut că "fundalul social al Africii în viața comunității tribale nu numai că face socialismul natural pentru Africa, ci exclude validitatea ipotezei luptei de clasă", făcând în consecință socialismul african, în toate variantele sale, diferit de marxism și ipoteza socialistă europeană.

Istorie

Prima publicație influentă a gândirii socialiste adaptate pentru a fi aplicată în Africa a avut loc în 1956 odată cu lansarea Les masses africaines et l'actuelle condition humaine a intelectualului senegalez Abdoulaye Ly.

Variante

Ujamaa

Conceptul, sau ideologia politică a lui Ujamaa, a stat la baza politicilor autarkice de dezvoltare socială și economică din Tanzania după ce Tanganyika și-a câștigat independența față de puterea sa colonială Marea Britanie în 1961 și unirea sa cu Zanzibar pentru a forma Tanzania în 1964. Cuvântul Ujamaa provine din swahili cuvânt pentru familie extinsă sau familie și se distinge prin mai multe caracteristici cheie, și anume că o persoană devine o persoană prin popor sau comunitate. Socialismul african perceput ca fiind încorporat în cultura africană în principal din cauza modelului său comunitar, un aspect al africanului stilul de viață care a fost puternic schimbat în perioada colonizării și, prin urmare, și-a asumat responsabilitatea de a-l restabili. În 1967, președintele Nyerere și-a publicat planul de dezvoltare, care a fost intitulat enunțul Arusha,în care Nyerere a subliniat necesitatea unui model african de dezvoltare. Aceasta a stat la baza viziunii politice a Tanzaniei pentru anii următori. Parțial și-a bazat enunțarea pe Republica Populară Chineză, deoarece a avut contacte strânse cu ei. Inspirată de experiența chineză a colectivizării sub Mao, Tanzania a urmat o strategie de egalitate socială și autarhie. Zonele rurale ale Tanzaniei au fost reorganizate în comunități autonome pe baza adeziunii voluntare, în care distribuția bunurilor și condițiile de viață au fost menite să fie cât mai egale posibil. Toate deciziile trebuiau luate prin consens în sat. Economia a fost reorganizată cu scopul de a evalua producția agricolă, deși modelul economic a funcționat pe ipoteza că țăranii au putut să-și plătească împrumuturile.Politica satului Ujamaa a fost generalizată în 1969, devenind obligatorie în 1974, ceea ce a încălcat principiul tradițional al reglementării autonome asupra

satului. Regimul lui Nyerere a rămas mai puțin autoritar decât cele ale lui Nkrumah sau Sékou Touré, după cum se exemplifică în ciuda faptului că un sistem cu un singur partid exista în Tanzania, alegerile putând fi disputate între doi candidați. Deși aparținând aceluiași partid, această formă de confruntare politică a permis concurența directă a ideilor în cadrul partidului. Până în 1975, 65% din comunitatea rurală fusese regrupată în așa-numitele sate Ujamaa. Țintele economice stabilite de enunțarea Arusha nu au fost îndeplinite, iar condițiile de viață pentru fermierii săraci nu s-au îmbunătățit între timp. Pentru a adăuga îngrijorările,ineficiențele birocratice au împiedicat distribuirea eficientă a resurselor și directivele clare. Ujamaa este considerat în cele din urmă un eșec politic și Nyerere însuși s-a retras de pe scena politică în 1985. Potrivit BBC, "în timp ce și-a unit națiunea și a făcut progrese majore în domeniile sănătății și educației", socialistul african "Ujamaa" "colectivele" s-au dovedit dezastruoase pentru economia Tanzaniei ". Până la sfârșitul mandatului său politic, 96% dintre copii au mers la școala primară, 50% dintre ei fiind fete. Speranța de viață a femeilor a crescut de la 41 la 50,7 ani între 1960 și 1980, iar ratele mortalității materne au scăzut de la 450 la 100.000 de nașteri la sub 200 până în 1973. În cele din urmă, Nyerere 'Enunțul Arusha s-a bazat pe preconcepții false exemplificate de (i) țăranii fiind convinși că agricultura comunală este în interesul lor, (ii) că modelele capitaliste de agricultură nu sunt o potență de care trebuie să se țină cont, (iii) participarea micilor proprietari ar putea să fie ușor garantat, (iv) o birocrație dispusă să lucreze către un stat socialist și (v) că țăranii ar putea fi ajutați să ajungă la încrederea în sine.

Ubuntu

Filosofia arhaică Ubuntu din Africa de Sud recunoaște umanitatea unei persoane prin relațiile lor interpersonale. Cuvântul provine din limbile zulu și xhosa. Ubuntu crede într-o legătură care leagă întreaga omenire și în faptul că o ființă umană are o valoare ridicată. Potrivit arhiepiscopului Desmond Tutu, Un bărbat cu ubuntu este deschis și accesibil celorlalți, confirmând alții, nu se simte debilitat de faptul că ceilalți sunt capabili și mari, deoarece el sau ea are o încredere legitimă care își are originea în a-și da seama că el sau ea

are un loc într-un întreg mai remarcabil și este scăzut atunci când alții sunt mortificați sau reduși, când alții sunt chinuiți sau abuzați.

Harambee

Harambee este un termen care a luat naștere în rândul băștinașilor, în special purtătorii swahili din Africa de Est și cuvântul Harambee înseamnă în mod tradițional "să ne unim". A fost luată ca o ocazie pentru kenienii locali să-și dezvolte comunitățile fără a aștepta guvernul. Acest lucru a contribuit la construirea unui sentiment de comunitate în comunitatea kenyană, dar analiștii afirmă că a adus discrepanțe de clasă datorită faptului că unii indivizi folosesc acest lucru ca o oportunitate de a genera bogăție.

Kwame Nkrumah și Nkrumahism

Nkrumahismul a fost filosofia politică a primului președinte post-independență din Ghana, Kwame Nkrumah. Fiind unul dintre primii lideri politici africani, Nkrumah a devenit o figură majoră în mișcarea pan-africană de stânga. În piesa sa A enunciation to the colonial people, Nkrumah a cerut africanilor să "... Afirme dreptul tuturor popoarelor coloniale de a-și controla propriul destin". și că "Toate coloniile trebuie să fie libere de controlul imperialist străin, indiferent dacă este politic sau economic". Concentrarea sa asupra libertății economice și politice s-ar dovedi a fi o parte fundamentală a filosofiei sale politice globale, combinând mișcarea de independență naționalistă din țara sa natală, Ghana, împreună cu gândirea economică de stânga.

O figură majoră în mișcarea de independență ghaneză, Nkrumah a ajuns la putere la scurt timp după ce Ghana și-a câștigat independența în 1957. Odată ajuns la putere, a început o ordine de succesiune a planurilor de dezvoltare economică și de infrastructură menite să stimuleze economia ghaneză. 16 milioane de dolari au fost desemnați pentru a fi folosiți pentru construirea unui oraș recent din Tema, care să fie folosit ca port maritim deschis pentru Accra și regiunea de est a țării. Guvernul a conceput un plan recent pentru a aborda problemele legate de analfabetism și lipsa accesului la educație, mii de școli recente fiind construite în zonele rurale.

Hotărât să industrializeze țara rapid, Nkrumah și-a propus să modernizeze economia Ghana pentru a concura mai bine cu Occidentul. La rândul său, guvernul său s-a angajat într-o strategie de creștere lentă a numărului de firme controlate de guvern din țară, punând în același timp restricții asupra companiilor private care își desfășoară activitatea în Ghana. Până în 1965, 50% din industria asigurărilor din țară era controlată de stat, 60% din toate depozitele bancare erau depuse la bănci administrate de stat, 17% din mărfurile maritime ale țării erau gestionate de firme de stat, 27% din toată producția industrială a fost produsă fie de firme administrate de stat, fie de firme în care statul controlează o parte considerabilă și 35% din importurile totale ale țării au fost gestionate de guvern.

Mai mult, Nkrumah a făcut presiuni pentru ca Ghana să devină un avocat internațional pentru răspândirea socialismului și a panafricanismului în noile state africane independente. Fiind primul stat colonial african care a primit independența, Ghana a devenit o sursă de inspirație pentru multe dintre mișcările de independență de stânga născute de pe tot continentul. În 1958, Nkrumah a ajutat la înființarea Uniunii statelor africane independente, o uniune politică între Ghana, Mali și Guineea. Oricum uniunea a fost de scurtă durată, organizația politică propusă a marcat prima încercare de unitate regională între republicile africane nou înființate.

Mai mult, Nkrumah a contribuit la împingerea Ghana către marile puteri comuniste, inclusiv URSS și RPC. În 1961, a făcut prima sa vizită oficială la Moscova, primind o diplomă onorifică de la Universitatea din Moscova. Într-un discurs ținut la Accra în fața unei delegații sovietice aflate în vizită în 1963, Nkrumah a spus: "Noi, în Ghana, am ales în mod formal calea socialistă și vom construi o societate socialistă... În consecință, țările noastre, Uniunea Sovietică și Ghana, vom merge împreună împreună. "

Léopold Sédar Senghor și Partidul Socialist din Senegal

Léopold Senghor a fost fondatorul Partidului Socialist din Senegal și primul președinte al țării. O figură importantă nu numai în dezvoltarea politică a țării, dar Senghor a fost, în plus, una dintre figurile de frunte în mișcarea Négritude, care a informat o mare parte

din gândirea sa politică. Senghor va ajunge să întruchipeze o formă recentă de socialism african care a respins multe dintre modurile tradiționale de gândire marxiste care s-au dezvoltat în Africa post-independență.

Născut într-o familie de clasă mijlocie-înaltă, Senghor a reușit să profite de sistemul educațional francez oferit multora dintre elitele coloniale educate din Africa. Oricum, aceste școli nu au făcut prea mult pentru a învăța studenții africani despre cultura lor nativă, în locul favorizării politicilor de asimilare în viața franceză de masă. După cum a spus Senghor, francezii au vrut "pâine pentru toți, cultură pentru toți, libertate pentru toți; dar această libertate, această cultură și această pâine vor fi franceze". Excelent în învățământul primar, Senghor s-a înscris la Universitatea din Paris.

După absolvirea și servirea în armata franceză în timpul celui de-al doilea război mondial, Senghor a început o carieră de poet la Paris, lansând prima sa carte, Chants d'ombre (Cântece de umbră) în 1945 și Anthologie de la nouvelle poésie nègre et malagache de lengue française (Antologia recentei poezii negre și malgașe din 1948. Ambele piese au avut un rol esențial în dezvoltarea grosului mișcării Négretude emergente, pe care Senghor spera că ar reprezenta "suma totală a valorilor civilizației lumii africane".

Lucrarea sa a evidențiat marile inegalități din societatea colonială franceză și a analizat experiența unică a miilor de africani care trăiesc sub reglementarea franceză. În piesa sa "Provocarea culturii în Africa de Vest franceză", Senghor a cerut africanilor să "dezvolte o cultură bazată pe punctele forte ale tradiției locale care era, de altfel, deschisă pentru noua lume europeană".

Senghor nu a fost inițial un susținător al unui Senegal independent, îngrijorându-se că mica țară africană ar avea puține șanse ca națiune independentă. În locul lui, el a pledat pentru o relație interconectată similară cu cea a provinciilor Paris și Franța. În piesa sa, Vues sure l'Afrique noir, ou s'assumiler non être assimilés (Vederi despre Africa Neagră sau pentru a asimila, nu fi asimilat), Senghor a pledat pentru reprezentanți senegelezi aleși în mod obișnuit și un executiv la Paris, fonduri economice franceze pentru

ajută la dezvoltarea senegaleză și la includerea educației culturale și lingvistice africane în sistemul educațional francez.

În 1958, s-au ținut referendumuri în toate coloniile africane franceze despre viitorul posesiunilor coloniale. Dezbaterea a fost între deplină independență și aderarea la comunitatea franceză, o clasificare a asocierii fostelor colonii franceze care ar permite țărilor precum Senegalul să devină independente, dar să mențină totuși relații economice și diplomatice cu guvernul francez. Senghor a susținut partea da a votului, iar Senegal a votat 97% în favoarea asociației.

Când Senegalul a devenit o țară complet independentă în 1960, Senghor a fost ales la președinție. După o lovitură de stat eșuată condusă de primul său ministru în 1962, guvernul Senghor a decis să abolească postul, care a fost aprobat cu 99% în referendum. Votul a întărit substanțial puterea președintelui, care nu mai trebuia să concureze cu primul ministru pentru puterea executivă.

Partidul socialist și-a intensificat controlul asupra politicii senegaleze în 1966, când a fost declarat singurul partid legal al țării, cu Senghor ca lider. Sistemul cu un singur partid va rămâne în vigoare până când Senghor va decide să liberalizeze legile electorale ale țării, permițând un sistem de 3 partide, un partid socialist, unul liberal și unul comunist fiind autorizat să conteste alegeri.

În calitate de președinte, Senghor a reprezentat o versiune moderată a socialismului african care nu se aliniază la interpretările mai radicale văzute în alte state africane nou independente. Spre deosebire de alte foste colonii, Senegalul a rămas strâns aliniat cu guvernul francez. Au păstrat francul francez ca monedă națională și Senghor era cunoscut să consulte guvernul francez înainte de a lua orice decizie majoră de politică externă. El a permis consilierilor și companiilor franceze să rămână în Senegal, inclusiv în posturi guvernamentale și educaționale. Când a fost întrebat cu privire la naționalizarea companiilor franceze, Senghor a răspuns că ar fi "uciderea gâștei care a depus oul de aur". Guvernul său a investit mult atât în educație, cât și în sectorul public, investind 12-15

miliarde de franci și respectiv 6 până la 9 miliarde de franci în ambele sectoare.Mai mult, el a căutat să acorde mai multă putere regiunilor rurale senegaleze subdezvoltate, ceea ce a făcut prin instituirea protecției prețurilor pentru culturile de arahide și permiterea reprezentării rurale în luarea deciziilor privind politica agricolă.

Eurocomunismul

Eurocomunismul, denumit în plus comunismul democratic sau neocomunismul, a fost o tendință revizionistă în anii 1970 și 1980 în cadrul diferitelor partide comuniste din Europa de Vest care au spus că au dezvoltat o ipoteză și o practică a transformării sociale mai relevante pentru Europa Occidentală. În timpul Războiului Rece, au încercat să submineze influența Uniunii Sovietice și a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. A fost predominant în Italia, Spania și Franța.

Terminologie

Originea termenului eurocomunism a fost supusă unei mari dezbateri la mijlocul anilor 1970, fiind atribuită lui Zbigniew Brzezinski și Arrigo Levi, printre altele. Jean-François Revel a scris odată că "una dintre distracțiile preferate ale" politologilor "este căutarea autorului termenului de eurocomunism". În aprilie 1977, Deutschland Archiv a decis că cuvântul a fost folosit pentru prima dată în vara anului 1975 de jurnalistul iugoslav Frane Barbieri, fost editor al revistei NIN din Belgrad. În afara Europei Occidentale, este uneori denumit neocomunism. Această ipoteză subliniază o mai mare independență față de Uniunea Sovietică.

Fundal

Fundamente teoretice și inspirații

Potrivit lui Perry Anderson, principala bază teoretică a eurocomunismului a fost scrierea lui Antonio Gramsci în legătură cu ipoteza marxistă care punea sub semnul întrebării sectarismul stângii și încuraja partidele comuniste să dezvolte alianțe sociale pentru a câștiga sprijin hegemonic pentru reformele sociale. În plus,

inspirațiile timpurii pot fi găsite în austro-marxism și în căutarea unui al treilea mod democratic spre socialism.

Partidele eurocomuniste și-au exprimat fidelitatea față de instituțiile democratice mai mult decât înainte și au încercat să-și lărgească solicitarea prin îmbrățișarea lucrătorilor din clasa mijlocie din sectorul public, mișcări sociale recente exemplificate de feminism și eliberarea homosexualilor și punând mai mult sub semnul întrebării Uniunea Sovietică. Oricum, eurocomunismul nu a mers până la mișcarea de stânga recentă, centrată în Anglosferă, care împrumutase inițial de la Noua gauche franceză, dar în cursul evenimentelor a trecut dincolo de teoreticienii lor academici, abandonând în principal materialismul istoric marxist, lupta de clasă și tradiționalul său instituții exemplificate de partidele comuniste.

Moștenirea primăverii de la Praga

Primăvara de la Praga și în special zdrobirea sa de către Uniunea Sovietică în 1968 au devenit un moment de cotitură pentru lumea comunistă. Liderul României, Nicolae Ceaușescu, a criticat cu fermitate invazia sovietică într-un discurs, declarându-și în mod explicit sprijinul pentru conducerea cehoslovacă sub conducerea lui Alexander Dubček. În timp ce Partidul Comunist Portughez, Partidul Comunist din Africa de Sud și Partidul Comunist, SUA au susținut poziția sovietică, Partidul Comunist Italian (PCI) și Partidul Comunist din Spania (PCE) au denunțat ferm ocupația. Conducerea Partidului Comunist din Finlanda (SKP) și a Partidului Comunist din Franța (PCF) care au pledat pentru conciliere și-au exprimat dezaprobarea față de intervenția sovietică, PCF criticând astfel o operațiune sovietică pentru prima dată în istoria sa.Partidul Comunist al Greciei (KKE) a suferit o divizare majoră în urma disputelor interne legate de primăvara de la Praga, fracțiunea pro-Dubček rupând legăturile cu conducerea sovietică și a fondat interiorul KKE.

Evoluții timpurii

Evoluții în partidele comuniste din Europa de Vest

Unele partide comuniste cu un puternic sprijin popular, în special PCI și PCE, au adoptat eurocomunismul cu cea mai mare entuziasm. SKP a fost dominat de eurocomunisti. În anii 1980, fracțiunea tradițională pro-sovietică s-a desprins, numind principalul partid revizionist. În plus, cel puțin un partid de masă exemplificat de PCF, deoarece multe partide mai mici s-au opus puternic eurocomunismului și au rămas aliniate la pozițiile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice până la sfârșitul Uniunii Sovietice, în ciuda faptului că PCF a făcut o scurtă schimbare spre eurocomunism la mijlocul până la sfârșitul anilor '70.

PCE și referentul său catalan, Partidul Socialist Unit al Cataloniei, fuseseră deja angajați în politica liberală posibilistă a Frontului Popular în timpul războiului civil spaniol. Liderul PCE, Santiago Carrillo, a scris cartea definitorie a Eurocomunismului Eurocomunismo y estado (Eurocomunismul și statul) și a participat la dezvoltarea structurii democratice liberale, pe măsură ce Spania a ieșit din dictatura lui Francisco Franco. În plus, Partidul Comunist al Austriei, Partidul Comunist din Belgia, Partidul Comunist al Marii Britanii și Partidul Comunist al Olandei au devenit eurocomunisti.

PCI dezvoltase în special o linie independentă de Moscova cu mulți ani înainte, care fusese deja expusă în 1968, când partidul a refuzat să sprijine invazia sovietică din Praga. În 1975, PCI și PCE făcuseră o enunțare despre "marșul spre socialism" care trebuie făcut în "pace și libertate". În 1976, liderul PCI, Enrico Berlinguer, vorbise despre un "sistem pluralist" (sistema pluralistico tradus de interpret ca "sistem multiform) la Moscova și în fața a 5.000 de delegați comuniști a descris intențiile PCI de a construi "un socialism pe care îl credem necesar și posibil doar în Italia ". Compromisul istoric (compromesso storico) cu democrația creștină, oprit prin răpirea și asasinarea lui Aldo Moro în 1978,a fost un efect al acestei politici recente.

SKP și-a schimbat conducerea în 1965, iar postul de conducere s-a schimbat de la stalinistul Aimo Aaltonen, care avea chiar o poză cu Lavrentiy Beria în biroul său, la un sindicalist revizionist, destul de popular, Aarne Saarinen. Același lucru s-a întâmplat și mai drastic atunci când Liga Democrată Populară a Finlandei și-a schimbat, de

altfel, conducerea, iar reformista Ele Alenius a condus-o. În 1968, acestea au fost singurele partide care s-au opus direct acțiunilor militarilor sovietici de la Praga în 1968, prin urmare cele două organizații s-au împărțit de facto în două partide diferite, cu un reformist și unul sovietic de linie dură. Ceea ce era deosebit era că aripa tinerilor era aproape complet taistolaistă.Progresul a fost greu de realizat, deoarece partidul a recunoscut că mișcarea taistolaistă puternic pro-sovietică numită după liderul lor Taisto Sinisalo avea drepturi egale de putere în partid, în ciuda faptului că era o minoritate și marea majoritate a partidului era eurocomunistă. În 1984, cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.cu o puternică majoritate eurocomunistă, organizațiile de linie tare au fost expulzate masiv din partidul deja slăbit. Hard-linii pro-sovietici și-au format propria organizație de acoperire numită Mișcarea Democrată. În 1990, recenta Alianță de Stânga a integrat partidele, dar Alenius a ales să nu fie membru al acesteia din cauza faptului că, de altfel, i-au luat pe taistolaiști.

Comuniștii din Europa de Vest au ajuns la eurocomunism printr-o varietate de căi. Pentru unii, a fost experiența lor directă a operațiunii feministe și similare, în timp ce pentru alții a fost o reacție la evenimentele politice ale Uniunii Sovietice la apogeul a ceea ce Mihail Gorbaciov a numit ulterior Era Stagnării. Această operațiune a fost accelerată după evenimentele din 1968, în special zdrobirea izvorului de la Praga. În plus, politica distenței a jucat un rol. Cu războiul mai puțin probabil, comuniștii occidentali erau sub mai puține presiuni pentru a urma ortodoxia sovietică și mai mult doreau să se angajeze cu o creștere a militanței proletare occidentale

exemplificată de toamna fierbinte a Italiei și de mișcarea britanică a administratorului de magazine.

Mai mult, dezvoltarea

Eurocomunismul a fost în multe privințe doar un teren de pregătire pentru schimbări în constituția politică a stângii europene. Unii, la fel ca italienii, au devenit social-democrați, în timp ce alții, ca și olandezii, s-au mutat în politica ecologică, iar partidul francez în anii 1980 a revenit la o poziție mai pro-sovietică. Eurocomunismul a devenit o potență în toată Europa în 1977, când Enrico Berlinguer al PCI, Santiago Carrillo al PCE și Georges Marchais al PCF s-au întâlnit la Madrid și au prezentat liniile fundamentale ale "modului recent".

Ideile eurocomuniste au câștigat acceptarea cel puțin parțială în afara Europei de Vest. Partidele proeminente influențate de acesta în afara Europei au fost Partidul Comunist din Australia, Partidul Comunist Japonez, Partidul Comunist Mexic și Mișcarea Venezuelană pentru Socialism. De asemenea, liderul sovietic Mihail Gorbaciov s-a referit la eurocomunism ca la o influență cheie asupra ideilor de glasnost și perestroică în memoriile sale.

Dizolvarea sovietică

Despărțirea Uniunii Sovietice și sfârșitul Războiului Rece au pus în mod normal toate partidele de stânga din Europa în defensivă și au făcut reformele neoliberale la ordinea zilei. Multe partide eurocomuniste s-au despărțit, fracțiunile de dreapta (exemplificate de democrații de stânga sau Inițiativa pentru Verzii Cataloniei) adoptând social-democrația mai din toată inima, în timp ce stânga s-a străduit să păstreze unele poziții comuniste identificabile (Partidul de Refundare Comunistă sau PCE și Partidul Socialist Vie din Catalunia).

Critică

Au fost formulate mai multe critici împotriva eurocomunismului. În primul rând, criticii susțin că eurocomuniștii au arătat o lipsă de curaj

în separarea suficientă și definitivă de Uniunea Sovietică (arătat de, Partidul Comunist Italian a făcut acest pas abia în 1981 după represiunea Solidarność din Polonia). Această timiditate a fost explicată ca frica de a pierde membri vechi și susținători, dintre care mulți admirau Uniunea Sovietică sau cu dorința pragmatică de a păstra sprijinul unei țări puternice și puternice.

Alți critici subliniază dificultățile pe care le-au avut partidele eurocomuniste în dezvoltarea unei strategii clare și recunoscute. Ei observă că eurocomuniștii au susținut întotdeauna că sunt diferiți - nu numai de comunismul sovietic, ci și de social-democrație -, în timp ce în practică au fost întotdeauna foarte asemănători cu cel puțin una dintre aceste două tendințe. Ca o reclamație, criticii susțin că eurocomunismul nu are o identitate bine definită și nu poate fi privit ca o mișcare separată în sine.

Dintr-un punct de vedere troțkist în De la stalinism la eurocomunism: Fructele amare ale "socialismului într-o singură țară", Ernest Mandel consideră eurocomunismul ca o dezvoltare ulterioară a deciziei luate de Uniunea Sovietică în 1924 de a renunța la obiectivul revoluției mondiale și de a se concentra. Despre dezvoltarea socială și economică a Uniunii Sovietice, doctrina socialismului într-o singură țară. Conform acestei viziuni, eurocomunistii partidelor comuniste italiene și franceze sunt considerați mișcări naționaliste, care împreună cu Uniunea Sovietică au renunțat la internaționalism.

Din punct de vedere anti-revizionist, Enver Hoxha a susținut în eurocomunismul că este anticomunism că eurocomunismul este rezultatul politicii de coexistență pașnică a lui Nikita Hrușciov. Hrușciov a fost acuzat că este un revizionist care a încurajat concilierea cu burghezia în loc să solicite în mod adecvat răsturnarea ei de către dictatura proletariatului. Mai mult, el a afirmat că refuzul Uniunii Sovietice de a respinge ipoteza policentrismului lui Palmiro Togliatti i-a încurajat pe diferitele partide comuniste pro-sovietice să-și modereze opiniile pentru a se alătura cabinetelor, ceea ce la rândul său le-a forțat să renunțe la marxism-leninism ca ideologie principală.

Revoluții din 1989

Revoluțiile din 1989 au făcut parte dintr-un val revoluționar de la sfârșitul anilor '80 și începutul anilor '90, care a dus la sfârșitul reglementării comuniste în Europa Centrală și de Est și nu numai. De altfel, perioada este adesea numită Căderea Comunismului și uneori numită Căderea Națiunilor sau Toamna Națiunilor, o piesă pe termenul Primăvara Națiunilor care este uneori folosită pentru a descrie Revoluțiile din 1848.

Evenimentele revoluției din plin au început în Polonia în 1989 și au continuat în Ungaria, Germania de Est, Bulgaria, Cehoslovacia și România. Un aspect comun majorității acestor evoluții a fost utilizarea pe scară largă a campaniilor de rezistență civilă, demonstrând opoziția populară față de continuarea reglementării cu un singur partid și contribuind la presiunea pentru schimbare. România a fost singura țară din Blocul de Est ai cărei cetățeni și-au răsturnat violent regimul comunist. Protestele din Piața Tiananmen (aprilie-iunie 1989) nu au reușit să stimuleze schimbări politice majore în China, dar imaginile influente ale sfidării curajoase din timpul acelui protest au ajutat la precipitarea evenimentelor din alte părți ale globului. La 4 iunie 1989, sindicatul Solidaritate a obținut o victorie copleșitoare la alegerile parțial libere din Polonia,ducând la căderea pașnică a comunismului în acea țară în vara anului 1989. Mai mult, în iunie 1989, Ungaria a început să-și demonteze secțiunea din Cortina de Fier fizică.

Deschiderea unei porți de frontieră între Austria și Ungaria la Picnicul paneuropean la 19 august 1989 a declanșat apoi o reacție în lanț pașnică, la capătul căreia nu mai exista Germania de Est și se dezintegrase. Datorită funcționării inconsecvente a conducătorilor est-europeni la Picnicul paneuropean, paranteză a fost ruptă. Acum, cetățenii din Blocul de Est informați de mass-media știau că Cortina de Fier nu mai era strânsă și că puterea autorităților era din ce în ce

mai distrusă. Acest lucru a dus la demonstrații în masă în orașe exemplificate de Leipzig și ulterior la căderea Zidului Berlinului în noiembrie 1989, care a servit drept poartă simbolică spre reunificarea Germaniei în 1990.

Uniunea Sovietică s-a dizolvat în decembrie 1991, rezultând unsprezece țări recente (Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia, Kazahstan, Kârgâzstan, Moldova, Tadjikistan, Turkmenistan, Ucraina și Uzbekistan), care și-au declarat independența față de Uniunea Sovietică în cursul anul, în timp ce statele baltice (Estonia, Letonia și Lituania) și-au recăpătat independența până în septembrie 1991. Restul Uniunii Sovietice, care constituia cea mai mare parte a zonei, a continuat cu înființarea Federației Ruse în decembrie 1991. Albania și Iugoslavia a renunțat la comunism între 1990 și 1992. Până în 1992, Iugoslavia s-a împărțit în cinci state succesoare, și anume Bosnia și Herțegovina, Croația, Republica Macedonia, Slovenia și Republica Federală Iugoslavia,care ulterior a fost redenumită Serbia și Muntenegru în 2003 și în cele din urmă s-a împărțit în 2006 în două state, Serbia și Muntenegru. În plus, Serbia a fost apoi împărțită odată cu despărțirea statului parțial recunoscut al Kosovo în 2008. Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în mulți socialiști. țări. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în multe țări socialiste. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).Cehoslovacia s-a dizolvat la trei ani de la sfârșitul reglementării comuniste, împărțindu-se pașnic în Republica Cehă și Slovacia în 1992. Impactul acestor evenimente a fost resimțit în multe țări socialiste. Comunismul a fost renunțat în țări exemplificate de Cambodgia (1991), Etiopia (1990), Mongolia (care în 1990 a reales în mod

democratic un guvern comunist care a condus țara până în 1996) și Yemenul de Sud (1990).

Reformele politice au fost variate, dar în doar patru țări partidele comuniste au reușit să păstreze monopolul puterii, și anume China, Cuba, Laos și Vietnam (Coreea de Nord a trecut printr-o schimbare constituțională în 2009 care a făcut-o nominal să nu mai fie comunistă, dar totuși organizat de facto pe linii staliniste). Multe organizații comuniste și socialiste din Occident și-au întors principiile directoare către social-democrație și socialism democratic. Partidele comuniste din Italia și San Marino au suferit, iar reforma clasei politice italiene a avut loc la începutul anilor 1990. Pe de altă parte, și ceva mai târziu, în America de Sud, un val roz a început în Venezuela în 1999 și a modelat politica în alte părți ale continentului până la începutul anilor 2000. Peisajul politic european s-a schimbat drastic,cu mai multe țări din fostul bloc al Estului care aderă la NATO și Uniunea Europeană, rezultând o integrare economică și socială mai puternică cu Europa de Vest și Statele Unite.

Fundal

Dezvoltarea Blocului de Est

Socialismul câștigase avânt în rândul cetățenilor clasei muncitoare din lume încă din secolul al XIX-lea. Acestea au culminat la începutul secolului al XX-lea, când mai multe state și colonii și-au format propriile partide comuniste. Multe dintre țările implicate aveau structuri ierarhice cu guverne monarhice și structuri sociale aristocratice cu o nobilime stabilită. Socialismul nu era de dorit în cercurile claselor dominante (care începuseră să includă lideri de afaceri industriali) în statele de la sfârșitul secolului al XIX-lea / începutul secolului al XX-lea; ca atare, comunismul a fost reprimat. Campionii săi au suferit persecuții, în timp ce oamenii erau descurajați să o adopte. Aceasta a fost practica chiar și în statele care s-au identificat ca exercitând un sistem multipartit.

Revoluția rusă din 1917 a cunoscut primul stat comunist din Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (URSS), când bolșevicii au răsturnat guvernul provizoriu.

În perioada dintre războaiele mondiale, comunismul a crescut în multe părți ale lumii, predominant în orașe. Acest lucru a dus la o ordine de succesiune de epurări în multe țări pentru a înăbuși mișcarea. Rezistența violentă la această represiune a dus la o creștere a sprijinului pentru comunism în Europa Centrală și de Est.

În primele etape ale celui de-al doilea război mondial, atât Germania nazistă, cât și URSS au invadat și au ocupat țările din Europa de Est după Pactul Molotov – Ribbentrop. Germania s-a întors împotriva și a invadat URSS: Bătăliile acestui front de est au fost cele mai mari din istorie. URSS s-a alăturat aliaților și, în cadrul conferințelor de la Teheran și Yalta, aliații au convenit că Europa Centrală și de Est se va afla în "sfera sovietică de influență politică". URSS s-a luptat cu nemții și, în cele din urmă, a început să-i alunge, ajungând la Berlin înainte de sfârșitul războiului. Ideologia nazistă era violent anticomunistă, iar naziștii au reprimat cu brutalitate mișcările comuniste din țările pe care le ocupa. Comuniștii au jucat un rol important în rezistența față de naziști în aceste țări. În timp ce sovieticii i-au forțat pe germani să se întoarcă,și-au asumat controlul temporar al acestor zone devastate.

După cel de-al doilea război mondial, sovieticii s-au asigurat că comuniștii loiali Moscovei au preluat puterea în țările pe care le-a ocupat. Sovieticii au reținut trupe pe toate aceste teritorii. Războiul rece a văzut aceste state, legate între ele prin Pactul de la Varșovia, având tensiuni continue cu vestul capitalist, legate între ele de NATO. Revoluția chineză a stabilit comunismul în China în 1949.

În timpul Revoluției maghiare din 1956, o revoltă antiautoritară spontană la nivel național, Uniunea Sovietică a invadat Ungaria pentru a-și impune controlul. La fel, în 1968, URSS a reprimat primăvara de la Praga prin organizarea invaziei pactului de la Varșovia în Cehoslovacia.

Apariția solidarității în Polonia

Turbulența muncii din Polonia în 1980 a dus la formarea sindicatului independent Solidaritate, condus de Lech Wałęsa, care a devenit în timp o potență politică. La 13 decembrie 1981, prim-

ministrul polonez Wojciech Jaruzelski a început o represiune împotriva Solidarității prin declararea reglementării marțiale în Polonia, suspendarea uniunii și închiderea temporară a tuturor liderilor săi.

Mihail Gorbaciov

În ciuda faptului că mai multe țări din Blocul de Est au încercat unele reforme economice și politice avortate, limitate încă din anii 1950 (de ex. Revoluția maghiară din 1956 și Primăvara de la Praga din 1968), ascensiunea liderului sovietic, Mihail Gorbaciov, în 1985, a semnalat tendința spre o mai mare liberalizare. La mijlocul anilor 1980, o generație mai tânără de aparatici sovietici, condusă de Gorbaciov, a început să pledeze pentru reforma fundamentală pentru a inversa anii de stagnare a lui Brejnev. După decenii de creștere, Uniunea Sovietică se confrunta acum cu o perioadă de declin economic sever și avea nevoie de tehnologie și credite occidentale pentru a compensa întârzierea sa tot mai mare. În plus, costurile menținerii armatei sale, KGB-ului și subvențiilor acordate statelor străine-client au tensionat economia sovietică moribundă.

Primele semne ale reformei majore au venit în 1986, când Gorbaciov a lansat o politică de glasnost (deschidere) în Uniunea Sovietică și a subliniat necesitatea perestroicii (restructurare economică). Până în primăvara anului 1989, Uniunea Sovietică nu numai că a trăit o dezbatere plină de viață în mass-media, dar și-a organizat primele alegeri cu mai mulți candidați în nou-înființatul Congres al Deputaților Poporului. În timp ce glasnostul susținea aparent deschiderea și critica politică, acestea erau permise numai într-un spectru restrâns dictat de stat. Publicul larg a fost încă supus represiunii politice și politice secrete.

Gorbaciov și-a îndemnat omologii din Europa Centrală și de Sud-Est să imite perestroika și glasnostul din propriile țări. Oricum, în timp ce reformiștii din Ungaria și Polonia erau încurajați de puterea liberalizării care se răspândea din est, alte țări din Blocul de Est au rămas în mod deschis sceptici și au demonstrat aversiune față de reformă. Crezând că inițiativele de reformă ale lui Gorbaciov ar fi guvernanți comuniști de durată scurtă, precum Germania de Est,

Bulgaria Todor Zhivkov, Cehoslovacia Gustáv Husák și românul Nicolae Ceaușescu au ignorat cu obstinație cererile de schimbare. "Când vecinul tău realizează imagini de fundal recente, nu înseamnă că și tu trebuie să faci asta", a declarat un membru al politburo-ului din Germania de Est.

Republicile sovietice

La sfârșitul anilor 1980, oamenii din Caucaz și statele baltice cereau mai multă autonomie față de Moscova, iar Kremlinul își pierdea o parte din controlul asupra anumitor regiuni și elemente din Uniunea Sovietică. În noiembrie 1988, Republica Socialistă Sovietică Estoniană a emis o enunțare a suveranității, care va duce în cele din urmă la alte state care fac declarații de autonomie similare.

Dezastrul de la Cernobîl din aprilie 1986 a avut efecte politice și sociale majore care au catalizat sau cel puțin parțial au provocat revoluțiile din 1989. Un rezultat politic al dezastrului a fost importanța mult crescută a recentei politici sovietice de glasnost. Este dificil să se stabilească costul economic total al dezastrului. Potrivit lui Gorbaciov, Uniunea Sovietică a cheltuit 18 miliarde de ruble (echivalentul a 18 miliarde de dolari SUA la acel moment) pentru izolare și decontaminare, practic falimentându-se.

Impactul solidarității crește

La mijlocul anilor 1980, Solidaritatea a persistat doar ca o organizație clandestină, susținută de Biserica Catolică. Oricum, la sfârșitul anilor 1980, Solidaritatea a devenit suficient de puternică pentru a frustra încercările lui Jaruzelski de reformă, iar grevele la nivel național din 1988 au forțat guvernul să deschidă dialogul cu Solidaritatea. La 9 martie 1989, ambele părți au convenit asupra unui legislativ bicameral numit Adunarea Națională. Sejmul deja existent va deveni camera inferioară. Senatul va fi ales de către popor. În mod tradițional o funcție ceremonială, președinției i s-au conferit mai multe puteri (Acordul polonez privind masa rotundă).

La 7 iulie 1989, președintele Mihail Gorbaciov a renunțat implicit la utilizarea puterii împotriva altor națiuni din blocul sovietic. Vorbind membrilor Consiliului Europei cu 23 de națiuni, domnul Gorbaciov nu

a făcut nicio referire directă la așa-numita Doctrină Brejnev, în temeiul căreia Moscova își afirmase dreptul de a utiliza potența pentru a împiedica un membru al Pactului de la Varșovia să părăsească teritoriul comunist. El a declarat: "Orice ingerință în treburile interne și orice încercări de restricționare a suveranității statelor - prieteni, aliați sau orice altele - sunt inadmisibile". Politica a fost denumită Doctrina Sinatra, într-o referință glumitoare la melodia lui Frank Sinatra "My Way". Polonia a devenit prima țară a Pactului de la Varșovia care s-a eliberat de dominația sovietică.

Căderi ale regimurilor de dreapta

În februarie 1986, într-una dintre primele revoluții pașnice, de mișcare de masă împotriva unei dictaturi, Revoluția Puterii Populare din Filipine l-a răsturnat pașnic pe dictatorul Ferdinand Marcos și l-a inaugurat pe Cory Aquino în funcția de președinte.

Rezultatul domino al revoluțiilor din 1989 a afectat și alte regimuri. Regimul sud-african de apartheid și dictatura militară a lui Pinochet în Chile au fost treptat demontate în anii 1990, pe măsură ce Occidentul și-a retras finanțarea și sprijinul diplomatic. Argentina, Ghana, Indonezia, Nicaragua, Coreea de Sud, Surinam, Republica China (Taiwan) și Yemenul de Nord și de Sud, printre multe altele, au ales guverne democratice.

Numărul exact al numărului de democrații variază în funcție de criteriile utilizate pentru evaluare, dar, prin unele măsuri de la sfârșitul anilor 1990, existau peste 100 de democrații în lume, o creștere semnificativă în doar câteva decenii.

Mișcări politice naționale

Polonia

Un val de greve a lovit Polonia în aprilie și mai 1988. Un al doilea val a început la 15 august, când a izbucnit o grevă la mina de cărbune Manifest din iulie din Jastrzębie-Zdrój, muncitorii cerând legalizarea sindicatului Solidarității. În următoarele câteva zile, alte șaisprezece mine au intrat în grevă, urmate de mai multe șantiere

navale, inclusiv pe 22 august Șantierul naval din Gdansk, renumit ca epicentrul tulburărilor industriale din 1980 care au dat naștere Solidarității. La 31 august 1988, Lech Wałęsa, liderul Solidarității, a fost invitat la Varșovia de către autoritățile comuniste, care au acceptat în cele din urmă discuțiile.

La 18 ianuarie 1989, într-o sesiune furtunoasă a celei de-a zecea sesiuni plenare a Partidului Muncitorilor Unite, aflat la guvernare, generalul Wojciech Jaruzelski, primul secretar, a reușit să susțină partidul pentru negocieri formale cu Solidaritatea care să conducă la legalizarea sa viitoare, în ciuda faptului că aceasta a fost realizat doar prin amenințarea cu demisia întregii conduceri a partidului dacă ar fi frustrat. La 6 februarie 1989, au început discuțiile oficiale privind masa rotundă în Sala Coloanelor din Varșovia. La 4 aprilie 1989, a fost semnat Acordul istoric privind masa rotundă, care legaliza Solidaritatea și instituie alegeri parlamentare parțial libere care vor avea loc la 4 iunie 1989 (de altfel, în ziua următoare represiunii de la miezul nopții împotriva protestatarilor chinezi din Piața Tiananmen). A urmat un cutremur politic, când victoria Solidarității a depășit toate previziunile.Candidații la solidaritate au obținut toate locurile pentru care li s-a permis să concureze în Sejm, în timp ce în Senat au obținut 99 din cele 100 de locuri disponibile (cu un loc rămas ocupat de un candidat independent). În același timp, mulți candidați comuniști proeminenți nu au reușit să obțină nici măcar numărul minim de voturi necesar pentru a ocupa locurile care le erau rezervate.

La 15 august 1989, cei doi parteneri de lungă durată ai coaliției comuniștilor, Partidul Popular Unit (ZSL) și Partidul Democrat (SD), și-au rupt alianța cu PZPR și și-au anunțat sprijinul pentru Solidaritate. Ultimul prim-ministru comunist al Poloniei, generalul Czesław Kiszczak, a declarat că va renunța să permită unui necomunist să formeze o administrație. Deoarece Solidaritatea a fost singura altă dispoziție politică care ar putea forma un guvern, s-a asigurat practic că un membru al Solidarității va deveni prim-ministru. La 19 august 1989, într-un moment uimitor de ape, Tadeusz Mazowiecki, editor anticomunist, susținător al Solidarității și devotat catolic, a fost numit prim-ministru al Poloniei, iar Uniunea

Sovietică nu a exprimat niciun protest. Cinci zile mai târziu, la 24 august 1989, Polonias Parlamentul a încheiat mai mult de 40 de ani de reglementare cu un singur partid, făcând din Mazowiecki primul ministru necomunist din țară de la începutul anilor postbelici. Într-un Parlament tensionat, Mazowiecki a primit 378 de voturi, cu 4 împotrivă și 41 de abțineri. La 13 septembrie 1989, un recent guvern necomunist a fost aprobat de parlament, primul de acest fel din. La 17 noiembrie 1989, statuia lui Felix Dzerzhinsky, fondatorul polonez al Cheka și simbol al opresiunii comuniste, a fost dărâmată în Piața Băncii, Varșovia. La 29 decembrie 1989, Sejm a modificat structura pentru a schimba denumirea oficială a țării din Republica Populară Polonia în Republica Polonia. Partidul comunist muncitorilor uni polonezi s-a dizolvat la 29 ianuarie 1990 și s-a transformat în social-democrație a Republicii Polonia.

În 1990, Jaruzelski a demisionat din funcția de președinte al Poloniei și a fost succedat de Wałęsa, care a câștigat alegerile prezidențiale din 1990 organizate în două runde în 25 noiembrie și 9 decembrie. Desemnarea lui Wałęsa ca președinte la 21 decembrie 1990 este considerată de mulți drept sfârșitul formal al Republicii Populare Comuniste Polonia și începutul noii Republici Polonia. Pactul de la Varșovia a fost dizolvat la 1 iulie 1991. La 27 octombrie 1991 au avut loc primele alegeri parlamentare poloneze complet gratuite din 1945. Aceasta a finalizat tranziția Poloniei de la reglementarea Partidului Comunist la un sistem politic democratic liberal în stil occidental. Ultimele trupe ruse au părăsit Polonia la 18 septembrie 1993.

Ungaria

După urmarea Poloniei, Ungaria a urmat să treacă la un guvern necomunist. În ciuda faptului că Ungaria a realizat unele reforme economice durabile și o liberalizare politică limitată în timpul anilor 1980, reformele majore au avut loc numai după înlocuirea lui János Kádár în funcția de secretar general al Partidului Comunist la 23 mai 1988 cu Károly Grósz. La 24 noiembrie 1988, Miklós Németh a fost numit prim-ministru. La 12 ianuarie 1989, Parlamentul a adoptat un "pachet pentru democrație", care include pluralismul sindical;

libertatea de asociere, de întrunire și de presă; un regulament electoral recent; și o revizuire radicală a structurii, printre alte dispoziții. La 29 ianuarie 1989, în contradicție cu viziunea oficială a istoriei de mai bine de 30 de ani, un membru al Biroului Politic de guvernământ, Imre Pozsgay, a declarat că UngariaRebeliunea din 1956 a fost o răscoală populară în locul unei încercări de contrarevoluție instigată de străini.

Manifestările în masă din 15 martie, Ziua Națională, au convins regimul să înceapă negocierile cu forțele politice necomuniste emergente. Discuțiile privind masa rotundă au început pe 22 aprilie și au continuat până la semnarea acordului privind masa rotundă pe 18 septembrie. Discuțiile au implicat comuniștii (MSzMP) și forțele politice independente nou apărute Fidesz, Alianța Democraților Liberi (SzDSz), Forumul Democrat Maghiar (MDF), Partidul Independent al Micilor Fermieri, Partidul Popular Maghiar, Endre Bajcsy-Zsilinszky Societatea și sindicatul democratic al lucrătorilor științifici. Într-o etapă ulterioară, au fost invitați Confederația Democrată a Sindicatelor Libere și Partidul Popular Creștin Democrat (KDNP). La aceste discuții au apărut unii dintre viitorii lideri politici ai Ungariei, inclusiv László Sólyom, József Antall,György Szabad, Péter Tölgyessy și Viktor Orbán.

La 2 mai 1989, primele fisuri vizibile din Cortina de Fier au apărut atunci când Ungaria a început să-și demonteze gardul de frontieră lung cu 240 de kilometri (150 mi) cu Austria. Aceasta a destabilizat din ce în ce mai mult Germania de Est și Cehoslovacia în timpul verii și toamnei, pe măsură ce mii de cetățeni au trecut ilegal în Occident prin granița maghiară-austriacă. La 1 iunie 1989, Partidul Comunist a recunoscut că fostul prim-ministru Imre Nagy, spânzurat pentru trădare pentru rolul său în răscoala maghiară din 1956, a fost executat ilegal după o urmărire penală. La 16 iunie 1989, Nagy a primit o înmormântare solemnă pe cea mai mare piață din Budapesta, în fața mulțimilor de cel puțin 100.000, urmată de înmormântarea unui erou.

Deschiderea inițial discretă a unei porți de frontieră a Cortinei de fier între Austria și Ungaria în august 1989 a declanșat apoi o reacție în lanț, la sfârșitul căreia RDG nu mai exista și se dezintegrase. A

fost cea mai mare mișcare de evadare din Germania de Est de când a fost construit Zidul Berlinului în 1961. Ideea deschiderii frontierei a venit de la Otto von Habsburg și a fost adusă de acesta la Miklós Németh, care a promovat ideea. Organizația locală din Sopron a preluat Forumul Democratic Ungar, celelalte contacte au fost făcute prin Habsburg și Imre Pozsgay. Publicitate extinsă pentru picnicul planificat a fost făcută de afișe și pliante în rândul turiștilor din RDG din Ungaria. Filiala austriacă a Uniunii Paneuropene, care era condusă atunci de Karl von Habsburg,a distribuit mii de broșuri care îi invitau la un picnic lângă graniță la Sopron. După picnicul paneuropean, a dictat Daily Mirror din 19 august 1989: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii din estul Germaniei au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ". Dar odată cu exodul în masă la Picnicul paneuropean, comportamentul ezitant ulterior al Partidului Unității Socialiste din Germania de Est și neintervenția Uniunii Sovietice au spart barajele. Acum, zeci de mii de germani orientali informați de mass-media și-au îndreptat drumul spre Ungaria, care nu mai era pregătită să-și păstreze frontierele complet închise sau să-și oblige trupele de frontieră să folosească potența armelor. În special,conducerea RDG din Berlinul de Est nu mai îndrăznea să blocheze complet granițele propriei țări.

Acordul privind masa rotundă din 18 septembrie a cuprins șase proiecte de legi care acopereau o revizuire a structurii, înființarea unei Curți Constituționale, funcționarea și gestionarea partidelor politice, alegeri multipartite pentru deputații Adunării Naționale, codul penal și regulamentul privind procedurile penale(ultimele două modificări au reprezentat o separare suplimentară a partidului de dispozitivul de stat). Sistemul electoral a fost un compromis: Propunerile a jumătate din deputați vor fi aleși proporțional și jumătate de sistemul majoritar. În plus, s-a convenit asupra unei președinții slabe, dar nu s-a obținut un consens cu privire la cine ar trebui să aleagă președintele (parlamentul sau poporul) și când ar trebui să aibă loc aceste alegeri (înainte sau după alegerile parlamentare). La 7 octombrie 1989,la ultimul său congres, Partidul Comunist s-a restabilit ca Partidul Socialist Maghiar. Într-o sesiune

istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.Într-o sesiune istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.Într-o sesiune istorică în perioada 16-20 octombrie, parlamentul a adoptat legislația care prevedea alegeri parlamentare multipartite și alegeri prezidențiale directe, care au avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungaria, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care a asigurat separarea puterilor între ramurile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.care a avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungară, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care asigura separarea puterilor între puterile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956,

regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.care a avut loc la 24 martie 1990. Legislația a transformat Ungaria dintr-o Republică Populară în Republica Ungară, a garantat drepturile omului și civile și a creat o constituție instituțională care asigura separarea puterilor între puterile judiciare, legislative și executive ale guvernului. La 23 octombrie 1989, la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.la cea de-a 33-a aniversare a Revoluției din 1956, regimul comunist din Ungaria a fost abolit oficial. Ocupația militară sovietică a Ungariei, care a persistat încă din cel de-al doilea război mondial, sa încheiat la 19 iunie 1991.

Germania de Est

La 2 mai 1989, Ungaria a început să-și demonteze granița cu sârmă ghimpată cu Austria. Granița era încă puternic păzită, dar era un semn politic.

Picnicul paneuropean din august 1989 a început în cele din urmă o mișcare care nu a putut fi oprită de conducători. A fost cea mai mare mișcare de evadare din Germania de Est de când zidul Berlinului a fost construit în 1961. Patronii picnicului, Otto von Habsburg și ministrul de stat maghiar Imre Pozsgay a văzut evenimentul planificat ca o oportunitate de a testa reacția lui Mihail Gorbaciov și a țărilor la o deschidere mare a frontierei, inclusiv zborul. După picnicul paneuropean, a dictat Daily Mirror din 19 august 1989: "Habsburgul a distribuit pliante în Polonia, pe care turiștii din estul Germaniei au fost invitați la un picnic. Când au venit la picnic, li s-au oferit cadouri, mâncare și Deutsche Mark, apoi au fost convinși să vină în Occident ". Dar odată cu exodul în masă la picnicul paneuropean,comportamentul ezitant ulterior al Partidului

Unității Socialiste din Germania de Est și neintervenția Uniunii Sovietice au spart barajele. Acum, zeci de mii de germani orientali informați de mass-media și-au îndreptat drumul spre Ungaria, care nu mai era pregătită să-și păstreze frontierele complet închise sau să-și oblige trupele de frontieră să folosească potența armelor.

Până la sfârșitul lunii septembrie 1989, mai mult de 30.000 de germani de est au fugit în Occident înainte ca RDG să refuze călătoria în Ungaria, lăsând Cehoslovacia ca singurul stat învecinat în care germanii de est ar putea scăpa. Mii de est-germani au încercat să ajungă în Occident ocupând facilitățile diplomatice vest-germane în alte capitale din Europa Centrală și de Est, în special Ambasada de la Praga și Ambasada Ungariei, unde mii au campat în grădina noroioasă din august până în noiembrie, așteptând reforma politică germană. RDG a închis granița cu Cehoslovacia la 3 octombrie, izolându-se astfel de toți vecinii săi. După ce au fost închise de la ultima lor șansă de evadare, un număr din ce în ce mai mare de est-germani au participat la demonstrațiile de luni de la Leipzig, pe 4, 11 și 18 septembrie, fiecare atrăgând 1, 200 la 1, 500 de manifestanți.Mulți au fost arestați și bătuți, dar oamenii au refuzat să fie intimidați. La 25 septembrie, protestele au atras 8.000 de manifestanți.

După cea de-a cincea demonstrație succesivă de luni de la Leipzig, la 2 octombrie, a atras 10.000 de protestatari, liderul Partidului Unității Socialiste (SED) a emis un ordin de împușcare și ucidere a armatei. Comuniștii au pregătit o prezență imensă de poliție, miliție, Stasi și trupe de luptă de lucru și au existat zvonuri că un masacru în stilul pieței Tiananmen era planificat pentru demonstrația de luni următoare din 9 octombrie.

La 6 și 7 octombrie, Mihail Gorbaciov a vizitat Germania de Est pentru a marca 40 de ani de la Republica Democrată Germană și a îndemnat conducerea Germaniei de Est să accepte reforma. Un celebru citat al său este redat în limba germană sub denumirea de "Wer zu spät kommt, den bestraft das Leben" (Cel care vine prea târziu este pedepsit de viață). Oricum, Honecker a rămas opus reformei interne, regimul său mergând chiar până la a interzice circulația publicațiilor sovietice pe care le considera subversive.

Deși zvonurile potrivit cărora comuniștii planificau un masacru pe 9 octombrie, 70.000 de cetățeni s-au manifestat în Leipzig luni, iar autoritățile de pe teren au refuzat să deschidă focul. Luni următoare, 16 octombrie, 120.000 de persoane au manifestat pe străzile din Leipzig.

Erich Honecker spera că trupele sovietice staționate în RDG prin Pactul de la Varșovia vor restabili guvernul comunist și vor suprima protestele civile. Până în 1989, guvernul sovietic a considerat că este impracticabil ca Uniunea Sovietică să continue să-și afirme controlul asupra, așa că a luat o poziție neutră cu privire la evenimentele care se petrec în Germania de Est. Trupele sovietice staționate în Europa de Est erau sub instrucțiuni stricte din partea conducerii sovietice de a nu interveni în treburile politice ale națiunilor și au rămas în cazarmă. Confruntat cu tulburări civile în curs, SED l-a destituit pe Honecker la 18 octombrie și l-a înlocuit cu numărul doi în regim, Egon Krenz. Oricum, demonstrațiile au continuat să crească, iar luni, 23 octombrie, protestatarii de la Leipzig au fost în număr de 300.000 și au rămas la fel de mari în săptămâna următoare.

Granița cu Cehoslovacia a fost deschisă din nou la 1 noiembrie, iar autoritățile cehoslovace au lăsat în curând toți germanii de est să călătorească direct în Germania de Vest, fără a mai fi vorba despre un birocrație, ridicându-și astfel partea de Cortină de Fier pe 3 noiembrie. La 4 noiembrie, autoritățile au decis să autorizeze o demonstrație la Berlin și s-au confruntat cu demonstrația Alexanderplatz, unde jumătate de milion de cetățeni au converg în capitală cerând libertate în cel mai mare protest la care a fost martor RDG. În imposibilitatea de a opri fluxul de refugiați care a urmat către Occident prin Cehoslovacia, autoritățile est-germane au cedat în cele din urmă presiunii publice, permițând cetățenilor est-germani să intre direct în Berlinul de Vest și Germania de Vest, prin punctele de frontieră existente, la 9 noiembrie 1989, fără a avea a informat în mod corespunzător grănicerii.Declansat de cuvintele eronate ale purtătorului de cuvânt al regimului, Günter Schabowski, într-o conferință de presă TV, afirmând că modificările planificate au rezultat "imediat, fără întârziere", sute de mii de oameni au profitat

de ocazie. Paznicii au fost repede copleșiți de mulțimea tot mai mare de oameni care cereau să fie eliberați în Berlinul de Vest. După ce nu au primit niciun feedback de la superiorii lor, gardienii, nedorind să folosească potența, s-au înduplecat și au deschis porțile către Berlinul de Vest. Curând, punctele de trecere recente au fost forțate să se deschidă în Zidul Berlinului de către oameni, iar secțiuni ale zidului au fost literalmente dărâmate, deoarece acest simbol al opresiunii a fost copleșit. Paznicii nedumeriți nu erau conștienți de ceea ce se întâmpla și stăteau blânzi în timp ce est-germani se îndreptau către zid cu ciocane și dalte.

La 7 noiembrie, întregul Ministerrat der DDR (Consiliul de Stat al Germaniei de Est), inclusiv președintele său Willi Stoph, a demisionat. Un guvern recent a fost format sub un comunist considerabil mai liberal, Hans Modrow. La 1 decembrie, Volkskammer a eliminat rolul principal al SED din structura RDG. La 3 decembrie, Krenz a demisionat din funcția de lider al SED; el a demisionat din funcția de șef de stat trei zile mai târziu. La 7 decembrie, s-au deschis discuțiile privind masa rotundă între SED și alte partide politice. La 16 decembrie 1989, SED a fost dizolvat și refondat ca SED-PDS, abandonând marxism-leninismul și devenind un partid socialist democratic.

La 15 ianuarie 1990, sediul Stasi a fost asaltat de protestatari. Modrow a devenit liderul de facto al Germaniei de Est până când au avut loc alegeri libere la 18 martie 1990 - primul din noiembrie 1932. SED, redenumit Partidul Socialismului Democrat, a fost puternic învins. Lothar de Maizière din Uniunea Democrată Creștină Germană de Est a devenit prim-ministru la 4 aprilie 1990 pe o platformă de reunificare rapidă cu Occidentul. Cele două germane au fost reunificate la 3 octombrie 1990.

Disponibilitatea Kremlinului de a renunța la un astfel de aliat strategic vital a marcat o schimbare dramatică a superputerii sovietice și o schimbare fundamentală de paradigmă în relațiile internaționale, care până în 1989 a fost dominată de diviziunea Est-Vest care traversa însăși Berlinul. Ultimele trupe ruse au părăsit teritoriul fostei RDG, care acum fac parte dintr-o Republică Federală Germană reunită, la 1 septembrie 1994.

Cehoslovacia

"Revoluția de catifea" a fost o tranziție non-violentă a puterii în Cehoslovacia de la guvernul comunist la o republică parlamentară. La 17 noiembrie 1989, polițiștii antidisturbatori au suprimat o demonstrație pașnică studențească la Praga, la o zi după ce o demonstrație similară a trecut fără incidente la Bratislava. În ciuda faptului că controversa continuă asupra faptului dacă cineva a murit în acea noapte, acel eveniment a declanșat o ordine de succesiune a demonstrațiilor populare din 19 noiembrie până la sfârșitul lunii decembrie. Până la 20 noiembrie, numărul protestatarilor pașnici adunați la Praga a crescut de la 200.000 în ziua precedentă la aproximativ jumătate de milion. Cinci zile mai târziu, protestul din Piața Letná a reținut 800.000 de oameni. La 24 noiembrie, întreaga conducere a Partidului Comunist, inclusiv secretarul general Miloš Jakeš, a demisionat. O grevă generală de două ore,care a implicat toți cetățenii Cehoslovaciei, a avut loc cu succes la 27 noiembrie.

Odată cu prăbușirea altor guverne comuniste și cu tot mai multe proteste de stradă, Partidul Comunist din Cehoslovacia a anunțat la 28 noiembrie 1989 că va abandona puterea și va demonta statul cu un singur partid. Sârmă ghimpată și alte obstacole au fost îndepărtate de la granița cu Germania de Vest și Austria la începutul lunii decembrie. La 10 decembrie, președintele Gustáv Husák a numit primul guvern în principal necomunist din Cehoslovacia din 1948 și a demisionat. Alexander Dubček a fost ales președinte al parlamentului federal la 28 decembrie și Václav Havel președintele Cehoslovaciei la 29 decembrie 1989. În iunie 1990 Cehoslovacia a organizat primele alegeri democratice din 1946. La 27 iunie 1991 ultimele trupe sovietice au fost retrase din Cehoslovacia.

Bulgaria

În octombrie și noiembrie 1989, au fost organizate demonstrații cu privire la problemele ecologice la Sofia, unde au fost exprimate și cereri de reformă politică. Demonstrațiile au fost suprimate, dar la 10 noiembrie 1989 (a doua zi după ce a fost încălcat Zidul Berlinului), liderul îndelungat al Bulgariei, Todor Zhivkov, a fost demis de biroul său politic. El a fost succedat de un comunist considerabil mai

liberal, fostul ministru de externe Petar Mladenov. Se pare că Moscova a aprobat schimbarea conducerii, deoarece Jivkov s-a opus politicilor lui Gorbaciov. Recentul regim a abrogat imediat restricțiile privind libertatea de exprimare și de întrunire, ceea ce a dus la prima demonstrație în masă din 17 noiembrie, mai mult ca formare a mișcărilor anticomuniste. Nouă dintre ele s-au unit ca Uniunea Forțelor Democratice (UDF) la 7 decembrie. UDF nu a fost mulțumit de destituirea lui Zhivkov,și a cerut reforme democratice suplimentare, cel mai important, înlăturarea rolului de conducere mandatat de constituție al Partidului Comunist Bulgar.

Mladenov a anunțat la 11 decembrie 1989 că Partidul Comunist va renunța la monopolul puterii și că alegerile multipartite vor avea loc în anul următor. În februarie 1990, legislativul bulgar a șters porțiunea structurii în legătură cu "rolul principal" al Partidului Comunist. În cele din urmă, s-a decis ca o masă rotundă cu privire la modelul polonez să aibă loc în 1990 și alegeri să aibă loc în iunie 1990. Masa rotundă a avut loc în perioada 3 ianuarie - 14 mai 1990, la care s-a ajuns la un acord privind tranziția către democrație. Partidul comunist a renunțat la marxism-leninism în aprilie 1990 și s-a redenumit Partidul Socialist Bulgar. În iunie 1990 au avut loc primele alegeri libere din 1931, câștigate de Partidul Socialist Bulgar.

România

După ce a înăbușat rebeliunea de la Brașov în 1987, Nicolae Ceaușescu a fost reales pentru alți cinci ani în funcția de lider al Partidului Comunist Român (PCR) în noiembrie 1989, semnalând că intenționează să elimine răscoalele anticomuniste care străbăteau restul Europei.. În timp ce Ceaușescu se pregătea să meargă într-o vizită de stat în Iran, Securitatea sa a ordonat arestarea și exilarea unui ministru calvinist maghiar local, László Tőkés, la 16 decembrie, pentru predici care au ofensat regimul. Tőkés a fost confiscat, dar numai după ce au izbucnit revolte grave. Timișoara a fost primul oraș care a reacționat pe 16 decembrie, iar tulburările civile au continuat timp de cinci zile.

Întorcându-se din Iran, Ceaușescu a ordonat o manifestare în masă în sprijinul său în fața sediului Partidului Comunist din

București pe 21 decembrie. Oricum, spre șocul său, mulțimea a huiduit și l-a batjocorit în timp ce vorbea. Ani de nemulțumire reprimată au fiert la suprafață în toată populația română și chiar printre elemente din propriul guvern al lui Ceaușescu, iar demonstrațiile s-au răspândit în toată țara.

La început, forțele de securitate au respectat ordinele lui Ceaușescu de a împușca protestatarii. Oricum, în dimineața zilei de 22 decembrie, armata română și-a schimbat brusc părerea. Acest lucru a venit după ce s-a anunțat că ministrul apărării, Vasile Milea, s-a sinucis după ce a fost demascat ca trădător. Crezând că Milea a fost de fapt ucisă, soldații obișnuiți au trecut practic în masă la revoluție. Tancurile armatei au început să se îndrepte spre clădirea Comitetului Central, cu mulțimi care se învârteau alături. Revoltații au forțat să deschidă ușile clădirii Comitetului Central în încercarea de a-l captura pe Ceaușescu și soția sa, Elena, aflându-se la câțiva metri de cuplu. Oricum, au reușit să scape printr-un elicopter care îi aștepta pe acoperișul clădirii.

În ciuda faptului că exaltarea a urmat fugii Ceaușescului, incertitudinea le-a înconjurat soarta. În ziua de Crăciun, televiziunea română i-a arătat pe Ceaușescu în fața unei urmăriri penale și apoi a fost executat de către echipa de executare. Un Consiliu interimar al Frontului Salvării Naționale condus de Ion Iliescu a preluat și a anunțat alegerile pentru aprilie 1990, primele alegeri libere organizate în România din 1937. Acestea au fost, oricum, amânate până la 20 mai 1990. Revoluția română a fost cea mai sângeroasă dintre revoluțiile din 1989: Peste 1.000 de oameni au murit, dintre care o sută erau copii, cei mai mici având doar o lună. Spre deosebire de partidele înrudite din Pactul de la Varșovia, PCR pur și simplu s-a topit; niciun partid român actual care pretinde că este succesorul său nu a fost ales vreodată în legislativ de la schimbarea sistemului. În orice caz,foști membri ai PCR au jucat roluri semnificative în politica românească de după 1989; fiecare președinte român până la alegerea lui Klaus Iohannis în 2014 a fost un fost membru al Partidului Comunist.

Iugoslavia

Republica Socialistă Federală Iugoslavia nu a făcut parte din Pactul de la Varșovia, dar și-a urmărit propria versiune a comunismului sub conducerea lui Josip Broz Tito. A fost un stat multietnic pe care Tito a reușit să îl mențină printr-o doctrină patriotică iugoslavă a "Frăției și unității". Tensiunile dintre etnii au început să se intensifice, oricum, odată cu primăvara croată din 1970–71, o mișcare pentru o mai mare autonomie croată, care a fost suprimată. Schimbările constituționale au fost instituite în 1974, iar structura iugoslavă din 1974 a transferat unele puteri federale republicilor și provinciilor constitutive. După moartea lui Tito, în 1980, tensiunile etnice au crescut, mai întâi în SAP Kosovo cu majoritate albaneză, cu protestele din 1981 din Kosovo.

În paralel cu aceeași operațiune, Slovenia a inițiat o politică de liberalizare treptată în 1984, oarecum similară cu Perestroika sovietică. Acest lucru a provocat tensiuni între Liga Comuniștilor din Slovenia și Partidul Iugoslav Central și armata federală. În 1984 a fost ridicată interdicția de zece ani de a construi Catedrala Sfântul Sava din Belgrad, retragerea elitei comuniste și o adunare populară de 100.000 de credincioși la 12 mai 1985 pentru a sărbători liturghia în zidurile ruinelor a marcat revenirea religiei în postbelic. Iugoslavia. La sfârșitul anilor 1980, multe grupuri ale societății civile se îndreptau spre democratizare, în timp ce lărgeau spațiul pentru pluralitatea culturală. În 1987 și 1988, o ordine de succesiune de ciocniri între societatea civilă emergentă și regimul comunist a culminat cu așa-numita primăvară slovenă,o mișcare de masă pentru reformele democratice. Comitetul pentru Apărarea Drepturilor Omului a fost înființat ca platformă a tuturor mișcărilor politice necomuniste majore. La începutul anului 1989, mai multe partide politice anticomuniste funcționau deja în mod deschis, provocând hegemonia comuniștilor sloveni. Curând, comuniștii sloveni, presați de propria societate civilă, au intrat în conflict cu conducerea comunistă sârbă.

În ianuarie 1990, a fost convocat un Congres extraordinar al Ligii Comuniștilor din Iugoslavia, pentru a soluționa disputele dintre partidele sale constitutive. Confruntați cu depășirea completă a numărului, comuniștii sloveni și croați au ieșit din Congres la 23

ianuarie 1990, ducând astfel la încheierea efectivă a partidului comunist din Iugoslavia. Ambele partide ale celor două republici occidentale au negociat alegeri libere multipartite cu propriile mișcări de opoziție.

La 8 aprilie 1990, coaliția democratică și anti-iugoslavă DEMOS a câștigat alegerile din Slovenia, în timp ce la 22 aprilie 1990 alegerile din Croația au avut ca rezultat o victorie frământătoare pentru naționalista Uniunea Democrată Croată (HDZ) condusă de Franjo Tuđman. Rezultatele au fost mult mai echilibrate în Bosnia și Herțegovina și în Macedonia în noiembrie 1990, în timp ce alegerile parlamentare și prezidențiale din decembrie 1990 din Serbia și Muntenegru au consolidat puterea lui Milošević și a susținătorilor săi. Alegerile libere la nivelul federației nu au fost niciodată efectuate.

Conducerile slovene și croate au început să pregătească planuri de secesiune de la federație, în timp ce o parte a sârbilor din Croația a început așa-numita Revoluție a jurnalului, o insurecție organizată de Serbia care va duce la crearea regiunii separatiste a SAO Krajina. La referendumul de independență din Slovenia din 23 decembrie 1990, 88,5% dintre rezidenți au votat pentru independență. În referendumul de independență din Croația din 19 mai 1991, 93,24% au votat pentru independență.

Tensiunile etnice și naționale în creștere au fost exacerbate de dorința de independență și au dus la următoarele războaie iugoslave:

- Războiul din Slovenia (1991)
- Războiul de Independență din Croația (1991-1995)
- Războiul bosniac (1992-1995)
- Războiul din Kosovo (1998-1999), inclusiv bombardamentul NATO asupra Iugoslaviei.

În mod similar, insurgența din Valea Preševo (1999-2001) și insurgența din Republica Macedonia (2001) sunt, de altfel, adesea discutate în același context.

Albania

În Republica Populară Socialistă Albania, Enver Hoxha, care a condus Albania timp de patru decenii, a murit la 11 aprilie 1985. Succesorul său, Ramiz Alia, a început să deschidă treptat regimul de sus. În 1989, primele revolte au început în Shkodra și s-au răspândit în alte orașe. În cele din urmă, regimul existent a introdus o oarecare liberalizare, inclusiv măsuri în 1990 care permit libertatea de a călători în străinătate. S-au început eforturi pentru îmbunătățirea legăturilor cu lumea exterioară. Alegerile din martie 1991 - primele alegeri libere din Albania din 1923 și doar a treia alegeri libere din istoria țării - i-au lăsat pe foștii comuniști la putere, dar o grevă generală și opoziția urbană au dus la formarea unui cabinet de coaliție care include non-comuniști.. Foștii comuniști din Albania au fost trimiși la alegerile din martie 1992,pe fondul colapsului economic și al tulburărilor sociale.

Mongolia

Mongolia și-a declarat independența în 1911 în timpul căderii dinastiei Qing. Partidul Popular Mongol a preluat puterea în 1921, iar partidul s-a redenumit Partidul Revoluționar al Poporului Mongol. În acești ani, Mongolia a fost strâns aliniată cu Uniunea Sovietică. După ce Yumjaagiin Tsedenbal a plecat în 1984, conducerea recentă sub Jambyn Batmönkh a implementat reforme economice, dar nu a reușit să solicite celor care, la sfârșitul anului 1989, doreau schimbări mai ample. "Revoluția mongolă" a fost o revoluție democratică, pașnică, care a început cu demonstrații și greve ale foamei și a pus capăt celor 70 de ani de marxism-leninism și, în cele din urmă, sa îndreptat spre democrație. A fost condus de cei mai tineri care au demonstrat în Piața Sükhbaatar din capitala Ulaanbaatar.S-a încheiat cu demisia guvernului autoritar fără vărsare de sânge. Unii dintre principalii organizatori au fost Tsakhiagiin Elbegdorj, Sanjaasürengiin Zorig, Erdeniin Bat-Üül și Bat-Erdeniin Batbayar.

În dimineața zilei de 10 decembrie 1989, prima demonstrație publică a avut loc în fața Centrului Cultural pentru Tineret din capitala Ulaanbaatarului. Acolo, Elbegdorj a anunțat crearea Uniunii Democrate Mongolă și a început prima mișcare pro-democrație din

Mongolia. Protestatarii au cerut Mongolia să adopte perestroika și glasnost. Liderii disidenți au cerut alegeri libere și reformă economică, dar în contextul unui "socialism democratic uman". Protestatarii au injectat un element naționalist în proteste folosind scrierea mongolă tradițională - pe care majoritatea mongolilor nu o puteau citi - ca o respingere simbolică a sistemului politic care impusese alfabetul chirilic mongol. La sfârșitul lunii decembrie 1989, demonstrațiile au crescut când au venit știrile despre interviul lui Garry Kasparov în Playboy,sugerând că Uniunea Sovietică și-ar putea îmbunătăți sănătatea economică prin vânzarea Mongoliei către China. La 14 ianuarie 1990, protestatarii, crescând de la trei sute la aproximativ 1.000, s-au întâlnit într-o piață din fața Muzeului Lenin din Ulaanbaatar, care a fost numită de atunci Piața Libertății. A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.A urmat o demonstrație în Piața Sükhbaatar pe 21 ianuarie (pe o vreme de -30 ° C). Protestatarii purtau pancarte care făceau aluzie la Chinggis Khaan (de altfel se referea la Genghis Khan), reabilitând o figură pe care școala sovietică a neglijat să o laude.

În lunile următoare din 1990, activiștii au continuat să organizeze demonstrații, mitinguri, proteste și greve ale foamei, mai mult ca greve ale profesorilor și ale muncitorilor. Activiștii au primit un sprijin din ce în ce mai mare din partea mongolilor, atât în capitală, cât și în mediul rural, iar activitățile uniunii au condus la o altă cerere de democrație în toată țara. După numeroase demonstrații ale multor mii de oameni din capitală, în plus, ca centre provinciale, la 4 martie 1990, MDU și alte trei organizații de reformă au organizat o întâlnire comună în aer liber, invitând guvernul să participe. Guvernul nu a trimis niciun reprezentant la ceea ce a devenit o demonstrație a peste 100.000 de oameni care cereau schimbări democratice. Acest lucru a culminat cu Jambyn Batmönkh, președintele Biroului Politic al

MPRP 'Comitetul central a decis dizolvarea Biroului Politic și renunțarea la 9 martie 1990.

Primele alegeri libere, multipartite, pentru un parlament bicameral au avut loc în 29 iulie 1990. Partidele au candidat pentru 430 de locuri în Marele Hural. Partidele de opoziție nu au fost în măsură să numească destui candidați. Opoziția a desemnat 346 de candidați pentru cele 430 de locuri din Marele Hural (camera superioară). Partidul Revoluționar al Poporului Mongol (MPRP) a câștigat 357 de locuri în Marele Hural și 31 din 53 de locuri în Micul Hural (care ulterior a fost abolit). MPRP s-a bucurat de o poziție puternică în mediul rural. Marele Khural de Stat s-a întâlnit pentru prima dată la 3 septembrie 1990 și a ales președinte (MPRP), vicepreședinte (social-democrat) care a fost, în plus, președinte al Baga Hural, prim-ministru (MPRP) și 50 de membri la Baga Hural (camera inferioară)). În noiembrie 1991, Marele Hural al Poporului a început discuțiile asupra unei structuri recente,care a intrat în vigoare la 12 februarie 1992. În mod similar, structura recentă a restructurat ramura legislativă a guvernului, creând un legislativ unicameral, Marele Hural de Stat (SGH). MPRP și-a păstrat majoritatea, dar a pierdut alegerile din 1996. Ultimele trupe ruse, care staționaseră în Mongolia în 1966, s-au retras complet în decembrie 1992.

China

În timp ce China nu a suferit o revoluție care a dus la o formă recentă de guvernare în 1989, o mișcare națională populară a dus la mari demonstrații în favoarea reformelor democratice. Liderul chinez (1982-1987) dezvoltase conceptul de socialism cu caracteristici chineze și adoptase reforme ale economiei de piață locale în jurul anului 1984, dar politica se oprise.

Primele demonstrații studențești chineze, care au dus în cele din urmă la protestele de la Beijing din 1989, au avut loc în decembrie 1986 la Hefei. Studenții au solicitat alegeri în campus, șansa de a studia în străinătate și o mai mare disponibilitate a culturii pop occidentale. Protestele lor au profitat de atmosfera politică de relaxare și au inclus mitinguri împotriva ritmului lent al reformei. Hu Yaobang, un protejat al și un susținător al reformei, a fost învinuit

pentru proteste și a fost obligat să renunțe la funcția de secretar general al PCC în ianuarie 1987. În "Campania anti-burgheză de liberalizare", Hu va fi în plus denunțat.

Protestele din Piața Tiananmen au fost declanșate de moartea lui Hu Yaobang la 15 aprilie 1989. Până în ajunul înmormântării de stat a lui Hu, aproximativ 100.000 de studenți se adunaseră în Piața Tiananmen pentru a o observa; oricum, niciun lider nu a ieșit din Sala Mare. Mișcarea a durat șapte săptămâni.

Mihail Gorbaciov a vizitat China la 15 mai în timpul protestelor, aducând la Beijing numeroase agenții de știri străine, iar portretizările lor simpatice ale protestatarilor au contribuit la galvanizarea unui spirit de eliberare în rândul europenilor din Europa Centrală, de Sud-Est și de Est care urmăreau. Conducerea chineză, în special secretarul general al Partidului Comunist Zhao Ziyang, care începuse să reformeze radical economia mai devreme decât sovieticii, a fost deschisă reformei politice, dar nu cu prețul unei eventuale reveniri la dezordinea Revoluției Culturale.

Mișcarea a durat de la moartea lui Hu, la 15 aprilie, până când tancurile și trupele au intrat în Piața Tiananmen la 4 iunie 1989. La Beijing, răspunsul militar la protestul guvernului RPC a lăsat mulți civili însărcinați cu curățarea pieței de morți și răniți grav.. Numărul exact al victimelor nu este cunoscut și există multe estimări diferite. Evenimentul, oricum, a făcut unele schimbări politice; cea mai notabilă fiind că China a început să-și deschidă economia. Acest lucru a permis țării să aducă sume mari de bani și, în plus, a început valul migrației în masă din China de Vest rurală către China de Est urbană. Problema cu migrația în masă este că a început acum o divizare mai profundă între cei săraci din mediul rural și cei bogați din mediul urban.

Summit-ul de la Malta

Summitul de la Malta a constat într-o întâlnire între președintele american George HW Bush și liderul URSS Mihail Gorbaciov, care a avut loc între 2-3 decembrie 1989, la doar câteva săptămâni după căderea Zidului Berlinului, o întâlnire care a contribuit la sfârșitul

frigului Războiul parțial ca un atac al mișcării pro-democrație mai extinse. A fost a doua lor întâlnire în urma unei întâlniri care a inclus-o pe președintele Ronald Reagan de atunci, în recentul York din decembrie 1988. Rapoartele de știri din acea perioadă se refereau la Summitul de la Malta ca fiind cel mai important din 1945, când prim-ministrul britanic Winston Churchill, premierul sovietic Iosif Stalin și președintele SUA Franklin D. Roosevelt au convenit asupra unui plan postbelic pentru Europa la Conferința de la Yalta.

Cronologia alegerilor în Europa Centrală / de Est și Asia Centrală

Între iunie 1989 și aprilie 1991, fiecare țară comunistă sau fostă comunistă din Europa Centrală și de Est și Asia Centrală - și în cazul URSS și Iugoslaviei, fiecare republică constituitoare - a organizat alegeri parlamentare competitive pentru prima dată în multe decenii. Unele alegeri au fost doar parțial libere, în timp ce altele au fost pe deplin democratice. Cronologia de mai jos prezintă detaliile acestor alegeri istorice, iar datele sunt prima zi de vot, întrucât mai multe alegeri au fost împărțite pe mai multe zile pentru concursurile secundare:

- Polonia - 4 iunie 1989
- Turkmenia - 7 ianuarie 1990
- Uzbekistan - 18 februarie 1990
- Lituania - 24 februarie 1990
- Moldova - 25 februarie 1990
- Kirghizia - 25 februarie 1990
- Tadjikistan - 25 februarie 1990
- Bielorusia - 4 martie 1990
- Rusia - 4 martie 1990
- Ucraina - 4 martie 1990
- Germania de Est - 18 martie 1990
- Estonia - 18 martie 1990
- Letonia - 18 martie 1990

- Ungaria - 25 martie 1990
- Kazahstan - 25 martie 1990
- Slovenia - 8 aprilie 1990
- Croația - 22 aprilie 1990
- România - 20 mai 1990
- Armenia - 20 mai 1990
- Cehoslovacia - 8 iunie 1990
- Bulgaria - 10 iunie 1990
- Mongolia - 22 iunie 1990
- Azerbaidjan - 30 septembrie 1990
- Georgia - 28 octombrie 1990
- Macedonia - 11 noiembrie 1990
- Bosnia și Herțegovina - 18 noiembrie 1990
- Serbia - 9 decembrie 1990
- Muntenegru - 9 decembrie 1990
- Albania - 31 martie 1991

Dizolvarea Uniunii Sovietice

La 1 iulie 1991, Pactul de la Varșovia a fost dizolvat oficial la o întâlnire de la Praga. La un summit de mai târziu în aceeași lună, Gorbaciov și Bush au declarat un parteneriat strategic SUA-sovietic, marcând decisiv sfârșitul Războiului Rece. Președintele Bush a declarat că cooperarea SUA-sovietică în timpul războiului din 1990-1991 din Golf a pus bazele unui parteneriat în rezolvarea problemelor bilaterale și mondiale.

Pe măsură ce Uniunea Sovietică și-a retras rapid forțele din Europa Centrală și de Sud-Est, revărsarea din răsturnările din 1989 a început să reverbereze în toată Uniunea Sovietică. Agitația pentru autodeterminare a dus la declarația independenței mai întâi a Lituaniei, apoi a Estoniei, Letoniei și Armeniei. Oricum, guvernul central sovietic a cerut revocarea declarațiilor și a amenințat operațiunea militară și sancțiunile economice. Guvernul a mers chiar până la trimiterea controversată a trupelor armatei sovietice pe

străzile capitalei lituaniene, Vilnius, pentru a suprima mișcările separatiste în ianuarie 1991, provocând moartea a 14 persoane.

Dezamăgirea din alte republici sovietice, exemplificată de Georgia și Azerbaidjan, a fost contracarată de promisiunile unei descentralizări mai mari. Alegeri mai deschise au dus la alegerea candidaților contrari regulamentului Partidului Comunist.

Glasnost a eliberat din greșeală sentimentele naționale îndelung suprimate ale tuturor popoarelor din granițele statului sovietic multinațional. În plus, aceste mișcări naționaliste au fost întărite de deteriorarea rapidă a economiei sovietice, ale cărei temelii zdrobite au fost expuse odată cu eliminarea disciplinei comuniste. Reformele lui Gorbaciov nu reușiseră să îmbunătățească economia, vechea constituție sovietică de comandă fiind complet distrusă. Una câte una, republicile constitutive și-au creat propriile sisteme economice și au votat subordonarea legilor sovietice legilor locale. În 1990, Partidul Comunist a fost forțat să renunțe la monopolul său de șapte decenii al puterii politice atunci când sovietul suprem a anulat clauza din structura sovietică care îi garantează singura autoritate la reglementare. Gorbaciov 'Politicile au determinat Partidul Comunist să-și piardă controlul asupra mass-media. Detaliile trecutului Uniunii Sovietice au fost rapid desclasificate. Acest lucru i-a determinat pe mulți să nu aibă încredere în "vechiul sistem" și să preseze pentru o mai mare autonomie și independență.

După ce un referendum a confirmat conservarea Uniunii Sovietice, dar într-o formă mai slabă, un grup de duri de linie sovietici reprezentați de vicepreședintele Gennadi Ianayev a lansat o lovitură de stat încercând să-l răstoarne pe Gorbaciov în august 1991. Boris Yeltsin, pe atunci președinte al SFSR rus, a adunat oamenii și o mare parte a armatei împotriva loviturii de stat și efortul s-a prăbușit. În ciuda faptului readus la putere, autoritatea lui Gorbaciov a fost subminată iremediabil. Gorbaciov a demisionat din funcția de secretar general al Partidului Comunist în urma loviturii de stat, iar Sovietul Suprem a dizolvat Partidul și a interzis orice activitate comunistă pe pământ sovietic. Doar câteva săptămâni mai târziu, guvernul a acordat statelor baltice independența lor la 6 septembrie.

În următoarele trei luni, o republică după alta a declarat independența, în principal din teama de alte lovituri de stat. Mai mult, în acest timp, guvernul sovietic a devenit inutil, deoarece recentul guvern rus a început să preia ce a mai rămas din el, inclusiv Kremlinul. Penultimul pas a venit la 1 decembrie, când alegătorii din a doua cea mai puternică republică, Ucraina, au votat în mod covârșitor să se separe de Uniunea Sovietică printr-un referendum. Aceasta a pus capăt oricărei șanse realiste de a menține Uniunea Sovietică unită. La 8 decembrie, Elțin s-a întâlnit cu omologii săi din Ucraina și Belarus și a semnat Acordurile de la Belavezha, declarând că Uniunea Sovietică a încetat să mai existe. Gorbaciov a denunțat acest lucru ca fiind ilegal, dar de mult își pierduse orice dexteritate pentru a influența evenimentele din afara Moscovei.

Două săptămâni mai târziu, 11 din cele 12 republici rămase - toate cu excepția Georgiei - au semnat Protocolul Alma-Ata, care a confirmat că Uniunea Sovietică a fost efectiv dizolvată și înlocuită de o recentă asociație voluntară, Comunitatea Statelor Independente. Plecându-se la inevitabil, Gorbaciov a demisionat din funcția de președinte sovietic la 25 decembrie, iar Sovietul Suprem a ratificat Acordurile de la Belavezha a doua zi, dizolvându-se legal pe sine și Uniunea Sovietică ca entitate politică. Până la sfârșitul anului 1991, puținele instituții sovietice care nu fuseseră preluate de Rusia s-au dizolvat. Uniunea Sovietică a fost desființată oficial, divizându-se în cincisprezece părți constitutive, punând astfel capăt celui mai mare și mai influent stat socialist din lume și lăsând China poziția respectivă.O criză constituțională s-a dizolvat în violență la Moscova, când Armata Rusă a fost chemată să restabilească ordinea.

Statele baltice

Estonia, Letonia și Lituania au implementat reforme democratice și au obținut independența față de Uniunea Sovietică. Revoluția cântătoare este o denumire utilizată în mod obișnuit pentru evenimentele din 1987 și 1991 care au dus la restabilirea independenței Estoniei, Letoniei și Lituaniei. Termenul a fost inventat de un activist și artist eston, Heinz Valk, într-un articol publicat la o săptămână după demonstrațiile spontane de cântare de masă

spontane din cadrul Festivalului cântecului din Tallinn. Estonia și-a declarat suveranitatea față de Uniunea Sovietică la 16 noiembrie 1988. Lituania a urmat la 18 mai 1989 și Letonia la 28 iulie 1989. Lituania a declarat independența deplină la 11 martie 1990 și la 30 martie, Estonia a anunțat începerea unei perioade de tranziție la independență, urmată de Letonia pe 4 mai.Aceste declarații au fost întâmpinate cu potențial din partea Uniunii Sovietice la începutul anului 1991, în confruntări cunoscute sub numele de "Evenimentele din ianuarie" din Lituania și "Baricadele" din Letonia. Statele baltice susțineau că încorporarea lor în Uniunea Sovietică a fost ilegală atât în temeiul reglementărilor internaționale, cât și al reglementărilor proprii, și reafirmau o independență care încă exista legal.

La scurt timp după lansarea loviturii de stat din august, Estonia și Letonia și-au declarat independența deplină. Până la lovirea loviturii de stat, URSS nu mai era suficient de unificată pentru a susține o rezistență puternică și a recunoscut independența statelor baltice la 6 septembrie.

Belarus, Ucraina și Moldova

- Belarusul a declarat independența deplină față de URSS la 25 august 1991. Principalele schimbări politice de la începutul anilor 1990 au fost determinate de Frontul Popular Belarus și de fracțiunea sa din Sovietul Suprem al Belarusului. Câțiva ani mai târziu, un lider post-comunist recent, Alyaksandr Lukashenka, a obținut puterea. După o scurtă perioadă, el și-a sporit puterea ca un atac al a două referendumuri controversate (1995-1996) și a fost criticat pentru că a reprimat opoziția politică de atunci.
- Moldova a participat la războiul transnistrean între forțele moldovenești și rusești din regiunea separatistă a Transnistriei. Comuniștii au revenit la putere la alegerile din 2001 sub conducerea lui Vladimir Voronin, dar s-au confruntat cu tulburări civile în 2009 din cauza acuzațiilor de alegeri trucate.
- Ucraina și-a declarat independența în august 1991. Președințiile foștilor comuniști Leonid Kravchuk și Leonid Kuchma au fost urmate de Revoluția Portocalie în 2004, în care

ucrainenii l-au ales pe Viktor Iușcenko (în plus, fost membru al PCUS).

Transcaucazia

- Georgia și Caucazul de Nord au fost afectate de violențe etnice și sectare de la prăbușirea URSS. În aprilie 1989, armata sovietică a masacrat manifestanți la Tbilisi; în noiembrie 1989, RSS Georgiană a condamnat oficial invazia Armatei Roșii din Georgia. Activistul pentru democrație Zviad Gamsakhurdia a ocupat funcția de președinte în perioada 1991-1992. Rusia a ajutat republicile dezamăgitoare în războaiele din Osetia de Sud și Abhazia la începutul anilor 1990, conflicte care au reapărut periodic, iar Rusia a acuzat Georgia că a sprijinit rebelii ceceni în timpul războaielor din Cecenia. O lovitură de stat l-a instalat pe fostul lider comunist Eduard Shevardnadze în funcția de președinte al Georgiei până la Revoluția Trandafirilor din 2003.
- Lupta de independență a Armeniei a inclus violența, deoarece Războiul din Nagorno-Karabakh a fost purtat între Armenia și Azerbaidjan. Armenia a devenit din ce în ce mai militarizată (odată cu ascendența lui Kocharian, fost președinte din Nagorno-Karabakh, adesea privită ca o piatră de hotar), în timp ce alegerile au fost din ce în ce mai controversate, iar corupția guvernamentală a devenit referință. După Kocharyan, în special, Serzh Sargsyan a urcat la putere. Sargsyan este adesea remarcat drept "fondatorul armatei armene și Karabakh" și a fost, în trecut, ministru al apărării și ministru al securității naționale.
- Partidul Frontului Popular din Azerbaidjan a câștigat primele alegeri cu auto-descrisul pro-occidental, naționalist populist Elchibey. Oricum, Elchibey plănuia să pună capăt avantajului Moscovei în recoltarea petrolului azer și să construiască legături mult mai puternice cu Turcia și Europa și, ca război a fost răsturnat de foștii comuniști într-o lovitură de stat susținută de Rusia și Iran (care privea țara recentă ca o amenințare convingătoare, cu ambiții teritoriale în interiorul granițelor iraniene și, în plus, un puternic rival economic). Mutallibov a

ajuns la putere, dar a fost în curând destabilizat și în cele din urmă dat afară din cauza frustrării populare datorită incompetenței sale percepute, corupției și gestionării necorespunzătoare a războiului cu Armenia.Liderul KGB azer și SSR azer Heydar Aliyev au preluat puterea și au rămas președinte până când i-a transferat președinția fiului său în 2003. Războiul din Nagorno-Karabakh a fost purtat între Armenia și Azerbaidjan și a definit în principal destinele ambelor țări. Oricum, spre deosebire de Armenia, care rămâne un puternic aliat al Rusiei, Azerbaidjanul a început, de la războiul Rusiei din 2008 cu Georgia, să încurajeze relații mai bune cu Turcia și alte națiuni occidentale, în timp ce reducerea legăturilor cu Rusia.

Cecenia

În Cecenia (o republică autonomă din cadrul SFSR rusă care avea o dorință puternică de independență), folosind tactici copiate parțial din țările baltice, forțele coaliției anticomuniste conduse de fostul general sovietic Dzhokhar Dudayev au organizat o revoluție în principal fără sânge și au ajuns să forțeze demisia. A președintelui republican comunist. Dudayev a fost ales într-o alunecare de teren la următoarele alegeri și în noiembrie 1991 a proclamat independența Ceceniei-Ingușetiei drept Republica Ichkeria. Ingușetia a votat părăsirea uniunii cu Cecenia și i s-a permis să facă acest lucru (în consecință a devenit Republica Cecenă Ichkeria). Datorită dorinței lui Dudayev de a exclude Moscova de la toate tranzacțiile cu petrol, Elțin a susținut o lovitură de stat eșuată împotriva sa în 1993. În 1994, Cecenia, cu doar o recunoaștere marginală (o țară: Georgia,care a fost revocat la scurt timp după lovitura de stat care a debutat Shevardnadze la putere), a fost invadată de Rusia, stimulând primul război cecen. Cecenii, cu asistență considerabilă din partea populațiilor din țările foste sovietice și din țările musulmane sunnite, au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statul în timpul invaziei și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în vecinul

Dagestan, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.cu asistență considerabilă din partea populațiilor din ambele țări fost-sovietice și din țările musulmane sunnite au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invazia și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în Daghestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.cu asistență considerabilă din partea populațiilor din ambele țări fost-sovietice și din țările musulmane sunnite au respins această invazie și a fost semnat un tratat de pace în 1997. Oricum, Cecenia a devenit din ce în ce mai anarhică, în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invazia și generalul Shamil Basaev, după ce au evitat orice control al guvernului central, au efectuat raiduri în Daghestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invaziei, și generalul Shamil Basaev, după ce a evitat orice control al guvernului central, a efectuat raiduri în Dagestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.în principal din cauza distrugerii atât politice, cât și fizice a statului în timpul invaziei, și generalul Shamil Basaev, după ce a evitat orice control al guvernului central, a efectuat raiduri în Dagestanul vecin, pe care Rusia l-a folosit ca pretext pentru reinvadarea Ichkeria. Ichkeria a fost apoi reîncorporată în Rusia ca Cecenia, oricum ar fi insurgența continuă.

Asia Centrala

- Lupta de independență a Kazahstanului a început odată cu răscoala Jeltoqsan din 1986. Fostul lider comunist Nursultan

Nazarbayev a fost la putere din 1990, când a început să funcționeze ca președinte al SSR kazah până la retragerea sa din funcția sa în 2019.

- Askar Akayev din Kârgâzstan a păstrat puterea până la Revoluția Lalelelor din 2005.
- Rahmon Nabiyev din Tadjikistan și-a păstrat puterea, ceea ce a dus la războiul civil din Tadjikistan. Emomali Rahmon a succedat lui Nabiyev și și-a păstrat puterea din 1992.
- Saparmurat Niyazov din Turkmenistan și-a păstrat puterea până la moartea sa în 2006 și a fost criticat ca fiind unul dintre cei mai totalitari și represivi lideri din lume, menținându-și propriul cult al personalității. Succesorul lui Niyazov, Gurbanguly Berdimuhamedov, a ușurat inițial modificările făcute de Niyazov înainte de a începe propriul cult al personalității.
- Islamul Karimov din Uzbekistan și-a păstrat puterea până la moartea sa în 2016 și a fost criticat pe larg pentru reprimarea opoziției politice pe tot parcursul mandatului său.

Conflictele post-sovietice

Unele dintre cele mai notabile conflicte post-sovietice includ Războiul Civil Tadjikistan, Războiul Nagorno-Karabakh, Războiul Transnistriei, Războiul Osetiei de Sud 1991–1992, Primul Război Cecen, Războiul din Abhazia, conflictul Osetian-Inguș, și conflictele din Crimeea și Donbass din Ucraina.

Alte evenimente

Țările comuniste și socialiste

În plus, reformele din Uniunea Sovietică și din țările sale aliate au condus la schimbări dramatice în statele comuniste și socialiste din afara Europei.

Africa

- Algeria - Revoltele din octombrie 1988, democratizarea prin referendumul constituțional din 1989, victoria unui partid

islamist, FIS la alegerile locale din 1990 și la alegerile legislative din 1991, conducând la o lovitură de stat militară în ianuarie 1992, declanșând războiul civil algerian, până 2002.

- Angola - Guvernul MPLA aflat la putere a renunțat la marxism-leninism în 1991 și a fost de acord cu Acordurile de la Bicesse în același an, oricum războiul civil din Angola între MPLA și conservatorul UNITA a continuat încă un deceniu.
- Benin - Regimul lui Mathieu Kérékou a fost presat să renunțe la marxism-leninism în 1989.
- Burkina Faso - democratizare în 1990.
- Burundi - lovitura de stat burundiană din 1996
- Capul Verde - Partidul african pentru independență al Capului Verde la guvernare și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.
- Republica Centrafricană - democratizare în 1992.
- Congo-Brazzaville - Regimul lui Denis Sassou Nguesso a fost presat să renunțe la marxism-leninism în 1991. Națiunea a avut alegeri în 1992 și Primul Război Civil al Republicii Congo în 1993.
- Djibouti - Războiul civil djiboutian în 1991 și democratizarea în 1992.

- Etiopia - O structură recentă a fost pusă în aplicare în 1987 și, după retragerea asistenței sovietice și cubaneze, junta militară comunistă Derg condusă de Mengistu Haile Mariam a fost învinsă de rebelul EPRDF în războiul civil etiopian și a fugit în 1991.
- Ghana - lovitură de stat; Distanța față de Uniunea Sovietică
- Guineea-Bissau - democratizare în 1991.
- Guineea - 1984 lovitura de stat din Guineea
- Madagascar - Președintele socialist Didier Ratsiraka a fost demis în 1991.
- Mali - Moussa Traoré a fost destituită, Mali a adoptat o structură recentă; a organizat alegeri cu mai multe partide. Rebeliunea în 1990 și lovitura de stat în 1991.

- Mozambic - Războiul civil din Mozambican între conservatorii FRELIMO și conservatorii RENAMO a fost încheiat prin tratat în 1992. FRELIMO a renunțat ulterior la marxism-leninism în favoarea socialismului democratic, cu sprijinul ONU, a organizat alegeri multipartite.
- Republica Arabă Democrată Sahrawi - Sfârșitul războiului Sahara Occidentală în 1991.
- São Tomé și Príncipe - Mișcarea de guvernământ pentru eliberarea São Tomé și Príncipe / Partidul Social Democrat și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.
- Seychelles - democratizare în 1991.
- Sierra Leone - Începutul războiului civil din Sierra Leone în 1990 și lovitura de stat în 1992.
- Somalia - Somalii rebeli au răsturnat junta militară comunistă a lui Siad Barre în timpul Revoluției somaleze. De atunci, Somalia se află într-o stare constantă de război civil.
- Tanzania - Partidul de guvernământ Chama Cha Mapinduzi și-a tăiat ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1995.
- Tunisia - Redenumirea Partidului Comunist Tunisian în Mișcarea Ettajdid în 1993, redenumirea Partidului Socialist Destourian în Raliul Constituțional Democrat în 1988 și primele alegeri multipartite în 1989.
- DR Sudan / Sudan - 1985 lovitura de stat sudaneză; Încetarea domniei Partidului Democrat Unionist prin lovitura de stat Omar al-Bashir în 1989
- Uganda - lovitură de stat în 1985 și sfârșitul războiului din Uganda Bush în 1986.
- Zambia - Partidul de Independență Națională, aflat la guvernare, și-a redus ideologia socialistă, iar donatorii străini au presat guvernul să permită alegeri multipartite în 1991.

Orientul Mijlociu

- Irak - Răscoale în 1991, ceea ce a făcut ca Kurdistanul să devină o regiune autonomă. Restul Irakului a rămas sub regimul baazist al lui Saddam Hussein până în 2003, cu invazia americană care i-a răsturnat regimul.
- Kuweit - Anexat de Irak în 1990. Eliberat apoi în timpul războiului din Golf.
- Teritorii Palestiniene - Organizația pentru Eliberarea Palestinei a pierdut unul dintre cei mai importanți patroni diplomatici ai săi, din cauza deteriorării Uniunii Sovietice, a relației eșuate a lui Arafat cu Moscova și a pierderii unui guvern cu un singur partid și a suspendării PFLP-GC a OLP în 1984. Prima Intifada a avut loc în perioada 1987-1991, ceea ce a dus la recunoașterea Israelului de către OLP.
- Yemenul de Sud - Războiul civil din Yemenul de Sud în 1986; a renunțat la marxism-leninism în 1990; s-a reunit cu Yemenul de Nord mai capitalist în acel an, oricum ar fi dus mai târziu la un război civil.
- Siria - Partidul Comunist Sirian a fost împărțit în două partide în 1986. Siria a participat la Conferința de la Madrid din 1991 și și-a întâlnit inamicul războiului rece Israel în negocierile de pace. Partidul Popular Democrat Sirian s-a schimbat de la stânga la centru-stânga.

Asia

- Afganistan - Partidul Democrat Popular a suferit reforme de reconciliere națională din 1987, redenumind țara în Republica Afganistan (din "Republica Democrată) și eliminând steaua roșie a comunismului din stemă. Ocupația sovietică s-a încheiat în 1989, iar în 1990 partidul de guvernământ s-a redenumit, eliminând toate referințele la marxism-leninism din operațiune. Guvernul sovietic a căzut în 1992 și partidul a fost dizolvat; a urmat un recent război civil.
- Bangladesh - Conflict intern din 1989.
- Birmania - Răscoala din 8888 din 1988 a văzut dispariția Partidului pentru Programul Socialist din Birmania, dar nu a

reușit să aducă democrația, în ciuda faptului că marxismul a fost renunțat. Țara a fost condusă de un guvern militar sub Consiliul de Pace și Dezvoltare de Stat până în 2011, după alegerile din 2010 considerate de multe țări occidentale frauduloase. Sfârșitul insurgenței comuniste în 1989.

- Cambodgia - Guvernul susținut de Vietnam, care a fost la putere de la căderea Khmerilor Roșii, a pierdut puterea în urma alegerilor sponsorizate de ONU în 1993, CGDK a fost dizolvat în 1993 și Partidul Kampuchea Democrată a fost dizolvat în 1992.
- China - Partidul Comunist din China a început implementarea reformelor economice de liberalizare la sfârșitul anilor '70. Oricum, protestele pro-democrație din 1989 au fost zdrobite de militari. Neliniște în Tibet în 1987. URFET și ETPRP au fost dizolvate.
- India - Reformele economice indiene au fost lansate în 1991. Și Rezoluția Partidului Popular din Arunachal. Congresul Rashtriya Samajwadi a fost dizolvat în 1989, Voluntarii Naționali Tripura au fost dizolvați în 1988 și Convenția Poporului Hmar a fost dizolvată în 1986. Începutul insurgenței în Jammu și Kashmir în 1989.
- Laos - a rămas comunist sub Partidul Revoluționar Popular Lao. Laos a fost nevoit să ceară asistență de urgență Franței și Japoniei și, în plus, să solicite ajutor Băncii Mondiale și Băncii Asiatice de Dezvoltare. În cele din urmă, în 1989, Kaisôn a vizitat Beijingul pentru a confirma restabilirea relațiilor de prietenie și pentru a asigura ajutorul chinezesc. Steaua roșie, ciocanul și secera au fost scoase de pe creastă în 1991.
- Coreea de Nord - Kim Il-sung a murit în 1994, trecând puterea fiului său Kim Jong-il. Inundațiile fără precedent și dizolvarea Uniunii Sovietice au dus la foametea nord-coreeană, care a dus la moartea a aproximativ 2,5 milioane la 3 milioane de nord-coreeni. Toate referințele la marxism-leninism au fost înlocuite de Juche în 1992, ceea ce înseamnă o aparentă minimizare a rolului comunismului în Coreea de Nord.
- Sri Lanka - Revolta din 1989

- Vietnam - Partidul Comunist din Vietnam a întreprins reforme Doi Moi din 1986, liberalizând anumite sectoare ale economiei într-un proces similar cu China. Vietnamul este încă un stat comunist cu un singur partid.

America Latina

- Cuba - Sfârșitul subvențiilor sovietice a dus la Perioada specială. Un protest nereușit a avut loc în 1994. Cuba este încă un stat comunist cu un singur partid.
- Guyana - democratizare în 1987
- Nicaragua - Sfârșitul războiului contra, sandinistul lui Daniel Ortega a pierdut alegerile multipartite în 1990, iar Uniunea Națională de Opoziție a câștigat.
- Surinam - democratizarea în 1987 și războiul de gherilă din Surinam 1986-1992.

Oceania

- Vanuatu - Vanua'aku Pati a pierdut alegerile cu mai multe partide în 1991, iar Uniunea Partidelor Moderate a câștigat.

Alte țări

Multe partide politice și grupuri militante susținute de sovietici din întreaga lume au suferit din cauza demoralizării și a pierderii finanțării.

- Australia - Partidul Comunist din Australia a fost dizolvat în 1991.
- Austria - Partidul Comunist din Austria și-a pierdut finanțarea din estul Germaniei și 250 de milioane de euro în active.
- Belgia - Partidul Comunist din Belgia a fost împărțit în două partide în 1989.
- Berlinul de Vest - Partidul Unității Socialiste din Berlinul de Vest a fost dizolvat în 1991.

- Canada - În 1990, Partidul Comunist din Canada a fost radiat și a avut confiscat bunurile, obligându-l să înceapă o bătălie politică și juridică de treisprezece ani de succes pentru a menține înregistrarea micilor partide politice din Canada, cunoscute sub numele de Figueroa împotriva Canadei, în consecință schimbând definiția legală a unui partid politic în Canada în 2003 și acum funcționează fără nicio reprezentare politică aleasă.
- Guineea Ecuatorială - primele alegeri cu mai multe partide din 1993.
- Finlanda - Liga Democrată Populară a Finlandei a fost dizolvată în 1990, iar Partidul Comunist Finlandez aflat în faliment s-a prăbușit în 1992 și a fost absorbit de Alianța de Stânga.
- Franța - Colapsul a venit ca un șoc pentru Partidul Comunist Francez. Criza se numește mutație. Fuziunea Partidului Socialist Unificat cu stânga recentă pentru socialism, ecologie și autogestionare pentru alternativele roșii și verzi în 1989.
- Gambia - 1994 lovitura de stat din Gambia
- Germania de Vest - Partidul Comunist German a pierdut finanțarea Germaniei de Est și a scăzut semnificativ, iar Liga Comunistă a fost dizolvată. Facțiunea Armatei Roșii și-a pierdut susținătorul pe termen lung, Stasi, după căderea Zidului Berlinului.
- Grecia - Organizația comuniștilor marxist-leninisti din Grecia a fost dizolvată în 1993 și fuzionată cu Mișcarea pentru un partid comunist unit din Grecia. Stânga greacă a fost dizolvată în 1992.
- Guineea - democratizarea în 1990.
- Irlanda - Partidul Comunist din Irlanda a scăzut semnificativ. Partidul Socialist Democrat a fost dizolvat.
- Italia - Prăbușirea a făcut ca Partidul Comunist Italian să se reformeze, creând două grupuri recente, Partidul Democrat de Stânga mai mare și Partidul Comunist de Refundare mai mic. Dispariția partidului comunist a dus parțial la schimbări profunde în sistemul partidelor politice italiene în 1992-1994 și prăbușirea

Partidului Radical în 1989 și a Partidului Socialist Italian în 1994. Dezintegrarea Brigăzilor Roșii în 1988.

- Japonia - Partidul Comunist Japonez a emis o declarație intitulată "Salutăm sfârșitul unui mare rău istoric al imperialismului și hegemonismului".
- Liban - Sfârșitul războiului civil
- Liberia - Primul război civil liberian
- Luxemburg - Partidul Comunist din Luxemburg a scăzut semnificativ.
- Malaezia - Partidul Comunist Malayan și-a depus armele în 1989, punând capăt unei insurgențe care durase zeci de ani.
- Maldive - lovitura de stat eșuată din 1988 în Maldive
- Mexic - Partidul comunist mexican și alte câteva partide comuniste au fost dizolvate în 1989 și absorbite mai întâi în Partidul Socialist Mexic și apoi în Partidul Revoluției Democrate. Și prăbușirea Partidului Socialist Mexic în 1989.
- Nepal - Partidul Comunist din Nepal (Janamukhi) și Partidul Comunist din Nepal (a patra Convenție) au fost dizolvate în 1990.
- Olanda - Partidul Comunist al Olandei a fost dizolvat în 1991 și absorbit de stânga verde. Liga comuniștilor din Olanda a fost dizolvată în 1992.
- Niger - democratizare în 1991, dar lovitură de stat în 1996.
- Nigeria - lovitură de stat în 1985.
- Norvegia - Partidul Comunist din Norvegia și-a schimbat linia pro-sovietică.
- Oman - Frontul Popular pentru Eliberarea Omanului a fost dizolvat în 1992.
- Peru - Calea strălucitoare, responsabilă de uciderea a zeci de mii de oameni, a micșorat în anii '90.
- Filipine - Partidul Comunist din Filipine a suferit critici, iar dezbaterile care au avut loc între cadrele de conducere ale partidului au dus la expulzarea susținătorilor "oportunismului de stânga și de dreapta", formând în special așa-numitele facțiuni

"respecționiste" și "reafirmatoare". Cei care au afirmat ortodoxia maoistă au fost numiți "reafirmatori" sau RA, în timp ce cei care au respins documentul au fost numiți "respingători" sau RJ. În iulie 1993, Komiteng Rehiyon ng Manila-Rizal (KRMR), unul dintre respingători, și-a declarat autonomia față de conducerea centrală. În câteva luni, mai multe formațiuni regionale și birouri ale partidului au urmat rugăminții, formalizând și aprofundând permanent schisma.
- San Marino - Partidul Comunist Sammarinez a fost dizolvat în 1990.
- Singapore - Barisan Sosialis a fost dizolvat în 1988.
- Spania - Partidul Muncitorilor din Spania - Unitatea Comunistă a fost dizolvat în 1991. Stânga Alternativă a fost dizolvată în 1993. Partidul Comunist al Spaniei (Marxist-Leninist) (istoric) a fost dizolvat în 1992. Partidul Comunist din Galiția (Marxist Revoluționar) a fost dizolvat în 1989.
- Suedia - Asociația Comunistă din Norrköping a fost dizolvată în 1990, iar Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna a încetat să mai funcționeze ca partid la nivel național. Kommunistiska Partiet i Sverige pro-albaneză și Partidul Maoist Comunist al Muncitorilor din Suedia au fost dizolvate în 1993. Principalul partid de stânga, Vänsterpartiet kommunisterna, VPK (Partidul de Stânga - Comuniști), a renunțat la partea comunistă a denominației sale și a devenit pur și simplu Vänsterpartiet (Partidul de stânga).
- Turcia - Partidul Muncist Comunist din Turcia a fost divizat.
- Regatul Unit - Partidul Comunist din Marea Britanie a fost dizolvat.
- Venezuela - 1992 tentative de lovitură de stat venezuelene

În același timp, multe state autoritare anticomuniste, susținute anterior de SUA, au văzut treptat o tranziție la democrație.

- Brazilia - a avut primele alegeri prezidențiale democratice din 1960 din cauza reformelor începute cu câțiva ani mai devreme.
- Camerun - democratizare în 1991.

- Ciad - lovitură de stat în 1990.
- Chile - Junta militară sub conducerea lui Augusto Pinochet a fost presată să implementeze alegeri democratice, care au cunoscut democratizarea Chile în 1990. Partidul larg de stânga socialistă a fuzionat în Partidul socialist din Chile.
- Columbia - Structura conservatoare din 1886 a fost abrogată în 1991. Mișcarea din 19 aprilie, Mișcarea Armată Quintin Lame și majoritatea Armatei Populare de Eliberare au renunțat la armele lor și au început să participe la politică.
- El Salvador - Războiul civil salvadorian s-a încheiat în 1992 în urma Acordurilor de pace de la Chapultepec. Mișcarea rebelă FMLN a devenit un partid politic legal și a participat la alegerile ulterioare.
- Gabon - democratizare în 1991.
- Guatemala - Războiul civil din Guatemala s-a încheiat în 1996, iar rebelitatea Unității Naționale Revoluționare din Guatemala a devenit un partid legal.
- Haiti - Revoluția haitiană din 1986
- Coasta de Fildeș - democratizare în 1990.
- Kenya - Restaurarea democrației multipartite în 1991
- Malawi - democratizarea în 1993.
- Mauritania - 1984 lovitura de stat mauritaniană; democratizarea în 1992.
- Pakistan - democratizare în 1988.
- Panama - Regimul Manuel Noriega a fost răsturnat de invazia SUA în 1989 ca o replică a suprimării alegerilor, a activităților de trafic de droguri și a uciderii unui militar american.
- Paraguay - Dictatura lui Alfredo Stroessner a luat sfârșit când a fost depus într-o lovitură de stat militară. În 1992, structura recentă a țării a stabilit un sistem democratic de guvernare.
- Filipine - Revoluția Puterii Populare în 1986.
- Rwanda - Războiul civil din Rwanda în 1990.
- Arabia Saudită - În urma războiului sovieto-afgan, Osama bin Laden, fondatorul grupării militante islamiste al-Qaeda, a propus

monarhiei saudite să nu se bazeze pe Statele Unite după căderea Kuweitului. Bin Laden a denunțat ulterior invitația saudită a 82-a divizie aeriană a SUA și a fost în cele din urmă expulzat din țară în 1992 din cauza criticilor. Cetățenia sa a fost revocată în 1994.

- Coreea de Sud - Protestele Mișcării Democrației din iunie au dus la căderea guvernului Chun Doo-hwan în 1987 și la primele alegeri democratice ale țării. În 2000, Coreea de Nord și de Sud au convenit în principiu să lucreze în vederea reunificării pașnice în viitor.
- Africa de Sud - Negocierile au fost începute în 1990 pentru a pune capăt sistemului Apartheid. Nelson Mandela a fost ales președinte al Africii de Sud în 1994.
- Taiwan (Republica China) - Partidul naționalist Kuomintang care guvernase sub reglementări marțiale stricte de la sfârșitul războiului civil chinez a introdus reforme de democratizare.
- Togo - democratizare în 1993.
- Statele Unite - După sfârșitul Războiului Rece, Statele Unite au devenit singura superputere din lume. A încetat să susțină multe dintre dictaturile militare pe care le-a avut în timpul Războiului Rece, presând mai multe națiuni să adopte democrația.
- Republica Arabă Yemen - reunificată cu Yemenul de Sud comunist și democratizarea în 1990.
- Zaire - Războiul civil în 1996.

Țări care au păstrat economiile în stil socialist și structurile guvernamentale după 1991:

- China - China a rămas sub conducerea Partidului Comunist din China, continuând în același timp reformele economice de anvergură.
- Cuba - Cuba a rămas sub conducerea Partidului Comunist din Cuba și a păstrat o economie planificată socialistă.
- Coreea de Nord - Coreea de Nord a rămas sub conducerea Partidului Muncitorilor din Coreea și a păstrat o economie de comandă în stil sovietic.

- Laos - Laosul a rămas sub conducerea Partidului Revoluționar Popular din Laos și a păstrat multe politici economice socialiste.
- Libia - Libia a rămas guvernată conform ipotezei socialiste a III-a a lui Muammar Gaddafi și a păstrat o economie planificată socialistă.
- Siria - Siria a rămas sub conducerea Partidului Sirian Ba'ath și a păstrat o economie planificată socialistă (Ba'athist).
- Vietnam - Vietnam a rămas sub conducerea Partidului Comunist din Vietnam și a urmărit reforme economice mult mai puțin cuprinzătoare decât China și au fost menținute multe politici economice socialiste.

Țări care au apărut în guverne în stil socialist după 1991:

- Bolivia - Evo Morales a condus Mișcarea pentru socialism, care a condus la înființarea statului plurinational socialist în 2009 și a condus țara până la eliminarea sa printr-o lovitură de stat
- Nepal - Monarhia a fost răsturnată în 2008, iar Republica a fost condusă de Partidul Comunist de atunci.
- Venezuela - Hugo Chavez a condus mișcarea a cincea republică, care a condus la înființarea Republicii Bolivariene în 1999 și a condus țara până la moartea sa în 2013.

Un alt impact:

- Rezultatul global al revoluțiilor 1989-1991. Israel - În 1990, Uniunea Sovietică a permis în cele din urmă emigrarea liberă a evreilor sovietici în Israel. Înainte de aceasta, evreii care încercau să părăsească URSS s-au confruntat cu persecuții; cei care au reușit au ajuns ca refugiați. În următorii câțiva ani, aproximativ un milion de cetățeni sovietici au migrat în Israel. În ciuda faptului că a existat îngrijorarea că unii dintre imigranții recenți aveau doar o legătură foarte slabă cu iudaismul și mulți erau însoțiți de rude neevreiești, acest val masiv de migrație a adus un număr mare de evrei sovietici foarte educați și a schimbat încet demografia natura Israelului. În mod similar, mii

de evrei etiopieni au fost salvați de Forțele de Apărare din Israel în 1991.

Reformele politice

Decomunizarea este o operațiune de depășire a moștenirilor instituțiilor de stat comuniste, culturii și psihologiei din statele post-comuniste. Decomunizarea a fost în principal limitată sau inexistentă. Partidele comuniste nu au fost scoase în afara legii, iar membrii lor nu au fost aduși la urmărire penală. Doar câteva locuri au încercat chiar să excludă membrii serviciilor secrete comuniste de la luarea deciziilor. În mai multe țări, partidul comunist pur și simplu și-a schimbat confesiunea și a continuat să funcționeze. În mai multe țări europene, oricum, aprobarea sau încercarea de a justifica crimele comise de regimurile naziste sau comuniste au devenit pedepsite cu până la 3 ani de închisoare.

Reformele economice

Întreprinderile de stat din țările socialiste au avut un interes redus sau deloc în producerea a ceea ce doreau clienții, ceea ce a dus la lipsa de bunuri și servicii. La începutul anilor 1990, opinia generală era că nu exista un precedent pentru trecerea de la socialism la capitalism ", și doar unii oameni în vârstă și-au amintit cum funcționează o economie de piață. Săracul de zeci de ani era obișnuit.

Prăbușirea Uniunii Sovietice și ruperea legăturilor economice care au urmat au dus la o criză economică severă și o scădere catastrofală a nivelului de trai în anii 1990 în statele post-sovietice și în fostul bloc estic. Chiar înainte de criza financiară a Rusiei din 1998, PIB-ul Rusiei era jumătate din ceea ce fusese la începutul anilor '90.

A existat o scădere temporară a producției în economia oficială și o creștere a activității economice a pieței negre. Țările au implementat programe de reformă diferite. Un exemplu, considerat în mod obișnuit ca fiind de succes, a fost Planul Balcerowicz de

"terapie de șoc" din Polonia. În cele din urmă, economia oficială a început să crească.

Într-o lucrare din 2007, Oleh Havrylyshyn a clasificat viteza reformelor din blocul sovietic:

- Big-Bang susținut (cel mai rapid): Estonia, Letonia, Lituania, Republica Cehă, Polonia, Slovacia
- Start avansat / Progres constant: Croația, Ungaria, Slovenia
- Big-Bang anulat: Albania, Bulgaria, Macedonia, Kârgâzstan, Rusia
- Reforme treptate: Azerbaidjan, Armenia, Georgia, Kazahstan, Ucraina, Tadjikistan, România
- Reforme limitate (cele mai lente): Belarus, Uzbekistan, Turkmenistan

Extinderea Uniunii Europene din 2004 a inclus Republica Cehă, Estonia, Ungaria, Letonia, Lituania, Polonia, Slovacia și Slovenia. Extinderea Uniunii Europene din 2007 a inclus România și Bulgaria, iar Croația a aderat la UE în 2013. Aceleași țări au devenit, de asemenea, membre NATO. În Mongolia, oricum, economia a fost reformată în mod similar cu omologii est-europeni.

Liberalizarea economică chineză a început în 1978 și a ajutat la scăderea a milioane de oameni din sărăcie, reducând rata sărăciei de la 53% din populație în epoca Mao la 12% în 1981. Reformele economice ale lui Deng sunt încă urmate de PCC astăzi, iar până în 2001 rata sărăciei a devenit doar 6% din populație.

Liberalizarea economică în Vietnam a fost inițiată în 1986, urmând exemplul chinezesc.

Liberalizarea economică în India a fost inițiată în 1991.

Profesorul Universității Harvard, Richard B. Freeman, a numit rezultatul reformelor "Marea dublare". El a calculat că dimensiunea forței de muncă globale s-a dublat de la 1,46 miliarde de lucrători la 2,93 miliarde de lucrători. Un rezultat imediat a fost un raport redus de capital la muncă. Pe termen lung, China, India și fostul bloc

sovietic vor economisi și vor investi și vor contribui la extinderea stocului de capital mondial.

Continuarea ideologică a comunismului

Începând din 2008, aproape jumătate dintre ruși îl priveau pozitiv pe Stalin și mulți au susținut restaurarea monumentelor sale demontate anterior.

În 1992, guvernul președintelui Elțin l-a invitat pe Vladimir Bukovski să servească ca expert pentru a depune mărturie la urmărirea penală a PCUS de către Curtea Constituțională a Rusiei, unde comuniștii l-au dat în judecată pe Elțin pentru interzicerea partidului lor. Cazul intimatului a fost că PCUS în sine fusese o organizație neconstituțională. Pentru a se pregăti pentru mărturia sa, Bukovsky a solicitat și i s-a acordat accesul la un număr mare de documente din arhivele sovietice (apoi reorganizate în TsKhSD). Folosind un mic scaner portabil și un computer laptop, a reușit să scaneze în secret multe documente (unele cu autorizație de securitate ridicată), inclusiv rapoartele KGB către Comitetul Central și să introducă contrabandă fișierele în Occident.

Interpretări

Evenimentele i-au surprins pe mulți prin surprindere. Predicțiile despre iminenta dispariție a Uniunii Sovietice au fost adesea respinse.

Cartea lui Bartlomiej Kaminski Colapsul socialismului de stat a susținut că sistemul socialist de stat are un paradox letal, spunând că "acțiunile politice menite să îmbunătățească execuția nu fac decât să-i accelereze decăderea".

Până la sfârșitul anului 1989, revoltele se răspândiseră de la o capitală la alta, eliminând regimurile impuse Europei Centrale, de Sud-Est și de Est după cel de-al doilea război mondial. Chiar și regimul stalinist izolaționist din Albania nu a reușit să oprească valul. Abrogarea doctrinei Brejnev de către Gorbaciov a fost probabil factorul cheie care a permis succesului revoltelor populare. Odată ce

a devenit evident că armata sovietică temută nu va interveni pentru a zdrobi disidența, regimurile din Europa Centrală, de Sud-Est și de Est au fost expuse vulnerabile în fața răscoalelor populare împotriva sistemului unipartid și puterii poliției secrete.

Coit D. Blacker scria în 1990 că conducerea sovietică "părea să fi crezut că orice pierdere de autoritate suferită de puterea Uniunii Sovietice în Europa Centrală și de Sud-Est ar fi mai mult decât compensată de o creștere netă a influenței sale în Europa de Vest". Cu toate acestea, este puțin probabil ca Gorbaciov să fi intenționat vreodată dezmembrarea completă a comunismului și a Pactului de la Varșovia. În locul lui, Gorbaciov a presupus că partidele comuniste din Europa Centrală și de Sud-Est ar putea fi reformate într-un mod similar cu reformele pe care spera să le realizeze în PCUS. Așa cum perestroika avea drept scop eficientizarea Uniunii Sovietice din punct de vedere economic și politic, Gorbaciov credea că Pactul Comecon și Varșovia ar putea fi reformat în entități mai eficiente. Oricum, Alexander Yakovlev, un consilier apropiat al lui Gorbaciov,ar fi afirmat ulterior că ar fi fost "absurd să păstreze sistemul" în Europa Centrală și de Sud-Est. Yakovlev ajunsese la concluzia că Comecon, dominat de sovietici, nu putea lucra pe principii non-piețe și că Pactul de la Varșovia nu avea "nicio relevanță pentru viața reală".

Amintire

Organizații

- Memorial, o societate internațională cu drepturi civile și istorice care funcționează într-o serie de state post-sovietice, care se concentrează pe înregistrarea și publicitatea trăsăturii totalitare a trecutului a Uniunii Sovietice, dar, în plus, monitorizează drepturile omului în statele post-sovietice în prezent, arătat de în Cecenia

Evenimente

- Ziua Unității Germane în Germania, o sărbătoare națională care comemorează aniversarea reunificării germane în 1990

- Ziua Statalității în Slovenia comemorează enunțarea independenței țării față de Iugoslavia în 1991
- Ziua Independenței și Unității în Slovenia comemorează referendumul de independență al țării
- Ziua Unității Naționale din Georgia este o sărbătoare publică care comemorează victimele tragediei din 9 aprilie
- Ziua Națională în Ungaria
- Ziua structurii în Mongolia comemorează tranziția țării la democrație în 1992
- Ziua structurii în România comemorează structura românească din 1991 care a consacrat întoarcerea la democrație după căderea regimului comunist
- Lupta pentru Ziua Libertății și Democrației în Republica Slovacă
- Lupta pentru Ziua Libertății și Democrației în Republica Cehă
- Restaurarea Zilei Independenței în Letonia comemorează enunțarea din 1990 care restabilește independența țării

Locuri

- Muzeul Checkpoint Charlie din Berlin, Germania
- Zori de libertate în Kazahstan, monument dedicat lui Jeltoqsan
- Muzeul DDR din Berlin, Germania
- Centrul european de solidaritate din Polonia
- Șantierul naval Gdańsk din Polonia
- Muzeul Global al Comunismului
- Parcul Grūtas din Lituania
- Casa Terorii în Ungaria
- Lennon Wall în Republica Cehă
- Memento Park din Ungaria
- Memorialul Renașterii în România
- Memorialul victimelor comunismului din Republica Cehă
- Muzeul victimelor genocidului din Vilnius, Lituania
- Muzeul Comunismului, Republica Cehă

- Muzeul Comunismului, Polonia
- Muzeul Ocupațiilor (Estonia)
- Muzeul Ocupației (Lituania)
- Muzeul Ocupației Letoniei
- Muzeul de Artă Socialistă din Bulgaria
- Muzeul ocupației sovietice din Kiev, Ucraina
- Muzeul Ocupării Sovietice din Tbilisi, Georgia
- Muzeul Victimelor Comunismului din Moldova
- Muzeul victimelor regimurilor ocupaționale "Închisoarea de pe Lontskoho" din Lviv, Ucraina
- Muzeul Memorial Sighet în vechea închisoare din Sighetu Marmației, România
- Muzeul Stasi din fostul sediu Stasi, Berlin, Germania
- Piața Transalpina împărțită între orașele Gorizia, Italia și Nova Gorica, Slovenia
- Victimele persecuției politice Muzeul Memorial din Ulaanbaatar, Mongolia

O alta

- The Soviet Story, un film documentar premiat despre Uniunea Sovietică
- The Singing Revolution, un film documentar apropiat de Singing Revolution
- Heaven on Earth: The Rise and Fall of Socialism, o carte și un film documentar bazat pe carte
- Mormântul lui Lenin: Ultimele zile ale imperiului sovietic, o carte premiată cu Premiul Pulitzer
- O tragedie politică în șase acte, biografia disidentului Václav Havel
- Right Here, Right Now, un hit internațional scris de Mike Edwards și interpretat de trupa sa de rock Jesus Jones și lansat în septembrie 1990

- "Vântul schimbării", o piesă de succes a trupei germane de heavy metal Scorpions care sărbătorește Perestroyka și căderea comunismului în Europa Centrală și de Est

Dizolvarea Uniunii Sovietice

Dizolvarea Uniunii Sovietice a fost acțiunea de dezintegrare internă în cadrul Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice (URSS), care a început la sfârșitul anilor 1980 cu tulburări crescânde în diferitele republici constitutive, și s-a încheiat la 26 decembrie 1991, când Sovietul Suprem a votat dizolvarea.

Eșecul loviturii de stat din august din 1991, când guvernul sovietic și elitele militare au încercat să-l răstoarne pe președintele Mihail Gorbaciov și să oprească "parada suveranităților", a dus la pierderea majorității influenței de către guvernul central din Moscova, iar republicile sovietice individuale au proclamat independența în zilele și lunile următoare. Secesiunea statelor baltice (Lituania, Letonia și Estonia) a fost recunoscută de guvernul sovietic în septembrie 1991. Acordurile de la Belovezha au fost semnate de republicile din Rusia, Ucraina și Belarus pe 8 decembrie, recunoscându-și independența reciprocă și creând Comunitatea Statelor Independente (CSI). Restul republicilor, cu excepția Georgiei, s-au alăturat CSI pe 21 decembrie, semnând Protocolul Alma-Ata.

La 25 decembrie, Gorbaciov a demisionat, și-a declarat biroul dispărut și i-a predat puterile - inclusiv controlul codurilor de lansare nucleară - lui Boris Elțin, primul președinte al Federației Ruse. În acea seară, la 19:32, drapelul sovietic a fost coborât de la Kremlin pentru ultima dată și înlocuit cu drapelul istoric rus. A doua zi, enunțarea 142-H a Sovietului Suprem a recunoscut independența de auto-guvernare a republicilor sovietice, dizolvând formal Uniunea Sovietică. Atât Revoluțiile din 1989, cât și dizolvarea URSS au marcat sfârșitul Războiului Rece.

În urma Războiului Rece, mai multe dintre fostele republici sovietice au păstrat legături strânse cu Rusia și au format organizații multilaterale exemplificate de CSI, Comunitatea Economică Eurasiatică, Statul Uniunii, Uniunea Vamală Eurasiatică și Uniunea

Economică Eurasiatică, pentru cooperarea economică și militară. Cu toate acestea, statele baltice și fostele țări ale Blocului de Est s-au alăturat NATO și Uniunii Europene, în timp ce Georgia, Moldova și Ucraina s-au distanțat de Rusia și își exprimă interesul de a urma aceeași cale.

Fundal

1985

Gorbaciov a fost ales secretar general

Mihail Gorbaciov a fost ales secretar general de către Biroul Politic la 11 martie 1985, la puțin peste patru ore după moartea predecesorului Konstantin Cernenko la 73 de ani. Gorbaciov, în vârstă de 54 de ani, era cel mai tânăr membru al Biroului Politic. Obiectivul său inițial de secretar general a fost să reînvie economia sovietică și și-a dat seama că pentru a face acest lucru va fi necesară reformarea structurilor politice și sociale de bază. Reformele au început cu schimbări de personal ale unor înalți oficiali din epoca Brejnev, care ar împiedica schimbările politice și economice. La 23 aprilie 1985, Gorbaciov a adus în Biroul Politic doi protejați, Egor Ligachev și Nikolai Rîjkov, ca membri cu drepturi depline. El a păstrat fericit ministerele "puterii" promovând șeful KGB Viktor Chebrikov din candidat în membru cu drepturi depline și numind ministrul apărării, mareșalul Serghei Sokolov, ca candidat la Biroul Politic.

Oricum, această liberalizare a favorizat mișcările naționaliste și disputele etnice în Uniunea Sovietică. Mai mult, a condus indirect la revoluțiile din 1989, în care regimurile socialiste impuse de sovietici din Pactul de la Varșovia au fost răsturnate pașnic (cu excepția notabilă a României), ceea ce la rândul său a sporit presiunea asupra lui Gorbaciov pentru a introduce o mai mare democrație și autonomie pentru Uniunea Sovietică. Republici constituente. Sub conducerea lui Gorbaciov, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice (PCUS) în 1989 a introdus alegeri competitive limitate într-o recentă legislatură centrală, Congresul Deputaților Poporului (în ciuda

faptului că interdicția asupra altor partide politice nu a fost ridicată până în 1990).

La 1 iulie 1985, Gorbaciov a renunțat la principalul său rival, eliminându-l pe Grigory Romanov din Biroul Politic și l-a adus pe Boris Yeltsin în secretariatul Comitetului Central al PCUS. La 23 decembrie 1985, Gorbaciov l-a numit pe Elțin primul secretar al Partidului Comunist din Moscova, în locul lui Viktor Grișin.

1986

Saharov

Gorbaciov a continuat să preseze pentru o mai mare liberalizare. La 23 decembrie 1986, cel mai proeminent disident sovietic, Andrei Saharov, s-a întors la Moscova la scurt timp după ce a primit un telefon personal de la Gorbaciov, spunându-i că, după aproape șapte ani, exilul său intern pentru sfidarea autorităților sa încheiat.

1987

Moscova: Democrație cu un singur partid

La 28-30 ianuarie 1987, plenul Comitetului Central, Gorbaciov a sugerat o politică recentă de demokratizatsiya în întreaga societate sovietică. El a propus ca viitoarele alegeri ale Partidului Comunist să ofere o alegere între mai mulți candidați, aleși prin vot secret. Oricum, delegații PCUS la Plen au diminuat propunerea lui Gorbaciov, iar alegerea democratică din cadrul Partidului Comunist nu a fost niciodată pusă în aplicare în mod semnificativ.

În plus, Gorbaciov a extins radical domeniul de aplicare al Glasnost, afirmând că niciun subiect nu este interzis pentru discuții deschise în mass-media.

La 7 februarie 1987, zeci de prizonieri politici au fost eliberați în prima eliberare de grup de la dezghețul de la Hrușciov la mijlocul anilor 1950.

La 10 septembrie 1987, Boris Elțin a scris o scrisoare de demisie către Gorbaciov. La ședința plenară a Comitetului Central din 27

octombrie 1987, Elțin, frustrat că Gorbaciov nu a abordat niciuna dintre problemele prezentate în scrisoarea sa de demisie, a criticat ritmul lent al reformei și servilitatea către secretarul general. În răspunsul său, Gorbaciov l-a acuzat pe Elțin de "imaturitate politică" și "iresponsabilitate absolută". Totuși, s-au răspândit știrile despre nesupunerea și "discursul secret" al lui Elțin și, în curând, versiunile samizdat au început să circule. Acest lucru a marcat începutul rebrandingului lui Elțin ca rebel și a crescut în popularitate ca figură anti-establishment. Următorii patru ani de luptă politică dintre Elțin și Gorbaciov au jucat un rol important în dizolvarea URSS. La 11 noiembrie 1987,Elțină a fost demis din funcția de prim secretar al Partidului Comunist din Moscova.

Activitate de protest

În anii care au dus la dizolvare, au avut loc sau au luat amploare diverse proteste și mișcări de rezistență în întreaga URSS, care au fost respinse sau tolerate în mod diferit.

CTAG (în letonă: Cilvēktiesību aizstāvības grupa, lit. "Grupul de apărare a drepturilor omului) Helsinki-86 a fost fondat în iulie 1986 în orașul portuar leton Liepāja. Helsinki-86 a fost prima organizație deschisă anticomunistă din URSS și prima opoziție organizată în mod deschis față de regimul sovietic, oferind un exemplu pentru mișcările independentiste ale altor minorități etnice.

La 26 decembrie 1986, 300 de tineri letoni s-au adunat în Piața Catedralei din Riga și au mărșăluit pe bulevardul Lenin către Monumentul Libertății, strigând: "Rusia sovietică afară! Letonia liberă!" Forțele de securitate s-au confruntat cu marșii și mai multe vehicule ale poliției au fost răsturnate.

La 17 octombrie 1987, aproximativ 3000 de armeni s-au manifestat la Erevan plângându-se despre starea lacului Sevan, uzina chimică Nairit și centrala nucleară Metsamor și poluarea aerului în Erevan. Poliția a încercat să împiedice protestul, dar nu a efectuat nicio operațiune pentru a-l opri odată cu desfășurarea marșului. A doua zi, 1.000 de armeni au participat la o altă demonstrație prin care au cerut drepturile naționale armene în

Karabagh și anexarea Nakhchivan și Nagorno-Karabakh la Armenia. Poliția a încercat să prevină fizic marșul și, după câteva incidente, a dispersat manifestanții.

Jeltoqsan (decembrie) din 1986 au fost revolte în Alma-Ata, Kazahstan, provocate de demiterea lui Gorbaciov a lui Dinmukhamed Kunaev, primul secretar al Partidului Comunist din Kazahstan și un etnic kazah, care a fost înlocuit cu Gennady Kolbin, un străin din SFSR rusesc. Manifestările au început în dimineața zilei de 17 decembrie 1986, cu 200 până la 300 de studenți în fața clădirii Comitetului Central din Piața Brejnev. A doua zi, 18 decembrie, protestele s-au transformat în tulburări civile, când ciocnirile dintre trupe, voluntari, unități de miliție și studenți kazahi s-au transformat într-o confruntare la scară largă. Ciocnirile nu au putut fi controlate decât în a treia zi.

La 6 mai 1987, Pamyat, un grup naționalist rus, a organizat la Moscova o demonstrație nesancționată. Autoritățile nu au destrămat demonstrația și chiar au ținut traficul în afara manifestanților, în timp ce au mers spre o întâlnire improvizată cu Boris Yeltsin.

La 25 iulie 1987, 300 de tătari din Crimeea au organizat o demonstrație zgomotoasă lângă zidul Kremlinului timp de câteva ore, cerând dreptul de a se întoarce în patria lor, din care au fost deportați în 1944; polițiștii și soldații au privit pur și simplu.

La 23 august 1987, aniversarea a 48 de ani a protocoalelor secrete ale Pactului Molotov din 1939, mii de manifestanți au marcat prilejul în cele trei capitale baltice de a cânta cântece de independență și de a participa la discursuri care comemorează victimele lui Stalin. Adunările au fost denunțate aspru în presa oficială și urmărite îndeaproape de poliție, dar nu au fost întrerupte.

La 14 iunie 1987, aproximativ 5.000 de oameni s-au adunat din nou la Monumentul Libertății din Riga și au depus flori pentru a comemora aniversarea deportării în masă a letonilor de către Stalin în 1941. Autoritățile nu au reprimat manifestanții, care au încurajat manifestări din ce în ce mai mari statele baltice. La 18 noiembrie 1987, sute de polițiști și milițieni civili s-au înconjurat de piața centrală pentru a preveni orice manifestare la Monumentul Libertății,

dar mii au căptușit străzile din Riga în protest tăcut în ambele sensuri.

Cronologie

1988

Moscova își pierde controlul

În 1988, Gorbaciov a început să piardă controlul asupra a două regiuni ale Uniunii Sovietice, întrucât republicile baltice se aplecau acum spre independență, iar Caucazul a coborât în violență și război civil.

La 1 iulie 1988, a patra și ultima zi a unei 19 Conferințe de partid învinețite, Gorbaciov a câștigat sprijinul delegaților obosiți pentru propunerea sa din ultimul moment de a crea un recent corp suprem legislativ numit Congresul Deputaților Poporului. Frustrat de rezistența vechii gărzi, Gorbaciov a început o serie de modificări constituționale pentru a încerca separarea partidului și a statului, izolându-și astfel adversarii conservatori. Propunerile detaliate pentru recentul Congres al Deputaților Poporului au fost publicate pe 2 octombrie 1988 și pentru a permite crearea legislaturii recente. Sovietul Suprem, în timpul sesiunii sale din 29 noiembrie - 1 decembrie 1988, a implementat amendamente la structura sovietică din 1977, a adoptat un regulament privind reforma electorală și a stabilit data alegerilor pentru 26 martie 1989.

La 29 noiembrie 1988, Uniunea Sovietică a încetat să blocheze toate posturile de radio străine, permițând cetățenilor sovietici pentru prima dată de la o scurtă perioadă din anii 1960 să aibă acces nerestricționat la surse de știri dincolo de controlul Partidului Comunist.

Republicile Baltice

În 1986 și 1987, Letonia fusese în avangarda statelor baltice în presarea reformei. În 1988, Estonia a preluat rolul principal prin fondarea primului front popular al Uniunii Sovietice și a început să influențeze politica de stat.

Frontul Popular Eston a fost fondat în aprilie 1988. La 16 iunie 1988, Gorbaciov l-a înlocuit pe Karl Vaino, "vechea gardă" lider al Partidului Comunist din Estonia, cu liberalul comparativ Vaino Väljas. La sfârșitul lunii iunie 1988, Väljas s-a înclinat în fața presiunilor din partea Frontului Popular Eston și a legalizat zborul vechiului steag albastru-negru-alb al Estoniei și a fost de acord cu o reglementare recentă a limbii de stat care a făcut din Estonia limba oficială a Republicii.

Pe 2 octombrie, Frontul Popular și-a lansat formal platforma politică la un congres de două zile. Väljas a participat, jucând că frontul ar putea ajuta Estonia să devină un model de renaștere economică și politică, în timp ce moderează tendințele separatiste și alte tendințe radicale. La 16 noiembrie 1988, Sovietul Suprem al RSS Estoniei a adoptat o enunțare a suveranității naționale în baza căreia legile estone ar avea prioritate față de cele ale Uniunii Sovietice. În plus, parlamentul Estoniei a revendicat resursele naturale ale republicii, inclusiv pământul, apele interioare, pădurile, zăcămintele minerale și mijloacele de producție industrială, agricultură, construcții, bănci de stat, transporturi și servicii municipale pe teritoriul granițelor Estoniei. În același timp, cetățenii estoniComitetele au început înregistrarea cetățenilor Republicii Estonia pentru desfășurarea alegerilor Congresului Estoniei.

Frontul Popular Leton a fost fondat în iunie 1988. La 4 octombrie, Gorbaciov l-a înlocuit pe Boris Pugo, "vechea gardă" lider al Partidului Comunist din Letonia, cu mai liberalul Jānis Vagris. În octombrie 1988, Vagris s-a înclinat în fața presiunii din partea Frontului Popular Leton și a legalizat arborarea fostului steag roșu-alb carmin al Letoniei independente, iar pe 6 octombrie a adoptat un regulament care face din Letonia limba oficială a țării.

Frontul Popular al Lituaniei, numit Sąjūdis (Mișcarea), a fost fondat în mai 1988. La 19 octombrie 1988, Gorbaciov l-a înlocuit pe Ringaudas Songaila, "vechea gardă" lider al Partidului Comunist din Lituania, cu relativ liberalul Algirdas Mykolas Brazauskas. În octombrie 1988, Brazauskas s-a înclinat în fața presiunii Sūjūdis și a legalizat zburarea drapelului istoric galben-verde-roșu al Lituaniei independente, iar în noiembrie 1988 a adoptat un regulament prin

care lituanianul era limba oficială a țării, iar fostul imn național Tautiška giesmė a fost reinstituit mai târziu.

Rebeliunea în Caucaz

La 20 februarie 1988, după o săptămână de manifestații în creștere în Stepanakert, capitala regiunii autonome Nagorno-Karabakh (zona majoritară armeană din Republica Socialistă Sovietică Azerbaidjană), Sovietul Regional a votat să se separe și să se alăture Republicii Socialiste Sovietice din Armenia. Acest vot local într-o mică parte îndepărtată a Uniunii Sovietice a făcut titluri în toată lumea; a fost o sfidare fără precedent a autorităților republicane și naționale. La 22 februarie 1988, în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de "ciocnirea Askeran", mii de azerbaidieni au mărșăluit către Nagorno-Karabakh, cerând informații despre zvonurile despre faptul că un azer a fost ucis în Stepanakert. Au fost informați că nu s-a produs niciun astfel de incident, dar au refuzat să creadă. Nemulțumiți de ceea ce li s-a spus,mii au început să meargă spre Nagorno-Karabakh, masacrând 50 de săteni armeni în operațiune. Autoritățile din Karabakh au mobilizat peste o mie de polițiști pentru a opri marșul, ciocnirile rezultate lăsând doi azerbaidieni morți. Aceste decese, anunțate la radio de stat, au dus la Sumgait Pogrom. În perioada 26 februarie - 1 martie, orașul Sumgait (Azerbaidjan) a cunoscut revolte violente anti-armene în timpul cărora au fost ucise 32 de persoane. Autoritățile au pierdut total controlul și au ocupat orașul cu parașutiști și tancuri; aproape toți cei 14.000 de locuitori armeni din Sumgait au fugit.În perioada 26 februarie - 1 martie, orașul Sumgait (Azerbaidjan) a cunoscut revolte violente anti-armene în timpul cărora au fost ucise 32 de persoane. Autoritățile au pierdut total controlul și au ocupat orașul cu parașutiști și tancuri; aproape toți cei 14.000 de locuitori armeni din Sumgait au fugit.În perioada 26 februarie - 1 martie, orașul Sumgait (Azerbaidjan) a cunoscut revolte violente anti-armene în timpul cărora au fost ucise 32 de persoane. Autoritățile au pierdut total controlul și au ocupat orașul cu parașutiști și tancuri; aproape toți cei 14.000 de locuitori armeni din Sumgait au fugit.

Gorbaciov a refuzat să facă orice modificare a statutului Nagorno Karabakh, care a rămas parte a Azerbaidjanului. El, în locul destituirii liderilor partidului comunist din ambele republici - la 21 mai 1988, Kamran Baghirov a fost înlocuit de Abdulrahman Vezirov în funcția de prim secretar al Partidului Comunist Azerbaidjan. În perioada 23 iulie - septembrie 1988, un grup de intelectuali azeri au început să lucreze pentru o organizație recentă numită Frontul Popular al Azerbaidjanului, bazat vag pe Frontul Popular Estonian. La 17 septembrie, când au izbucnit bătălii de armă între armeni și azerbaidieni lângă Stepanakert, doi soldați au fost uciși și peste două duzini răniți. Acest lucru a dus la polarizarea etnică aproape tit-for-tat în cele două orașe principale din Nagorno-Karabakh: Minoritatea azeră a fost expulzată din Stepanakert, iar minoritatea armeană a fost expulzată din Shusha.La 17 noiembrie 1988, ca răspuns la exodul a zeci de mii de azerbaidieni din Armenia, a început un ordin de succesiune de demonstrații în masă în Piața Lenin din Baku, care a durat 18 zile și a atras jumătate de milion de manifestanți. La 5 decembrie 1988, miliția sovietică s-a mutat, a degajat piața prin potență și a impus un toc de acoperire care a durat zece luni.

Rebeliunea colegilor armeni din Nagorno-Karabah a avut un rezultat imediat în Armenia însăși. Demonstrațiile zilnice, care au început în capitala armeană Erevan pe 18 februarie, au atras inițial puțini oameni, dar în fiecare zi problema Nagorno-Karabakh a devenit din ce în ce mai proeminentă și numărul a crescut. Pe 20 februarie, o mulțime de 30.000 de persoane a manifestat în Piața Teatrului, până la 22 februarie, erau 100.000, a doua zi 300.000, și a fost declarată o grevă de transport, până la 25 februarie, erau aproape 1 milion de manifestanți - mai mult de un un sfert din populația Armeniei. Aceasta a fost prima dintre demonstrațiile publice mari și pașnice care ar deveni un aspect al răsturnării comunismului la Praga, Berlin și, în cele din urmă, la Moscova. Principali intelectuali și naționaliști armeni,inclusiv viitorul prim președinte al Armeniei independente, Levon Ter-Petrossian, a format Comitetul Karabakh, cu unsprezece membri, pentru a conduce și organiza mișcarea recentă.

Gorbaciov a refuzat din nou să facă orice modificare a statutului Nagorno Karabakh, care a rămas parte a Azerbaidjanului. În locul lui a demis ambii lideri ai partidului comunist: La 21 mai 1988, Karen Demirchian a fost înlocuită de Suren Harutyunyan în funcția de prim secretar al Partidului Comunist din Armenia. Oricum, Harutyunyan a decis repede să alerge în fața vântului naționalist și, pe 28 mai, le-a permis armenilor să desfășoare steagul roșu-albastru-portocaliu al Republicii Armene pentru prima dată în aproape 70 de ani. La 15 iunie 1988, sovietul suprem armean a adoptat o rezoluție care aproba oficial ideea aderării Nagorno Karabakh la Armenia. Armenia, fostă una dintre cele mai loiale republici, se transformase brusc în conducerea republicii rebele. La 5 iulie 1988, când un contingent de trupe a fost trimis să îndepărteze manifestanții cu putere din Erevan 's Aeroportul Internațional Zvartnots, au fost trase focuri de armă și un protestatar student a fost ucis. În septembrie, în plus, marile demonstrații din Erevan au dus la desfășurarea vehiculelor blindate. În toamna anului 1988, aproape toți cei 200.000 de minorități azere din Armenia au fost expulzați de naționaliștii armeni, cu peste 100 de oameni uciși în operațiune - asta, după pogromul Sumgait de la începutul acelui an, desfășurat de azerbaidieni împotriva etnicilor armeni și expulzarea ulterioară a tuturor armenilor din Azerbaidjan. La 25 noiembrie 1988, un comandant militar a preluat controlul asupra Erevanului, în timp ce guvernul sovietic se îndrepta spre prevenirea violenței etnice.În toamna anului 1988, aproape toți cei 200.000 de minorități azere din Armenia au fost expulzați de naționaliștii armeni, cu peste 100 de oameni uciși în operațiune - asta, după pogromul Sumgait de la începutul acelui an, desfășurat de azerbaidieni împotriva etnicilor armeni și expulzarea ulterioară a tuturor armenilor din Azerbaidjan. La 25 noiembrie 1988, un comandant militar a preluat controlul asupra Erevanului, în timp ce guvernul sovietic se îndrepta spre prevenirea violenței etnice.În toamna anului 1988, aproape toți cei 200.000 de minorități azere din Armenia au fost expulzați de naționaliștii armeni, cu peste 100 de oameni uciși în operațiune - asta, după pogromul Sumgait de la începutul acelui an, desfășurat de azerbaidieni împotriva etnicilor armeni și expulzarea ulterioară a tuturor armenilor din Azerbaidjan. La 25 noiembrie 1988, un

comandant militar a preluat controlul asupra Erevanului, în timp ce guvernul sovietic se îndrepta spre prevenirea violenței etnice.un comandant militar a preluat controlul asupra Erevanului, în timp ce guvernul sovietic sa mutat pentru a preveni în plus violența etnică.un comandant militar a preluat controlul asupra Erevanului, în timp ce guvernul sovietic sa mutat pentru a preveni în plus violența etnică.

La 7 decembrie 1988, a avut loc cutremurul Spitak, care a ucis aproximativ 25.000 - 50.000 de oameni. Când Gorbaciov s-a repezit înapoi de la o vizită în Statele Unite, el a fost atât de supărat să fie confruntat de protestatarii care cereau ca Nagorno-Karabakh să devină parte a Republicii Armene în timpul unui dezastru natural care la 11 decembrie 1988 a ordonat întregului Comitet Karabakh să să fie arestat.

În Tbilisi, capitala Georgiei sovietice, mulți manifestanți au tăbărât în fața legislativului republicii în noiembrie 1988, cerând independența Georgiei și în sprijinul enunțării suveranității Estoniei.

Republicile occidentale

Începând cu februarie 1988, Mișcarea Democrată din Moldova (fosta Moldova) a organizat întâlniri publice, demonstrații și festivaluri de cântece, care au crescut treptat ca mărime și intensitate. Pe străzi, centrul manifestărilor publice a fost Monumentul Ștefan cel Mare din Chișinău și parcul adiacent care adăpostește Aleea Clasicilor (Aleea clasicilor). La 15 ianuarie 1988, într-un omagiu adus lui Mihai Eminescu la bustul său de pe Aleea Clasicilor, Anatol Șalaru a depus o propunere pentru continuarea întâlnirilor. În discursul public, mișcarea a cerut trezirea națională, libertatea de exprimare, revigorarea tradițiilor moldovenești și obținerea statutului oficial pentru limba română și revenirea la alfabetul latin. Tranziția de la "mișcare" (o asociație informală) la "front"(o asociere formală) a fost văzută ca o "actualizare" naturală odată ce o mișcare a luat avânt cu publicul, iar autoritățile sovietice nu au mai îndrăznit să o împiedice.

La 26 aprilie 1988, aproximativ 500 de persoane au participat la un marș organizat de Clubul Cultural Ucrainean pe strada

Khreschatyk din Kiev pentru a marca cea de-a doua aniversare a dezastrului nuclear de la Cernobîl, purtând pancarte cu lozinci precum "Deschiderea și democrația până la capăt". În perioada mai - iunie 1988, catolicii ucraineni din vestul Ucrainei au sărbătorit în secret Mileniul creștinismului în Kyivan Rus, ținând slujbe în pădurile Buniv, Kalush, Hoshiv și Zarvanytsia. La 5 iunie 1988, când sărbătorile oficiale ale Mileniului au avut loc la Moscova, Clubul Cultural Ucrainean a găzduit propriile sale observații la Kiev la monumentul Sfântului Volodim cel Mare, marele prinț al Kyivan Rus.

La 16 iunie 1988, 6 000 până la 8 000 de persoane s-au adunat la Lviv pentru a asculta vorbitorii care nu dezvăluie nicio încredere în lista locală a delegaților la conferința Partidului 19 Comunist, care va începe pe 29 iunie. Auzise despre o listă de delegați revizuită. Autoritățile au încercat să disperseze mitingul în fața stadionului Druzhba. Pe 7 iulie, între 10.000 și 20.000 de oameni au asistat la lansarea Frontului Democrat pentru Promovarea Perestroika. La 17 iulie, un grup de 10.000 s-au adunat în satul Zarvanytsia pentru slujbele Mileniului celebrate de episcopul greco-catolic ucrainean Pavlo Vasylyk. Miliția a încercat să disperseze participanții, dar s-a dovedit a fi cea mai mare adunare de catolici ucraineni de când Stalin a interzis Biserica în 1946.autoritățile locale au suprimat violent o demonstrație organizată de Frontul Democrat pentru a promova Perestroika. Patruzeci și una de persoane au fost reținute, amendate sau condamnate la 15 zile de arest administrativ. La 1 septembrie, autoritățile locale au mutat violent 5.000 de studenți la o ședință publică lipsită de permisiunea oficială la Universitatea de Stat Ivan Franko.

La 13 noiembrie 1988, aproximativ 10.000 de persoane au participat la o întâlnire oficial sancționată organizată de organizația de patrimoniu cultural Spadschyna, clubul studențesc Universitatea din Kiev Hromada și grupurile ecologiste Zelenyi Svit (Lumea verde) și Noosfera, pentru a se concentra asupra problemelor ecologice. În perioada 14-18 noiembrie, 15 activiști ucraineni s-au numărat printre cei 100 de avocați ai drepturilor omului, națională și religioasă invitați să discute drepturile omului cu oficialii sovietici și o delegație în vizită a Comisiei SUA pentru securitate și cooperare în Europa (cunoscută

în plus ca Comisia Helsinki). La 10 decembrie, sute s-au adunat la Kiev pentru a respecta Ziua Internațională a Drepturilor Omului la un miting organizat de Uniunea Democrată. Adunarea neautorizată a dus la detenția activiștilor locali.

Frontul Popular din Belarus a fost înființat în 1988 ca partid politic și mișcare culturală pentru democrație și independență, similar cu fronturile populare ale republicilor baltice. Descoperirea mormintelor comune în Kurapaty, în afara Minskului, de către istoricul Zianon Pazniak, primul lider al Frontului Popular din Belarus, a dat un impuls suplimentar mișcării pro-democrație și independentă din Belarus. Acesta a susținut că NKVD a comis crime secrete în Kurapaty. Inițial, Frontul a avut o vizibilitate semnificativă din cauza numeroaselor sale acțiuni publice care s-au încheiat aproape întotdeauna în ciocniri cu poliția și KGB.

1989

Moscova: Democratizare limitată

În primăvara anului 1989, oamenii din Uniunea Sovietică au exercitat o alegere democratică, deși limitată, pentru prima dată după 1917, când au ales recentul Congres al Deputaților Poporului. La fel de importantă a fost acoperirea TV necenzurată în direct a deliberărilor legiuitorului, unde oamenii au asistat la temerea conducerii comuniste temute anterior și la răspundere. Acest exemplu a alimentat un experiment limitat cu democrația în Polonia, care a dus rapid la răsturnarea guvernului comunist din Varșovia în acea vară - care la rândul său a declanșat răscoale care au răsturnat comunismul în celelalte cinci țări ale Pactului de la Varșovia înainte de sfârșitul anului 1989, anul în care Zidul Berlinului a căzut.

Acesta a fost, în plus, anul în care CNN a devenit primul radiodifuzor non-sovietic autorizat să transmită programele sale de știri TV la Moscova. Oficial, CNN era disponibilă doar pentru oaspeții străini la hotelul Savoy, dar moscoviții au învățat repede cum să preia semnalele de pe televizoarele de acasă. Acest lucru a avut un impact major asupra modului în care sovieticii au văzut evenimentele din țara lor și a făcut cenzura aproape imposibilă.

Perioada de nominalizare de o lună pentru candidații la Congresul Deputaților Poporului din URSS a durat până la 24 ianuarie 1989. Pentru luna următoare, selecția dintre cei 7 531 de nominalizați de district a avut loc la ședințele organizate de comisiile electorale la nivelul circumscripției electorale. Pe 7 martie, a fost publicată o listă finală de 5.074 de candidați; aproximativ 85% erau membri ai partidului.

În cele două săptămâni anterioare celor 1, 500 de voturi raionale, au avut loc alegeri pentru ocuparea a 750 de locuri rezervate ale organizațiilor publice, contestate de 880 de candidați. Dintre aceste locuri, 100 au fost alocate PCUS, 100 Consiliului Central al Sindicatelor, 75 Uniunii Tineretului Comunist (Komsomol), 75 Comitetului Femeilor Sovietice, 75 Organizației Veteranilor de Război și Muncii și 325 către alte organizații exemplificate de Academia de Științe. Operațiunea de selecție a fost făcută în aprilie.

La alegerile generale din 26 martie, participarea alegătorilor a fost impresionantă de 89,8% și s-au ocupat 1 958 (inclusiv 1 225 de locuri de district) din cele 2 250 de locuri din CPD. În cursele raionale, alegerile secundare au avut loc în 76 de circumscripții electorale în 2 și 9 aprilie, iar noi alegeri au fost organizate în perioada 20 și 14 aprilie - 23 mai, în cele 199 de circumscripții rămase în care nu a fost atinsă majoritatea absolută necesară. În timp ce majoritatea candidaților avizați de PCUS au fost aleși, peste 300 au pierdut în fața candidaților independenți, exemplificați de Elțin, fizicianul Andrei Saharov și avocatul Anatoly Sobchak.

În prima sesiune a recentului Congres al Deputaților Poporului, din 25 mai până în 9 iunie, oamenii de linie au păstrat controlul, dar reformatorii au folosit legislativul ca o platformă pentru dezbateri și critici - care a fost transmisă în direct și necenzurată. Acest lucru a afectat populația; în URSS nu s-a mai văzut nimic de genul acestei dezbateri libere. La 29 mai, Elțin a reușit să-și asigure un loc în Sovietul Suprem, iar în vară a format prima opoziție, Grupul interregional al deputaților, compus din naționaliști și liberali ruși.. Alcătuind ultimul grup legislativ din Uniunea Sovietică, cei aleși în 1989 au jucat un rol vital în reforme și eventuala destrămare a Uniunii Sovietice în următorii doi ani.

La 30 mai 1989, Gorbaciov a propus ca alegerile locale la nivel național, programate pentru noiembrie 1989, să fie amânate până la începutul anului 1990 din cauza faptului că nu existau încă legi care să reglementeze desfășurarea acestor alegeri. Acest lucru a fost văzut de unii ca o concesie către oficialii locali ai partidului, care se temeau că vor fi mutați de la putere într-un val de sentimente anti-establishment.

La 25 octombrie 1989, sovietul suprem a votat eliminarea locurilor speciale pentru Partidul Comunist și alte organizații oficiale la alegerile naționale și locale, răspunzând criticilor acerbe populare conform cărora astfel de sloturi rezervate erau nedemocratice. După o dezbatere puternică, sovietul suprem de 542 de membri a adoptat măsura 254-85 (cu 36 de abțineri). Decizia a impus un amendament constituțional, ratificat de plenul congresului, care s-a întrunit în perioada 12-25 decembrie. În plus, a adoptat măsuri care să permită alegeri directe pentru președinții fiecăreia dintre cele 15 republici constitutive. Gorbaciov s-a opus puternic unei astfel de mișcări în timpul dezbaterii, dar a fost învins.

Votul a extins puterea republicilor în alegerile locale, permițându-le să decidă singuri cum să organizeze votul. Letonia, Lituania și Estonia propuseseră deja legi pentru alegerile prezidențiale directe. Alegerile locale din toate republicile au fost deja programate să aibă loc între decembrie și martie 1990.

Cele șase țări ale Pactului de la Varșovia din Europa de Est, deși nominal independente, au fost recunoscute pe scară largă ca state satelit sovietice. Toate au fost ocupate de Armata Roșie sovietică în 1945, li s-au impus state socialiste în stil sovietic și au avut o libertate de operare foarte limitată, fie în afacerile interne, fie în cele internaționale. Orice mișcare către independența reală a fost suprimată de puterea militară - în Revoluția maghiară din 1956 și primăvara de la Praga în 1968. Gorbaciov a renunțat la opresiva și costisitoarea Doctrină Brejnev, care impunea intervenția în statele Pactului de la Varșovia, în favoarea neintervenției în afacerile interne ale aliaților - numită în glumă Doctrina Sinatra într-o referire la piesa lui Frank Sinatra "Calea mea". Polonia a fost prima republică care s-a democratizat în urma adoptării Novelizării din aprilie,după cum sa

convenit în urma discuțiilor din Acordul mesei rotunde poloneze din februarie până în aprilie între guvern și sindicatul Solidaritate, iar în curând Pactul a început să se dizolve. Ultima dintre țările care a pus capăt comunismului, România, a făcut acest lucru doar după violenta Revoluție română.

Lanțul Baltic al Libertății

The Baltic Way sau Baltic Chain (în plus, Lanțul libertății: Estoniană: Balti kett, letonă: Baltijas ce Lithuanianš, lituaniană: Baltijos kelias, rusă: Балтийский путь) a fost o demonstrație politică pașnică la 23 august 1989. Se estimează că 2 milioane de oameni s-au unit formează un lanț uman care se întinde pe 600 de kilometri (370 mi) pe Estonia, Letonia și Lituania, care fusese reincorporat cu forța în Uniunea Sovietică în 1944. Demonstrația colosală a marcat a 50-a aniversare a Pactului Molotov – Ribbentrop care a împărțit Europa de Est în sfere de a influențat și a dus la ocuparea statelor baltice în 1940.

La doar câteva luni după protestele Căii Baltice, în decembrie 1989, Congresul Deputaților Poporului a acceptat - și Gorbaciov a semnat - raportul Comisiei Yakovlev care condamna protocoalele secrete ale pactului Molotov – Ribbentrop care au condus la anexarea celor trei republici baltice.

La alegerile din martie 1989 pentru Congresul Deputaților Poporului, 36 din cei 42 de deputați din Lituania erau candidați ai mișcării naționale independente Sąjūdis. Aceasta a fost cea mai mare victorie pentru orice organizație națională din URSS și a fost o revelație devastatoare pentru Partidul Comunist Lituanian a nepopularității sale în creștere.

La 7 decembrie 1989, Partidul Comunist din Lituania sub conducerea lui Algirdas Brazauskas, s-a despărțit de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și a renunțat la pretenția sa de a avea un "rol de conducere" constituțional în politică. O fracțiune loialistă mai mică a Partidului Comunist, în frunte cu durul Mykolas Burokevičius, a fost înființată și a rămas afiliată PCUS. Oricum, Partidul Comunist guvernant al Lituaniei a fost formal independent

de controlul Moscovei - o premieră pentru republicile sovietice și un cutremur politic care l-a determinat pe Gorbaciov să aranjeze o vizită în Lituania luna următoare într-o tentativă inutilă de a readuce partidul local sub control. Anul urmator,Partidul comunist a pierdut puterea în totalitate în alegerile parlamentare multipartite, ceea ce a determinat Vytautas Landsbergis să devină primul lider necomunist (președintele Consiliului Suprem al Lituaniei) din Lituania de la încorporarea sa forțată în URSS.

Caucaz

La 16 iulie 1989, Frontul Popular din Azerbaidjan a ținut primul său congres și l-a ales pe Abulfaz Elchibey, care va deveni președinte, ca președinte al acestuia. La 19 august, 600.000 de protestatari au blocat Piața Lenin din Baku (acum Piața Azadliq) pentru a cere eliberarea prizonierilor politici. În a doua jumătate a anului 1989, armele au fost înmânate în Nagorno-Karabakh. Când Karabakhis a pus mâna pe arme de mici dimensiuni pentru a înlocui puștile de vânătoare și arbaletele, au început să crească pierderile; podurile au fost aruncate în aer, drumurile au fost blocate și ostaticii au fost luați.

Într-o tactică recentă și eficientă, Frontul Popular a lansat o blocadă feroviară asupra Armeniei, care a provocat lipsa benzinei și a alimentelor din cauza a 85% din transportul de marfă din Armenia provenind din Azerbaidjan. Sub presiunea Frontului Popular, autoritățile comuniste din Azerbaidjan au început să facă concesii. La 25 septembrie, au adoptat un regulament de suveranitate care acorda prioritate reglementării azere și, pe 4 octombrie, Frontului Popular i s-a permis să se înregistreze ca organizație legală atâta timp cât a ridicat blocada. Comunicațiile de transport între Azerbaidjan și Armenia nu s-au recuperat niciodată pe deplin. Tensiunile au continuat să se intensifice și pe 29 decembrie, activiștii Frontului Popular au pus mâna pe birourile partidului local din Jalilabad, rănind zeci.

La 31 mai 1989, cei 11 membri ai Comitetului Karabakh, care fuseseră închiși fără urmărire penală în închisoarea Moscova Matrosskaya Tishina, au fost eliberați și s-au întors acasă la întâmpinarea unui erou. La scurt timp după eliberare, Levon Ter-

Petrossian, un academic, a fost ales președinte al mișcării naționale pan-armeniene de opoziție anticomunistă și a declarat mai târziu că tocmai în 1989 a început să considere independența deplină drept obiectivul său.

La 7 aprilie 1989, trupele sovietice și transportoarele blindate de personal au fost trimise la Tbilisi după ce peste 100.000 de oameni au protestat în fața sediului Partidului Comunist, cu pancarte care cereau Georgia să se separe de Uniunea Sovietică și Abhazia să fie pe deplin integrată în Georgia. La 9 aprilie 1989, trupele au atacat manifestanții; aproximativ 20 de persoane au fost ucise și peste 200 răniți. Acest eveniment a radicalizat politica georgiană, determinându-i pe mulți să concluzioneze că independența era preferabilă reglementării sovietice continue. La 14 aprilie, Gorbaciov l-a înlăturat pe Jumber Patiashvili din funcția de prim secretar al Partidului Comunist Georgian și l-a înlocuit cu fostul șef KGB georgian Givi Gumbaridze.

La 16 iulie 1989, în capitala Abhaziei, Sukhumi, un protest împotriva deschiderii unei filiale a universității georgiene din oraș a dus la violență care a degenerat rapid într-o confruntare interetnică pe scară largă în care 18 au murit și sute au fost rănite în fața trupelor sovietice. Ordinea restabilită. Această revoltă a marcat începutul conflictului georgiano-abhaz.

Republicile occidentale

În alegerile din 26 martie 1989 pentru Congresul Deputaților Poporului, 15 din cei 46 de deputați moldoveni aleși pentru locurile de congres din Moscova erau susținători ai mișcării naționaliste / democratice. Congresul fondator al Frontului Popular al Moldovei a avut loc două luni mai târziu, la 20 mai 1989. În timpul celui de-al doilea congres al acestuia (30 iunie - 1 iulie 1989), Ion Hadârcă a fost ales președinte al acestuia.

O ordine de succesiune de demonstrații care a devenit cunoscută sub numele de Marea Adunare Națională (română: Marea Adunare Națională) a fost prima realizare majoră a Frontului. Astfel de demonstrații în masă, inclusiv una la care au participat 300.000 de

oameni la 27 august, au convins Sovietul Suprem al Moldovei la 31 august să adopte regulamentul lingvistic care face din română limba oficială și înlocuiește alfabetul chirilic cu caractere latine.

În Ucraina, Lviv și Kiev au sărbătorit Ziua Independenței Ucrainei pe 22 ianuarie 1989. Mii de oameni s-au adunat la Lviv pentru un moleben neautorizat (funcție religioasă) în fața Catedralei Sf. Gheorghe. La Kiev, 60 de activiști s-au întâlnit într-un apartament de la Kiev pentru a comemora proclamarea Republicii Populare Ucrainene în 1918. În perioada 11-12 februarie 1989, Societatea de Limbă Ucraineană și-a ținut congresul fondator. La 15 februarie 1989 a fost anunțată formarea Comitetului de inițiativă pentru reînnoirea Bisericii Ortodoxe Autocefale din Ucraina. Programul și statutele mișcării au fost propuse de Uniunea Scriitorilor din Ucraina și au fost publicate în revista Literaturna Ukraina la 16 februarie 1989. Organizația a anunțat disidenții ucraineni exemplificați de Vyacheslav Chornovil.

La sfârșitul lunii februarie, s-au desfășurat mari mitinguri publice la Kiev pentru a protesta împotriva legilor electorale, în ajunul alegerilor din 26 martie pentru Congresul Deputaților Poporului din URSS și pentru a cere demisia primului secretar al Partidului Comunist din Ucraina, Volodymyr Shcherbytsky, denumit "mastodontul stagnării". Demonstrațiile au coincis cu o vizită în Ucraina a secretarului general sovietic Mihail Gorbaciov. La 26 februarie 1989, între 20.000 și 30.000 de oameni au participat la o funcție memorială ecumenică nesancționată la Lviv, marcând aniversarea morții artistului și naționalistului ucrainean din secolul al XIX-lea Taras Shevchenko.

La 4 martie 1989, Societatea Memorială, angajată să onoreze victimele stalinismului și să curățe societatea de practicile sovietice, a fost fondată la Kiev. A doua zi a avut loc un miting public. Pe 12 martie, o reuniune pre-electorală organizată la Lviv de către Uniunea Ucraineană Helsinki și Societatea Mariană Myloserdia (Compasiune) a fost dispersată violent și aproape 300 de persoane au fost reținute. La 26 martie au avut loc alegeri pentru Congresul deputaților populari; alegerile parțiale au avut loc pe 9 aprilie, 14 mai și 21 mai. Dintre cei 225 de reprezentanți ucraineni la Congres, majoritatea

erau conservatori, oricum ar fi fost de asemenea aleși o mână de progresiști.

În perioada 20–23 aprilie 1989, la Lviv s-au ținut întâlniri pre-electorale timp de patru zile consecutive, atrăgând mulțimi de până la 25.000. Operațiunea a inclus o grevă de avertizare de o oră la opt fabrici și instituții locale. A fost prima grevă a muncii din Lviv din 1944. Pe 3 mai, un miting pre-electoral a atras 30.000 în Lviv. Pe 7 mai, Societatea Memorială a organizat o întâlnire în masă la Bykivnia, locul unui mormânt comun al victimelor ucrainene și poloneze ale terorii staliniste. După un marș de la Kiev la fața locului, a fost organizată o funcție memorială.

De la mijlocul lunii mai până în septembrie 1989, greviștii foamei greco-catolici ucraineni au organizat proteste la Arbat din Moscova pentru a atrage atenția asupra situației dificile a Bisericii lor. Aceștia au fost preponderent activi în timpul sesiunii din iulie a Consiliului Mondial al Bisericilor desfășurat la Moscova. Protestul s-a încheiat cu arestările grupului din 18 septembrie. La 27 mai 1989, a avut loc conferința fondatoare a Societății regionale memoriale din Lviv. La 18 iunie 1989, aproximativ 100.000 de credincioși au participat la slujbele religioase publice din Ivano-Frankivsk din vestul Ucrainei, răspunzând apelului cardinalului Myroslav Lubachivsky pentru o zi internațională de rugăciune.

La 19 august 1989, Parohia Ortodoxă Rusă a Sfinților Petru și Pavel a anunțat că va trece la Biserica Ortodoxă Autocefală Ucraineană. La 2 septembrie 1989, zeci de mii din toată Ucraina au protestat împotriva unui proiect de regulament electoral care a rezervat locuri speciale pentru Partidul Comunist și pentru alte organizații oficiale: 50.000 la Lviv, 40.000 la Kiev, 10.000 la Zhytomyr, 5.000 fiecare la Dniprodzerzhynsk și Chervonohrad și 2.000 în Harkov. În perioada 8-10 septembrie 1989, scriitorul Ivan Drach a fost ales în fruntea Rukh, Mișcarea Populară a Ucrainei, la congresul său fondator de la Kiev. Pe 17 septembrie, între 150.000 și 200.000 de oameni au mărșăluit la Lviv, cerând legalizarea Bisericii Greco-Catolice din Ucraina. La 21 septembrie 1989, a început exhumarea unui mormânt comun în Demianiv Laz, o rezervație naturală la sud de Ivano-Frankivsk.La 28 septembrie,

primul secretar al Partidului Comunist al Ucrainei Volodymyr Shcherbytsky, o restituire din epoca Brejnev, a fost înlocuit în acest birou de Vladimir Ivashko.

La 1 octombrie 1989, o demonstrație pașnică de 10.000 până la 15.000 de oameni a fost dispersată violent de miliție în fața stadionului Druzhba din Lviv, unde se ținea un concert care sărbătorea "reunificarea" sovietică a ținuturilor ucrainene. Pe 10 octombrie, Ivano-Frankivsk a fost locul unui protest pre-electoral la care au participat 30.000 de persoane. La 15 octombrie, câteva mii de oameni s-au adunat la Chervonohrad, Cernăuți, Rivne și Zhytomyr; 500 în Dnipropetrovsk; și 30.000 la Lviv pentru a protesta împotriva regulamentului electoral. La 20 octombrie, credincioșii și clerul Bisericii Ortodoxe Autocefale ucrainene au participat la un sinod din Lviv, primul de la lichidarea forțată a acestuia în anii 1930.

Pe 24 octombrie, Sovietul Suprem al uniunii a adoptat un regulament care elimină locurile speciale pentru Partidul Comunist și reprezentanții altor organizații oficiale. Pe 26 octombrie, douăzeci de fabrici din Lviv au organizat greve și întâlniri pentru a protesta împotriva brutalității poliției din 1 octombrie și a refuzului autorităților de a-i urmări pe cei responsabili. În perioada 26-28 octombrie, asociația de mediu Zelenyi Svit (Prietenii Pământului - Ucraina) și-a ținut congresul fondator, iar pe 27 octombrie Parlamentul ucrainean a adoptat un regulament care elimină statutul special al partidului și al altor organizații oficiale în calitate de deputați ai parlamentului.

La 28 octombrie 1989, Parlamentul ucrainean a decretat că, începând cu 1 ianuarie 1990, ucraineana va fi limba oficială a Ucrainei, în timp ce rusa va fi utilizată pentru comunicarea între grupurile etnice. În aceeași zi, Congregația Bisericii Schimbării la Față din Lviv a părăsit Biserica Ortodoxă Rusă și s-a proclamat Biserica Greco-Catolică Ucraineană. A doua zi, mii au participat la o funcție memorială la Demianiv Laz și a fost plasat un marcaj temporar pentru a indica faptul că în curând va fi ridicat un monument pentru "victimele represiunilor din anii 1939-1941".

La mijlocul lunii noiembrie a fost înregistrată oficial Societatea de limbă ucraineană Șevcenko. La 19 noiembrie 1989, o adunare

publică de la Kiev a atras mii de jelitori, prieteni și familie la înhumarea în Ucraina a trei deținuți ai infamului lagăr Gulag nr. 36 din Perm, în Munții Ural: Activiști pentru drepturile omului Vasyl Stus, Oleksiy Tykhy și Yuri Lytvyn. Rămășițele lor au fost reinterrate în cimitirul Baikove. Pe 26 noiembrie 1989, o zi de rugăciune și post a fost proclamată de cardinalul Myroslav Lubachivsky, mii de credincioși din vestul Ucrainei au participat la slujbe religioase în ajunul unei întâlniri între Papa Ioan Paul al II-lea și secretarul general sovietic Gorbaciov. La 28 noiembrie 1989, Consiliul RSSS ucrainean pentru afaceri religioase a emis un decret care permite congregațiilor catolice ucrainene să se înregistreze ca organizații juridice.Decretul a fost proclamat la 1 decembrie, coincizând cu o întâlnire la Vatican între papa și secretarul general sovietic.

La 10 decembrie 1989, la Lviv a avut loc prima respectare oficială a Zilei internaționale a drepturilor omului. La 17 decembrie, aproximativ 30.000 au participat la o întâlnire publică organizată la Kiev de Rukh în memoria laureatului Nobel Andrei Saharov, care a murit pe 14 decembrie. Pe 26 decembrie, Sovietul Suprem al RSS Ucrainene a adoptat un regulament care desemna Crăciunul, Paștele și Sărbătoarea oficială a sărbătorii Sfintei Treimi.

În mai 1989, un disident sovietic, Mustafa Dzhemilev, a fost ales pentru a conduce noua mișcare națională tătără din Crimeea. Mai mult, el a condus campania pentru întoarcerea tătarilor din Crimeea în patria lor din Crimeea, după 45 de ani de exil.

La 24 ianuarie 1989, autoritățile sovietice din Bielorusia au fost de acord cu cererea opoziției democratice (Frontul Popular din Belarus) de a construi un monument pentru mii de oameni împușcați de poliția din epoca Stalin în Pădurea Kuropaty de lângă Minsk în anii 1930.

La 30 septembrie 1989, mii de bieloruși, denunțând liderii locali, au mărșăluit prin Minsk pentru a cere curățarea suplimentară a sitului dezastrului de la Cernobîl din Ucraina din 1986. Până la 15.000 de protestatari purtând banderole purtând simboluri de radioactivitate și purtând steagul național roșu-alb interzis folosit de guvernul în exil depus prin ploi torențiale în sfidarea unei interdicții a

autorităților locale. Ulterior, s-au adunat în centrul orașului, lângă sediul guvernului, unde vorbitorii au cerut demisia lui Yefrem Sokolov, liderul Partidului Comunist al republicii, și au cerut evacuarea a jumătate de milion de oameni din zonele contaminate.

Republici din Asia Centrală

Mii de trupe sovietice au fost trimise în Valea Fergana, la sud-est de capitala uzbecă Tașkent, pentru a restabili ordinea după ciocnirile în care uzbekii locali au vânat membri ai minorității meshetiene în câteva zile de revolte în perioada 4-11 iunie 1989; aproximativ 100 de persoane au fost ucise. La 23 iunie 1989, Gorbaciov l-a înlăturat pe Rafiq Nishonov din funcția de prim secretar al Partidului Comunist din RSS Uzbek și l-a înlocuit cu Karimov, care a condus Uzbekistanul ca Republică Sovietică și ulterior ca stat independent.

În Kazahstan, la 19 iunie 1989, tineri care purtau arme, bombe de foc, bare de fier și pietre au revoltat în Zhanaozen, provocând un număr de decese. Tinerii au încercat să pună mâna pe o secție de poliție și o stație de alimentare cu apă. Au oprit transportul public și au închis diverse magazine și industrii. Până pe 25 iunie, revolta s-a răspândit în alte cinci orașe din apropierea Mării Caspice. O mulțime de aproximativ 150 de persoane înarmate cu bețe, pietre și tije metalice au atacat secția de poliție din Mangishlak, la aproximativ 90 de mile de Zhanaozen, înainte de a fi dispersate de trupele guvernamentale aruncate cu elicopterele. Mai mult, gloate de tineri au străbătut Yeraliev, Shepke, Fort-Shevchenko și Kulsary, unde au turnat lichid inflamabil pe trenurile care adăpostesc lucrători temporari și le-au dat foc.

Cu guvernul și PCUS șocate de revolte, la 22 iunie 1989, ca un atac al revoltelor, Gorbaciov a înlăturat Gennady Kolbin (etnicul rus a cărui numire a provocat revolte în decembrie 1986) în funcția de prim secretar al Partidului Comunist din Kazahstan pentru gestionarea slabă a evenimentelor din iunie și l-a înlocuit cu Nursultan Nazarbayev, un etnic kazah care a continuat să conducă Kazahstanul ca republică sovietică și ulterior independenței. Nazarbaiev va conduce Kazahstanul timp de 27 de ani până când va demisiona din funcția de președinte pe 19 martie 2019.

1990

Moscova pierde șase republici

La 7 februarie 1990, Comitetul Central al PCUS a acceptat recomandarea lui Gorbaciov ca partidul să renunțe la monopolul puterii politice. În 1990, toate cele cincisprezece republici constitutive ale URSS au organizat primele alegeri competitive, reformatorii și naționaliștii etnici câștigând multe locuri. PCUS a pierdut alegerile în șase republici:

- În Lituania, la Sąjūdis, pe 24 februarie (alegerile secundare din 4, 7, 8 și 10 martie)
- În Moldova, la Frontul Popular al Moldovei, pe 25 februarie
- În Estonia, pe frontul popular eston, pe 18 martie
- În Letonia, la Frontul Popular Leton, pe 18 martie (alegerile secundare din 25 martie, 1 aprilie și 29 aprilie)
- În Armenia, la Mișcarea Națională Pan-Armeană, pe 20 mai (alegerile secundare din 3 iunie și 15 iulie)
- În Georgia, la Georgia, fără masă rotundă, pe 28 octombrie (alegerile secundare din 11 noiembrie)

Republicile constitutive au început să-și dezvăluie suveranitatea națională și au început un "război al legilor" cu guvernul central din Moscova; au respins legislația la nivelul întregii uniuni care intra în conflict cu legile locale, au afirmat controlul asupra economiei lor locale și au refuzat să plătească impozite. În plus, Landsbergis, președintele Consiliului Suprem al Lituaniei, a scutit bărbații lituanieni de funcția obligatorie în Forțele Armate Sovietice. Acest conflict a provocat dislocarea economică, întrucât liniile de aprovizionare au fost întrerupte și a determinat declinul economiei sovietice.

Rivalitate între URSS și RSFSR

La 4 martie 1990, Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă a organizat alegeri relativ libere pentru Congresul Deputaților Poporului din Rusia. Boris Yeltsin a fost ales, reprezentând

Sverdlovsk, obținând 72% din voturi. La 29 mai 1990, Elțin a fost ales președinte al prezidiului sovietului suprem al RSFSR, în ciuda faptului că Gorbaciov a cerut deputaților ruși să nu-l voteze.

Elțină a fost susținută de membrii democratici și conservatori ai sovietului suprem, care au căutat puterea în situația politică în curs de dezvoltare. O luptă de putere recentă a apărut între RSFSR și Uniunea Sovietică. La 12 iunie 1990, Congresul Deputaților Poporului al RSFSR a adoptat o enunțare a suveranității. La 12 iulie 1990, Elțin a demisionat din Partidul Comunist într-un discurs dramatic la cel de-al 28-lea Congres.

Republicile baltice

Vizita lui Gorbaciov în capitala lituaniană Vilnius în perioada 11-13 ianuarie 1990, a provocat un miting independentist la care au participat aproximativ 250.000 de oameni.

La 11 martie, noul parlament ales al RSS lituaniene l-a ales pe Vytautas Landsbergis, liderul Sąjūdis, ca președinte și a proclamat Actul de restabilire a statului Lituania, făcând din Lituania prima Republică sovietică care s-a desprins de URSS. Moscova a reacționat cu o blocadă economică, menținând trupele din Lituania în mod aparent "pentru a asigura drepturile etnicilor ruși".

La 25 martie 1990, Partidul Comunist Eston a votat despărțirea de PCUS după o tranziție de șase luni.

La 30 martie 1990, Consiliul Suprem al Estoniei a declarat ilegală ocupația sovietică a Estoniei de după cel de-al doilea război mondial și a început o perioadă de tranziție națională spre restabilirea formală a independenței naționale în cadrul republicii.

La 3 aprilie 1990, Edgar Savisaar din Frontul Popular al Estoniei a fost ales președinte al Consiliului de Miniștri (echivalentul a fi prim-ministru) și în curând s-a format un cabinet de independență majoritar pro.

Letonia a declarat restabilirea independenței la 4 mai 1990, cu enunțarea stipulând o perioadă de tranziție pentru a completa independența. Enunțarea a afirmat că, în ciuda faptului că Letonia și-

a pierdut de facto independența în cel de-al doilea război mondial, țara a rămas de drept o țară suverană din cauza anexării a fost neconstituțională și împotriva voinței poporului leton. Enunțul a mai afirmat că Letonia își va baza relația cu Uniunea Sovietică pe baza Tratatului de pace leton-sovietic din 1920, în care Uniunea Sovietică a recunoscut independența Letoniei drept inviolabilă "pentru tot timpul viitor". 4 mai este acum o sărbătoare națională în Letonia.

La 7 mai 1990, Ivars Godmanis al Frontului Popular Leton a fost ales președinte al Consiliului de Miniștri (echivalentul primului ministru al Letoniei).

Caucaz

În prima săptămână a lunii ianuarie 1990, în exclava azeră din Nakhchivan, Frontul Popular a condus mulțimile în asaltul și distrugerea gardurilor de frontieră și a turnurilor de veghe de-a lungul frontierei cu Iranul, iar mii de azerbaidieni sovietici au trecut granița pentru a-și întâlni verii etnici în Azerbaidjanul iranian. A fost prima dată când Uniunea Sovietică a pierdut controlul unei frontiere externe.

Tensiunile etnice au crescut între armeni și azerbaidieni în primăvara și vara 1988. La 9 ianuarie 1990, după ce parlamentul armean a votat includerea Nagorno-Karabakh în bugetul său, au izbucnit noi lupte, au fost luați ostatici și patru soldați sovietici au fost uciși. La 11 ianuarie, radicalii Frontului Popular au asaltat clădirile partidului și au răsturnat efectiv puterile comuniste din orașul Lenkoran din sud. Gorbaciov a decis să recâștige controlul asupra Azerbaidjanului; evenimentele care au urmat sunt cunoscute sub numele de "Ianuarie negru". La sfârșitul zilei de 19 ianuarie 1990, după ce a aruncat în aer stația centrală de televiziune și a tăiat liniile telefonice și radio, 26.000 de soldați sovietici au intrat în capitala azeră Baku, distrugând baricade, atacând protestatarii și tragând în mulțimi.În acea noapte și în timpul confruntărilor ulterioare (care au durat până în februarie), au murit peste 130 de persoane. Majoritatea erau civili. Peste 700 de civili au fost răniți, sute au fost reținuți, dar doar câțiva au fost de fapt judecați pentru presupuse infracțiuni.

Libertățile civile suferite. Ministrul sovietic al apărării, Dmitri Yazov, a declarat că utilizarea puterii la Baku a fost menită să împiedice preluarea de facto a guvernului azer de către opoziția necomunistă, pentru a preveni victoria lor în viitoarele alegeri libere (programate pentru martie 1990), pentru a le distruge ca o potență politică și pentru a se asigura că guvernul comunist a rămas la putere.

Armata câștigase controlul asupra Baku, dar până pe 20 ianuarie pierduse absolut Azerbaidjanul. Aproape întreaga populație din Baku s-a prezentat la înmormântările în masă ale "martirilor" îngropați pe Aleea Martirilor. Mii de membri ai Partidului Comunist și-au ars public cărțile de partid. Primul secretar Vezirov s-a mutat la Moscova și Ayaz Mutalibov a fost numit succesorul său în cadrul unui vot liber al oficialilor partidului. Etnicul rus Viktor Polianichko a rămas secretar secund. Ca reacție la acțiunile sovietice din Baku și susținerea Armeniei în conflict, Sakina Aliyeva, președintele Presidiumului Sovietului Suprem al Republicii Socialiste Sovietice Autonome din Nakhchivan a convocat o sesiune specială în care s-a dezbătut dacă Nakhchivan poate sau nu să se separe de URSS în temeiul articolului 81 din structura sovietică. Hotărând că este legal,deputații au pregătit o enunțare a independenței, pe care Aliyeva a semnat-o și a prezentat-o pe 20 ianuarie la televiziunea națională. A fost prima enunțare a secesiunii de către o regiune recunoscută din URSS. Acțiunile sovietice Nakhchivan și Aliyeva au fost denunțate de oficiali guvernamentali care au forțat-o să renunțe și încercarea de independență a fost întreruptă.

În urma preluării de către hardliners, alegerile din 30 septembrie 1990 (secundele din 14 octombrie) s-au caracterizat prin intimidare; mai mulți candidați ai Frontului Popular au fost închiși, doi au fost uciși și a avut loc o umplere fără vot a buletinelor de vot, chiar și în prezența observatorilor occidentali. Rezultatele alegerilor au reflectat mediul amenințător; din cei 350 de membri, 280 erau comuniști, cu doar 45 de candidați de opoziție din Frontul Popular și din alte grupuri necomuniste, care împreună au format un Bloc Democrat (Dembloc). În mai 1990, Mutalibov a fost ales fără opoziție președinte al sovietului suprem.

Republicile occidentale

La 21 ianuarie 1990, Rukh a organizat un lanț uman de 480 de kilometri între Kiev, Lviv și Ivano-Frankivsk. Sute de mii s-au unit pentru a comemora proclamarea independenței ucrainene în 1918 și reunificarea pământurilor ucrainene un an mai târziu (Actul de unificare din 1919). La 23 ianuarie 1990, Biserica greco-catolică ucraineană a ținut primul sinod de la lichidarea sa de către sovietici în 1946 (act pe care adunarea l-a declarat nul). La 9 februarie 1990, Ministerul Justiției din Ucraina a înregistrat oficial Rukh. Oricum, înregistrarea a venit prea târziu pentru ca Rukh să-și prezinte proprii candidați la alegerile parlamentare și locale din 4 martie. Oblaste ucrainene.Majoritatea locurilor au trebuit să organizeze alegeri secundare. Pe 18 martie, candidații democrați au obținut în plus victorii în al doilea tur. Blocul democratic a câștigat aproximativ 90 din 450 de locuri în recentul parlament.

La 6 aprilie 1990, Consiliul municipal din Liov a votat să returneze Catedrala Sf. Gheorghe Bisericii Greco-Catolice din Ucraina. Biserica Ortodoxă Rusă a refuzat să cedeze. În perioada 29-30 aprilie 1990, Uniunea Ucraineană Helsinki s-a desființat pentru a forma Partidul Republican Ucrainean. Pe 15 mai, recentul parlament s-a întrunit. Blocul comuniștilor conservatori deținea 239 de locuri; Blocul Democrat, care evoluase în Consiliul Național, avea 125 de deputați. La 4 iunie 1990, doi candidați au rămas în cursa prelungită pentru președinția parlamentului. Liderul Partidului Comunist din Ucraina (CPU), Volodymyr Ivashko, a fost ales cu 60 la sută din voturi, deoarece peste 100 de deputați ai opoziției au boicotat alegerile. În perioada 5-6 iunie 1990, mitropolitul Mstyslav din SUABiserica Ortodoxă Ucraineană cu sediul a fost ales patriarh al Bisericii Ortodoxe Autocefale Ucrainene (UAOC) în timpul primului sinod al Bisericii. UAOC și-a declarat deplina independență față de Patriarhia Moscovei a Bisericii Ortodoxe Ruse, care în martie acordase autonomie bisericii ortodoxe ucrainene condusă de Mitropolitul Filaret.

La 22 iunie 1990, Volodymyr Ivașko și-a retras candidatura la funcția de lider al Partidului Comunist din Ucraina, la fel ca și poziția sa recentă în parlament. Stanislav Hurenko a fost ales prim secretar

al CPU. La 11 iulie, Ivashko și-a dat demisia din funcția de președinte al Parlamentului ucrainean după ce a fost ales secretar general adjunct al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Parlamentul a acceptat demisia o săptămână mai târziu, pe 18 iulie. Pe 16 iulie, Parlamentul a aprobat în mod covârșitor enunțarea cu privire la suveranitatea de stat a Ucrainei - cu un vot de 355 pentru și patru împotrivă. Deputații populari au votat cu 339 voturi pentru a proclama 16 iulie sărbătoare națională ucraineană.

La 23 iulie 1990, Leonid Kravchuk a fost ales pentru a-l înlocui pe Ivashko în funcția de președinte al parlamentului. La 30 iulie, Parlamentul a adoptat o rezoluție privind funcția militară prin care s-a ordonat soldaților ucraineni "în regiuni de conflict național exemplificate de Armenia și Azerbaidjan" să se întoarcă pe teritoriul ucrainean. La 1 august, Parlamentul a votat copleșitor închiderea centralei nucleare de la Cernobîl. La 3 august, a adoptat un regulament privind suveranitatea economică a republicii ucrainene. Pe 19 august, prima liturghie catolică ucraineană din 44 de ani a fost sărbătorită la catedrala Sf. Gheorghe. În perioada 5–7 septembrie, a avut loc la Kiev Simpozionul internațional privind marea foamete din 1932–1933. La 8 septembrie, a avut loc la Lviv primul miting "Tineretul pentru Hristos" din 1933, cu 40.000 de participanți. În perioada 28-30 septembrie,Partidul Verde din Ucraina și-a ținut congresul fondator. La 30 septembrie, aproape 100.000 de oameni au mărșăluit la Kiev pentru a protesta împotriva recentului tratat de uniune propus de Gorbaciov.

La 1 octombrie 1990, parlamentul s-a reunit pe fondul unor proteste în masă care cereau demisia lui Kravchuk și a prim-ministrului Vitaliy Masol, un rest din regimul anterior. Studenții au ridicat un oraș cu corturi în Piața Revoluției din octombrie, unde au continuat protestul.

Pe 17 octombrie, Masol și-a dat demisia, iar pe 20 octombrie, patriarhul Mstyslav I al Kievului și toată Ucraina a ajuns la catedrala Sfânta Sofia, punând capăt unei alungări de 46 de ani din patria sa. La 23 octombrie 1990, Parlamentul a votat eliminarea articolului 6 din structura ucraineană, care se referea la "rolul principal" al Partidului Comunist.

În perioada 25-28 octombrie 1990, Rukh a ținut cel de-al doilea congres și a declarat că obiectivul său principal era "reînnoirea statului independent pentru Ucraina". Pe 28 octombrie, credincioșii UAOC, susținuți de catolici ucraineni, s-au manifestat în apropierea Catedralei Sf. Sofia în timp ce noul ales Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse Aleksei și Mitropolitul Filaret au săvârșit liturghia la altar. La 1 noiembrie, liderii Bisericii Greco-Catolice din Ucraina și, respectiv, ai Bisericii Ortodoxe Autocefale din Ucraina, Mitropolitul Volodymyr Sterniuk și Patriarhul Mstyslav, s-au întâlnit la Lviv în timpul comemorărilor aniversare ale proclamării din 1918 a Republicii Naționale a Ucrainei de Vest.

La 18 noiembrie 1990, Biserica Ortodoxă Autocefală Ucraineană l-a înscăunat pe Mstyslav ca Patriarh al Kievului și al întregii Ucrainei în timpul ceremoniilor de la Catedrala Sfânta Sofia. Mai mult, pe 18 noiembrie, Canada a anunțat că consulul său general la Kiev va fi ucrainean-canadian Nestor Gayowsky. Pe 19 noiembrie, Statele Unite au anunțat că consulul său la Kiev va fi ucraineanul-american John Stepanchuk. Pe 19 noiembrie, președinții parlamentelor ucrainene și, respectiv, Kravchuk și Elțin, au semnat un pact bilateral de 10 ani. La începutul lunii decembrie 1990 a fost fondat Partidul Renașterii Democratice din Ucraina; pe 15 decembrie a fost fondat Partidul Democrat din Ucraina.

Republici din Asia Centrală

În perioada 12-14 februarie 1990, au avut loc revolte anti-guvernamentale în capitala Tadjikistanului, Dușhanbe, pe măsură ce tensiunile au crescut între naționalistii tadjici și refugiații etnici armeni, după pogromul Sumgait și revoltele anti-armene din Azerbaidjan în 1988. Demonstrații sponsorizate de naționalist Mișcarea Rastokhez a devenit violentă. Reformele economice și politice radicale au fost cerute de protestatari, care au incendiat clădirile guvernamentale; magazinele și alte afaceri au fost atacate și jefuite. În timpul acestor revolte, 26 de persoane au fost ucise și 565 rănite.

În iunie 1990, orașul Osh și împrejurimile sale au cunoscut ciocniri etnice sângeroase între grupul naționalist etnic kirghiz Osh Aymaghi

și grupul naționalist uzbek Adolat asupra terenului unei foste ferme colective. Au existat aproximativ 1 200 de victime, inclusiv peste 300 de morți și 462 de răniți grav. Revoltele au izbucnit în legătură cu împărțirea resurselor funciare din oraș și din împrejurimi.

1991

Criza Moscovei

La 14 ianuarie 1991, Nikolai Ryzhkov și-a dat demisia din funcția de președinte al Consiliului de Miniștri sau prim-ministru al Uniunii Sovietice și a fost succedat de Valentin Pavlov în nou-înființatul post de prim-ministru al Uniunii Sovietice.

La 17 martie 1991, în cadrul unui referendum la nivelul Uniunii, 76,4% dintre alegători au aprobat păstrarea unei Uniuni Sovietice reformate. Republicile baltice, Armenia, Georgia și Moldova au boicotat referendumul, în plus, sub denumirea de Cecenia-Ingușetia (o republică autonomă din Rusia care avea o dorință puternică de independență și care până acum se numea Ichkeria). În fiecare dintre celelalte nouă republici, majoritatea alegătorilor au susținut păstrarea unei Uniuni Sovietice reformate.

Președintele Rusiei, Boris Yeltsin

La 12 iunie 1991, Boris Yeltsin a câștigat 57% din voturile populare la alegerile democratice, învingându-l pe candidatul preferat al lui Gorbaciov, Nikolai Ryzhkov, care a câștigat 16% din voturi. După alegerea lui Elțin ca președinte, Rusia s-a declarat independentă. În campania sa electorală, Elțin a criticat "dictatura centrului", dar nu a sugerat încă că va introduce o economie de piață.

Republicile baltice

La 13 ianuarie 1991, trupele sovietice, împreună cu grupul KGB Spetsnaz Alpha, au luat cu asalt Turnul TV Vilnius din Lituania pentru a suprima mișcarea de independență. Paisprezece civili neînarmați au fost uciși și alți sute răniți. În noaptea de 31 iulie 1991, OMON rus din Riga, sediul militar sovietic din Țările Baltice, a atacat

postul de frontieră lituanian din Medininkai și a ucis șapte militari lituanieni. În plus, acest eveniment a slăbit poziția Uniunii Sovietice la nivel internațional și intern și a întărit rezistența lituaniană.

Atacurile sângeroase din Lituania i-au determinat pe letoni să organizeze baricade defensive (evenimentele sunt astăzi cunoscute sub numele de "Baricadele) blocând accesul la clădiri și poduri importante din Riga. Atacurile sovietice din zilele următoare au dus la șase decese și la mai multe răni; o persoană a murit mai târziu din cauza rănilor.

Când Estonia și-a redobândit oficial independența în timpul loviturii de stat în orele întunecate ale zilei de 20 august 1991, la ora 23:03 ora Tallinului, mulți voluntari estonieni au înconjurat Turnul TV din Tallinn în încercarea de a se pregăti să taie canalele de comunicare după sovietici trupele l-au apucat și au refuzat să fie intimidați de trupele sovietice. Când Edgar Savisaar s-a confruntat cu trupele sovietice timp de zece minute, în cele din urmă s-au retras din turnul TV după o rezistență eșuată împotriva estonienilor.

Lovitură de august

Confruntat cu separatismul în creștere, Gorbaciov a încercat să restructureze Uniunea Sovietică într-un stat mai puțin centralizat. La 20 august 1991, SFSR rus a fost programat să semneze un recent tratat al Uniunii care ar fi transformat Uniunea Sovietică într-o federație de republici independente cu un președinte comun, politică externă și armată. A fost puternic susținut de republicile din Asia Centrală, care aveau nevoie de avantajele economice ale unei piețe comune pentru a prospera. Oricum ar fi însemnat un anumit grad de control continuu al Partidului Comunist asupra vieții economice și sociale.

Reformiștii mai radicali erau din ce în ce mai convinși că este necesară o tranziție rapidă către o economie de piață, chiar dacă rezultatul final ar însemna dezintegrarea Uniunii Sovietice în mai multe state independente. În plus, independența a fost în concordanță cu dorințele lui Elțin în calitate de președinte al Federației Ruse, în plus cu cele ale autorităților regionale și locale de

a scăpa de controlul omniprezent al Moscovei. Pe de altă parte, la răspunsul călduț al reformatorilor la tratat, conservatorii, "patrioții" și naționaliștii ruși ai URSS - totuși puternici în cadrul PCUS și al armatei - s-au opus slăbirii statului sovietic și a constituției sale de putere centralizată.

La 19 august 1991, vicepreședintele lui Gorbaciov, Gennady Yanayev, prim-ministrul Valentin Pavlov, ministrul apărării Dmitry Yazov, șeful KGB Vladimir Kryuchkov și alți înalți oficiali au acționat pentru a împiedica semnarea tratatului uniunii prin formarea "Comitetului general pentru situații de urgență de stat" ", care l-a pus pe Gorbaciov - în vacanță în Foros, Crimeea - sub arest la domiciliu și i-a întrerupt comunicările. Liderii loviturii de stat au emis un decret de urgență prin care se suspendă activitatea politică și se interzice majoritatea ziarelor.

Organizatorii loviturii de stat se așteptau la sprijinul popular, dar au constatat că opinia publică în orașele mari și în republici era în principal împotriva lor, manifestată prin demonstrații publice, predominant la Moscova. Președintele rus al SFSR, Elțin, a condamnat lovitura de stat și a obținut sprijinul popular.

Mii de moscoviți au ieșit să apere Casa Albă (parlamentul Federației Ruse și biroul Elțîn), sediul simbolic al suveranității rusești la acea vreme. Organizatorii au încercat, dar în cele din urmă nu au reușit să-l aresteze pe Elțin, care a manifestat opoziția față de lovitura de stat făcând discursuri din vârful unui tanc. Forțele speciale trimise de liderii loviturii de stat au preluat poziții în apropierea Casei Albe, dar membrii au refuzat să asalteze clădirea baricadată. În plus, liderii loviturii de stat au neglijat să blocheze emisiuni de știri străine, așa că mulți moscoviți au urmărit cum se desfășoară în direct pe CNN. Chiar și izolatul Gorbaciov a fost capabil să rămână la curent cu evoluțiile, acordându-se la funcția BBC World pe un radio cu tranzistor mic.

După trei zile, pe 21 august 1991, lovitura de stat s-a prăbușit. Organizatorii au fost reținuți și Gorbaciov a fost repus în funcția de președinte, deși cu puterea sa mult epuizată.

Toamnă: August-decembrie 1991

La 24 august 1991, Gorbaciov a dizolvat Comitetul Central al PCUS, a demisionat din funcția de secretar general al partidului și a dizolvat toate unitățile de partid din guvern. În aceeași zi, Consiliul Suprem al Ucrainei a adoptat o enunțare a independenței Ucrainei. Cinci zile mai târziu, Sovietul Suprem a suspendat pe termen nelimitat toată activitatea PCUS pe teritoriul sovietic, punând efectiv capăt reglementării comuniste din Uniunea Sovietică și dizolvând singura putere unificatoare rămasă în țară (La 6 noiembrie, Elțin a emis un decret care interzicea toate activitățile Partidului Comunist asupra Rusiei sol). Gorbaciov a înființat la 5 septembrie un Consiliu de Stat al Uniunii Sovietice, menit să-l aducă pe el și pe cei mai înalți funcționari ai republicilor rămase într-o conducere colectivă, capabilă să numească un premier al Uniunii Sovietice; nu a funcționat niciodată corect,indiferent cum ar fi, Ivan Silayev a preluat de facto postul prin intermediul Comitetului pentru managementul operațional al economiei sovietice și al Comitetului economic inter-republican și a încercat să formeze un guvern, fie el, cu puteri în scădere rapidă.

Uniunea Sovietică s-a prăbușit cu o viteză dramatică în ultimul trimestru al anului 1991. Ucraina a fost prima din cele 10 republici care s-au desprins de la Uniune între august și decembrie, în principal din teama de alte lovituri de stat. Până la sfârșitul lunii septembrie, Gorbaciov nu mai avea dexteritatea de a influența evenimentele din afara Moscovei. El a fost provocat chiar și de Elțin, care începuse să preia ce a rămas din guvernul sovietic, inclusiv de la Kremlin.

La 17 septembrie 1991, rezoluția Adunării Generale nr. 46/4, 46/5 și 46/6 a admis Estonia, Letonia și Lituania la Organizația Națiunilor Unite, conform rezoluției numerelor 709, 710 și 711 ale Consiliului de Securitate, adoptată la 12 septembrie. Fără vot.

Până la 7 noiembrie 1991, majoritatea ziarelor se refereau la țară drept "fosta Uniune Sovietică".

Runda finală a prăbușirii Uniunii Sovietice a început la 1 decembrie 1991. În acea zi, un referendum popular ucrainean a dus la 91 la sută din alegătorii Ucrainei care au votat pentru a afirma

enunțul de independență adoptat în august și pentru a se separa formal de Uniune. Secesiunea Ucrainei, îndelungată doar după Rusia în puterea economică și politică, a pus capăt oricărei șanse realiste ca Gorbaciov să țină Uniunea Sovietică unită chiar și la o scară limitată. Liderii celor trei republici slave, Rusia, Ucraina și Belarus (fosta Belarus), au fost de acord să discute posibile alternative la uniune.

La 8 decembrie, liderii Rusiei, Ucrainei și Belarusului s-au întâlnit în secret în Belavezhskaya Pushcha, în vestul Belarusului, și au semnat Acordurile de la Belavezha, care au proclamat că Uniunea Sovietică a încetat să mai existe și au anunțat formarea Comunității Statelor Independente (CSI) ca o asociație mai slabă pentru a-și lua locul. Mai mult, au invitat alte republici să adere la CSI. Gorbaciov a numit-o lovitură de stat neconstituțională. Oricum, în acest moment nu mai exista nici o îndoială rezonabilă că, așa cum spunea preambulul acordurilor, "URSS, ca subiect al reglementării internaționale și al unei realități geopolitice, își încetează existența".

La 12 decembrie, Sovietul Suprem al RSSS rus a ratificat formal Acordurile de la Belavezha, a denunțat Tratatul Uniunii din 1922 și a reamintit deputații ruși din Sovietul Suprem al URSS. Legalitatea acestei ratificări a ridicat îndoieli în rândul unor membri ai parlamentului rus, întrucât, conform structurii RSFSR din 1978, examinarea acestui document se afla în jurisdicția exclusivă a Congresului Deputaților Poporului din RSFSR. Oricum, nimeni din Rusia sau Kremlin nu s-a opus. Orice obiecții formulate de acesta din urmă nu ar fi avut niciun rezultat, deoarece guvernul sovietic fusese efectiv impotent cu mult înainte de decembrie. La suprafață, se părea că cea mai mare republică s-a separat oficial. Oricum, nu este cazul.Se pare că Rusia a considerat că nu este posibil să se separe de o țară care nu mai exista. Mai târziu în acea zi, Gorbaciov a sugerat pentru prima dată că se gândește să demisioneze.

La 17 decembrie 1991, împreună cu 28 de țări europene, Comunitatea Economică Europeană și patru țări non-europene, cele trei republici baltice și nouă din cele douăsprezece republici sovietice rămase au semnat Carta europeană a energiei la Haga ca state suverane.

Au rămas îndoieli cu privire la faptul dacă Acordurile de la Belavezha au dizolvat în mod legal Uniunea Sovietică, deoarece au fost semnate doar de trei republici. Oricum, pe 21 decembrie 1991, reprezentanți ai 11 din cele 12 republici rămase - toate cu excepția Georgiei - au semnat Protocolul Alma-Ata, care a confirmat dizolvarea Uniunii și a stabilit oficial CSI. Mai mult, ei au "acceptat" demisia lui Gorbaciov. Chiar și în acest moment, Gorbaciov nu făcuse niciun plan oficial de a părăsi scena. Oricum, majoritatea republicilor fiind de acord acum că Uniunea Sovietică nu mai există, Gorbaciov s-a înclinat în fața inevitabilului, spunând CBS News că va renunța imediat ce va vedea că CSI este de fapt o realitate.

Într-un discurs televizat la nivel național, în seara zilei de 25 decembrie 1991, Gorbaciov a demisionat din funcția de președinte al URSS - sau, așa cum a spus el, "Încetez activitățile mele în funcția de președinte al Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice". El a declarat biroul dispărut și toate puterile sale (exemplificate prin controlul arsenalului nuclear) au fost cedate Elținei. Cu o săptămână mai devreme, Gorbaciov se întâlnise cu Elțin și acceptase faptul împlinit al dizolvării Uniunii Sovietice. În aceeași zi, Sovietul Suprem al SFSR rus a adoptat un statut pentru a schimba denumirea legală a Rusiei din "Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă" în "Federația Rusă", arătând că acum este un stat pe deplin suveran.

În noaptea de 25 decembrie, la 19:32 ora Moscovei, după ce Gorbaciov a părăsit Kremlinul, drapelul sovietic a fost coborât și imnul de stat al Uniunii Sovietice a fost jucat pentru ultima dată, iar tricolorul rus a fost ridicat în locul său la 23:40, marcând simbolic sfârșitul Uniunii Sovietice. În cuvintele sale de despărțire, Gorbaciov și-a apărat palmaresul privind reforma internă și distența, dar a recunoscut: "Vechiul sistem s-a prăbușit înainte ca unul recent să aibă timp să înceapă să funcționeze". În aceeași zi, președintele Statelor Unite, George HW Bush, a ținut un scurt discurs televizat, recunoscând oficial independența celor 11 republici rămase.

Pe 26 decembrie, Consiliul Republicilor, camera superioară a Sovietului Suprem al Uniunii, a votat atât pe sine, cât și pe Uniunea Sovietică din existență (camera inferioară, Consiliul Uniunii, nu mai putea lucra din 12 decembrie, când revocarea deputaților ruși a

lăsat-o fără cvorum). A doua zi, Elțin s-a mutat în fostul birou al lui Gorbaciov, oricum, autoritățile ruse au preluat suita cu două zile mai devreme. Până la sfârșitul anului 1991, puținele instituții sovietice rămase care nu fuseseră preluate de Rusia au încetat acțiunile, iar republicile individuale și-au asumat rolul guvernului central.

În plus, Protocolul Alma-Ata a abordat alte probleme, inclusiv apartenența la ONU. În special, Rusia a fost autorizată să își asume calitatea de membru al Uniunii Sovietice a ONU, inclusiv sediul său permanent în Consiliul de Securitate. Ambasadorul sovietic la ONU a transmis o scrisoare semnată de președintele rus Elțin secretarului general al ONU din 24 decembrie 1991, în care l-a informat că, în virtutea Protocolului Alma-Ata, Rusia a fost statul succesor al URSS. După ce a fost difuzată printre celelalte state membre ale ONU, fără nicio obiecție ridicată, declarația a fost declarată acceptată în ultima zi a anului, 31 decembrie 1991.

Consecințe și impact

Sport

Despărțirea Uniunii Sovietice a văzut un impact masiv în lumea sportivă. Înainte de dizolvare, echipa de fotbal tocmai s-a calificat la Euro 1992, dar locul lor a fost înlocuit de echipa națională de fotbal CSI. După turneu, fostele republici sovietice au concurat ca națiuni independente separate, FIFA alocând recordul echipei sovietice Rusiei.

Înainte de începerea Jocurilor Olimpice de iarnă din 1992 din Albertville și a Jocurilor Olimpice de vară din Barcelona, Comitetul Olimpic al URSS a existat formal până la 12 martie 1992, când s-a desființat, dar a fost succedat de Comitetul Olimpic Rus. Oricum, 12 din cele 15 foste republici sovietice au concurat împreună ca echipă unificată și au mărșăluit sub steagul olimpic din Barcelona, unde au terminat pe primul loc în clasamentul medaliilor. În plus, Lituania, Letonia și Estonia au concurat, în plus, ca națiuni independente în Jocurile din 1992. În plus, Echipa Unificată a concurat la Albertville la începutul anului (reprezentat de șase din cele douăsprezece ex-republici) și a terminat pe locul doi în clasamentul medaliilor la acele

Jocuri. Ulterior, au fost înființate COI individuale ale fostelor republici non-baltice.Unii CNO au debutat la Jocurile Olimpice de iarnă din 1994 din Lillehammer, în timp ce alții au ajuns la Jocurile Olimpice de vară din 1996 din Atlanta.

Membrii echipei unificate la Jocurile Olimpice de vară din 1992 din Barcelona au fost compuși din Armenia, Azerbaidjan, Belarus, Georgia, Kazahstan, Kârgâzstan, Moldova, Rusia, Tadjikistan, Turkmenistan, Ucraina și Uzbekistan. În aceste Jocuri de vară, Echipa Unificată a obținut 45 de medalii de aur, 38 de argint și 29 de medalii de bronz pentru a învinge locul doi Statele Unite cu patru medalii, iar locul trei Germania cu 30 de medalii. În același mod, pentru un mare succes al echipei, echipa unificată a cunoscut, de asemenea, un mare succes personal. Vitaly Scherbo din Belarus a reușit să-și asigure șase medalii de aur pentru echipa de gimnastică, în timp ce, în plus, a devenit cel mai decorat atlet al Jocurilor de vară. Gimnastica, atletismul, lupta și înotul au fost cele mai puternice sporturi pentru echipă, întrucât cele patru combinate au câștigat 28 de medalii de aur și 64 de medalii în total.

Doar șase echipe au concurat mai devreme la Jocurile Olimpice de iarnă din 1992 din Albertville. Aceste țări erau Armenia, Belarus, Kazahstan, Rusia, Ucraina și Uzbekistan. Echipa Unified s-a clasat pe locul al doilea, pierzând în fața Germaniei cu trei medalii. Oricum, la fel ca jocurile de vară, echipa Unified a avut cel mai decorat medaliat la Jocurile de Iarnă, în plus cu Lyubov Yegorova din Rusia, un patinator cu cinci medalii în total.

Telecomunicații

Codul de apel al Uniunii Sovietice de +7 continuă să fie utilizat de Rusia și Kazahstan. Între 1993 și 1997, multe republici nou independente și-au implementat propriile planuri de numerotare, exemplificate de Belarus (+375) și Ucraina (+380). Domeniul Internet.su rămâne utilizat alături de domeniile internet din țările nou create.

Cronologia declarațiilor

Cronologia declarațiilor: Statele cu recunoaștere limitată sunt prezentate cu caractere italice.

-Republic - autonomie - oblast

-Suveranitatea proclamată

-Renumit

-Asemnat URSS / SSR

-Secesiune recunoscută

Proclamată suveranitate- RSS estonă (Republică - autonomie - oblast)

16 noiembrie 1988

Redenumit- RSS Estoniană (Republică - autonomie - oblast)

din 8 mai 1990: Republica Estonia

A cedat URSS / SSR-**RSS**estonă (Republica - autonomie - oblast)

8 mai 1990

Recesiunea recunoscută- RSS Estoniană / RSS Lituaniană / RSS Letonă (Republică - autonomie - oblast)

6 septembrie 1991

Proclamată suveranitate- RSS lituaniană (Republică - autonomie - oblast)

26 mai 1989

Redenumit- RSS lituaniană (Republică - autonomie - oblast)

din 11 martie 1990: Republica Lituania

A cedat URSS / SSR-RSSlituaniană (Republică - autonomie - oblast)

11 martie 1990

Proclamată suveranitate- Letonia SSR (Republică - autonomie - oblast)

28 iulie 1989

Redenumit- Letonia SSR (Republică - autonomie - oblast)

din 4 mai 1990: Republica Letonia

A cedat URSS / SSR- Letonia RSS (Republica - autonomie - oblast)

4 mai 1990

Proclamată suveranitate- Azerbaidjan RSS (Republică - autonomie - oblast)

23 septembrie 1989

Redenumit- Azerbaidjan SSR (Republică - autonomie - oblast)

din 5 februarie 1991: Republica Azerbaidjan

A cedat URSS / RSS- Azerbaidjan RSS (Republică - autonomie - oblast)

18 octombrie 1991

Recesiunea recunoscută- Azerbaidjan RSS (Republica - autonomie - oblast)

26 decembrie 1991

Proclamată suveranitate-*Găgăuzia ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

12 noiembrie 1989

Redenumit-*Gagauz ASSR*(Republică - autonomie - regiune)

din 19 august 1990: Republica Gagauz

A cedat URSS / SSR-*Gagauz ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

19 august 1990

Recesiunea recunoscută-*Gagauz ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

Reincorporat pașnic în Moldova ca autonomie la 14 ianuarie 1995

Proclamată suveranitate- RSS Georgiană (Republică - autonomie - oblast)

26 mai 1990

Redenumit- RSS Georgiană (Republică - autonomie - oblast)

din 14 noiembrie 1990: Republica Georgia

A cedat URSS / RSS-RSS Georgiană (Republica - autonomie - oblast)

9 aprilie 1991

Secesiunea recunoscută- RSS Georgiană / RSS Rusă / RSS Uzbekă / RSS Moldovenească / RSS Ucraineană / RSS Bielorusă / RSS Turkmenă / RSS Armenească / RSS Tajik (Republica - autonomie - oblast)

26 decembrie 1991

Proclamată suveranitate- SFSR rus (Republică - autonomie - oblast)

12 iunie 1990

Redenumit- SFSR rus (Republică - autonomie - oblast)

din 25 decembrie 1991: Federația Rusă

A cedat URSS / SSR-RSSrusă (Republică - autonomie - oblast)

12 decembrie 1991

Proclamată suveranitate- Uzbekistan RSS (Republică - autonomie - oblast)

20 iunie 1990

Redenumit- Uzbekistan RSS (Republică - autonomie - oblast)

din 31 august 1991: Republica Uzbekistan

Secesionat URSS / SSR- Uzbekistan RSS (Republică - autonomie - oblast)

31 august 1991

Proclamată suveranitate- RSS moldovenească (Republică - autonomie - oblast)

23 iunie 1990

Redenumit- RSS Moldovenească (Republică - autonomie - oblast)

din 23 mai 1991: Republica Moldova

A cedat URSS / RSS-RSSmoldovenească (Republica - autonomie - oblast)

27 august 1991

Proclamată suveranitate- RSS ucraineană (Republică - autonomie - oblast)

16 iulie 1990

Redenumit- RSS Ucraineană (Republică - autonomie - oblast)

din 24 august 1991: Ucraina

A cedat URSS / SSR-RSSucraineană (Republică - autonomie - oblast)

24 august 1991

Proclamată suveranitate- RSS bielorusă (Republică - autonomie - oblast)

27 iulie 1990

Redenumit- RSS bielorus (Republica - autonomie - oblast)

din 19 septembrie 1991: Republica Belarus

A cedat URSS / RSS-RSSbielorusă (Republică - autonomie - oblast)

10 decembrie 1991

Proclamată suveranitate- RSS Turkmen (Republica - autonomie - oblast)

22 august 1990

Redenumit- Turkmen SSR (Republică - autonomie - oblast)

din 27 octombrie 1991: Turkmenistan

Secesionat URSS / SSR- Turkmen SSR (Republică - autonomie - oblast)

27 octombrie 1991

Proclamată suveranitate- RSS armeană (Republică - autonomie - oblast)

23 august 1990

Redenumit- RSS armeană (Republică - autonomie - oblast)

din 23 august 1990: Republica Armenia

A cedat URSS / SSR-RSSarmeană (Republică - autonomie - oblast)

21 septembrie 1991

Proclamată suveranitate- Tadjik SSR (Republică - autonomie - oblast)

24 august 1990

Redenumit- Tajik SSR (Republica - autonomie - oblast)

din 31 august 1991: Republica Tadjikistan

Secesionat URSS / SSR- Tajik SSR (Republica - autonomie - oblast)

9 septembrie 1991

Proclamată suveranitate-*Abhazia ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

25 august 1990

Redenumit-*Abhazia ASSR*(Republică - autonomie - regiune)

din 23 iulie 1992: Republica Abhazia

Secesionat URSS / SSR-*Abkhaz ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

23 iulie 1992

Secesiunea recunoscută-*Abhazia ASSR*(Republica - autonomie - oblast)

Recunoaștere limitată din 2008

Proclamată suveranitate-*Tatar ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

30 august 1990

Redenumit-*Tatar ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

din 7 februarie 1992: Republica Tatarstan

A cedat URSS / SSR-*Tatar ASSR*(Republica - autonomie - oblast)

30 noiembrie 1992

Recesiunea recunoscută-*Tatar ASSR*(Republica - autonomie - oblast)

Reincorporat pașnic în Rusia la 15 februarie 1994

Proclamată suveranitate-*RSS moldovenească pridnestroviană*(Republică - autonomie - oblast)

2 septembrie 1990

Redenumit-*RSS moldovenească pridnestroviană*(Republică - autonomie - oblast)

din 5 noiembrie 1991: Republica Moldovenească Pridnestroviană

A cedat URSS / RSS-RSS*moldovenească***pridnestroviană**(Republica - autonomie - oblast)

25 august 1991

Recesiunea recunoscută-*RSS moldovenească pridnestroviană*(Republica - autonomie - oblast)

Nerecunoscut

Proclamată suveranitate- RSS kazahă (Republică - autonomie - oblast)

25 octombrie 1990

Redenumit- RSS Kazah (Republica - autonomie - oblast)

din 10 decembrie 1991: Republica Kazahstan

A cedat URSS / SSR-RSSkazahă (Republică - autonomie - oblast)

16 decembrie 1991

Secesiunea recunoscută- RSS Kazah (Republica - autonomie - oblast)

26 decembrie 1991

Proclamată suveranitate-*Cecen-Ingush ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

27 noiembrie 1990

Redenumit-*Cecen-Ingush ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

din 14 ianuarie 1994: Republica Cecenă Ichkeria

Secesionat URSS / SSR-*Cecenia-Ingush ASSR*(Republica - autonomie - oblast)

8 iunie 1991

Secesiunea recunoscută-*Cecenia-Ingush ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

Recunoscut de facto de Rusia în Acordul de la Khasavyurt din 1996; dezinstituit după cel de-al doilea război cecen

Proclamată suveranitate-*Osetia de Sud AO*(Republica - autonomie - oblast)

11 decembrie 1990

Redenumit-*Osetia de Sud AO*(Republica - autonomie - oblast)

din 28 noiembrie 1991: Republica Osetia de Sud

A cedat URSS / SSR-*AO Osetia de Sud*(Republica - autonomie - oblast)

28 noiembrie 1991

Recesiunea recunoscută-*Osetia de Sud AO*(Republica - autonomie - oblast)

Recunoaștere limitată din 2008

Proclamată suveranitate-*Karakalpak ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

14 decembrie 1990

Redenumit-*Karakalpak ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

din 31 august 1991: Republica Karakalpakstan

A cedat URSS / SSR-*Karakalpak ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

9 ianuarie 1992

Recesiunea recunoscută-*Karakalpak ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

Reincorporat pașnic în Uzbekistan ca autonomie la 9 ianuarie 1993

Proclamată suveranitate- Kirghiz SSR (Republică - autonomie - oblast)

15 decembrie 1990

Redenumit- Kirghiz SSR (Republică - autonomie - oblast)

din 5 februarie 1991: Republica Kârgâzstan

Secesionat URSS / SSR- Kirghiz SSR (Republică - autonomie - oblast)

31 august 1991

Secesiunea recunoscută- Kirghiz SSR (Republică - autonomie - oblast)

26 decembrie 1991

Proclamată suveranitate-*Crimeea ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

19 iunie 1991

Redenumit-*Crimeea ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

din 6 mai 1992: Republica Crimeea

A cedat URSS / SSR-*Crimeea ASSR*(Republica - autonomie - oblast)

17 martie 2014

Recesiunea recunoscută-*Crimeea ASSR*(Republică - autonomie - oblast)

Anexat de Rusia după un referendum din 18 martie 2014 cu recunoaștere limitată

Proclamată suveranitate-*Nagorno-Karabakh AO*(Republică - autonomie - oblast)

2 septembrie 1991

Redenumit-*Nagorno-Karabakh AO*(Republică - autonomie - oblast)

din 2 septembrie 1991: Republica Artsakh

A cedat URSS / SSR-*Nagorno-Karabakh AO*(Republica - autonomie - oblast)

10 decembrie 1991

Recesiunea recunoscută-*Nagorno-Karabakh AO*(Republica - autonomie - oblast)

Nerecunoscut

Moştenire

În Armenia, 12% dintre respondenți au spus că prăbușirea URSS a făcut bine, în timp ce 66% au spus că a făcut rău. În Kârgâzstan, 16% dintre respondenți au spus că prăbușirea URSS a făcut bine, în timp ce 61% au spus că a făcut rău. Încă de la prăbușirea URSS, sondajele anuale efectuate de Centrul Levada au arătat că peste 50% din populația Rusiei și-a regretat prăbușirea, cu singura excepție de la aceasta fiind în 2012. Un sondaj din Levada Center din 2018 a arătat că 66% dintre ruși au plâns căderea Uniunii

Sovietice. Potrivit unui sondaj din 2014, 57% dintre cetățenii Rusiei au regretat căderea Uniunii Sovietice, în timp ce 30% au spus că nu. Persoanele în vârstă tindeau să fie mai nostalgice decât rușii mai tineri. 50% dintre respondenții din Ucraina într-un sondaj similar desfășurat în februarie 2005 au declarat că regretă dezintegrarea Uniunii Sovietice. În orice caz,un sondaj similar efectuat în 2016 a arătat că doar 35% ucraineni regretă că Uniunea Sovietică sa prăbușit și 50% nu regretă acest lucru. La 25 ianuarie 2016, președintele rus Vladimir Putin a dat vina pe Vladimir Lenin și susținerea dreptului republicilor individuale la secesiunea politică pentru destrămarea Uniunii Sovietice.

Spargerea legăturilor economice care a urmat prăbușirii Uniunii Sovietice a dus la o criză economică severă și o scădere catastrofală a nivelului de trai în statele post-sovietice și în fostul Bloc de Est, care a fost chiar mai grav decât Marea Depresiune. Sărăcia și inegalitatea economică au crescut între 1988-1989 și 1993-1995, raportul Gini crescând cu o medie de 9 puncte pentru toate fostele țări socialiste. Chiar înainte de criza financiară a Rusiei din 1998, PIB-ul Rusiei era jumătate din ceea ce fusese la începutul anilor '90. În deceniile care au urmat sfârșitului Războiului Rece, doar cinci sau șase dintre statele post-comuniste sunt pe o cale de a se alătura Occidentului bogat capitalist, în timp ce majoritatea cad în spatele, unele într-o asemenea măsură încât va prelua 50 de ani pentru a ajunge la locul unde erau înainte de sfârșitul comunismului.Într-un studiu din 2001 realizat de economistul Steven Rosefielde, el a calculat că au existat 3,4 milioane de decese premature în Rusia din 1990 până în 1998, pe care le blamează parțial "terapiei de șoc" care a venit odată cu consensul de la Washington.

În dezbaterea bucătăriei din 1959, Nikita Hrușciov a susținut că nepoții vicepreședintelui american Richard Nixon de atunci ar trăi sub comunism și Nixon a susținut că nepoții lui Hrușciov vor trăi în libertate. Într-un interviu din 1992, Nixon a comentat că, în momentul dezbaterii, era sigur că afirmația lui Hrușciov era greșită, dar Nixon nu era sigur că propria sa afirmație era corectă. Nixon a spus că evenimentele au dovedit că, de fapt, el avea dreptate din cauza

nepoților lui Hrușciov trăia acum în libertate, referindu-se la noul colaps al Uniunii Sovietice. Fiul lui Hrușciov, Serghei Hrușciov, era un cetățean american naturalizat.

Membru al Organizației Națiunilor Unite

Într-o scrisoare din 24 decembrie 1991, Boris Yeltsin, președintele Federației Ruse, a informat secretarul general al Organizației Națiunilor Unite că statutul de membru al Uniunii Sovietice în Consiliul de Securitate și în toate celelalte organe ONU a fost continuat de Federația Rusă cu sprijinul celor 11 țări membre ale Comunității Statelor Independente.

Oricum, Republica Socialistă Sovietică Bielorusă și Republica Socialistă Sovietică Ucraineană s-au alăturat deja ONU ca membri originari la 24 octombrie 1945, împreună cu Uniunea Sovietică. După declararea independenței, Republica Socialistă Sovietică Ucraineană și-a schimbat denumirea în Ucraina la 24 august 1991 și la 19 septembrie 1991, Republica Socialistă Sovietică Bielorusă a informat ONU că și-a schimbat denumirea în Republica Belarus.

Celelalte douăsprezece state independente înființate din fostele republici sovietice au fost toate admise la ONU:

- 17 septembrie 1991: Estonia, Letonia și Lituania
- 2 martie 1992: Armenia, Azerbaidjan, Kazahstan, Kârgâzstan, Moldova, Tadjikistan, Turkmenistan și Uzbekistan
- 31 iulie 1992: Georgia

Explicații în istoriografie

Historiografia despre dizolvarea sovietică poate fi aproximativ clasificată în două grupuri, și anume conturile intenționiste și conturile structuraliste.

Conturile intenționiste susțin că prăbușirea sovietică nu a fost inevitabilă și a rezultat din politicile și deciziile unor indivizi specifici (în general vorbind despre Gorbaciov și Elțin). Un exemplu caracteristic de scriere intenționistă este Factorul Gorbaciov al

istoricului Archie Brown, care susține că Gorbaciov a fost principala potență în politica sovietică cel puțin în perioada 1985-1988 și chiar mai târziu a condus în principal reformele și evoluțiile politice, spre deosebire de a fi condus de evenimente. Acest lucru a fost predominant adevărat în ceea ce privește politicile de perestroică și glasnost, inițiativele de piață și poziția politicii externe, așa cum sa desemnat politologul George Breslauer, etichetându-l pe Gorbaciov drept "om al evenimentelor". Într-o venă ușor diferită,David Kotz și Fred Weir au susținut că elitele sovietice erau responsabile de stimularea atât a naționalismului, cât și a capitalismului de care ar putea beneficia personal (acest lucru este demonstrat, de altfel, de prezența lor continuă în eșaloanele economice și politice superioare ale republicilor post-sovietice).

În schimb, relatările structuraliste au o viziune mai deterministă în care dizolvarea sovietică a fost un rezultat al unor probleme structurale adânc înrădăcinate, care au plantat o "bombă cu ceas". Arătat de, Edward Walker a susținut că, în timp ce naționalităților minoritare li s-a refuzat puterea la nivelul Uniunii, confruntate cu o formă de modernizare economică destabilizatoare din punct de vedere cultural și supuse unei anumite cantități de rusificare, ele au fost în același timp întărite de mai multe politici urmate de guvernul sovietic (de exemplu, indigenizarea conducerii, sprijinirea limbilor locale etc.) care, de-a lungul timpului, a creat națiuni conștiente. Mai mult, mitul legitim de bază al sistemului federativ al Uniunii Sovietice - că era o uniune voluntară și reciprocă a popoarelor aliate - a ușurat sarcina secesiunii și independenței. La 25 ianuarie 2016,Președintele rus Vladimir Putin a susținut acest punct de vedere, considerând că sprijinul lui Lenin pentru dreptul la secesiune pentru republicile sovietice este o "bombă cu acțiune întârziată".

Într-un articol de opinie al lui Gorbaciov scris în aprilie 2006 se spunea: "Crăparea nucleară de la Cernobîl acum 20 de ani în această lună, chiar mai mult decât lansarea mea de perestroică, a fost probabil adevărata cauză a prăbușirii Uniunii Sovietice".

Omoruri în masă sub regimuri comuniste

Multe ucideri în masă au avut loc sub regimuri comuniste din secolul al XX-lea. Estimările deceselor variază foarte mult, în funcție de definițiile de decese incluse. Estimările mai ridicate ale uciderilor în masă explică crimele împotriva civililor comise de guverne, inclusiv execuțiile, distrugerea populației prin foamete provocată de om și decese în timpul deportărilor forțate, închisoare și prin muncă forțată. Termenii folosiți pentru a defini aceste crime includ "uciderea în masă", "democidul", "politicidul", "clasicidul" și o definiție largă a "genocidului".

Estimări

Potrivit lui Klas-Göran Karlsson, discuția despre numărul victimelor regimurilor comuniste a fost "extrem de extinsă și părtinitoare ideologic". În ciuda faptului că orice încercare de a estima un număr total de crime în regimurile comuniste depinde în mare măsură de definiții, au fost făcute mai multe încercări de a compila datele publicate anterior:

- În 1994, cartea RJ Rummel Death by Government a inclus aproximativ 110 milioane de persoane, străine și interne, ucise de democidul comunist din 1900 până în 1987. În 1993, Rummel a scris: "Chiar dacă aveam să avem acces total la toate arhivele comuniste pe care încă le-am face să nu putem calcula cu exactitate câți comuniști au ucis. Să luăm în considerare faptul că, chiar dacă statisticile arhivistice și rapoartele detaliate ale supraviețuitorilor, cei mai buni experți încă nu sunt de acord cu peste 40% din numărul total de evrei uciși de naziști. Precizie pentru victimele comunismului. Putem, oricum, obține un ordin probabil de mărime și o aproximare relativă a acestor decese într-un interval cel mai probabil ". Din

cauza informațiilor suplimentare referitoare la culpabilitatea lui Mao în Marea foamete chineză din lucrarea lui Jung Chang și Jon Halliday,la sfârșitul anului 2005, Rummel și-a revizuit totalul pentru democidul comunist între 1900 și 1999 la aproximativ 148 de milioane, folosind estimarea lor de 38 de milioane de morți de foamete.

- În 1999, introducerea lui Stéphane Courtois în Cartea Neagră a Comunismului a oferit o "aproximare aproximativă, bazată pe estimări neoficiale", care a adus aproape 100 de milioane de morți. În cuvântul său înainte de carte, Martin Malia a remarcat "un mare număr de victime, estimat în mod diferit de contribuții la volumul între 85 și 100 de milioane".
- În 2005, Benjamin Valentino a declarat că numărul necombatanților uciși de regimurile comuniste numai în Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză și Cambodgia a variat de la un minim de 21 de milioane la un maxim de 70 de milioane. Citându-i pe Rummel și alții, Valentino a afirmat că "cel mai înalt capăt al gamei plauzibile de decese atribuite regimurilor comuniste" a fost de până la 110 milioane ".
- În 2010, cartea lui Steven Rosefielde Holocaustul roșu spunea că contradicțiile interne ale comunismului "au făcut să fie ucise" aproximativ 60 de milioane de oameni și poate încă zeci de milioane.
- În 2011, Matthew White și-a publicat totalul de aproximativ 70 de milioane de "oameni care au murit sub regimuri comuniste din cauza performanțelor, lagărelor de muncă, foametei, curățării etnice și zborului disperat în bărci cu scurgeri", fără a lua în considerare cei uciși în războaie.
- În 2016, blogul Dissident al Fundației Memorialul Victimelor Comunismului a făcut un efort pentru a compila game actualizate de estimări și a ajuns la concluzia că, de obicei, "se întinde de la 42, 870.000 la 161, 990.000" uciși, cu 100 de milioane cifra cea mai tipic citată.
- În 2017, profesorul Stephen Kotkin a scris în The Wall Street Journal că comunismul a ucis cel puțin 65 de milioane de oameni între 1917 și 2017: "fie că, comunismul a ucis în mod

> intenționat un număr mare de oameni, chiar și mai multe dintre victimele sale au murit de foame, un atac al crudelor sale proiecte de inginerie socială. "

Criticile unor estimări s-au concentrat în principal pe trei aspecte: (i) estimările s-au bazat pe date rare și incomplete atunci când erorile semnificative sunt inevitabile; (ii) unii critici au spus că cifrele au fost înclinate la valori posibile mai mari; și (iii) unii critici au susținut că victimele Holodomorului și ale altor foamete provocate de om create de guvernele comuniste nu ar trebui luate în considerare.

Cauze propuse

Ideologie

Klas-Göran Karlsson scrie: "Ideologiile sunt sisteme de idei, care nu pot comite crime în mod independent. Oricum, indivizii, colectivele și statele care s-au definit ca fiind comuniste au comis crime în denumirea ideologiei comuniste sau fără a numi comunismul ca sursă directă de motivare pentru crimele lor ". Savanții exemplificați de RJ Rummel, Daniel Goldhagen, Richard Pipes și John N. Gray consideră ideologia comunismului un factor cauzal semnificativ în crimele în masă. Cartea Neagră a Comunismului susține o asociere între comunism și criminalitate, spunând: "Regimurile comuniste au transformat criminalitatea în masă într-un sistem de guvernare complet", adăugând că această criminalitate se află la nivelul ideologiei în locul practicii statului.

Christopher J. Finlay a susținut că marxismul legitimează violența fără nici un principiu clar de limitare, deoarece aceasta respinge normele morale și etice ca constructe ale clasei dominante și "afirmă că ar fi de conceput ca revoluționarii să comită crime atroce, aducând aproposul unui socialist. Sistem, cu convingerea că crimele lor vor fi absolvite retroactiv de sistemul recent de etică pus în aplicare de proletariat ". Rustam Singh notează că Karl Marx făcuse aluzie la posibilitatea revoluției pașnice, dar după revoluțiile eșuate din 1848 a subliniat necesitatea unei revoluții violente și a "terorii revoluționare".

Istoricul literar George G. Watson a citat un articol din 1849 scris de Friedrich Engels numit "Lupta maghiară" și publicat în revista lui Marx Neue Rheinische Zeitung, afirmând că scrierile lui Engels și ale altora arată că "ipoteza marxistă a istoriei cerea și cerea genocid pentru motive implicite în afirmația sa că feudalismul, care în națiunile avansate deja dădea loc capitalismului, trebuie la rândul său să fie înlocuit de socialism. Națiunile întregi ar fi lăsate în spatele după o revoluție muncitoare, resturi feudale într-o epocă socialistă, și întrucât nu puteau avansa doi pași la un moment dat, trebuiau să fie uciși. Erau gunoi rasial, așa cum îi numea Engels, și se potriveau doar pentru grămada de istorie a istoriei ". Afirmațiile lui Watson au fost criticate de Robert Grant pentru "dubioase"dovezi, susținând că "ceea ce solicită Marx și Engels este cel puțin un genocid cultural; dar nu este evident, cel puțin din citatele lui Watson, că uciderea în masă reală, în locul decât (pentru a folosi frazeologia lor) simpla "absorbție" sau "asimilare" este în discuție ". Vorbind despre articolul din 1849 al lui Engels și citând cartea lui Watson, istoricul Andrzej Walicki a spus: "Este greu de negat că acesta a fost un apel direct la genocid".Articolul din 1849 și care citează cartea lui Watson, istoricul Andrzej Walicki spunea: "Este greu de negat că acesta a fost un apel direct la genocid".Articolul din 1849 și care citează cartea lui Watson, istoricul Andrzej Walicki spunea: "Este greu de negat că acesta a fost un apel direct la genocid".

Potrivit lui RJ Rummel, uciderile comise de regimurile comuniste pot fi cel mai bine explicate ca rezultatul căsătoriei dintre puterea absolută și ideologia absolutistă a marxismului. Rummel afirmă că "comunismul era ca o religie fanatică. Avea textul revelat și interpreții săi. Avea preoții și proza lor ritualică cu toate răspunsurile. Avea un cer și un comportament adecvat pentru a ajunge la el. Avea solicitarea credinței. Și-a avut cruciadele împotriva necredincioșilor. Ceea ce a făcut această religie laică atât de letală a fost capturarea tuturor instrumentelor de putere și constrângere ale statului și utilizarea imediată a acestora pentru a distruge sau controla toate sursele independente de putere, exemplificate de biserică., profesii, afaceri private, școli și familie. "El scrie că marxiștii au văzut construirea utopiei lor ca fiind "un război împotriva sărăciei, exploatării, imperialismului și inegalității. Și pentru binele mai mare,

ca într-un război real, oamenii sunt uciși. Și, în consecință, acest lucru războiul pentru utopia comunistă a avut victimele inamice necesare, clerul, burghezia, capitaliștii, răufăcătorii, contrarevoluționarii, dreapta, tiranii, bogații, proprietarii și necombatanții care, din păcate, au fost prinși în luptă. Într-un război, milioane pot muri, dar cauza poate fi bine justificat, ca în înfrângerea lui Hitler și a unui nazism cu totul rasist. Și pentru mulți comuniști, cauza unei utopii comuniste a fost exemplificată prin justificarea tuturor morților ".oamenii sunt uciși. Și, în consecință, acest război pentru utopia comunistă a avut pierderile inamice necesare, clerul, burghezia, capitaliștii, răufăcătorii, contrarevoluționarii, dreapta, tiranii, bogații, proprietarii și non-combatanții care, din păcate, au fost prinși în luptă. Într-un război milioane pot muri, dar cauza poate fi bine justificată, ca în înfrângerea lui Hitler și a unui nazism cu totul rasist. Și pentru mulți comuniști, cauza unei utopii comuniste a fost exemplificată prin justificarea tuturor morților ".oamenii sunt uciși. Și, în consecință, acest război pentru utopia comunistă a avut pierderile inamice necesare, clerul, burghezia, capitaliștii, răufăcătorii, contrarevoluționarii, dreapta, tiranii, bogații, proprietarii și non-combatanții care, din păcate, au fost prinși în luptă. Într-un război milioane pot muri, dar cauza poate fi bine justificată, ca în înfrângerea lui Hitler și a unui nazism cu totul rasist. Și pentru mulți comuniști, cauza unei utopii comuniste a fost exemplificată prin justificarea tuturor morților ".ca în înfrângerea lui Hitler și un nazism cu totul rasist. Și pentru mulți comuniști, cauza unei utopii comuniste a fost exemplificată prin justificarea tuturor morților ".ca în înfrângerea lui Hitler și un nazism cu totul rasist. Și pentru mulți comuniști, cauza unei utopii comuniste a fost exemplificată prin justificarea tuturor morților ".

Benjamin Valentino scrie că strategiile de ucidere în masă sunt alese de comuniști pentru a deposeda economic un număr mare de oameni, argumentând ca atare: "Transformările sociale de această viteză și magnitudine au fost asociate cu uciderea în masă din două motive principale. În primul rând, dislocările sociale masive produse de astfel de schimbări au dus deseori la prăbușirea economică, epidemii și, cel mai important, la foamete răspândită. Al doilea motiv pentru care regimurile comuniste orientate spre transformarea

radicală a societății au fost legate de uciderea în masă este că schimbările revoluționare pe care le-au urmat s-au ciocnit inexorabil cu interesele fundamentale ale unor segmente largi ale populației lor. Puțini oameni s-au dovedit dispuși să accepte sacrificii atât de îndelungate fără niveluri intense de constrângere ". Potrivit lui Jacques Sémelin, "sistemele comuniste care au apărut în secolul al XX-lea au sfârșit prin distrugerea propriilor populații, nu din cauza faptului că au planificat să le anihileze ca atare, ci din cauza că au intenționat să restructureze "corpul social" de sus în jos, chiar dacă asta a însemnat purificarea acestuia și reconstruind-o pentru a ruga imaginarul lor politic prometeic recent ".

Daniel Chirot și Clark McCauley scriu că, predominant în Uniunea Sovietică a lui Stalin, în China lui Mao și în Cambodgia lui Pol Pot, o certitudine fanatică că socialismul ar putea fi pus în funcțiune i-a motivat pe liderii comuniști în "dezumanizarea nemiloasă a dușmanilor lor, care ar putea fi înăbușiți de cauza în mod obișnuit și "istoric" greșit. Mai mult, dacă evenimentele nu au funcționat așa cum trebuia, atunci acest lucru a fost cauzat de dușmani de clasă, spioni străini și sabotori sau, cel mai rău dintre toate, trădătorii interni distrugeau planul. În niciun caz nu s-a putut admite că puterea viziunii în sine nu este practicabilă, din cauza asta însemna capitularea în fața forțelor de reacție ". Michael Mann scrie că membrii partidului comunist au fost "motivați ideologic,crezând că, pentru a crea o societate socialistă recentă, trebuie să conducă în zelul socialist. Uciderile au fost adesea populare, acest tip de rețea dorind să depășească cotele de ucidere ca și cotele de producție ".

Sistem politic

Anne Applebaum afirmă că "fără excepție, credința leninistă în statul cu un singur partid era și este caracteristică fiecărui regim comunist" și "utilizarea violenței bolșevice s-a repetat în fiecare revoluție comunistă". Fraze rostite de Vladimir Lenin și fondatorul Cheka, Felix Dzerzhinsky, au fost desfășurate în întreaga lume. Ea observă că, până în 1976, Mengistu Haile Mariam a declanșat o teroare roșie în Etiopia. Lenin le-a spus colegilor săi din guvernul

bolșevic: "Dacă nu suntem pregătiți să împușcăm un sabotor și un paznic alb, ce clasificare a revoluției este asta?"

Robert Conquest a subliniat că epurările lui Stalin nu erau contrare principiilor leninismului, ci în locul unui efect natural al sistemului stabilit de Lenin, care a ordonat personal uciderea grupurilor locale de ostatici inamici de clasă. Alexander Yakovlev, arhitect al perestroicii și glasnost și mai târziu șef al Comisiei prezidențiale pentru victimele represiunii politice, detaliază acest punct, afirmând: "Adevărul este că, în operațiunile punitive, Stalin nu a meditat asupra a ceea ce nu era acolo sub Lenin: Execuții, luarea de ostatici, lagăre de concentrare și restul ". Istoricul Robert Gellately este de acord, spunând: "Pentru a spune altfel, Stalin a inițiat foarte puțin ceea ce Lenin nu a introdus sau previzualizat deja".

Stephen Hicks de la Rockford College atribuie violența caracteristică reglementării socialiste din secolul al XX-lea abandonării acestor regimuri colectiviste a protecțiilor drepturilor civile și respingerii valorilor societății civile. Hicks scrie că, deși "în practică, fiecare țară capitalistă liberală are o înregistrare solidă pentru a fi umană, în general în ceea ce privește drepturile și libertățile și pentru a face posibilă formarea oamenilor de vieți fructuoase și semnificative", în socialism "practica are timp și s-a dovedit din nou mai brutal decât cele mai grave dictaturi anterioare secolului XX. Fiecare regim socialist s-a prăbușit în dictatură și a început să omoare oameni la scară imensă ".

Eric D. Weitz spune că uciderea în masă în statele comuniste este un efect natural al eșecului reglementării reglementării, observat în mod tipic în perioadele de răsturnări sociale din secolul al XX-lea. Atât pentru omorurile în masă comuniste, cât și pentru cele necomuniste, "genocidele s-au produs în momente de criză socială extremă, deseori generate de însăși politicile regimurilor". Nu sunt inevitabile, ci sunt decizii politice. Steven Rosefielde scrie că guvernanții comuniști trebuiau să aleagă între schimbarea cursului și "comanda terorii" și de cele mai multe ori au ales-o pe cea din urmă. Michael Mann susține că lipsa structurilor de autoritate instituționalizate a însemnat că un amestec haotic atât de control centralizat, cât și de fracțiune de partid au fost factori în ucidere.

Lideri

Profesorul Matthew Krain afirmă că mulți cărturari au subliniat revoluțiile și războaiele civile ca oferind posibilitatea liderilor și ideologiilor radicale de a obține puterea și condițiile prealabile pentru uciderea în masă de către stat. Profesorul Nam Kyu Kim scrie că ideologiile de excludere sunt esențiale pentru a explica uciderea în masă, dar, în plus, sunt importante capacitățile organizaționale și caracteristicile individuale ale liderilor revoluționari, exemplificate de atitudinile lor față de risc și violență. "În plus, deschizând oportunități politice pentru liderii recenți de a-și elimina oponenții politici, revoluțiile aduc la putere lideri care sunt mai apți să comită violență pe scară largă împotriva civililor pentru a-și legitima și întări propria putere".Savantul genocidului Adam Jones afirmă că Războiul Civil din Rusia a influențat foarte mult apariția unor lideri precum Stalin și a obișnuit oamenii cu "asprimea, cruzimea, teroarea". Martin Malia a numit "condiționarea brutală" a celor două războaie mondiale importante pentru înțelegerea violenței comuniste, în ciuda faptului că nu este sursa ei.

Istoricul Helen Rappaport îl descrie pe Nikolay Yezhov, birocratul responsabil al NKVD în timpul Marii Purjări, ca o figură diminuatoare fizic de "inteligență limitată" și "înțelegere politică restrânsă. Ca și alți instigatori la crimele în masă de-a lungul istoriei, a compensat lipsa sa de statură cu o cruzime patologică și folosirea terorii brute ". Savantul de istorie rusă și mondială John M. Thompson pune responsabilitatea personală direct pe Iosif Stalin. Potrivit acestuia, "o mare parte din ceea ce s-a întâmplat are sens doar dacă a provenit în parte din mentalitatea tulburată, cruzimea patologică și paranoia extremă a lui Stalin însuși. Insecuritate, în ciuda faptului că a stabilit o dictatură asupra partidului și țării,ostil și defensiv atunci când se confruntă cu critici asupra exceselor de colectivizare și a sacrificiilor cerute de industrializarea cu ritm ridicat și profund suspect că viitorii adversari din trecut, prezent și chiar necunoscuți au complotat împotriva lui, Stalin a început să acționeze ca o persoană asediată. Curând a lovit dușmanii, reali sau imaginați ". Profesorii Pablo Montagnes și Stephane Wolton susțin că epurările din URSS și China pot fi atribuite conducerii" personaliste "a lui Stalin și Mao,

care au fost stimulate de controlul asupra gadget de securitate folosit pentru a efectua purjarea și controlul numirii înlocuitorilor pentru cei purgați.Filosoful sloven Slavoj Žižek atribuie presupus a vedea viața umană ca fiind disponibilă "perspectivei cosmice" a lui Mao asupra umanității.

Statele în care au avut loc ucideri în masă

Uniunea Sovietică

Adam Jones susține că "există foarte puține în evidența experienței umane care să se potrivească cu violența declanșată între 1917, când bolșevicii au preluat puterea și 1953, când Iosif Stalin a murit și Uniunea Sovietică s-a mutat pentru a adopta un sistem mai restrâns și politică internă criminală ". El notează excepțiile fiind Khmerii Roșii (în termeni relativi) și regulamentul lui Mao în China (în termeni absoluți). Stephen G. Wheatcroft afirmă că, înainte de deschiderea arhivelor sovietice pentru cercetare istorică, "înțelegerea noastră asupra amplorii și naturii represiunii sovietice a fost extrem de slabă" și că unii cercetători care doresc să mențină estimări ridicate înainte de 1991 sunt " găsind dificultăți de adaptare la circumstanțele recente în care arhivele sunt deschise și când există o mulțime de date irefutabile "și în locul "să se agațe de vechile lor metode sovietologice cu calcule rotunde bazate pe afirmații ciudate ale emigranților și altor informatori despre care se presupune că au cunoștințe superioare", în ciuda faptului că a recunoscut că chiar și cifrele estimate din documentele suplimentare sunt nu "definitivă sau definitivă". În revizuirea din 2007 a cărții sale Marea teroare, Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști ai Uniunii Sovietice au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite de istorie sovietică, estimările victimelor variind foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 de milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917 -1987).să se agațe de vechile lor metode sovietice cu calcule rotunde bazate pe afirmații ciudate ale emigranților și altor informatori despre care se presupune că au

cunoștințe superioare ", în ciuda faptului că a recunoscut că nici cifrele estimate din documentele suplimentare nu sunt" finale sau definitive În revizuirea din 2007 a cărții sale Marea teroare, Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști ai Uniunii Sovietice au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite ale istoriei sovietice, cu estimări ale accidentelor care variază foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917-1987).să se agațe de vechile lor metode sovietice cu calcule rotunde bazate pe afirmații ciudate ale emigranților și altor informatori despre care se presupune că au cunoștințe superioare ", în ciuda faptului că a recunoscut că nici cifrele estimate din documentele suplimentare nu sunt" finale sau definitive În revizuirea din 2007 a cărții sale Marea teroare, Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști ai Uniunii Sovietice au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite ale istoriei sovietice, cu estimări ale accidentelor care variază foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917-1987).în ciuda faptului că a recunoscut că nici cifrele estimate din documentele suplimentare nu sunt "finale sau definitive". În revizuirea din 2007 a cărții sale Marea teroare, Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști ai Uniunii Sovietice au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite de istorie sovietică, estimările victimelor variind foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 de milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917 -1987).în ciuda faptului că a recunoscut că nici cifrele estimate din documentele suplimentare nu sunt "finale sau definitive". În revizuirea din 2007 a cărții sale Marea teroare, Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată

sigure, liderii comuniști ai Uniunii Sovietice au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite de istorie sovietică, estimările victimelor variind foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 de milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917 -1987).Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști din Uniunea Sovietică au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite de istorie sovietică, estimările victimelor variind foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 de milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917 -1987).Robert Conquest estimează că, în timp ce cifrele exacte nu vor fi niciodată sigure, liderii comuniști din Uniunea Sovietică au fost responsabili pentru nu mai puțin de 15 milioane de decese. Unii istorici încearcă să facă estimări separate pentru perioade diferite de istorie sovietică, estimările victimelor variind foarte mult de la 6 milioane (pentru perioada stalinistă) la 8,1 milioane (pentru o perioadă care se încheie în 1937) la 20 de milioane până la 61 milioane (pentru perioada 1917 -1987).

Teroarea Roșie

Teroarea Roșie a fost o perioadă de represiune politică și execuții efectuate de bolșevici după începutul războiului civil rus în 1918. În această perioadă, poliția politică (Cheka) a efectuat execuții sumare a zeci de mii de "dușmani ai poporului ". Multe victime au fost "ostatici burghezi" adunate și ținute pregătite pentru performanțe sumare în represalii pentru orice presupusă provocare contrarevoluționară. Mulți au fost omorâți în timpul și după suprimarea revoltelor, exemplificate de rebeliunea Kronstadt a marinarilor Flotei Baltice și Rebeliunea Tambov a țăranilor ruși. Profesorul Donald Rayfield susține că "represiunea care a urmat rebeliunilor din Kronstadt și Tambov numai a dus la zeci de mii de execuții".În plus, un număr mare de clerici ortodocși au fost uciși.

Potrivit lui Nicolas Werth, politica decosacizării s-a echivalat cu o încercare a liderilor sovietici de "eliminare, exterminare și deportare a populației unui întreg teritoriu". În primele luni ale anului 1919, poate 10.000 până la 12.000 de cazaci au fost executați și mulți alți au fost deportați după ce satele lor au fost distruse la pământ. Potrivit istoricului Michael Kort: "În perioada 1919 și 1920, dintr-o populație de aproximativ 1,5 milioane de cazaci Don, regimul bolșevic a ucis sau a deportat aproximativ 300.000 până la 500.000".

Iosif Stalin

Estimările numărului de decese aduse în legătură cu reglementările lui Stalin sunt dezbătute cu ardoare de către savanții din domeniul studiilor sovietice și comuniste. Înainte de prăbușirea URSS și dezvăluirile arhivistice, unii istorici au estimat că numărul ucis de regimul lui Stalin era de 20 de milioane sau mai mare. Michael Parenti scrie că estimările numărului de morți staliniste variază în mare parte, în funcție de cauza unor astfel de estimări, se bazează pe "anecdote" în absența unor dovezi fiabile și "speculații ale scriitorilor care nu identifică niciodată modul în care ajung la astfel de cifre".

După ce Uniunea Sovietică s-a dizolvat, au devenit disponibile dovezi din arhivele sovietice, care conțineau înregistrări oficiale despre performanța a aproximativ 800.000 de prizonieri sub Stalin pentru infracțiuni politice sau criminale, aproximativ 1,7 milioane de decese în Gulag și aproximativ 390.000 de decese în timpul relocării forțate a kulakului - pentru un total de aproximativ 3 milioane de victime înregistrate oficial în aceste categorii. Oricum, documentația oficială sovietică a deceselor Gulag este considerată pe scară largă inadecvată. Golfo Alexopoulos, Anne Applebaum, Oleg Khlevniuk și Michael Ellman scriu că guvernul a eliberat frecvent deținuți la limita morții pentru a evita numărarea lor oficială. Un studiu din 1993 al datelor de arhivă de J. Arch Getty și colab. A arătat că un total de 1.053, 829 de persoane au murit în Gulag între 1934 și 1953. Ulterior,Steven Rosefielde a afirmat că acest număr trebuie mărit cu 19,4 la sută în lumina dovezilor arhivistice mai complete la 1, 258,

537, cea mai bună estimare a deceselor Gulag fiind de 1,6 milioane în perioada 1929-1953, când se ia în considerare excesul de mortalitate. Alexopolous estimează un total mult mai mare de cel puțin 6 milioane care mor în Gulag sau la scurt timp după eliberare. Jeffrey Hardy a criticat-o pe Alexopoulos pentru că își bazează afirmațiile în special pe dovezi indirecte și interpretate greșit, iar Dan Healey a numit lucrarea ei o "provocare pentru consensul științific emergent".Alexopolous estimează un total mult mai mare de cel puțin 6 milioane care mor în Gulag sau la scurt timp după eliberare. Jeffrey Hardy a criticat-o pe Alexopoulos pentru că își bazează afirmațiile în special pe dovezi indirecte și interpretate greșit, iar Dan Healey a numit lucrarea ei o "provocare pentru consensul științific emergent".Alexopolous estimează un total mult mai mare de cel puțin 6 milioane care mor în Gulag sau la scurt timp după eliberare. Jeffrey Hardy a criticat-o pe Alexopoulos pentru că își bazează afirmațiile în special pe dovezi indirecte și interpretate greșit, iar Dan Healey a numit lucrarea ei o "provocare pentru consensul științific emergent".

Potrivit istoricului Stephen G. Wheatcroft, regimul lui Stalin poate fi acuzat că a provocat "decesele intenționate" ale unui milion de oameni. Wheatcroft exclude toate decesele cauzate de foamete ca "decese intenționate" și susține că cele care se califică se încadrează mai îndeaproape în categoria "performanței" în loc de "crimă". Alții susțin că unele acțiuni ale regimului lui Stalin, nu numai cele din timpul Holodomorului, dar, în plus, deculacizarea și campaniile vizate împotriva anumitor grupuri etnice, pot fi considerate genocid cel puțin în definiția sa liberă. Date noi pentru întreaga reglementare a lui Stalin au fost rezumate de Timothy Snyder, care a concluzionat că stalinismul a provocat șase milioane de decese directe și nouă milioane în total, inclusiv decesele din cauza deportării, foametei și deceselor Gulag.Michael Ellman atribuie regimului stalinist aproximativ 3 milioane de decese, excluzând excesul de mortalitate din foamete, suferință și război. Mai mulți cărturari, printre care biograful lui Stalin, Simon Sebag Montefiore, istoricul sovietic / rus Dmitri Volkogonov, și directorul ordinului de succesiune "Annals of Communism" al lui Yale,

Jonathan Brent, au stabilit numărul de morți de la Stalin la aproximativ 20 de milioane..

Deportări în masă ale minorităților etnice

Guvernul sovietic în timpul reglementării lui Iosif Stalin a condus un ordin de succesiune a deportărilor pe o scară enormă care a afectat semnificativ harta etnică a Uniunii Sovietice. Deportările au avut loc în condiții extrem de dure, adesea în vagoane de vite, sute de mii de deportați murind pe drum. Unii experți estimează că proporția deceselor cauzate de deportări ar putea fi la fel de mare ca una din trei în anumite cazuri. Raphael Lemkin, un avocat de origine poloneză-evreiască, care a inițiat Convenția privind genocidul și a inventat el însuși termenul de genocid, a presupus că genocidul a fost săvârșit în contextul deportării în masă a cecenilor, ingușilor, germanilor din Volga, tătarilor din Crimeea, Kalmyks și Karachay.

Despre soarta tatarilor din Crimeea, Amir Weiner de la Universitatea Stanford scrie că politica ar putea fi clasificată drept "curățare etnică". În cartea Century of Genocide, Lyman H Legters scrie: "Nu putem vorbi în mod corespunzător despre un genocid finalizat, doar despre o operațiune care a fost genocidă în potențialitatea sa". Pe de altă parte, Jon K. Chang susține că deportările au fost într-adevăr bazate pe genociduri bazate pe etnie și că "istoricii sociali" din Occident nu au reușit să promoveze drepturile etniilor marginalizate din Uniunea Sovietică. Această viziune este susținută de mai multe țări. La 12 decembrie 2015, Parlamentul ucrainean a emis o rezoluție prin care se recunoaște deportarea tătarilor din Crimeea drept genocid și a stabilit 18 mai ca Ziua Comemorării victimelor genocidului tătar din Crimeea.Parlamentul Letoniei a recunoscut evenimentul ca un act de genocid la 9 mai 2019. Parlamentul Lituaniei a făcut același lucru la 6 iunie 2019. Parlamentul canadian a adoptat o moțiune la 10 iunie 2019, prin care se recunoaște deportarea tătarilor din Crimeea din 1944 (Sürgünlik) ca un genocid perpetrat de dictatorul sovietic Stalin, desemnând ca 18 mai să fie o zi de aducere aminte. Deportarea cecenilor și a ingușilor a fost recunoscută de Parlamentul European ca un act de genocid în 2004,

afirmând:Deportarea cecenilor și a ingușilor a fost recunoscută de Parlamentul European ca un act de genocid în 2004, afirmând:Deportarea cecenilor și a ingușilor a fost recunoscută de Parlamentul European ca un act de genocid în 2004, afirmând:

> Consideră că deportarea întregului popor cecen în Asia Centrală la 23 februarie 1944 la ordinele lui Stalin constituie un act de genocid în sensul Convenției a patra de la Haga din 1907 și a Convenției pentru prevenirea și reprimarea crimelor de genocid adoptate de către Adunarea Generală a ONU din 9 decembrie 1948.

Foametea sovietică din 1932–1933

În cadrul Uniunii Sovietice, schimbările forțate ale politicilor agricole (colectivizarea), confiscările de cereale și secete au provocat foametea sovietică din 1932–1933 în Ucraina, Caucazul de Nord, regiunea Volga și Kazahstan. Foametea a fost cea mai severă în RSS ucraineană, unde este adesea menționată ca Holodomor. O parte semnificativă a victimelor foametei (3,3-7,5 milioane) erau ucraineni. O altă parte a foametei a fost cunoscută sub numele de catastrofă kazahă, când au murit peste 1,3 milioane de etnici kazahi (aproximativ 38% din populație). Mulți cercetători spun că politicile staliniste care au provocat foametea ar fi putut fi concepute ca un atac asupra ascensiunii naționalismului ucrainean și, prin urmare, ar putea intra sub definiția legală a genocidului.

Foametea a fost recunoscută oficial ca genocid de Ucraina și de alte guverne. Într-un proiect de rezoluție, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a declarat că foametea a fost cauzată de "acțiunile și politicile crude și deliberate ale regimului sovietic" și a fost responsabilă de moartea "milioanelor de oameni nevinovați" din Ucraina, Belarus, Kazahstan, Moldova și Rusia. În raport cu populația sa, se crede că Kazahstanul a fost cel mai afectat. Despre catastrofa kazahă, Michael Ellman afirmă că "pare a fi un exemplu de" genocid neglijent "care nu intră în domeniul de aplicare al Convenției ONU de genocid".

Marea Purjare (Yezhovshchina)

Încercările lui Stalin de a-și consolida poziția de lider al Uniunii Sovietice au dus la o escaladare a detențiilor și execuțiilor, culminând în 1937-1938 (o perioadă denumită uneori Iezhovshchina, sau era Yezhov) și continuând până la moartea lui Stalin în 1953. Aproximativ 700.000 dintre aceștia au fost executați prin împușcare în spatele capului. Alții au pierit din cauza bătăilor și a torturii, în timp ce în "custodia anchetei" și în Gulag din cauza foametei, a bolii, a expunerii și a muncii excesive.

Arestările au fost făcute în mod popular citând legi contrarevoluționare, care includeau eșecul de a raporta acțiuni trădătoare și într-un amendament adăugat în 1937 neîndeplinirea atribuțiilor numite. În cazurile anchetate de Departamentul de Securitate de Stat al NKVD din octombrie 1936 până în noiembrie 1938, cel puțin 1, 710.000 de persoane au fost arestate și 724.000 de persoane executate. Noile studii istorice estimează un număr total de decese prin represiune în perioada 1937-1938 ca fiind 950.000-1, 200.000. Aceste cifre iau în considerare incompletitudinea datelor oficiale de arhivă și includ atât decesele de performanță, cât și decesele Gulag în acea perioadă. Foștii "kulak" și familiile lor au constituit majoritatea victimelor, 669, 929 de persoane arestate și 376, 202 executate.

NKVD a condus o ordine de succesiune de "operațiuni naționale" care viza anumite grupuri etnice. Un total de 350.000 au fost arestați și 247, 157 au fost executați. Dintre acestea, acțiunea poloneză care a vizat membrii Polska Organizacja Wojskowa pare să fi fost cea mai mare, cu 140.000 de arestări și 111.000 de execuții. În ciuda faptului că aceste operațiuni potențiale constituie un genocid, așa cum este definit de convenția ONU, sau "un mini-genocid", potrivit lui Simon Sebag Montefiore, nu există încă o hotărâre autoritară cu privire la caracterizarea juridică a acestor evenimente.

Citând documente bisericești, Alexander Nikolaevich Yakovlev a estimat că peste 100.000 de preoți, călugări și călugărițe au fost executați în acest timp. Despre persecuția clerului, Michael Ellman a afirmat că "teroarea din 1937–38 împotriva clerului Bisericii Ortodoxe Ruse și a altor religii (Binner & Junge 2004), de asemenea, se califică drept genocid".

În vara și toamna anului 1937, Stalin a trimis agenți NKVD în Republica Populară Mongolă și a conceput o Mare Teroră Mongolă în care au fost executați aproximativ 22.000 sau 35.000 de oameni. Aproximativ 18.000 de victime erau lamas budiste.

În Belarus, morminte comune pentru câteva mii de civili uciși de NKVD între 1937 și 1941 au fost descoperite în 1988 la Kurapaty.

Crimele sovietice din timpul celui de-al doilea război mondial

În urma invaziei sovietice a Poloniei din septembrie 1939, forțele de lucru ale NKVD au început să elimine "elementele ostile sovietice" din teritoriile cucerite. NKVD a practicat sistematic tortura care a dus adesea la moarte. Potrivit Institutului Polonez de Rememorare Națională, 150.000 de cetățeni polonezi au pierit din cauza represiunii sovietice în timpul războiului. Cele mai notorii crime au avut loc în primăvara anului 1940, când NKVD a executat aproximativ 21, 857 de prizonieri polonezi și lideri intelectuali în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de masacrul de la Katyn. Execuțiile au fost efectuate în plus după anexarea statelor baltice. În timpul fazelor inițiale de acțiune, Barbarossa, NKVD și unitățile atașate ale Armatei Roșii au masacrat prizonieri și oponenți politici cu zeci de mii înainte de a fugi de forțele Axei în avans.Complexe memoriale au fost construite la siturile de performanță NKVD de la Katyn și Mednoye din Rusia, în plus ca "al treilea câmp de ucidere" la Piatykhatky, Ucraina.

China

Partidul Comunist Chinez a ajuns la putere în China în 1949, după un lung și sângeros război civil între comuniști și naționaliști. Există un consens general între istorici că după preluarea puterii, politicile și epurările sale politice au cauzat în mod direct sau indirect moartea a zeci de milioane de oameni. Pe baza experienței sovieticilor, Mao a considerat că violența este necesară pentru a realiza o societate ideală, care să fie derivată din marxism și ca un atac al planificării și executării violenței la scară largă.

Campanie de suprimare a contrarevoluționarilor

Primele crime la scară largă sub Mao au avut loc în timpul reformei sale funciare și al campaniei contrarevoluționare. În materialele de studiu oficiale care au fost publicate în 1948, Mao a prevăzut că "o zecime din țărani" (sau aproximativ 50.000.000) "va trebui distrusă" pentru a facilita reforma agrară. Se crede că numărul exact de oameni care au fost uciși în timpul reformei funciare a lui Mao a fost mai mic, dar cel puțin un milion de oameni au fost uciși. Suprimarea contrarevoluționarilor a vizat în mod normal foști oficiali și intelectuali din Kuomintang care erau suspectați de neloialitate. Cel puțin 712.000 de oameni au fost executați și 1, 290.000 au fost închiși în lagăre de muncă.

Salt mare înainte și Marea foamete chineză

Benjamin Valentino susține că Marele Salt înainte a fost o cauză a Marii foamete chineze și că cele mai grave efecte ale foametei au fost îndreptate spre dușmanii regimului. Cei care au fost etichetați "elemente negre" (lideri religioși, dreaptați și țărani bogați) în campaniile anterioare au murit în număr mare din cauza faptului că li s-a acordat cea mai mică prioritate în alocarea hranei. În Marea foamete a lui Mao, istoricul Frank Dikötter scrie că "constrângerea, teroarea și violența sistematică au fost chiar fundamentul Marelui Salt înainte" și "a motivat una dintre cele mai mortale ucideri în masă din istoria umană". Dikötter estimează că cel puțin 2,5 milioane de persoane au fost ucise sau torturate sumar în această perioadă.Cercetările sale din arhivele chineze locale și provinciale indică faptul că numărul morților a fost de cel puțin 45 de milioane: "În majoritatea cazurilor, partidul știa foarte bine că își înfometează propriul popor". În cadrul unei întâlniri secrete de la Shanghai din 1959, Mao a emis ordinul de a procura o treime din toate cerealele din mediul rural, spunând: "Când nu este suficient să mănânce oamenii mor de foame. Este mai bine să lăsați jumătate din oameni să moară astfel că cealaltă jumătate își poate mânca umplutura ". În lumina dovezilor suplimentare ale culpabilității lui Mao, Rummel a adăugat pe cei uciși de Marea Foamete la totalul său pentru democidul lui Mao pentru un total de 77 de milioane de uciși.Mao a emis ordinul de a procura o treime din toate cerealele din mediul rural, spunând: "Când nu este suficient să mănânce oamenii mor de

foame. Este mai bine să lăsați jumătate din oameni să moară, astfel încât cealaltă jumătate să poată mânca din plin". În lumina dovezilor suplimentare ale culpabilității lui Mao, Rummel a adăugat pe cei uciși de Marea Foamete la totalul său pentru democidul lui Mao pentru un total de 77 de milioane de uciși.Mao a emis ordinul de a procura o treime din toate cerealele din mediul rural, spunând: "Când nu este suficient să mănânce oamenii mor de foame. Este mai bine să lăsați jumătate din oameni să moară, astfel încât cealaltă jumătate să poată mânca din plin". În lumina dovezilor suplimentare ale culpabilității lui Mao, Rummel a adăugat pe cei uciși de Marea Foamete la totalul său pentru democidul lui Mao pentru un total de 77 de milioane de uciși.

Revolutie culturala

Sinologii Roderick MacFarquhar și Michael Schoenhals estimează că între 750.000 și 1.5 milioane de oameni au fost uciși în violența Revoluției Culturale numai în China rurală. Gărzile roșii ale lui Mao au primit carte albă pentru abuzuri și uciderea oamenilor care erau percepuți ca fiind dușmani ai revoluției. Arătat de, în august 1966, peste 100 de profesori au fost uciși de elevii lor din vestul Beijingului.

Tibet

Potrivit lui Jean-Louis Margolin în Cartea neagră a comunismului, comuniștii chinezi au efectuat un genocid cultural împotriva tibetanilor. Margolin afirmă că uciderile au fost proporțional mai mari în Tibet decât în China propriu-zisă și "se poate vorbi în mod legitim despre masacrele genocide din cauza numărului implicat". Potrivit Dalai Lama și administrației centrale tibetane, "tibetanii nu numai că au fost împușcați, ci au fost, de altfel, bătuți până la moarte, crucificați, arși în viață, înecați, mutilați, înfometați, sugrumați, spânzurați, fierți în viață, îngropați în viață, trageți și împărțiți, și decapitat ". Adam Jones, un savant specializat în genocid, remarcă faptul că, după răscoala tibetană din 1959, chinezii au autorizat sesiuni de luptă împotriva reacționarilor, în timpul cărora "cadrele comuniste au denunțat, torturat,și dușmani executați frecvent ai poporului ". Aceste sesiuni au dus la 92.000 de decese dintr-o

populație totală de aproximativ 6 milioane. Aceste decese, a subliniat Jones, pot fi văzute nu numai ca un genocid, dar pot fi văzute și ca un" eliticide ", adică" vizând elementele mai bine educate și orientate spre conducere în rândul populației tibetane ". Patrick French, fostul director al Campaniei Free Tibet din Londra, scrie că Campania Free Tibet și alte grupuri au susținut că un total de 1,2 milioane Tibetanii au fost uciși de chinezi din 1950, dar după examinarea arhivelor din Dharamsala, el nu a găsit "nicio dovadă care să susțină această cifră". Franceza afirmă că este puțin probabil să se cunoască un număr alternativ de încredere, dar estimează că până la jumătate de milion de tibetani a murit "carezultatul direct al politicilor din Republica Populară Chineză "prin utilizarea estimării istoricului Warren Smith de 200.000 de persoane care lipsesc din statisticile populației din regiunea autonomă Tibet și extinderea acestei rate la regiunile de frontieră.

Piața Tiananmen

Jean-Louis Margolin afirmă că, sub, cel puțin 1.000 de persoane au fost ucise la Beijing și alte sute au fost executate în mediul rural după ce guvernul său a zdrobit demonstrațiile din Piața Tiananmen în 1989. Potrivit lui Louisa Lim în 2014, un grup de rude ale victimelor din China numită "Mămicile Tiananmen" a confirmat identitatea a peste 200 dintre cei care au fost uciși. Alex Bellamy scrie că această "tragedie marchează ultima dată când un episod de ucidere în masă în Asia de Est a fost încheiat chiar de făptași, judecând că au reușit".

Cambodgia

Câmpurile de ucidere sunt o serie de locuri din Cambodgia, unde un număr mare de oameni au fost uciși și îngropați de regimul Khmerilor Roșii în timpul reglementării țării din 1975 până în 1979, după sfârșitul războiului civil cambodgian.

Sociologul Martin Shaw a descris genocidul cambodgian ca "cel mai pur genocid din epoca Războiului Rece". Rezultatele unui studiu demografic al genocidului cambodgian a concluzionat că numărul mortilor la nivel național din 1975 până în 1979 se ridica la 1,

671.000 la 1, 871.000 sau 21 la 24 la sută din populația cambodgiană totală înainte ca Khmerii Roșii să preia puterea. Potrivit lui Ben Kiernan, numărul deceselor care au fost cauzate în special de performanță este încă necunoscut din cauza numeroaselor victime care au murit din cauza foametei, a bolii și a surmenajului. Cercetătorul Craig Etcheson de la Centrul de Documentare din Cambodgia sugerează că numărul morților a fost între 2 și 2,5 milioane, cu o cifră "cea mai probabilă" de 2,2 milioane. După ce a petrecut cinci ani cercetând despre 20.000 de morminte, el a concluzionat că "aceste morminte comune conțin rămășițele de 1, 112,829 victime ale performanței ". Un studiu al demografului francez Marek Sliwinski a calculat puțin mai puțin de 2 milioane de decese nenaturale sub khmerii roșii dintr-o populație cambodgiană din 1975 de 7,8 milioane, 33,5% dintre bărbații cambodgieni murind sub khmerii roșii, comparativ cu 15,7% Numărul victimelor suspectate de performanță care au fost găsite în 23, 745 de morminte comune este estimat la 1,3 milioane, conform unei surse academice din 2009. Se consideră că performanța reprezintă aproximativ 60% din numărul total de morți în timpul genocidului., cu alte victime cedând înfometării sau bolii.5% dintre bărbații cambodgieni care au murit sub khmerii roșii, comparativ cu 15,7% dintre femeile cambodgiene. Potrivit unei surse academice din 2009, numărul victimelor suspectate de performanță care au fost găsite în 23, 745 de morminte comune este estimat la 1,3 milioane. Se crede că performanța reprezintă aproximativ 60% din numărul total de decese în timpul genocidului, alte victime cedând înfometării sau bolii.5% dintre bărbații cambodgieni care au murit sub khmerii roșii, comparativ cu 15,7% dintre femeile cambodgiene. Potrivit unei surse academice din 2009, numărul victimelor suspectate de performanță care au fost găsite în 23, 745 de morminte comune este estimat la 1,3 milioane. Se crede că performanța reprezintă aproximativ 60% din numărul total de decese în timpul genocidului, alte victime cedând înfometării sau bolii.

Helen Fein, un savant al genocidului, afirmă că ideologia xenofobă a regimului Khmerilor Roșii are o asemănare mai puternică cu un fenomen al socialismului național sau al fascismului. Răspunzând la "argumentul lui Ben Kiernan potrivit căruia regimul democratic din

Kampuchea al lui Pol Pot era mai rasist și generic totalitar decât marxist sau în special comunist", Steve Heder afirmă că exemplul unui astfel de gând rasialist relativ la minoritatea poporului Cham a făcut ecou "definiția lui Marx a unui popor fără istorie condamnat până la dispariție în denumirea de progres "și au făcut parte din conceptele generale de clasă și luptă de clasă. Istoricul francez Henri Locard susține că eticheta "fascistă" a fost aplicată Khmerilor Roșii de către dușmanii săi, comuniștii vietnamezi, ca formă de "revizionism",dar represiunea sub Khmerii Roșii a fost "similară (dacă este semnificativ mai letală) cu represiunea din toate regimurile comuniste". Daniel Goldhagen explică faptul că Khmerii Roșii erau xenofobi datorită faptului că credeau că Khmerii erau "singurul popor autentic capabil să construiască adevăratul comunism". Steven Rosefielde susține că Kampuchea Democrată a fost cel mai mortal dintre toate regimurile comuniste pe cap de locuitor, în special din cauza faptului că "nu avea un nucleu productiv viabil" și că "nu a reușit să stabilească limite pentru crimele în masă".Steven Rosefielde susține că Kampuchea Democrată a fost cel mai mortal dintre toate regimurile comuniste pe cap de locuitor, în special din cauza faptului că "nu avea un nucleu productiv viabil" și că "nu a reușit să stabilească limite pentru crimele în masă".Steven Rosefielde susține că Kampuchea Democrată a fost cel mai mortal dintre toate regimurile comuniste pe cap de locuitor, în special din cauza faptului că "nu avea un nucleu productiv viabil" și că "nu a reușit să stabilească limite pentru crimele în masă".

Un alt stat

Potrivit lui Benjamin Valentino, s-ar putea să fi existat și alte crime în masă (la o scară mai mică decât standardul său de 50.000 de oameni uciși în cinci ani) în statele comuniste exemplificate de Bulgaria, România și Germania de Est, în ciuda faptului că lipsa documentației împiedică judecata definitivă a amplorii acestor evenimente și a motivelor făptașilor. El afirmă că majoritatea regimurilor care s-au descris ca fiind comuniste nu au comis crime în masă. Frank W. Wayman și Atsushi Tago scriu că, din cauza "democidului" este mai larg decât "uciderea în masă" sau "genocidul", se poate spune că majoritatea regimurilor comuniste s-

au angajat în acesta, inclusiv Uniunea Sovietică, China, Cambodgia, Nordul Vietnam, Germania de Est, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Coreea de Nord, Cuba, Laos, Albania și Iugoslavia.

Republica Populară Bulgaria

Potrivit lui Benjamin Valentino, dovezile disponibile sugerează că între 50.000 și 100.000 de oameni ar fi putut fi uciși în Bulgaria începând cu 1944 ca parte a colectivizării agricole și a represiunii politice, în ciuda faptului că nu există documente suficiente pentru a face o hotărâre definitivă. În cartea sa Istoria comunismului în Bulgaria, Dinyu Sharlanov reprezintă aproximativ 31.000 de oameni uciși sub regim între 1944 și 1989.

Germania de Est

Potrivit lui Valentino, între 80.000 și 100.000 de oameni ar fi putut fi uciși în Germania de Est începând cu 1945 ca parte a campaniei de dezazazare a Uniunii Sovietice, dar alți cercetători susțin că aceste cifre sunt umflate.

Imediat după al doilea război mondial, denazificarea a început în Germania ocupată și în regiunile pe care le-au anexat naziștii. În zona de ocupație sovietică, NKVD a înființat lagăre de prizonieri, vorbind în general în lagărele de concentrare renunțate, și le-au folosit pentru internarea presupușilor naziști și oficiali germani naziști împreună cu câțiva proprietari și junkeri prusaci. Conform dosarelor și datelor care au fost publicate de Ministerul de Interne sovietic în 1990, în total, 123.000 de germani și 35.000 de cetățeni ai altor națiuni au fost reținuți. Dintre acești prizonieri, în total 786 de persoane au fost împușcate și 43.035 de persoane au murit din diferite cauze. Majoritatea deceselor nu au fost ucideri directe, în locul acestora, au fost cauzate de focare de dizenterie și tuberculoză. În plus, moartea din cauza foametei a avut loc la scară largă, în special de la sfârșitul anului 1946 până la începutul anului 1947,dar aceste decese nu par să fi fost ucideri deliberate din cauza deficitului de alimente, fiind răspândite în zona de ocupație sovietică. Prizonierii "lagărelor de tăcere", așa cum se numeau lagărele speciale ale NKVD, nu au avut acces la piața neagră și, ca o soluție,

au reușit doar să obțină mâncare care le-a fost înmânată de autorități. Unii prizonieri au fost executați, iar alți prizonieri ar fi putut fi torturați până la moarte. În acest context, este dificil să se determine dacă moartea prizonierilor din lagărele de tăcere poate fi clasificată ca ucidere în masă. În plus, este dificil să se determine câți dintre morți erau germani, germani de est sau membri ai altor naționalități.lagăre de tăcere ", așa cum se numeau lagărele speciale NKVD, nu au avut acces la piața neagră și, ca o soluție, au reușit să obțină doar hrana care le-a fost înmânată de autorități. Unii prizonieri au fost executați, iar un alt prizonier poate au fost torturați până la moarte. În acest context, este dificil să se determine dacă moartea prizonierilor din lagărele de tăcere poate fi clasificată ca uciderea în masă. Este, de asemenea, dificil să se determine câți dintre morți erau germani, germani de est sau membri ai alte naționalități.lagăre de tăcere ", așa cum se numeau lagărele speciale NKVD, nu au avut acces la piața neagră și, ca o soluție, au reușit să obțină doar hrana care le-a fost înmânată de autorități. Unii prizonieri au fost executați, iar un alt prizonier poate au fost torturați până la moarte. În acest context, este dificil să se determine dacă moartea prizonierilor din lagărele de tăcere poate fi clasificată ca uciderea în masă. Este, de asemenea, dificil să se determine câți dintre morți erau germani, germani de est sau membri ai alte naționalități.este dificil să se stabilească dacă moartea prizonierilor din lagărele de liniște poate fi clasificată ca ucidere în masă. În plus, este dificil să se determine câți dintre morți erau germani, germani de est sau membri ai altor naționalități.este dificil să se stabilească dacă moartea prizonierilor din lagărele de liniște poate fi clasificată ca ucidere în masă. În plus, este dificil să se determine câți dintre morți erau germani, germani de est sau membri ai altor naționalități.

În 1961, Germania de Est a ridicat Zidul Berlinului în urma crizei de la Berlin. După ce toate călătoriile dintre Germania de Est și Germania de Vest au fost posibile pentru călătorii motivați și aprobați, mii de germani de Est au încercat să se defecteze traversând ilegal zidul. Dintre aceștia, între 136 și 227 de oameni au fost uciși de gardienii Zidului Berlinului în anii existenței zidului (1961-1989).

Republica Socialistă România

Potrivit lui Valentino, între 60.000 și 300.000 de oameni ar fi putut fi uciși în România începând din 1945, ca parte a colectivizării agricole și a represiunii politice.

Republica Socialistă Federală Iugoslavia

Josip Broz Tito a făcut represiune sângeroasă și mai multe masacre de prizonieri după al doilea război mondial; Audierea publică europeană privind "Crimele comise de regimurile totalitare" raportează: "Decizia de" anihilare "a adversarilor trebuie să fi fost adoptată în cercurile cele mai apropiate ale conducerii statului iugoslav, iar ordinul a fost absolut emis de comandantul suprem al armatei iugoslave Josip Broz Tito, în ciuda faptului că nu se știe când sau în ce formă ".

Dominic McGoldrick scrie că, în calitate de șef al unei dictaturi "extrem de centralizate și opresive", Broz Tito deținea o putere extraordinară în Iugoslavia, cu reglementarea sa dictatorială administrată printr-o birocrație elaborată care suprimă în mod obișnuit drepturile omului. Eliott Behar afirmă că "Iugoslavia lui Tito era un stat de poliție strict controlat". Potrivit lui David Mates, în afara Uniunii Sovietice, Iugoslavia avea mai mulți prizonieri politici decât în restul Europei de Est. Poliția secretă a lui Tito a fost modelată după KGB-ul sovietic. Membrii săi erau mereu prezenți și acționau adesea extrajudiciar, cu victime, inclusiv intelectuali de clasă mijlocie, liberali și democrați. Iugoslavia a fost semnatară a Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice, dar s-a acordat o atenție redusă unor dispoziții ale acestuia.

Coreea de Nord

Potrivit lui Rummel, munca forțată, execuțiile și lagărele de concentrare au fost responsabile de peste un milion de decese în Republica Populară Democrată Coreeană din 1948 până în 1987. Alții au estimat 400.000 de decese numai în lagărele de concentrare. În lagăre au fost comise o gamă largă de atrocități, inclusiv avorturi forțate, pruncucidere și tortură. Fostul judecător al Curții Penale Internaționale Thomas Buergenthal, care a fost unul dintre autorii

raportului ONU și un copil supraviețuitor al Auschwitz, a declarat pentru The Washington Post "că condițiile din lagărele de prizonieri coreeni sunt la fel de cumplite, sau chiar mai grave, decât cele pe care le-am văzut și le-am trăit în tinerețea mea în aceste tabere naziste și în lunga mea carieră profesională în domeniul drepturilor omului ". Pierre Rigoulot estimează 100.000 de execuții, 1,5 milioane de decese prin lagăre de concentrare și muncă sclavă și 500,000 de morți din cauza foametei.

Foametea, care a provocat până la un milion de vieți, a fost descrisă ca rezultatul politicilor economice ale guvernului nord-coreean și "înfometarea terorii" deliberată. În 2010, Steven Rosefielde a declarat că "Holocaustul Roșu" "persistă totuși în Coreea de Nord", deoarece Kim Jong Il "refuză să renunțe la uciderea în masă". Adam Jones îl citează pe jurnalistul Jasper Becker că foametea era o formă de ucidere în masă sau genocid din cauza manipulărilor politice ale alimentelor. Estimările bazate pe recensământul din Coreea de Nord din 2008 sugerează 240.000 până la 420.000 de decese în exces ca o revoltă a foametei din anii 1990 și un impact demografic cu 600.000 până la 850.000 de persoane mai puține în Coreea de Nord în 2008, ca o reabilitare a condițiilor de viață proaste după foamete.

Vietnam

Valentino atribuie 80.000–200.000 de morți "uciderilor comuniste în masă" din Vietnamul de Nord și de Sud.

Conform studiilor bazate pe dovezi arhivistice vietnameze și maghiare, până la 15.000 de proprietari suspectați au fost executați în timpul reformei funciare din Vietnamul de Nord din 1953 până în 1956. Conducerea nord-vietnameză a planificat în prealabil să execute 0,1% din populația Vietnamului de Nord (estimată la 13,5 milioane în 1955) ca "proprietari reacționari sau răi", în ciuda faptului că acest raport ar putea varia în practică. Au fost comise erori dramatice în cursul campaniei de reformă funciară. Vu Tuong afirmă că numărul execuțiilor din timpul reformei funciare din Vietnamul de Nord a fost proporțional comparabil cu execuțiile din timpul reformei funciare chineze din 1949 până în 1952.

Cuba

Potrivit lui Jay Ulfelder și Benjamin Valentino, guvernul Castro din Cuba a ucis între 5.000 și 8, 335 de necombatanți ca parte a represiunii politice între 1959 și 1970. Potrivit Amnesty International, condamnările la moarte oficiale sub guvernul Castro din 1959–87 au fost 237 din care, cu excepția celor 21, au fost efectiv realizate.

Republica Democrată Afganistan

Potrivit lui Frank Wayman și Atsushi Tago, în ciuda faptului că este considerat frecvent un exemplu de genocid comunist, Republica Democrată Afganistan reprezintă un caz limită. Înainte de războiul sovieto-afgan, Partidul Democrat Popular din Afganistan a executat între 10.000 și 27.000 de oameni, în principal la închisoarea Pul-e-Charkhi. Mormintele comune ale prizonierilor executați au fost exhumate din epoca sovietică.

După invazia din 1979, sovieticii au instalat guvernul marionetă al Babrak Karmal. Până în 1987, aproximativ 80% din teritoriul țării nu era controlat permanent nici de guvernul pro-comunist și de sprijinirea trupelor sovietice, nici de opoziția armată. Pentru a înclina echilibrul, Uniunea Sovietică a folosit o tactică care era o combinație între politica "pământului ars" și "genocidul migrator". Prin arderea sistematică a culturilor și distrugerea satelor din provinciile rebele, în plus, prin bombardarea represaliilor de sate întregi suspectate că adăpostesc sau susțin rezistența, sovieticii au încercat să potențeze populația locală pentru a se muta pe teritoriul controlat de sovietici, privând astfel opoziția armată de sprijin. Valentino atribuie între 950.000 și 1, 280,000 de morți de civili în urma invaziei și ocupației sovietice a țării între 1978 și 1989, în special ca omor în masă împotriva gherilei. La începutul anilor 1990, aproximativ o treime din populația Afganistanului fugise din țară. M. Hassan Kakar a spus că "afganii sunt printre ultimele victime ale genocidului de către o superputere".

Republica Democrată Populară a Etiopiei

Amnesty International estimează că jumătate de milion de oameni au fost uciși în timpul Terorii Roșii Etiopiene din 1977 și 1978. În

timpul terorii, grupuri de oameni au fost păstrați în biserici care au fost apoi arse, iar femeile au fost supuse violului sistematic de către soldați. Fondul Salvați Copiii a raportat că victimele Terorii Roșii includeau nu numai adulți, ci 1.000 sau mai mulți copii, în vârstă cuprinsă între unsprezece și treisprezece ani, ale căror cadavre au fost lăsate pe străzile din Addis Abeba. Mengistu Haile Mariam însuși ar fi ucis adversarii politici cu mâinile goale.

Dezbatere asupra foametei

Potrivit istoricului J. Arch Getty, peste jumătate din cele 100 de milioane de decese atribuite comunismului au fost cauzate de foamete. Stéphane Courtois susține că multe regimuri comuniste au provocat foamete în eforturile lor de colectivizare forțată a agriculturii și au folosit-o în mod sistematic ca armă prin controlul aprovizionării cu alimente și distribuirea alimentelor pe baze politice. El afirmă că "în perioada de după 1918, numai țările comuniste au suferit astfel de foamete, ceea ce a dus la moartea a sute de mii și, în unele cazuri, a milioane de oameni. Și din nou în anii 1980, două țări africane care s-au declarat marxiste -Leninistul, Etiopia și Mozambic, au fost singurele astfel de țări care au suferit aceste foamete mortale ".

Savanții Stephen G. Wheatcroft, RW Davies și Mark Tauger resping ideea că foametea ucraineană a fost un act de genocid care a fost provocat în mod intenționat de guvernul sovietic. Getty susține că "greutatea copleșitoare a opiniei în rândul cărturarilor care lucrează în arhivele recente este că foametea teribilă din anii 1930 a fost rezultatul răsturnării și rigidității staliniste în locul unui plan genocid". Romancierul și istoricul rus Aleksandr Soljenițîn a opinat la 2 aprilie 2008 la Izvestia că foametea din Ucraina din anii 1930 nu era diferită de foametea rusă din 1921, ambele fiind cauzate de jaful nemilos al țăranilor prin achizițiile de cereale bolșevice.

Pankaj Mishra pune sub semnul întrebării responsabilitatea directă a lui Mao în ceea ce privește foametea, menționând: "O mare parte din decesele premature s-au produs, de asemenea, în națiunile nou independente, care nu sunt guvernate de tirani eratici". Mishra citează cercetările laureatului Nobel Amartya Sen, care

demonstrează că India democratică a suferit mai mult mortalitate în exces din cauza foametei și a bolii în a doua jumătate a secolului XX decât a suferit China. Sen a scris că "India pare să reușească să-și umple dulapul cu mai multe schelete la fiecare opt ani decât China a pus acolo în anii săi de rușine".

Benjamin Valentino scrie: "în ciuda faptului că nu toate decesele cauzate de foamete în aceste cazuri au fost intenționate, liderii comuniști au îndreptat cele mai grave efecte ale foametei împotriva dușmanilor suspectați și au folosit foamea ca armă pentru a potența milioane de oameni pentru a se conforma directivelor de stat". Daniel Goldhagen spune că, în unele cazuri, decesele cauzate de foamete nu ar trebui să fie deosebite de crimele în masă: "Ori de câte ori guvernele nu au atenuat condițiile de foamete, liderii politici au decis să nu spună nu morții în masă - scilicet, au spus da". El susține că foametea a fost folosită sau tolerată în mod deliberat de către sovietici, germani, chinezi comunisti, britanici în Kenya, hausa împotriva Ibo-urilor din Nigeria, khmerii roșii, nord-coreeni comuniști, etiopieni în Eritreea,Zimbabwe împotriva regiunilor de opoziție politică și a islamiștilor politici din sudul Sudanului și Darfur.

Autori, printre care Seumas Milne și Jon Wiener, au criticat accentul pus pe comunism și excluderea colonialismului atunci când atribuie vina pentru foamete. Milne susține că, dacă sovieticii sunt considerați responsabili pentru decesele cauzate de foamete în anii 1920 și 1930, atunci Marea Britanie ar fi responsabilă de până la 30 de milioane de decese în India din cauza foametei în timpul secolului al XIX-lea, lamentându-se: "Există un lucru mult lăudat. Cartea neagră a comunismului, dar nu există o acuzare atât de cuprinzătoare a cazierului colonial ". Weiner face o afirmație similară în timp ce compară foametea ucraineană și cea din Bengal din 1943, afirmând că rolul lui Winston Churchill în foametea din Bengal "pare similar cu rolul lui Stalin în foametea ucraineană". Istoricul Mike Davis, autorul Holocausturilor victoriene târzii,face comparații între Marea foamete chineză și foametea indiană de la sfârșitul secolului al XIX-lea și susține că atât regimul maoist, cât și Imperiul Britanic împărtășesc același nivel de responsabilitate penală pentru aceste evenimente.

Michael Ellman critică fixarea asupra "răului unic stalinist" atunci când vine vorba de excesul de decese cauzate de foamete și afirmă că foametea catastrofală a fost răspândită în secolele XIX și XX, exemplificată de "în imperiul britanic (India și Irlanda), China, Rusia și în alte părți ". El susține că o posibilă apărare a lui Stalin și a asociaților săi este că "comportamentul lor nu a fost mai rău decât cel al multor conducători din secolele XIX și XX". De asemenea, el face comparații cu acțiunile Grupului de Opt (G8) din noile decenii, spunând "moartea mondială a milioane de oameni în deceniile noi, care ar fi putut fi prevenită prin măsuri simple de sănătate publică sau vindecată prin aplicarea de medicamente noi, dar nu a fost,potența poate fi considerată de unii drept omor în masă - sau moarte în masă prin neglijență criminală - de către liderii G8 (care ar fi putut preveni aceste decese, dar nu au făcut-o) ".

Statutul juridic și urmăririle penale

Conform unui amendament constituțional din 1992 din Republica Cehă, o persoană care neagă public, pune la îndoială, aprobă sau încearcă să justifice genocidul nazist sau comunist sau alte crime ale naziștilor sau comuniștilor vor fi pedepsite cu o perioadă de închisoare de la 6 la 3 luni ani.

Barbara Harff a scris în 1992 că nicio țară comunistă sau vreun organ de conducere nu a fost condamnat vreodată pentru genocid. În prefața sa din 1999 la Cartea neagră a comunismului, Martin Malia a scris: "În întreaga lume comunistă, în același mod, practic niciunul dintre oficialii săi responsabili nu a fost pus sub urmărire penală sau pedepsit. De fapt, oriunde ar fi partidele comuniste, în general, sub nume recente, poate concura în politică ".

La încheierea unei urmăriri penale care a durat din 1994 până în 2006, fostul conducător al Etiopiei, Mengistu Haile Mariam, a fost condamnat pentru genocid, crime de război și crime împotriva umanității și condamnat la moarte de un tribunal etiopian pentru rolul său în Teroarea Roșie a Etiopiei. Reglementarea etiopiană este asemănătoare cu ONU și o altă definiție prin aceea că definește genocidul ca intenție de a elimina grupurile politice și nu doar

grupurile etnice. În această perspectivă, seamănă foarte mult cu definiția politicidului.

În 1997, guvernul cambodgian a cerut asistență Organizației Națiunilor Unite pentru înființarea unui tribunal pentru genocid. Procesul a prezentat numele a cinci posibili suspecți judecătorilor de instrucție pe 18 iulie 2007. La 26 iulie 2010, Kang Kek Iew (tovarășul Duch), director al lagărului de prizonieri S-21 din Kampuchea Democrată unde erau peste 14.000 de persoane torturat și apoi ucis (în principal la Choeung Ek din apropiere), a fost condamnat pentru crime împotriva umanității și condamnat la 35 de ani. Condamnarea sa a fost redusă la 19 ani parțial din cauza faptului că a stat în spatele gratiilor de 11 ani. Nuon Chea, al doilea comandant al Khmerilor Roșii și cel mai în vârstă membru al său supraviețuitor, a fost acuzat de crime de război și crime împotriva umanității, dar nu a fost acuzat de genocid. Pe 7 august 2014,a fost condamnat pentru crime împotriva umanității de Tribunalul Khmerilor Roșii și a primit o condamnare pe viață.

În august 2007, Arnold Meri, un veteran al Armatei Roșii estone și văr al fostului președinte eston Lennart Meri, a fost acuzat de genocid de către autoritățile estone pentru participarea la deportările estonienilor în Hiiumaa în 1949. Meri a negat acuzația, caracterizându-i drept motivați politic defăimare, spunând: "Nu mă consider vinovat de genocid". Procuratura a fost oprită când Meri a murit la 27 martie 2009, la vârsta de 89 de ani.

La 26 noiembrie 2010, Duma de Stat rusă a emis o enunțare prin care recunoaște responsabilitatea lui Stalin pentru masacrul de la Katyn, performanța a peste 21.000 de prizonieri polonezi și lideri intelectuali de către NKVD-ul lui Stalin. Enunțul a afirmat că materialul de arhivă "nu numai că dezvăluie amploarea tragediei sale oribile, dar, în plus, oferă dovezi că crima Katyn a fost comisă pe ordinele directe ale lui Stalin și ale altor lideri sovietici".

Memoriale și muzee

Monumente pentru victimele comunismului există în aproape toate capitalele Europei de Est și există mai multe muzee care

documentează reglementările comuniste, exemplificate de Muzeul Ocupațiilor și Luptele pentru Libertate din Lituania, Muzeul Ocupării Letoniei din Riga și Casa Terorii la Budapesta, toate trei documentând în plus reglementarea nazistă.

În Washington DC, o statuie de bronz bazată pe sculptura Zeiței Democrației din Piața Tiananmen din 1989 a fost dedicată Memorialului Victimelor Comunismului în 2007, după ce a fost autorizată de Congres în 1993. Fundația Memorialul Victimelor Comunismului intenționează să construiască un Muzeul Internațional pe Comunismul la Washington.

Începând din 2008, Rusia conținea 627 de memorii și plăci memoriale dedicate victimelor terorii comuniste, majoritatea fiind create de cetățeni privați și nu aveau monument național sau muzeu național. Zidul Durerii de la Moscova, inaugurat în octombrie 2017, este primul monument al Rusiei pentru victimele persecuției politice de către Iosif Stalin în perioada sovietică a țării.

În 2017, Comisia Capitalei Naționale a Canadei a aprobat amenajarea unui memorial pentru victimele comunismului care va fi construit la Grădina Provinciilor și Teritoriilor din Ottawa.

La 23 august 2018, Memorialul Victimelor Comunismului din Estonia 1940–1991 a fost inaugurat la Tallinn de președintele Kersti Kaljulaid. Construcția memorialului a fost finanțată de stat și este administrată de Institutul Estonic de Memorie Istorică. Ceremonia de deschidere a fost aleasă pentru a coincide cu Ziua europeană oficială a comemorării europene a victimelor stalinismului și nazismului.

Referințe:

Istoria comunismului

Harvey Klehr, John Earl Haynes, and Fridrikh Igorevich Firsov, The Secret World of American Communism (1996) p 42

Karl Marx (1844). Economic and Philosophic Manuscripts of Nov, 5, 1844. "Private Property and Communism".

Service (2007:36).

Lansford, Thomas (2007). Communism. New York: Cavendish Square Publishing. pp. 9–24, 36–44. ISBN 978-0761426288.

Julian Jackson, The Popular Front in France (1990) p. x.

Akongdit, Addis Ababa Othow (2013). Impact of Political Stability on Economic Development: Case of South Sudan. Bloomington: AuthorHouse Ltd, Publishers. pp. 74–75. ISBN 978-1491876442.

Marandici, Ion (23 April 2010). "The Factors Leading to the Electoral Success, Consolidation and Decline of the Moldovan Communists' Party During the Transition Period". Presented at the Midwestern Political Science Association Convention. SSRN.

Stephen S. Large, Organized Workers and Socialist Politics in Interwar Japan (2010) p. 85.

People's Front 0.33% ahead of Poroshenko Bloc with all ballots counted in Ukraine elections - CEC Archived 12 November 2014 at the Wayback Machine, Interfax-Ukraine (8 November 2014)

Duncan Hallas, The Comintern: The History of the Third International (1985).

Markakis, John; Waller, Michael (1986). Military Marxist Regimes in Africa. New York: Routledge Books. pp. 131–134. ISBN 978-0714632957.

The exact number of victims is unknown by a factor of 10, from several million upwards to 20 million. Service says 1.5 million were arrested and 200, 000 were eventually released. Service ch 31 esp p.356. The lowest estimates by Getty give more than 300, 000 executions in each of the years 1937 and 1938. J. Arch Getty and Roberta T. Manning, eds., Stalinist Terror: New Perspectives (1993).

Yoram Gorlizki, and Oleg Khlevniuk. Stalin and the Soviet Ruling Circle, 1945-1953 (2004) online edition.

Brown, The Rise and Fall of Communism pp 278–292.

Günter Bischof et al., eds. (2010). The Prague Spring and the Warsaw Pact Invasion of Czechoslovakia in 1968. Rowman & Littlefield.

Marifeli Perez-Stable, The Cuban Revolution: Origins, Course, and Legacy (3rd ed. 2011)

"From Liberator to Tyrant: Recollections of Mugabe".

Hilde Szabo: Die Berliner Mauer begann im Burgenland zu bröckeln (The Berlin Wall began to crumble in Burgenland - German), in Wiener Zeitung 16 August 1999; Otmar Lahodynsky: Paneuropäisches Picknick: Die Generalprobe für den Mauerfall (Pan-

European picnic: the dress rehearsal for the fall of the Berlin Wall - German), in: Profil 9 August 2014.

Robert A. Scalapino, The Japanese Communist Movement 1920-1967 (1967) p 117.

David Priestland (2009). The Red Flag: A History of Communism. Grove Press. pp. 497–99.

Service (2007:24–25).

Alexander Trapeznik, "'Agents of Moscow' at the Dawn of the Cold War: The Comintern and the Communist Party of New Zealand, " Journal of Cold War Studies Volume 11, Number 1, Winter 2009 pp. 124-49 quote on p. 144.

Ludwig Greven "Und dann ging das Tor auf", in Die Zeit, 19 August 2014.

Erwin Schmidl, et al. The Hungarian Revolution 1956 (2006).

Michael Frank: Paneuropäisches Picknick – Mit dem Picknickkorb in die Freiheit (German: Pan-European picnic - With the picnic basket to freedom), in: Süddeutsche Zeitung 17 May 2010.

John Lewis Gaddis, A New History of the Cold War (2006).

Brown, Archie (2010). The Rise and Fall of Communism. pp 88–90.

"Black communism in the Great Depression". Katie Wood. September 7, 2020. Retrieved October 2, 2020.

David Priestland (2010). The Red Flag: Communism and the Making of the Modern World. Penguin. pp. 5–7.

Service (2007:117-118)

Service (2007:39–41).

Service (2007:86-90)

Service (2007:92-94)

David Priestland (2010) The Red Flag: Communism and the Making of the Modern World. Penguin. pp. 18–19.

Brown, Archie (2010). The Rise and Fall of Communism. pp. 62–77.

David Priestland, The Red Flag: A History of Communism (2010).

Service (2007:48-49)

Service (2007:13)

Major, The Death of the KPD: Communism and Anti-Communism in West Germany, 1945-1956 pp 217–218.

Paul E Corcoran; Christian Fuchs (August 25, 1983). Before Marx: Socialism and Communism in France, 1830–48. Palgrave Macmillan UK. pp. 3–5, 22. ISBN 978-1-349-17146-0.

Brown, The Rise & Fall of Communism, pp 324-32

Christian Fuchs (October 23, 2015). Reading Marx in the Information Age: A Media and Communication Studies Perspective on Capital. Routledge. p. 357. ISBN 978-1-317-36449-8.

John Gittings (2006). The Changing Face of China:From Mao to Market. Oxford U.P. p. 40.

Service (2007:86)

Schwarzmantle, John (2017). Breuilly, John (ed.). The Oxford Handbook of the History of Nationalism. Oxford: Oxford University Press. pp. 643–651. ISBN 978-0198768203.

Magyar, Karl; Danopoulos, Constantine (2002) [1994]. Prolonged Wars: A Post Nuclear Challenge. Honolulu: University Press of the Pacific. pp. 260–271. ISBN 978-0898758344.

Service (2007:27–28).

Service (2007:50-51)

Richard Pipes, Communism: A History (2003)

Dwight Heald Perkins (1984). China's economic policy and performance during the Cultural Revolution and its aftermath. Harvard Institute for International Development. p. 12.

Brown, The Rise and Fall of Communism, pp 293-312

Johnson, Elliott; Walker, David; Gray, Daniel (2014). Historical Dictionary of Marxism. Historical Dictionaries of Religions, Philosophies, and Movements (2nd ed.). Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield. p. 294. ISBN 978-1-4422-3798-8.

Leopold, David (2015). Freeden, Michael; Stears, Marc; Sargent, Lyman Tower (eds.). The Oxford Handbook of Political Ideologies. Oxford: Oxford University Press. pp. 20–38. ISBN 978-0198744337.

Thomas Roser: DDR-Massenflucht: Ein Picknick hebt die Welt aus den Angeln (German - Mass exodus of the GDR: A picnic clears the world) in: Die Presse 16 August 2018.

Dunn, Dennis (2016). A History of Orthodox, Islamic, and Western Christian Political Values. Basingstoke: Palgrave-Macmillan. pp. 126–131. ISBN 978-3319325668.

USA, Revolutionary Communist Party (2010). Constitution for the New Socialist Republic in North America: (Draft Proposal). R C P Publications. ISBN 9780898510072.

Ian Birchall, "Profintern: Die Rote Gewerkschaftsinternationale 1920–1937, " Historical Materialism, 2009, Vol. 17 Issue 4, pp 164-176, review (in English) of a German language study by Reiner Tosstorff.

Service, Robert (2007). Comrades: A History of World Communism. Cambridge: Harvard University Press. pp. 14–15. ISBN 978-0674046993.

Patrick Major, The Death of the KPD: Communism and Anti-Communism in West Germany, 1945-1956 (Oxford University Press, 1997) p. 215.

Scott, Dylan (August 21, 2014). "What the Heck is the Revolutionary Communist Party' Doing In Ferguson?". Talking Points Memo. Retrieved March 21, 2019.

Service (2007:29).

For listings of front organizations in East Asia see Malcolm Kennedy, History of Communism in East Asia (Praeger Publishers, 1957) pp 118, 127-8, 130, 277, 334, 355, 361-7, 374, 415, 421, 424, 429, 439, 444, 457-8, 470, 482.

Franz Mehring, Karl Marx: The Story of His Life. Edward Fitzgerald, trans. London: George Allen and Unwin, 1936; pg. 139.

Brown, Archie. The Rise and Fall of Communism. pp. 179–193. ISBN 0-0618-8548-7.

"War and cotton lent Chetham's its name in Manchester". BBC News. March 2, 2010. Retrieved November 25, 2011.

Carew, Anthony. "The Schism within the World Federation of Trade Unions: Government and Trade-Union Diplomacy" (December 1984). International Review of Social History. 29: 3. pp 297–335.

Service (2007:16)

Vojtech Mastny, The Cold War and Soviet Insecurity: The Stalin Years (Oxford U.P., 1998) p. 162.

Karl Marx (1848). The Communist Manifesto. "Chapter IV. Position of the Communists in Relation to the Various Existing Opposition Parties".

Service (2007:115-116)

Service (2007:90-92)

Maude Bracke, Which Socialism, Whose Détente? West European Communism and the Czechoslovak Crisis of 1968 (2009).

Vogel, Ezra F. (2011). Deng Xiaoping and the Transformation of China. Harvard University Press. pp. 40–42.

Miklós Németh in Interview, Austrian TV - ORF "Report", 25 June 2019.

Kennedy, Malcolm (1957). History of Communism in East Asia. Praeger Publishers. p. 126.

Joan Urban, Moscow and the Italian Communist Party: from Togliatti to Berlinguer (1986) p. 157.

Anne Applebaum, Gulag: A History. 2003. 736 pp. excerpt and text search.

"101 Treasures of Chetham's". Chetham's Library. Archived from the original on November 10, 2011. Retrieved November 25, 2011. Philosophers Karl Marx and Frederich Engels met to research their Communist theory in Chetham's Library

Lorenz M. Luthi (2010). The Sino-Soviet Split: Cold War in the Communist World. Princeton U.P.

Robert Service, Comrades: Communism: A World History (2011).

Ferreira, Manuel (2002). Brauer, Jurgen; Dunne, J. Paul (eds.). Arming the South: The Economics of Military Expenditure, Arms Production and Arms Trade in Developing Countries. Basingstoke: Palgrave-Macmillan. pp. 251–255. ISBN 978-0-230-50125-6.

Service (2007:167)

Brown, Archie. The Rise and Fall of Communism. pp. 316–332. ISBN 0-0618-8548-7.

Service (2007:95-96)

Service (2007:46)

Yoram Gorlizki and Oleg Khlevniuk, Stalin and the Soviet Ruling Circle, 1945-1953 (2004) pp 3ff

S. A. Smith, ed. The Oxford Handbook of the History of Communism (2014). Ch. 10 on Comintern.

Service (2007:28).

MacFarlane, S. Neil (1990). Katz, Mark (ed.). The USSR and Marxist Revolutions in the Third World. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 6–11. ISBN 978-0812216202.

Service (2007:36–37).

Service (2007:16–17)

Service (2007:15)

"Lunch with the Mugabes".

Comunismul pre-marxist

Yosef Gorni; Iaácov Oved; Idit Paz (1987). Communal Life: An International Perspective.

Kaufmann Kohler. "ESSENES".

Dr Jago Cooper (Presenter) (2013). Lost Kingdoms of South America - People of the Clouds (video). Peru: BBC. Event occurs at 39 minutes.

Kropotkin, Peter (1902). Mutual Aid: A Factor of Evolution.

Sandle, Mark (2014). Communism. Oxon: Routledge. p. 7. ISBN 9780582506039.

Carl Ratner (2012). Cooperation, Community, and Co-Ops in a Global Era. Springer Science & Business Media. p. 40. ISBN 9781461458258.

Stephen Stein (1994). The Shaker Experience in America: A History of the United Society of Believers. pp. 42–44.

Halfin, Igal (2000). From Darkness to Light: Class, Consciousness, and Salvation in Revolutionary Russia. Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press. p. 46. ISBN 0822957043.

Hampson, Norman (1974). The Life and Opinions of Maximilien Robespierre. Duckworth. ISBN 978-0715607411.

"Essenes". Retrieved 12 December 2019.

Hardwick, Lorna; Harrison, Stephen (2013). Classics in the Modern World: A Democratic Turn?. Oxford: Oxford University Press. pp. 68–69. ISBN 9780199673926.

Eduard Bernstein (1930). Cromwell and Communism. Retrieved 12 December 2019.

Daniel Roche (1993). La France des Lumières.

Morgan, L. H. 1881. Houses and House-Life of the American Aborigines. Chicago and London: University of Chicago Press.

Houlden, Leslie; Minard, Antone (2015). Jesus in History, Legend, Scripture, and Tradition: A World Encyclopedia: A World Encyclopedia. Santa Barbara, CA: ABC-CLIO. p. 357. ISBN 9781610698047.

Perkins, Anne (2014). Trailblazers in Politics. New York: The Rosen Publishing Group, Inc. p. 88. ISBN 9781477781449.

Campbell, Heather M, ed. (2009). The Britannica Guide to Political Science and Social Movements That Changed the Modern World. The Rosen Publishing Group. pp. 127–129. ISBN 978-1-61530-062-4.

Voltaire (2017-06-28). VOLTAIRE: 60+ Works in One Volume - Philosophical Writings, Novels, Historical Works, Poetry, Plays & Letters: Candide, A Philosophical Dictionary, A Treatise on Toleration, Plato's Dream, The Princess of Babylon, Zadig, The Huron, Socrates, The Sage and the Atheist, Dialogues, Oedipus, Caesar…. Musaicum Books. ISBN 9788075835987.

Jordan, David P. (2013). Revolutionary Career of Maximilien Robespierre. New York City: Simon & Schuster. ISBN 978-147-672-571-0.

Harper, Douglas. "communist". Online Etymology Dictionary.

E.g. "That we may work in righteousness, and lay the Foundation of making the Earth a Common Treasury for All, both Rich and Poor, That every one that is born in the Land, may be fed by the Earth his Mother that brought him forth, according to the Reason that rules in the Creation. Not Inclosing any part into any particular hand, but all as one man, working together, and feeding together as Sons of one Father, members of one Family; not one Lording over another, but all looking upon each other, as equals in the Creation;" in The True Levellers Standard A D V A N C E D: or, The State of Community opened, and Presented to the Sons of Men

Ensign, Russell; Patsouras, Louis (1993). Challenging Social Injustice: Essays on Socialism and the Devaluation of the Human Spirit. The Edwin Mellen Press. p. 2. ISBN 0773493697.

J. C. Davis (28 July 1983). Utopia and the Ideal Society: A Study of English Utopian Writing 1516–1700. Cambridge University Press. p. 58. ISBN 978-0-521-27551-4.

Jacques Rougerie (2004). Paris libre - 1871. pp. 264–270.

Edwin L. Minar, Jr. (1944). "Pythagorean Communism". Transactions and Proceedings of the American Philological Association. 75: 34–46. doi:10.2307/283308. JSTOR 283308.

Patrice Higonnet (1979). "PBabeuf: Communist or Proto-Communist?". The Journal of Modern History. 51 (4): 773–781. doi:10.1086/241990. JSTOR 1877166.

Daniel Little, Marx and the Taipings (2009)

R.B.Rose (1978). Gracchus Babeuf: The First Revolutionary Communist.

Peter Stearns; Cissie Fairchilds; Adele Lindenmeyr; Mary Jo Maynes; Roy Porter; Pamela radcliff; Guido Ruggiero, eds. (2001). Encyclopedia of European Social History: From 1350 to 2000 - Volume 3. Charles Scribner's Sons. p. 290. ISBN 0-684-80577-4.

Comunismul primitiv

2008b Ekila: "Blood, Bodies and Egalitarian Societies". In Journal of the Royal Anthropological Institute 14:2: 297-315.

Knight, C. 2008. Early Human Kinship Was Matrilineal. In N. J. Allen, H. Callan, R. Dunbar and W. James (eds.), Early Human Kinship. Oxford: Blackwell, pp. 61-82.

Knight, C. and J. Lewis 2014. "Vocal deception, laughter, and the linguistic significance of reverse dominance". Chapter 21 in D. Dor, C. Knight and J. Lewis (eds), The Social Origins of Language. Oxford: Oxford University Press.

Alan Barnard, 2008. "Social origins: sharing, exchange, kinship". In Rudolf Botha and Chris Knight (eds), The Cradle of Language (Studies in the Evolution of Language 12). Oxford: Oxford University Press. pp 219-35. (2009)

Smith, Eric Alden, Kim Hill, Frank W. Marlowe, David Nolin, Polly Wiessner, Michael Gurven, Samuel Bowles, Monique Borgerhoff Mulder, Tom Hertz, and Adrian Bell. "Wealth transmission and inequality among hunter-gatherers." Current Anthropology 51, no. 1 (2010): 19-34.

Woodburn, James (September 1982). "Egalitarian Societies" (PDF). Man. 17 (3): 431–451. doi:10.2307/2801707. JSTOR 2801707.

Richard B. Lee, 1992. "Demystifying Primitive Communism". In Christine Ward Gailey (ed), Civilization in Crisis. Anthropological Perspectives. Gainesville, Florida: University of Florida Press, pp. 73-94

Knight, C. 2002. "Language and revolutionary consciousness". In A. Wray (ed.), The Transition to Language. Oxford: Oxford University Press, pp. 138-160.

http://www.slp.org/pdf/others/h_nature_ap.pdf

"Letters: Marx-Engels Correspondence 1875". www.marxists.org. Retrieved 2020-09-19.

Richard B. Lee, 1992. "Demystifying Primitive Communism". In Christine Ward Gailey (ed), Civilization in Crisis. Anthropological Perspectives. Gainesville, Florida: University of Florida Press, pp. 73-94

Engels, cited by T. B. Bottomore, A Dictionary of Marxist Thought, Oxford, Wiley-Blackwell, 1991, p174.

"Eight myths about socialism—and their answers". Party for Socialism and Liberation. Archived from the original on 2013-10-25. Retrieved Aug 30, 2013.

Engels, Friedrich (1972). The Origin of the Family, Private Property, and the State, in the Light of the Researches of Lewis H. Morgan. International Publishers. ISBN 978-0-7178-0359-0.

Scott, John; Marshall, Gordon (2007). A Dictionary of Sociology. USA: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-860987-2.

Lee, Richard; DeVore, Irven (1969). Man the Hunter. Aldine Transaction. ISBN 978-0-202-33032-7.

Morgan, L. H. 1881. Houses and House-Life of the American Aborigines. Chicago and London: University of Chicago Press.

Boehm, C. 2001. Hierarchy in the Forest. The evolution of egalitarian behavior. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press.

The Neolithic Revolution and the Birth of Civilization Archived 2010-07-26 at the Wayback Machine, World Civilizations: The Global Experience, Peter N. Stearns, Michael B. Adas, Stuart B. Schwartz, Marc Jason Gilbert, ISBN 0321164253, ISBN 9780321164254, Pearson, 2004.

Comunismul religios

Little, Daniel (17 May 2009). "Marx and the Taipings". China Beat Archive. University of Nebraska–Lincoln. Retrieved 5 August 2020. "Mao and the Chinese Communists largely represented the Taiping rebellion as a proto-communist uprising."

Wherry, E.M. (1896). A Comprehensive Commentary on the Quran and Preliminary Discourse. K. Paul, Trench, Trübner, & Company. p. 66.

Egbert, Donald Drew; Persons, Stow (2015). Socialism and American Life. Princeton University Press. p. 91. ISBN 978-1400879892.

Boer, Roland (2009). "Conclusion: What If? Calvin and the Spirit of Revolution. Bible". Political Grace. The Revolutionary Theology of John Calvin. Louisville, Kentucky: Westminster John Knox Press. p. 120. ISBN 978-0-664-23393-8.

Girargi, Giulio (Autumn 1988). "Marxism Confronts the Revolutionary Religious Experience". Social Text. 19/20 (19/20): 119–151. doi:10.2307/466182. JSTOR 466182.

Kautsky, Karl (1953) [1908]. "IV.II. The Christian Idea of the Messiah. Jesus as a Rebel.". Foundations of Christianity. Russell and Russell. Christianity was the expression of class conflict in Antiquity.

Lansford, Tom (2007). "History of Communism". Communism. Political Systems of the World. Marshall Cavendish. pp. 24–25. ISBN 9780761426288. Retrieved 16 May 2011.

Williams, Raymond (1976). Keywords: A Vocabulary of Culture and Society. Fontana. ISBN 978-0-00-633479-8.

Ellicott, Charles John; Plumptre, Edward Hayes (1910). "III. The Church in Jerusalem. I. Christian Communism". The Acts of the Apostles. London: Cassell.

Engels, Frederick, Preface to the 1888 English Edition of the Communist Manifesto, p. 202. Penguin (2002).

Fried, Albert (1993). Socialism in America: From the Shakers to the Third International : a Documentary History. Columbia University Press. p. 30. ISBN 978-0231081412.

Janzen, Rod; Stanton, Max (2010). The Hutterites in North America (illustrated ed.). Baltimore: Johns Hopkins University Press. p. 17. ISBN 9780801899256.

Daniel Roche (1993). La France des Lumières.

The Gospels, by Terry Eagleton, 2007.

Peter Stearns; Cissie Fairchilds; Adele Lindenmeyr; Mary Jo Maynes; Roy Porter; Pamela radcliff; Guido Ruggiero, eds. (2001). Encyclopedia of European Social History: From 1350 to 2000 - Volume 3. Charles Scribner's Sons. p. 290. ISBN 0-684-80577-4.

Halteman Finger, Reta (2007). "Reactions to Style and Redaction Criticism". Of Widows and Meals. Communal Meals in the Book of Acts. Cambridge, UK: Wm. B. Eerdmans Publishing Co. p. 39. ISBN 978-0-8028-3053-1.

Guarneri, Carl J. (1994). The Utopian Alternative: Fourierism in Nineteenth-century America. Cornell University Press. p. 82. ISBN 9780801481970.

Ball, Terence; Dagger, Richard; et al. (30 April 2020). "Socialism". Encyclopedia Britannica Online. Retrieved 15 September 2020. "Early Christian communities also practiced the sharing of goods and labour, a simple form of socialism subsequently followed in certain forms of monasticism. Several monastic orders continue these practices today."

Gustav Bang Crises in European History p. 24.

Bailey, Liberty Hyde (1909). Cyclopedia of American Agriculture: Farm and community. Macmillan. p. 299.

Baird, Catherine (April 1995). "Religious Communism? Nicolai Berdyaev's Contribution to Esprit's Interpretation of Communism". Canadian Journal of History. 30: 29–47. doi:10.3138/cjh.30.1.29.

A., Montero, Roman (2017). All Things in Common The Economic Practices of the Early Christians. Foster, Edgar G. Eugene: Wipf and Stock Publishers. ISBN 9781532607912. OCLC 994706026.

Renan, Ernest (1869). "VIII. First Persecution. Death of Stephen. Destruction of the First Church of Jerusalem". Origins of Christianity. II. The Apostles. New York: Carleton. p. 152.

Morgan, John H. (1978). "Eschatological Living: Religious Experience in the Shaker Community". In Bhabagrahi, Misra; Preston, James (eds.). Community, Self and Identity. Walter de Gruyter. p. 175. ISBN 978-3110802658.

Browning, T.B. (1878). "Communism". The Canadian Monthly and National Review. 13: 577. Retrieved June 23, 2016.

von Mises, Ludwig (1981) [1951]. "Christianity and Socialism". Socialism. New Heaven: Yale University Press. p. 424. ISBN 9780913966624. Retrieved 16 May 2011.

Kula, Marcin (December 2005). "Communism as Religion". Totalitarian Movements and Political Religions. 6 (3): 371–381. doi:10.1080/14690760500317727. S2CID 145672322.

Lindemann, Albert S. (1984). A History of European Socialism. Yale University Press. p. 77. ISBN 978-0300032468.

Guthrie, Donald (1992) [1975]. "3. Early Problems. 15. Early Christian Communism". The Apostles. Grand Rapids, Michigan: Zondervan. p. 46. ISBN 978-0-310-25421-8.

E.g. "That we may work in righteousness, and lay the Foundation of making the Earth a Common Treasury for All, both Rich and Poor, That every one that is born in the Land, may be fed by the Earth his Mother that brought him forth, according to the Reason that rules in the Creation. Not Inclosing any part into any particular hand, but all as one man, working together, and feeding together as Sons of one Father, members of one Family; not one Lording over another, but all looking upon each other, as equals in the Creation;" in The True Levellers Standard A D V A N C E D: or, The State of Community opened, and Presented to the Sons of Men

Halfin, Igal (2000). From Darkness to Light: Class, Consciousness, and Salvation in Revolutionary Russia. Pittsburgh, PA: University of Pittsburgh Press. p. 46. ISBN 0822957043.

Arnhart, Larry (1998). Darwinian Natural Right: The Biological Ethics of Human Nature. SUNY Press. p. 92. ISBN 978-0791436943.

J. C. Davis (28 July 1983). Utopia and the Ideal Society: A Study of English Utopian Writing 1516–1700. Cambridge University Press. p. 58. ISBN 978-0-521-27551-4.

Acts 2:44, 4:32–37 and 5:1–12. Other verses are Matthew 5:1–12 and 6:24, Luke 3:11 and 16:11, 2 Corinthians 8:13–15 and James 5:3.

Unterbrink, Daniel T. (2004). "The Dead Sea Scrolls". Judas the Galilean. Lincoln: iUniverse. p. 92. ISBN 0-595-77000-2. Retrieved 10 May 2011.

Houlden, Leslie; Minard, Antone (2015). Jesus in History, Legend, Scripture, and Tradition: A World Encyclopedia: A World Encyclopedia. Santa Barbara, CA: ABC-CLIO. p. 357. ISBN 9781610698047.

Eduard Bernstein (1930). Cromwell and Communism. Retrieved 12 December 2019.

Chase, Daryl (1938). The Early Shakers: An Experiment in Religious Communism. University of Chicago libraries.

Montero, Roman A. (2017). All Things in Common The Economic Practices of the Early Christians. Foster, Edgar G. Eugene: Wipf and Stock Publishers. ISBN 9781532607912. OCLC 994706026.

"Rénan's Les Apôtres. Community life". The London Quarterly and Holborn Review, Volume 26. London. 1866 [April and July]. p. 502. Retrieved 10 May 2011.

Campbell, Heather M, ed. (2009). The Britannica Guide to Political Science and Social Movements That Changed the Modern World. The Rosen Publishing Group. pp. 127–129. ISBN 978-1-61530-062-4.

Fowkes, Ben; Gokay, Bulent (2014). Muslims and Communists in Post-Transition States. Routledge. ISBN 978-1317995395.

Hillerbrand, Hans J. (2004). Encyclopedia of Protestantism. Routledge. p. 800. ISBN 978-1135960285.

Ehrhardt, Arnold (1969). "St Peter and the Twelve". The Acts of the Apostles. Manchester: University of Manchester. The University Press. p. 20. ISBN 978-0719003820.

Karl Marx

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 34–38; Wheen 2001, p. 34; McLellan 2006, pp. 25–27.

Karl Marx: Dictionary of National Biography. Volume 37. Oxford University Press. 2004. pp. 57–58. ISBN 978-0-19-861387-9.

Wheen 2001. p. 92.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 72, 75–76; Wheen 2001, p. 65; McLellan 2006, pp. 88–90.

Howard J. Sherman (1995). Reinventing marxism. JHU Press. p. 5. ISBN 978-0-8018-5077-6. Retrieved 7 March 2011.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 49; McLellan 2006, p. 33.

Wheen, Francis (2002). Karl Marx: A Life. New York: Norton. Introduction.

Berlin, Isaiah. 1967. Karl Marx: His Life and Environment. Time Inc Book Division, New York. pp130

See also Holland EW (2005). "Desire". In CJ Stivale (Ed.), Gilles Deleuze: Key Concepts, pp. 53–62. Montreal & Kingston: McGill-Queens University Press.

Karl Marx: Introduction Archived 12 May 2019 at the Wayback Machine to A Contribution to the Critique of Hegel's Philosophy of Right, in: Deutsch-Französische Jahrbücher, February 1844

Lenin, VI. "The Tasks of the Proletariat in the Present Revolution". Archived from the original on 9 January 2015. Retrieved 8 January 2015.

Paul Hernadi (1989). The Rhetoric of interpretation and the interpretation of rhetoric. Duke University Press. p. 137. ISBN 978-0-8223-0934-5. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

T.B. Bottomore (1991). A Dictionary of Marxist thought. Wiley-Blackwell. pp. 108–. ISBN 978-0-631-18082-1. Archived from the original on 22 June 2013. Retrieved 5 March 2011.

Slavko Splichal (2002). Principles of publicity and press freedom. Rowman & Littlefield. p. 115. ISBN 978-0-7425-1615-1. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Note 1 at p. 367 contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 19 (International Publishers: New York, 1984).

Franz Mehring (2003). Karl Marx: The Story of His Life. Psychology Press. pp. 19–20. ISBN 978-0-415-31333-9. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

"Karl Marx statue from China adds to German angst". BBC News. 5 May 2018. Archived from the original on 22 June 2019. Retrieved 16 May 2019.

Annelien de Dijn, French Political Thought from Montesquieu to Tocqueville Archived 15 September 2015 at the Wayback Machine, Cambridge University Press, 2008, p. 152.

Karl, Marx (2007). James Ledbetter (ed.). Dispatches for the New York Tribune: Selected Journalism of Karl Marx. Penguin Books. ISBN 978-0-14-144192-4.

Himani Bannerji (2001). Inventing subjects: studies in hegemony, patriarchy and colonialism. Anthem Press. p. 27. ISBN 978-1-84331-072-3. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 2 May 2011.

Karl Marx, "The Civil War in France" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 22 (International Publishers: New York, 1986) pp. 307–59.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 7; Wheen 2001, pp. 8, 12; McLellan 2006, p. 1.

Jonathan Sperber, Karl Marx: A Nineteenth-Century Life, p. 347.

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography (Progress Publishers: Moscow, 1973) p. 82.

Karl Marx (1864). Inaugural Address of the International Working Men's Association (Speech).

Aron, Raymond. Main Currents in Sociological Thought. Garden City, NY: Anchor Books, 1965.

Boris Nicolaievsky (2007). Karl Marx – Man and Fighter. Read Books. pp. 192–. ISBN 978-1-4067-2703-6. Archived from the original on 22 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Blumenberg, 98.

John Bellamy Foster. "Marx's Theory of Metabolic Rift: Classical Foundations for Environmental Sociology", American Journal of Sociology, Vol. 105, No. 2 (September 1999), pp. 366–405.

Doug Lorimer. Introduction. In Karl Marx. The Class Struggles in France: From the February Revolution to the Paris Commune. Resistance Books. p. 6. ISBN 978-1-876646-19-6. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

"Karl Heinrich Marx – Biography". Egs.edu. Archived from the original on 1 September 2010. Retrieved 9 March 2011.

Note 269 contained on p. 674 in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11.

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography, p. 83.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 72; Wheen 2001, pp. 64–65; McLellan 2006, pp. 71–72.

Anthony Brewer; Karl Marx (1984). A guide to Marx's Capital. CUP Archive. p. 15. ISBN 978-0-521-25730-5. Archived from the original on 22 July 2011. Retrieved 9 March 2011.

Wheen, Francis (17 July 2005). "Why Marx is man of the moment" Archived 18 July 2005 at the Wayback Machine. The Observer.

"Colonialism". The Stanford Encyclopedia of Philosophy. 2017. Archived from the original on 11 June 2018. Retrieved 10 August 2018.

Ricoeur, Paul. Freud and Philosophy: An Essay on Interpretation. New Haven and London: Yale University Press, 1970, p. 32

K. Marx, First draft of letter to Vera Zasulich [1881]. In Marx-Engels 'Collected Works', Volume 24, p. 346.

"Marx on India under the British". The Hindu. 13 June 2006. Archived from the original on 30 June 2018. Retrieved 10 August 2018.

Karl Marx: Critique of the Gotha Program Archived 27 October 2007 at the Wayback Machine.

Roberto Mangabeira Unger. Free Trade Reimagined: The World Division of Labor and the Method of Economics. Princeton: Princeton University Press, 2007.

John Hicks, "Capital Controversies: Ancient and Modern." The American Economic Review 64.2 (May 1974) p. 307: "The greatest economists, Smith or Marx or Keynes, have changed the course of history ..."

Blumenberg, 99–100.

Tito, Josef. "Historical Development in the World Will Move Towards the Strengthening of Socialism". Marxists.org. Archived from the original on 26 April 2015. Retrieved 8 January 2015.

Heinrich Gemkow et al., Frederick Engels: A Biography (Verlag Zeit im Bild ["New Book Publishing House"]: Dresden, 1972) p. 101

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 33; McLellan 2006, pp. 18–19. These love poems would be published posthumously in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 1 (New York: International Publishers, 1975) pp. 531–632.

Karl Marx, "The Eighteenth Brumaire of Louis Napoleon" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11 (International Publishers: New York, 1979) pp. 99–197.

"Critique of the Gotha Programme-- IV". marxists.org. Archived from the original on 2 July 2019. Retrieved 16 May 2019.

Felix, David (1982). "Heute Deutschland! Marx as Provincial Politician". Central European History. 15 (4): 332–50. doi:10.1017/S0008938900010621. JSTOR 4545968.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 50–51; Wheen 2001, pp. 34–36, 42–44; McLellan 2006, pp. 35–47.

Karl Marx and Frederick Engels, "The Communist Manifesto" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 6, pp. 477–519.

Baird, Forrest E.; Walter Kaufmann (2008). From Plato to Derrida. Upper Saddle River, New Jersey: Pearson Prentice Hall. ISBN 978-0-13-158591-1.

Karl Marx, "Capital III: The Process of Capitalist Production as a Whole" embodying the whole volume of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 37 (International Publishers: New York, 1998).

Montefiore, Simon Sebag. "The Means of Reproduction". The New York Times. Archived from the original on 26 September 2011. Retrieved 25 September 2011.

P.N. Fedoseyev, et al., Karl Marx: A Biography, p. 62.

Hill, Lisa (2007). "Adam Smith, Adam Ferguson and Karl Marx on the Division of Labour". Journal of Classical Sociology. 7 (3): 339–66. doi:10.1177/1468795X07082086. S2CID 145447043. Archived from the original on 24 September 2020. Retrieved 7 October 2018.

Ronald John Johnston (2000). The dictionary of human geography. Wiley-Blackwell. p. 795. ISBN 978-0-631-20561-6. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 16 March 2011.

Calhoun 2002, pp. 23–24

Karl Marx, "Economic Manuscripts of 1857–1858" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 28 (International Publishers: New York, 1986) pp. 5–537.

Sidney Hook (1994). From Hegel to Marx: studies in the intellectual development of Karl Marx. Columbia University Press. pp. 24–25. ISBN 978-0-231-09665-2. Archived from the original on 23 September 2011. Retrieved 16 March 2011.

Hobsbawm, E. J. How to Change the World : Marx and Marxism, 1840–2011 (London: Little, Brown, 2011), 314–44.

Michael Curtis (1997). Marxism: the inner dialogues. Transaction Publishers. p. 291. ISBN 978-1-56000-945-0. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Wheen 2001. p. 93.

See footnote No. 2 on the bottom of p. 360 in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 35.

Wheen 2001, chpt. 6

McLellan 2006, p. 178, Plate 1.

Gross, David M. (2014). 99 Tactics of Successful Tax Resistance Campaigns. Picket Line Press. pp. 76–77. ISBN 978-1-4905-7274-1.

Wheen 2001. p. 115.

McLellan 2006, p. 262

Nkrumah, Kwame. "African Socialism Revisited". Marxists.org. Archived from the original on 8 May 2015. Retrieved 8 January 2015.

Peter Singer (2000). Marx a very short introduction. p. 5. ISBN 0-19-285405-4

Thomas Hodgskin, Labour Defended against the Claims of Capital (London, 1825) p. 25.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 57; Wheen 2001, p. 47; McLellan 2006, pp. 48–50.

Boris Nicolaievsky (2007). Karl Marx – Man and Fighter. Read Books. pp. 269–. ISBN 978-1-4067-2703-6. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 32–34; Wheen 2001, pp. 21–22; McLellan 2006, pp. 21–22.

Wheen 2001. p. 107.

Speech delivered in London, probably to a meeting of the International's General Council and the Polish Workers Society on 22 January 1867, text published in Le Socialisme, 15 March 1908; Odbudowa Polski (Warsaw, 1910), pp. 119–23; Mysl Socjalistyczna, May 1908. From Karl Marx and Frederick Engels, The Russian Menace to Europe, edited by Paul Blackstock and Bert Hoselitz, and published by George Allen and Unwin, London, 1953, pp. 104–08.

Shuster, 1–2.

McLellan 2006, p. 7.

Mansel, Philip: Paris Between Empires, p. 390 (St. Martin Press, NY) 2001

Carroll, James (2002). Constantine's Sword: The Church and the Jews – A History. Houghton Mifflin Harcourt. p. 419. ISBN 978-0-547-34888-9. Archived from the original on 24 September 2020. Retrieved 2 April 2018.

Wheen 2001. p. 75.

Wheen 2001. pp. 126–27.

Phillips, Ben. "USSR: Capitalist or Socialist?". Marxists.org. Archived from the original on 29 June 2015. Retrieved 8 January 2015.

William H. Swatos; Peter Kivisto (1998). Encyclopedia of religion and society. Rowman Altamira. pp. 499–. ISBN 978-0-7619-8956-1. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

Churm, Philip Andrew (4 May 2018). "Juncker opens exhibition to Karl Marx". Euronews. Archived from the original on 3 April 2019. Retrieved 16 May 2019.

Marx (1997), p. 321, emphasis in original.

"The posthumous life of Karl Marx, Highgate Cemetery". The London Dead. 7 July 2014. Archived from the original on 14 July 2015. Retrieved 14 July 2015.

Frederick Engels, "The Condition of the Working Class in England", contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 4 (International Publishers: New York, 1975) pp. 295–596.

Calhoun 2002, p. 23

English translation online

P.N. Fedoseyev, et al., Karl Marx: A Biography, pp. 96–97.

Marx, Karl, "On the Jewish Question", contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 3, p. 146.

Karl Marx and Friedrich Engels to the Chairman of the Slavonic Meeting, 21 March 1881. Source: Karl Marx and Frederick Engels, Selected Correspondence (Progress Publishers, Moscow, 1975).

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 44, 69–70; McLellan 2006, pp. 17–18.

Blumenberg, 100.

Bertell Ollman (1973). Alienation: Marx's conception of man in capitalist society. CUP Archive. p. 81. ISBN 978-1-001-33135-5. Archived from the original on 22 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography, p. 233.

UK Retail Price Index inflation figures are based on data from Clark, Gregory (2017). "The Annual RPI and Average Earnings for Britain, 1209 to Present (New Series)". MeasuringWorth. Retrieved 2 February 2020.

Wheen 2001, p. 90.

"Marx, Karl". probatesearchservice.gov. UK Government. 1883. Archived from the original on 7 August 2015. Retrieved 14 June 2020.

Kevin B. Anderson (2016). "Marx at the Margins: On Nationalism, Ethnicity, and Non-Western Societies". University of Chicago Press. pp. 49–239. ISBN 0-226-34570-X

Several authors elucidated this long neglected crucial turn in Marx's theoretical development, such as Ernie Thomson in The Discovery of the Materialist Conception of History in the Writings of the Young Karl Marx, New York, The Edwin Mellen Press, 2004;

for a short account see Max Stirner, a durable dissident Archived 18 May 2006 at the Wayback Machine

Hobsbawm, Eric. "Marx, Karl Heinrich". Oxford Dictionary of National Biography.

Levine, Norman (2006). Divergent Paths: The Hegelian foundations of Marx's method. Lexington Books. p. 223.

Shuster, 3.

Francis Wheen (2000). Karl Marx. W.W. Norton and Company. p. 173.

István Mészáros (2006). Marx's Theory of Alienation. Merlin Press. p. 96. ISBN 978-0-85036-554-2. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

Calhoun 2002, p. 19

Leszek Kołakowski; Paul Stephen Falla (2005). Main currents of Marxism: the founders, the golden age, the breakdown. W.W. Norton & Company. p. 226. ISBN 978-0-393-06054-6. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

Sperber 2013, pp. Chapter 4.

Karl Marx, "The Elections in England – Tories and Whigs" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11 (International Publishers: New York, 1979) pp. 327–32.

Dennis Gilbert (2010). The American Class Structure in an Age of Growing Inequality. Pine Forge Press. pp. 6–. ISBN 978-1-4129-7965-8. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

Karl Marx and Frederick Engels, Collected Works Volume 46 (International Publishers: New York, 1992) p. 71.

Carver, Terrell (1991). "Reading Marx: Life and Works". In Carver, Terrell (ed.). The Cambridge Companion to Marx. Cambridge, United Kingdom: Cambridge University Press. p. 11. ISBN 978-0-521-36694-6. Archived from the original on 16 June 2014. Retrieved 30 May 2014.

Wheen 2001. p. 382 Archived 9 September 2015 at the Wayback Machine.

Allen Oakley, Marx's Critique of Political Economy: 1844 to 1860 Archived 10 September 2015 at the Wayback Machine, Routledge, 1984, p. 51.

Peter Watson (2010). The German Genius: Europe's Third Renaissance, the Second Scientific Revolution, and the Twentieth Century. HarperCollins. pp. 250–. ISBN 978-0-06-076022-9. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Calhoun 2002, pp. 120–23

Wheen 2001. pp. 136–37.

'Dr Karl Marx' in 'The Graphic', 31 March 1883, pp. 319, 322

Heinrich Gemkow, et al., Frederick Engels: A Biography, p. 102.

Calhoun 2002, p. 20

Karl Marx, "Economic Manuscripts of 1857–1858" contained in the Preparatory Materials section of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 29 (International Publishers: New York, 1987) pp. 421–507.

Larisa Miskievich, "Preface" to Volume 28 of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels (International Publishers: New York, 1986) p. xii

Wheen 2001, p. 32.

Marx (1997), p. 324.

Karl Marx, "Theories of Surplus Value" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 31 (International Publishers: New York, 1989) pp. 5–580.

Hobsbawm 2011. pp. 3–4.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 15–16; Wheen 2001, p. 14; McLellan 2006, p. 13.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 31; McLellan 2006, p. 15.

John Cunningham Wood (1987). Karl Marx's economics : critical assessments. Psychology Press. p. 346. ISBN 978-0-415-06558-0. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 16 March 2011.

Fedoseyev 1973, p. 23; Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 23–30; Wheen 2001, pp. 16–21, 33; McLellan 2006, pp. 15, 20.

"1883: The death of Karl Marx". Marxists.org. Archived from the original on 4 January 2010. Retrieved 21 December 2009.

Marx & pp. 397–99.

Isaiah Berlin, Karl Marx: His Life and Environment, pp. 35–61.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 60–61; Wheen 2001, pp. 47–48; McLellan 2006, pp. 50–51.

See Note 71 on p. 672 of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 6 (International Publishers: New York, 1976).

Karl Marx; Friedrich Engels (2009). The Communist Manifesto. Echo Library. p. 5. ISBN 978-1-4068-5174-8. Archived from the original on 12 September 2015. Retrieved 27 June 2015.

Taken from a picture on p. 327 of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11 (International Publishers: New York, 1979).

Wheen 2001. pp. 137–46.

In The Communist Manifesto, Part II:Proletariats and Communist and Capital, Volume I, Part III

Singer 1980, p. 1

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 20; McLellan 2006, p. 14.

Maltsev; Yuri N. (1993). Requiem for Marx. Ludwig von Mises Institute. pp. 93–94. ISBN 978-1-61016-116-9. Archived from the original on 22 July 2011. Retrieved 9 March 2011.

See Manuel Alvarado, Robin Gutch, and Tana Wollen (1987) Learning the Media: Introduction to Media Teaching, Palgrave Macmillan.

Marx became a Fellow Archived 16 April 2018 at the Wayback Machine of the highly prestigious Royal Society of Arts, London, in 1862.

Joseph Schumpeter Ten Great Economists: From Marx to Keynes. Volume 26 of Unwin University books. Edition 4, Taylor & Francis Group, 1952 ISBN 0-415-11078-5, 978-0-415-11078-5

Kluger, Richard (1986). The Paper: The Life and Death of the New York Herald Tribune. New York: Alfred A. Knopf.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 21–22; McLellan 2006, p. 14.

Little, Daniel. "Marxism and Method". Archived from the original on 10 December 2017. Retrieved 10 December 2017.

Stephen Jay Gould; Paul McGarr; Steven Peter Russell Rose (2007). The richness of life: the essential Stephen Jay Gould. W.W. Norton & Company. pp. 167–68. ISBN 978-0-393-06498-8. Retrieved 9 March 2011.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 68–69, 72; Wheen 2001, p. 48; McLellan 2006, pp. 59–61

'Dr Karl Marx', in The People, 25 March 1883, p.3.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 4–5; Wheen 2001, pp. 7–9, 12; McLellan 2006, pp. 2–3.

Marx K (1999). "The labour-process and the process of producing surplus-value". Archived 18 October 2010 at the Wayback Machine In K Marx, Capital (Vol. 1, Ch. 7). Marxists.org. Retrieved 20 October 2010. Original work published 1867.

Karl Marx, "The Holy Family", contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 4, pp. 3–211.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 12; Wheen 2001, p. 13.

John Shepperd, 'Who was really at Marx's funeral?', in "Friends of Highgate Cemetery Newsletter ", April (2018), pp. 10–11. https://highgatecemetery.org/uploads/2018-04_Newsletter_final_web.pdf Archived 4 February 2020 at the Wayback Machine

Garner, Dwight (18 August 2009). "Fox Hunter, Party Animal, Leftist Warrior". The New York Times. Archived from the original on 27 July 2020. Retrieved 31 August 2020.

Frederick Engels, "Principles of Communism" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 6 (International Publishers, New York, 1976) pp. 341–57.

Wheen 2001. pp. 85–86.

Marx, K. and Engels, F. (1848).The Communist Manifesto Archived 2 September 2009 at the Wayback Machine

Seigel, 495–96.

Chris Shilling; Philip A Mellor (2001). The Sociological Ambition: Elementary Forms of Social and Moral Life. SAGE Publications. p. 114. ISBN 978-0-7619-6549-7. Archived from the original on 15 September 2015. Retrieved 27 June 2015.

Richard Kluger, The Paper: The Life and Death of the New York Herald Tribune (Alfred A. Knopf Publishing, New York, 1986) p. 121.

Saul Kussiel Padover, Karl Marx, an intimate biography, McGraw-Hill, 1978, p. 205

Karl Marx (2008). The 18th Brumaire of Louis Bonaparte. Wildside Press LLC. p. 141. ISBN 978-1-4344-6374-6. Archived from the original on 22 July 2011. Retrieved 9 March 2011.

P.N. Fedoseyev et al., Karl Marx: A Biography (Progress Publishers: Moscow, 1973) p. 62.

Becker, S.L. (1984). "Marxist Approaches to Media Studies: The British Experience". Critical Studies in Mass Communication. 1 (1): 66–80. doi:10.1080/15295038409360014.

Elbe, Indigo (21 October 2013). "Between Marx, Marxism, and Marxisms – Ways of Reading Marx's Theory". Viewpoint Magazine. Archived from the original on 8 January 2015. Retrieved 8 January 2015.

Phil Harriss (2006). London Markets, 4th. New Holland Publishers. p. 20. ISBN 978-1-86011-306-2. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 23 April 2011.

Marx's thesis was posthumously published in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 1 (New York: International Publishers, 1975) pp. 25–107.

Wheen 2001. p. 129.

Calhoun 2002, p. 22

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 38–45; Wheen 2001, p. 34; McLellan 2006, pp. 32–33, 37.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 22; Wheen 2001, pp. 16–17; McLellan 2006, p. 14.

Stanley, Tim. "The Left is trying to rehabilitate Karl Marx. Let's remind them of the millions who died in his name". The Daily Telegraph. Archived from the original on 7 April 2016. Retrieved 8 January 2015.

Eagleton, Terry Why Marx Was Right Yale University Press, 2011, p. 158

McLellan 1973, p.541

Note 269 on p. 674 of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11.

McLellan 2006, p. 21

Wheen 2001, pp. 66–67, 112; McLellan 2006, pp. 79–80.

Karl Marx, "Theories of Surplus Value" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 30 (International Publishers: New York, 1988) pp. 318–451.

Jonathan Sperber, Karl Marx: A Nineteenth-Century Life, p. 320.

Wheen 2001. pp. 147–48.

"Glossary of People – Ma". Marxists.org. Archived from the original on 4 April 2015. Retrieved 8 January 2015.

Bridget O'Laughlin (1975) Marxist Approaches in Anthropology, Annual Review of Anthropology Vol. 4: pp. 341–70 (October 1975) doi:10.1146/annurev.an.04.100175.002013. William Roseberry (1997) Marx and Anthropology Annual Review of Anthropology, Vol. 26: pp. 25–46 (October 1997) doi:10.1146/annurev.anthro.26.1.25

Note 54 contained on p. 598 in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 3.

McLellan 2006, pp. 65–70, 74–80.

Doug Lorimer, in Friedrich Engels (1999). Socialism: utopian and scientific. Resistance Books. pp. 34–36. ISBN 978-0-909196-86-8. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 7 March 2011.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 7; Wheen 2001, p. 10; McLellan 2006, p. 7.

Karl Marx; Joseph O'Malley (1977). Critique of Hegel's 'Philosophy of right'. CUP Archive. p. 131. ISBN 978-0-521-29211-5. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 23 April 2011.

Karl Marx, "A Contribution to the Critique of Political Economy" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 29, pp. 257–417.

P.N. Fedoseyev et al., Karl Marx: A Biography, p. 345.

See note 228 on p. 475 of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 30.

Barry Stewart Clark (1998). Political economy: a comparative approach. ABC-CLIO. pp. 57–59. ISBN 978-0-275-96370-5. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 7 March 2011.

Taken from the caption of a picture of the house in a group of pictures located between pages 160 and 161 in the book "Karl Marx: A Biography", written by a team of historians and writers headed by P.N. Fedoseyev (Progress Publishers: Moscow, 1973).

Jonathan Sperber, Karl Marx: A Nineteenth-Century Life, p. 144.

Marx (1997), p. 325, emphasis in original.

Mab Segrest (2002). Born to belonging: writings on spirit and justice. Rutgers University Press. p. 232. ISBN 978-0-8135-3101-4. Archived from the original on 16 June 2013.

Retrieved 9 March 2011.

Jeffries, Stuart (4 July 2012). "Why Marxism is on the rise again". The Guardian. Archived from the original on 8 January 2015. Retrieved 8 January 2015.

Kim, Sung Ho (2017). Zalta, Edward N. (ed.). "Max Weber". Metaphysics Research Lab, Stanford University. Archived from the original on 18 March 2019. Retrieved 10 December 2017. Max Weber is known as a principal architect of modern social science along with Karl Marx and Emil Durkheim.

"Marx the millennium's 'greatest thinker'". BBC News World Online. 1 October 1999. Archived from the original on 2 September 2017. Retrieved 23 November 2010.

Karl Marx, "Theories of Surplus Value" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 32 (International Publishers: New York, 1989) pp. 5–543.

Étienne Balibar (1995). The philosophy of Marx. Verso. p. 56. ISBN 978-1-85984-951-4. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography, p. 318.

P.N. Fedoseyev, et al, Karl Marx: A Biography, p. 125.

"Marx in Algiers". Al-Ahram. Archived from the original on 10 August 2018. Retrieved 10 August 2018.

Wheen 2001, p. 15.

John Cunningham Wood (1993). Karl Marx's economics: critical assessments : second series. Taylor & Francis. p. 232. ISBN 978-0-415-08711-7. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 16 March 2011.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 5, 8–12; Wheen 2001, p. 11; McLellan 2006, pp. 5–6.

Mehring, Franz, Karl Marx: The Story of His Life (Routledge, 2003) p. 75

Bob Jessop; Russell Wheatley (1999). Karl Marx's social and political thought. Taylor & Francis US. p. 526. ISBN 978-0-415-19327-6. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Kołakowski, Leszek. Main Currents of Marxism : the Founders, the Golden Age, the Breakdown. Translated by P.S. Falla. New York: W.W. Norton & Company, 2005.

Stone, Jon (4 May 2018). "'Today he stands for things which is he not responsible for': EU president Juncker defends Karl Marx's legacy". The Independent. Archived from the original on 24 April 2019. Retrieved 16 May 2019.

Michael Perelman : How Karl Marx Helped Shape the Republican Party Archived 21 October 2018 at the Wayback Machine – More : Karl Mary and Henry Carey in the New-York Tribune Archived 20 October 2018 at the Wayback Machine

P.N. Fedoseyev, et al., Karl Marx: A Biography, p. 89.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 12–15; Wheen 2001, p. 13; McLellan 2006, pp. 7–11.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 70–71; Wheen 2001, pp. 52–53; McLellan 2006, pp. 61–62.

Wheen 2001. p. 128.

"Classics: Karl Marx". Willamette University. Archived from the original on 16 April 2020. Retrieved 31 August 2020.

Calhoun, Craig J. (2002). Classical Sociological Theory. Oxford: Wiley-Blackwell. ISBN 978-0-631-21348-2. Archived from the original on 12 September 2015. Retrieved 27 June 2015.Hobsbawm, Eric (2011). How to Change the World: Tales of Marx and Marxism.

London: Little, Brown. ISBN 978-1-4087-0287-1.McLellan, David (2006). Karl Marx: A Biography (fourth edition). Hampshire: Palgrave MacMillan. ISBN 978-1-4039-9730-2.Nicolaievsky, Boris; Maenchen-Helfen, Otto (1976) [1936]. Karl Marx: Man and Fighter. trans. Gwenda David and Eric Mosbacher. Harmondsworth and New York: Pelican. ISBN 978-1-4067-2703-6.Schwarzschild, Leopold (1986) [1948]. The Red Prussian: Life and Legend of Karl Marx. Pickwick Books Ltd. ISBN 978-0-948859-00-7.Singer, Peter (1980). Marx. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-287510-5.Sperber, Jonathan (2013). Karl Marx: A Nineteenth-Century Life. W.W. Norton & Co. ISBN 978-0-87140-467-1.Stedman Jones, Gareth (2016). Karl Marx: Greatness and Illusion. London: Allen Lane. ISBN 978-0-7139-9904-4.Stokes, Philip (2004). Philosophy: 100 Essential Thinkers. Kettering: Index Books. ISBN 978-0-572-02935-7.Vygodsky, Vitaly (1973). The Story of a Great Discovery: How Karl Marx wrote "Capital". Verlag Die Wirtschaft. Archived from the original on 21 August 2018. Retrieved 5 March 2011.Wheen, Francis (2001). Karl Marx. London: Fourth Estate. ISBN 978-1-85702-637-5.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 77–79; Wheen 2001, pp. 62–66; McLellan 2006, pp. 73–74, 94.

Anderson, Perry. Considerations on Western Marxism. London: NLB, 1976.

Scott, A. O. (22 February 2018). "Review: In 'The Young Karl Marx, ' a Scruffy Specter Haunts Europe". The New York Times. Archived from the original on 7 May 2018. Retrieved 6 May 2018.

See also Lefever DM; Lefever JT (1977). "Marxian alienation and economic organisation: An alternate view". The American Economist(21)2, pp. 40–48.

Mark Neocleous. "The Political Economy of the Dead: Marx's Vampires" (PDF). Archived (PDF) from the original on 12 April 2015. Retrieved 1 November 2013.

Wheen 2001. pp. 12–13.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, pp. 4–6; McLellan 2006, pp. 2–4.

Lipow, Arthur (1991). Authoritarian Socialism in America: Edward Bellamy and the Nationalist Movement. University of California Press. p. 1. ISBN 9780520075436. "We are not among those communists who are out to destroy personal liberty, who wish to turn the world into one huge barrack or into a gigantic workhouse. There certainly are some communists who, with an easy conscience, refuse to countenance personal liberty and would like to shuffle it out of the world because they consider that it is a hindrance to complete harmony. But we have no desire to exchange freedom for equality. We are convinced that in no social order will freedom be assured as in a society based upon communal ownership. Thus wrote the editors of the Journal of the Communist League in 1847, under the direct influence of the founders of modern revolutionary democratic socialism, Karl Marx and Frederick Engels."

P.N. Fedoseyev, et al., Karl Marx: A Biography, pp. 123–25.

Hemingway, Andrew. Marxism and the History of Art: From William Morris to the New Left. Pluto Press, 2006.

Karl Marx and Frederick Engels, "Demands of the Communist Party" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 7 (International Publishers: New York, 1977) pp. 3–6.

Blumenberg, 98; Siegel, 494.

Seigel, p. 50

Marx, Karl, "Contribution to the Critique of Hegel's Philosophy of Law", contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 3 (International Publishers: New York, 1975) p. 3.

Heine Andersen; Lars Bo Kaspersen (2000). Classical and modern social theory. Wiley-Blackwell. pp. 123–. ISBN 978-0-631-21288-1. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Note 260 contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11 (International Publishers: New York, 1979) pp. 671–72.

"Marx & Engels Collected Works, vol.41". 15 March 2017.

"Nehru's economic philosophy Archived 26 December 2019 at the Wayback Machine". The Hindu. 27 May 2017.

David McLellan 1973 Karl Marx: His life and Thought. New York: Harper and Row. pp. 189–90

Jonathan H. Turner (2005). Sociology. Pearson Prentice Hall. pp. 17–18. ISBN 978-0-13-113496-6. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

"Economic Works of Karl Marx 1861–1864". marxists.org. Archived from the original on 16 July 2018. Retrieved 14 July 2018.

Savioli, Arminio. "L'Unita Interview with Fidel Castro: The Nature of Cuban Socialism". Marxists. Archived from the original on 7 September 2015. Retrieved 8 January 2015.

Karl Marx, "Theses on Feuerbach", contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 5 (International Publishers: New York, 1976) pp. 3–14.

Richard T. De George; James Patrick Scanlan (1975). Marxism and religion in Eastern Europe: papers presented at the Banff International Slavic Conference, September 4–7, 1974. Springer. p. 20. ISBN 978-90-277-0636-2. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 16 March 2011.

Peter Beilharz (1992). Labour's Utopias: Bolshevism, Fabianism and Social Democracy. CUP Archive. p. 4. ISBN 978-0-415-09680-5. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 7 March 2011.

Enrique D. Dussel; Fred Moseley (2001). Towards an unknown Marx: a commentary on the manuscripts of 1861–63. Psychology Press. pp. 33–. ISBN 978-0-415-21545-9. Archived from the original on 22 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

Sperber 2013, pp. 55–56.

Kenneth Allan (2010). The Social Lens: An Invitation to Social and Sociological Theory. Pine Forge Press. p. 68. ISBN 978-1-4129-7834-7. Archived from the original on 22 June 2013. Retrieved 25 March 2011.

Jon Elster (1985). Making sense of Marx. Cambridge University Press. p. 217. ISBN 978-0-521-29705-9. Archived from the original on 17 June 2013. Retrieved 23 April 2011.

Seigel, Jerrold Marx's Fate Princeton University Press, 1978, pp. 112–19

"(ARCH) Babbage pages". University of Oxford. Archived from the original on 22 February 2016. Retrieved 14 February 2016.

Wheen 2001. p. 90 Archived 15 September 2015 at the Wayback Machine.

Karl Marx, "Capital II: The Process of Circulation of Capital" embodying the whole volume of the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 36 (International Publishers: New York, 1997).

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography (Progress Publishers, Moscow, 1973) p. 124.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 33; Wheen 2001, pp. 25–26.

John B. Thompson (1990). Ideology and modern culture: critical social theory in the era of mass communication. Stanford University Press. pp. 37–38. ISBN 978-0-8047-1846-2. Archived from the original on 20 June 2013. Retrieved 8 March 2011.

P.N. Fedoseyev, et al. Karl Marx: A Biography, p. 63.

Karl Marx and Frederick Engels, "German Ideology" contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 5 (International Publishers: New York, 1976) pp. 19–539.

Marx, Karl (1875). "Part I". Critique of the Gotha Program. Archived from the original on 26 December 2017. Retrieved 9 March 2011.

Wheen 2001. p. 125.

Karl Marx and Frederick Engels, Collected Works Volume 46 (International Publishers: New York, 1992) p. 72.

"Max Weber". Max Weber – Stanford Encyclopaedia of Philosophy. Metaphysics Research Lab, Stanford University. 2017. Archived from the original on 27 May 2012. Retrieved 29 November 2009.

Wheen 2001, p. 16; McLellan 2006, p. 14.

Karl Marx, "Economic and Philosophical Manuscripts of 1844" Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 3 (International Publishers: New York, 1975) pp. 229–346.

Wheen 2001. p. 152.

Allende, Salvador. "First speech to the Chilean parliament after his election". Marxists.org. Archived from the original on 24 September 2014. Retrieved 8 January 2015.

Cited in: B. Hepner, "Marx et la puissance russe, " in: K. Marx, La Russie et l'Europe, Paris, 1954, p. 20. Originally published in Neue Rheinische Zeitung, no. 223, 16 February 1849.

Karl Marx, The Poverty of Philosophy contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 6(International Publishers: New York, 1976) pp. 105–212.

See Marx K (1997). "Critique of Hegel's dialectic and philosophy in general". In K Marx, Writings of the Young Marx on Philosophy and Society (LD Easton & KH Guddat, Trans.), pp. 314–47. Indianapolis: Hackett Publishing Company, Inc. Original work published 1844.

"You know that the institutions, mores, and traditions of various countries must be taken into consideration, and we do not deny that there are countries – such as America, England, and if I were more familiar with your institutions, I would perhaps also add Holland – where the workers can attain their goal by peaceful means. This being the case, we must also recognise the fact that in most countries on the Continent the lever of our revolution must be force; it is force to which we must some day appeal to erect the rule of labour." La Liberté Speech Archived 16 July 2018 at the Wayback Machine delivered by Karl Marx on 8 September 1872, in Amsterdam

Chattopadhyay, Paresh (2016). Marx's Associated Mode of Production: A Critique of Marxism. Springer. pp. 39–41.

Wheen 2001. pp. 130–32.

Marx and Engels 1848.

Wheen 2001. pp. 151–55.

Karl Marx. Capital: A Critique of Political Economy, vol. 1, trans. Samuel Moore and Edward Aveling (New York: Modem Library, 1906), 440.

Heinrich Gemkow, et al., Frederick Engels: A Biography (Verlag Zeit im Bild [New Book Publishing House]: Dresden, 1972) p. 53

Note 260 contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 11, p. 672.

Karl Marx, Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 35, Volume 36 and Volume 37 (International Publishers: New York, 1996, 1997 and 1987).

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 33; McLellan 2006, p. 21.

"Karl Marx and the Irish Archived 9 May 2018 at the Wayback Machine". The New York Times. December 1971.

P.N. Fedoseyev, Karl Marx: A Biography, 274.

Nicolaievsky & Maenchen-Helfen 1976, p. 45; Wheen 2001, p. 33; McLellan 2006, pp. 28–29, 33.

"Karl Marx". Karl Marx – Stanford Encyclopaedia of Philosophy. Metaphysics Research Lab, Stanford University. 2017. Archived from the original on 8 February 2012. Retrieved 28 May 2005.. First published Tue 26 August 2003; substantive revision Mon 14 June 2010. Retrieved 4 March 2011.

Isaiah Berlin, Karl Marx: His Life and Environment (Oxford University Press: London, 1963) pp. 90–94.

Jonathan Sperber, Karl Marx: A Nineteenth-Century Life, p. 295.

Löwith, Karl. From Hegel to Nietzsche. New York: Columbia University Press, 1991, p. 49.

Heinrich Gemkow, et al., Frederick Engels: A Biography, p. 78.

Karl Marx, "Theses on Feuerbach, " contained in the Collected Works of Karl Marx and Frederick Engels: Volume 5, p. 8.

Tom Rockmore (2002). Marx after Marxism: the philosophy of Karl Marx. John Wiley and Sons. p. 128. ISBN 978-0-631-23189-9. Archived from the original on 16 June 2013. Retrieved 9 March 2011.

"Nelson Mandela's Living Legacy | Preparing for Defiance 1949–1952 Archived 9 May 2018 at the Wayback Machine". The South African. 6 November 2013.

Revoluția Rusă

Edvard Radzinsky, The Last Tsar: The Life And Death Of Nicholas II (New York: Knopf, 1993).

V. I. Lenin, "State and Revolution" contained in the Collected Works of Lenin: Volume 25 (Progress Publishers: Moscow, 1974) pp. 3395–487.

When women set Russia ablaze, Fifth International 11 July 2007.

Abraham Ascher, The Revolution of 1905: A Short History, page 6

Norbert Francis, "Revolution in Russia and China: 100 Years, " International Journal of Russian Studies 6 (July 2017): 130-143.

Kronstadtin kapina 1921 ja sen perilliset Suomessa (Kronstadt Rebellion 1921 and Its Descendants in Finland) by Erkki Wessmann.

Zhongping Chen (28 December 2010). "The May Fourth Movement and Provincial Warlords: A Reexamination". Modern China. 37 (2): 135–169. doi:10.1177/0097700410391964. ISSN 0097-7004. S2CID 220605013.

Robert K. Massie (2012). The Romanovs: The Final Chapter. Random House. pp. 3–24. ISBN 9780307873866.

Gil, Federico G. (1962). "Antecedents of the Cuban Revolution". The Centennial Review. 6 (3): 373–393. JSTOR 23737883.

Joel Carmichael, A short history of the Russian Revolution, pp. 23–24

Orlando Figes, A Peoples Tragedy, p370

Isaac Deutscher The Prophet Armed

Wood, 1979. p. 25

"Allied War in Russia, 1918-22". www.criticalenquiry.org.

Allan Wildman, The End of the Russian Imperial Army, vol. 1 (Princeton, 1980): 76–80

Acton, Critical Companion, 5–7.

"Doklad petrogradskogo okhrannogo otdeleniia osobomu otdelu departamenta politsii" ["Report of the Petrograd Okhrana to the Special Department of the Department of the Police"], October 1916, Krasnyi arkhiv 17 (1926), 4–35 (quotation 4).

Stephen Cohen, Bukharin and the Bolshevik Revolution: A Political Biography 1888–1938, p. 46.

Petrograd on the Eve of Kronstadt rising 1921 Archived 15 July 2012 at Archive.today. Flag.blackened.net (10 March 1921). Retrieved on 26 July 2013.

William A. Dando, "A Map of the Election to the Russian Constituent Assembly of 1917." Slavic Review 25.2 (1966): 314-319 online.

Daniel Orlovsky, "Corporatism or democracy: the Russian Provisional Government of 1917." Soviet and Post-Soviet Review 24.1 (1997): 15-25.

Malone, 2004. p. 91.

Lenin, Vladimir (27 September 1964) [1917]. Apresyan, Stephen (ed.). One of the Fundamental Questions of the Revolution (in Russian). 25. Jim Riordan (4th ed.). Moscow: Progress Publishers. pp. 370–77.

Robert V. Daniels, Red October: The Bolshevik Revolution of 1917 (Macmillan, 1967).

Riasanovsky, Nichlas V.; Steinberg, Mark D. (2005). A History of Russia (7th ed.). Oxford University Press. ISBN 978-0195153941.

Wood, The origins of the Russian Revolution, 1861–1917. London: Routledge. 1979. p. 18

Edward Acton, ed. Critical Companion to the Russian Revolution, 1914–1921 (Indiana University Press, 1997), pp. 3–17.

Hubertus Jahn, Patriotic Culture in Russia During World War I (Ithaca, 1995)

Alexander Rabinowitch, The Bolsheviks in power: the first year of Soviet rule in Petrograd (Indiana UP, 2008).

Rendle, Matthew (25 November 2016). "Quantifying Counter-Revolution: Legal Statistics and Revolutionary Justice during Russia's Civil War, 1917–1922". Europe-Asia Studies. 68 (10): 1672–1692. doi:10.1080/09668136.2016.1255310. ISSN 0966-8136. S2CID 152131615.

Browder and Kerensky, 1961. p. 116.

"The Kronstadt Mutiny notes on Orlando Figes, A People's Tragedy (1996)"

Justice, People's Commissar of. "Decree on Revolutionary Tribunals". www.marxists.org. Retrieved 26 November 2018.

Wildman: The End of the Russian Imperial Army (I), pp. 85–89, 99–105, 106 (quotation).

Service, 2005. p. 32.

"Assassin's Creed Chronicles". Ubisoft.com. Retrieved 26 November 2018.

Dmitrii Volkogonov, Lenin: A New Biography (New York: Free Press, 1994).

Orlando Figes, A People's Tragedy: The Russian Revolution 1891–1924 (New York: Viking Press 1997), 767.

article "Civil War and military intervention in Russia 1918–20", Big Soviet Encyclopedia, third edition (30 volumes), 1969–78

Lee, Brianna. "US-Cuba Relations." Council of Foreign Relations (2014). 6.

N. N. Sukhanov, The Russian Revolution: A Personal Record, ed. and trans. Joel Carmichael (Oxford, 1955; originally published in Russian in 1922), 101–108.

Robert Service, "Lenin" in Edward Acton; et al. (1997). Critical Companion to the Russian Revolution, 1914–1921. Indiana University Press. p. 159. ISBN 978-0253333339.

Perfect; Ryan; Sweeny (2016). Reinventing Russia. Collingwood: History Teachers Association of Victoria. ISBN 9781875585052.

Ėduard Nikolaevich Burdzhalov, Russia's second revolution: the February 1917 uprising in Petrograd (Indiana UP, 1987).

Beach, Blue, Red Beach, and Green Beach. "Bay of Pigs Invasion." Northwoods and Garden Plot 32. 32, 42.

Wood, 1979. p. 24

Kane, Thomas (January 2001). "China's Foundations: Guiding Principles of Chinese Foreign Policy". Comparative Strategy. 20 (1): 45–55. doi:10.1080/01495930150501106. ISSN 0149-5933. S2CID 56428023.

Tames, 1972.

Marx, Karl. "Karl Marx in New York Daily Tribune". www.marxists.org. Retrieved 26 November 2018.

Chinh, Trường. The August Revolution. Foreign Languages Publishing House, 1958. 12–13.

Tsuyoshi Hasegawa, The February Revolution, Petrograd, 1917: The End of the Tsarist Regime and the Birth of Dual Power (Brill, 2017).

Stephen Cohen, Bukharin and the Bolshevik Revolution: A Political Biography 1888–1938 (Oxford University Press: London, 1980) p. 46.

Service, 2005. p. 34.

"Battlefield 1 – In the Name of the Tsar – Battlefield Official Site". Battlefield. Retrieved 26 November 2018.

Figes, A People's Tragedy, 257–258.

Robert W. Menchhofer (1990). Animal Farm. Lorenz Educational Press. pp. 1–8. ISBN 9780787780616.

Smele, Jonathan (2017). The "Russian" Civil Wars, 1916–1926. Oxford: Oxford University Press. p. 27.

V. I. Lenin, "The Bolsheviks Must Assume Power" contained in the Collected Works of Lenin: Volume 26 (Progress Publishers: Moscow, 1972) p. 21.

Summers, Harry G. On strategy: A critical analysis of the Vietnam War. Presidio Press, 2009. xiii.

"Qualls, Karl D., "The Russian Revolutions: The Impact and Limitations of Western Influence" (2003). Dickinson College Faculty Publications. Paper 8. (2): Web. 14 Nov. 2018".

Wydra, Harald (September 2012). "The Power of Symbols—Communism and Beyond". International Journal of Politics, Culture, and Society. 25 (1–3): 49–69. doi:10.1007/s10767-011-9116-x. ISSN 0891-4486. S2CID 145251624.

Beckett, 2007. p. 523.

Wade, 2005. pp. 40–43.

Wood, 1979. p. 26

Duiker, William J. (July 1972). "The Revolutionary Youth League: Cradle of Communism in Vietnam." The China Quarterly. 51.

Stalinismul

McLoughlin, Barry; McDermott, Kevin, eds. (2002). Stalin's Terror: High Politics and Mass Repression in the Soviet Union. Palgrave Macmillan. p. 6. ISBN 978-1-4039-0119-4.

Ellman, Michael (2007). "Stalin and the Soviet Famine of 1932–33 Revisited" (PDF). Europe-Asia Studies. 59 (4): 663–93. doi:10.1080/09668130701291899. S2CID 53655536.

N. N. Maslov, "Short Course of the History of the All-Russian Communist Party (Bolshevik)—An Encyclopedia of Stalin's Personality Cult". Soviet Studies in History 28.3 (1989): 41–68.

Conquest, Robert (1997). "Victims of Stalinism: A Comment". Europe-Asia Studies. 49 (7): 1317–1319. doi:10.1080/09668139708412501. We are all inclined to accept the Zemskov totals (even if not as complete) with their 14 million intake to Gulag 'camps' alone, to which must be added 4–5 million going to Gulag 'colonies', to say nothing of the 3.5 million already in, or sent to, 'labour settlements'. However taken, these are surely 'high' figures.

Gill 1998, p. 1.

T. B. Bottomore. A Dictionary of Marxist thought. (Wiley-Blackwell, 1991). p. 54.

Kotkin, Stephen. 1997. Magnetic Mountain: Stalinism As a Civilization (1st paperback ed.). Berkeley: University of California Press. ISBN 9780520208230.

Rudelson, Justin Jon; Rudelson, Justin Ben-Adam; Ben-Adam, Justin (1997). Oasis Identities: Uyghur Nationalism Along China's Silk Road. Columbia University Press. ISBN 978-0-231-10786-0.

Comment on Wheatcroft by Robert Conquest, 1999.

Wheatcroft, Stephen G. (1999). "Victims of Stalinism and the Soviet Secret Police: The Comparability and Reliability of the Archival Data. Not the Last Word" (PDF). Europe-Asia Studies. 51 (2): 315–345. doi:10.1080/09668139999056.

Keep, John (1997). "Recent Writing on Stalin's Gulag: An Overview". Crime, Histoire & Sociétés. 1 (2): 91–112. doi:10.4000/chs.1014.

Pierre du Bois, "Stalin – Genesis of a Myth, " Survey. A Journal of East & West Studies 28#1 (1984) pp. 166–181. See abstract in David R. Egan; Melinda A. Egan (2007). Joseph Stalin: An Annotated Bibliography of English-Language Periodical Literature to 2005. Scarecrow Press. p. 157. ISBN 9780810866713.

Volkogonov, Dmitri. 1991. Stalin: Triumph and Tragedy. New York. p. 210. ISBN 0-7615-0718-3.

Roy Medvedev, Leninism and Western Socialism, Verso, 1981.

Moshe Lewin, Lenin's Last Testament, University of Michigan Press, 2005.

Jan Plamper, The Stalin Cult: A Study in the Alchemy of Power (2012).

MacGregor Knox. Mussolini Unleashed, 1939-1941: Politics and Strategy in Italy's Last War. pp. 63–64.

Wheatcroft, S. G. (1996). "The Scale and Nature of German and Soviet Repression and Mass Killings, 1930–45" (PDF). Europe-Asia Studies. 48 (8): 1319–53. doi:10.1080/09668139608412415. JSTOR 152781.

Gellately 2007.

Ellman, Michael (2005). "The Role of Leadership Perceptions and of Intent in the Soviet Famine of 1931–1934" (PDF). Europe-Asia Studies. 57 (6): 826. doi:10.1080/09668130500199392. S2CID 13880089.

Rosefielde, Stephen (1996). "Stalinism in Post-Communist Perspective: New Evidence on Killings, Forced Labour and Economic Growth in the 1930s" (PDF). Europe-Asia Studies. 48 (6): 959. doi:10.1080/09668139608412393.

Greeley, Andrew. Religion in Europe at the End of the Second Millennium. Transaction Publishers, 2009. p.89

Fredric Jameson. Marxism Beyond Marxism (1996). p. 43. ISBN 0-415-91442-6.

Service, Robert. Comrades!: A History of World Communism. Harvard University Press, 2007. pp.3-6

de Basily, N. (July 6, 2017) [1938]. Russia Under Soviet Rule: Twenty Years of Bolshevik Experiment. Routledge Library Editions: Early Western Responses to Soviet Russia. Abingdon, Oxon: Routledge (published 2017). ISBN 9781351617178. Retrieved November 3, 2017. [...] vast sums were spent on importing foreign technical 'ideas' and on securing the services of alien experts. Foreign countries, again - American and Germany in particular - lent the U.S.S.R. active aid in drafting the plans for all the undertakings to be constructed. They supplied the Soviet Union with tens of thousands of engineers, mechanics, and supervisors. During the first Five-Year Plan, not a single plant was erected, nor was a new industry launched without the direct help of foreigners working on the spot. Without the importation of Western European and American objects, ideas, and men, the 'miracle in the East' would not have been realized, or, at least, not in so short a time.

Getty, J. Arch (2000). "The Future Did Not Work". The Atlantic. Retrieved September 20, 2020.

Zuehlke, Jeffrey. 2006. Joseph Stalin. Twenty-First Century Books. p. 63.

Andrew D. W. Forbes (1986). Warlords and Muslims in Chinese Central Asia: a political history of Republican Sinkiang 1911-1949. Cambridge, England: CUP Archive. p. 151. ISBN 978-0-521-25514-1. Retrieved December 31, 2010.

Tauger, Mark B. (2001). "Natural Disaster and Human Actions in the Soviet Famine of 1931–1933". The Carl Beck Papers in Russian and East European Studies (1506): 1–65. doi:10.5195/CBP.2001.89. ISSN 2163-839X. Archived from the original on 12 June 2017.

Milne, Seumas (12 September 2002). "The battle for history". The Guardian. Retrieved 7 October 2020.

"In Russia, nostalgia for Soviet Union and positive feelings about Stalin". Pew Research Center. June 29, 2017. Retrieved July 23, 2018.

Snyder, Timothy (2010) Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. Basic Books, ISBN 0-465-00239-0 p. 101.

Pipes, Richard. Three Whys of the Russian Revolution. pp. 83–4.

Tzouliadis, Tim. 2008. The Forsaken: An American Tragedy in Stalin's Russia. Penguin Press, ISBN 1-59420-168-4.

Davies, Robert; Wheatcroft, Stephen (2009). The Industrialisation of Soviet Russia Volume 5: The Years of Hunger: Soviet Agriculture 1931–1933. Palgrave Macmillan UK. p. xiv. ISBN 978-0-230-27397-9. Retrieved September 20, 2020.

Gilbert, Felix; Large, David Clay (2008). The End of the European Era: 1890 to the Present (6th ed.). New York City: W. W. Norton & Company. p. 213. ISBN 978-0393930405.

Faria, MA (January 8, 2012). "Stalin, Communists, and Fatal Statistics". Retrieved September 5, 2012.

"Communism". Encyclopædia Britannica Online. Retrieved 4 February 2020.

Kotkin, Stephen. 2015. Stalin: Paradoxes of Power 1878-1928. ISBN 0143127861. p. 724–25.

Snyder, Timothy. Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin. Basic Books, 2010. ISBN 0-465-00239-0 p. 137.

Pons (2012), pp. 308–310.

Hoffmann, David (2011). Cultivating the Masses: Modern State Practices and Soviet Socialism, 1914-1939. Ithaca, New York: Cornell University Press. pp. 6–10. ISBN 978-0-8014-4629-0.

Carol Strong and Matt Killingsworth, "Stalin the Charismatic Leader?: Explaining the 'Cult of Personality' as a legitimation technique." Politics, Religion & Ideology 12.4 (2011): 391-411.

Ellman, Michael (November 2002). "Soviet Repression Statistics: Some Comments". Europe-Asia Studies. Taylor & Francis. 54 (7): 1152–1172. doi:10.1080/0966813022000017177. JSTOR 826310.

Tucker 1992, p. 456.

Brackman 2001, p. 204.

Brackman 2001, p. 207.

Tucker, Robert C. 1999. Stalinism: Essays in Historical Interpretation, (American Council of Learned Societies Planning Group on Comparative Communist Studies). Transaction Publishers. ISBN 0-7658-0483-2. p. 5.

Tauger, Mark B. (2001). "Natural Disaster and Human Actions in the Soviet Famine of 1931–1933". The Carl Beck Papers in Russian and East European Studies (1506): 1–65. doi:10.5195/CBP.2001.89. ISSN 2163-839X. Archived from the original on June 12, 2017.

Pipes, Richard (2001). Communism: A History. pp. 73–74. ISBN 978-0-8129-6864-4.

Wheatcroft, S. G. (2000). "The Scale and Nature of Stalinist Repression and its Demographic Significance: On Comments by Keep and Conquest" (PDF). Europe-Asia Studies. 52 (6): 1143–59. doi:10.1080/09668130050143860. PMID 19326595. S2CID 205667754.

Robert Conquest. Reflections on a Ravaged Century (2000). p. 101. ISBN 0-393-04818-7.

Montefiore 2004, p. 164.

Overy 2004, p. 338.

"Mao's Evaluations of Stalin". MassLine. Retrieved August 3, 2014.

Montefiore 2004.

Kershaw, Ian, and Moshe Lewin. 1997. Stalinism and Nazism: Dictatorships in Comparison. Cambridge: Cambridge University Press. ISBN 0-521-56521-9. p. 300.

Deutscher, Isaac. [1949] 1961. "The General Secretary." Pp. 221–29 in Stalin, A Political Biography (2nd ed.).

Sémelin, Jacques, and Stanley Hoffman. 2007. Purify and Destroy: The Political Uses of Massacre and Genocide. New York: Columbia University Press. p. 37.

"Lenin: Individual and Politics in the October Revolution". Modern History Review. 2 (1): 16–19. 1990.

"Genocide in the 20th century". History Place.

Rosefielde, Steven. 2009. Red Holocaust. Routledge, 2009. ISBN 0-415-77757-7. pg. 67: "[M]ore complete archival data increases camp deaths by 19.4 percent to 1, 258, 537"; pg 77: "The best archivally based estimate of Gulag excess deaths at present is 1.6 million from 1929 to 1953."

Kuromiya, Hiroaki. 2007. The Voices of the Dead: Stalin's Great Terror in the 1930s. Yale University Press. ISBN 0-300-12389-2.

Geyer, Michael; Fitzpatrick, Sheila (2009). Beyond Totalitarianism: Stalinism and Nazism Compared. Cambridge University Press. doi:10.1017/CBO9780511802652. ISBN 978-0-521-72397-8.

Healey, Dan. 2018. "Golfo Alexopoulos. 'Illness and Inhumanity in Stalin's Gulag'" (review). American Historical Review 123(3):1049–51. doi:10.1093/ahr/123.3.1049.

Fried, Richard M. (1991). Nightmare in Red: The McCarthy Era in Perspective. Oxford University Press. p. 50. ISBN 978-0-19-504361-7.

David L. Hoffmann, "The Stalin Cult' The Historian (2013) 75#4 p. 909.

https://holodomormuseum.org.ua/en/recognition-of-holodomor-as-genocide-in-the-world/

Schwanitz, Dietrich. Bildung. Alles, was man wissen muss: "At the same time, Stalin was a kind of monstrous reincarnation of Peter the Great. Under his tyranny, Russia transformed into a country of industrial slaves, and the gigantic empire was gifted with a network of working camps, the Gulag Archipelago."

Kuper, Leo. 1982. Genocide: Its Political Use in the Twentieth Century. Yale University Press. ISBN 0-300-03120-3.

Suny, Ronald (1998). The Soviet Experiment: Russia, the USSR, and the Successor States. New York, New York: Oxford University Press. pp. 221.

Pons, Silvo; Service, Robert (eds.). A Dictionary of 20th Century Communism. Princeton University Press, 2012. p.307

Kotkin, Stephen. 1997. Magnetic Mountain: Stalinism As a Civilization (1st paperback ed.). Berkeley: University of California Press. ISBN 9780520208230. pp. 71, 81, 307.

"Newseum: The Commissar Vanishes". Retrieved July 19, 2008.

Pohl, Otto, Ethnic Cleansing in the USSR, 1937–1949, ISBN 0-313-30921-3.

Anne Applebaum (October 14, 2014). "Understanding Stalin". The Atlantic. Retrieved April 4, 2015.

Overy 2004, p. 182.

Figes, Orlando. 2007. The Whisperers: Private Life in Stalin's Russia. ISBN 0-8050-7461-9.

Jones, Jonathan (August 29, 2012). "The fake photographs that predate Photoshop". The Guardian. Retrieved August 27, 2016. In a 1949 portrait, the Soviet leader Joseph Stalin is seen as a young man with Lenin. Stalin and Lenin were close friends, judging from this photograph. But it is doctored, of course. Two portraits have been sutured to sentimentalise Stalin's life and closeness to Lenin.

cf. LTC Roy E Peterson. 2011. Russian Romance: Danger and Daring. AuthorHouse. p. 94: "As described in one account: 'In May 1929 the Soviet Union signed an agreement with the Ford Motor Company…the Soviets agreed to purchase $13 million worth of Automobiles and parts, while Ford agreed to give technical assistance until 1938 to construct an integrated automobile-manufacturing plant at Nizhny Novgorod.…"

Bullock 1962, pp. 904–906.

Rossman, Jeffrey. 2005. Worker Resistance Under Stalin: Class and Revolution on the Shop Floor. Harvard University Press. ISBN 0674019261.

Tzouliadis, Tim. August 2, 200.) "Nightmare in the workers paradise." BBC.

On Finland, Poland etc., Deutcher, chapter 6 "Stalin during the Civil War", (p. 148 in the Swedish 1980 printing)

Brackman 2001, pp. 205–206.

"Soviet Transit, Camp, and Deportation Death Rates". Retrieved June 25, 2010.

"Stalinism." Encyclopædia Britannica. [1998] 2020.

Gill 1998.

George Leggett, The Cheka: Lenin's Political Police.

McLoughlin, Barry; McDermott, Kevin, eds. (2002). Stalin's Terror: High Politics and Mass Repression in the Soviet Union. Palgrave Macmillan. p. 141. ISBN 978-1-4039-0119-4.

Pipes, Richard (2003) Communism: A History (Modern Library Chronicles), p. 67. ISBN 0-8129-6864-6.

Davies, Robert; Wheatcroft, Stephen (2009). The Industrialisation of Soviet Russia Volume 5: The Years of Hunger: Soviet Agriculture 1931–1933. Palgrave Macmillan UK. p. xiv. ISBN 978-0-230-27397-9.

"Leon Trotsky: Stalinism and Bolshevism (1937)". Marxists.org, 28 August 1937. Retrieved 12 July 2013.

Deutscher, Isaac (1959). Trotsky: The Prophet Unarmed. pp. 464–5.

"Public opinion of Stalin improves over past few years – poll results". RT International. January 14, 2016. Retrieved January 15, 2016.

Isaac Deutscher, Stalin: A Polityical Biography (2nd edition, 1961) chapters 7-9 online

Edvard Radzinsky Stalin: The First In-depth Biography Based on Explosive New Documents from Russia's Secret Archives, Anchor, (1997) ISBN 0-385-47954-9.

Boobbyer 2000, p. 130.

Cliff, Tony (1948). "The Theory of Bureaucratic Collectivism: A Critique". In Cliff, Tony (1988) [1974]. State Capitalism in Russia. London: Bookmarks pp. 333–353. ISBN 9780906224441. Retrieved 23 April 2020.

Applebaum 2003, p. 584.

Arkhipov, Ilya (April 16, 2019). "Russian Support for Stalin Surges to Record High, Poll Says". Bloomberg. Retrieved May 2, 2019.

Maoism

Times, Max Frankel;Special to The New York (1972-02-21). "HISTORIC HANDSHAKE: President Nixon being welcomed by Premier Chou En-lal. At the left is Mrs. Nixon". The New York Times. ISSN 0362-4331. Retrieved 2020-06-23.

"Are all terrorists really Muslims?". Most terrorists in India are Hindus, the ones whom we have conveniently labelled 'Maoist' instead of 'Hindu'.

CDT, Posted on 04 21 09 10:42 AM. "RealClearSports - Richard Nixon - Mao Zedong". www.realclearpolitics.com. Retrieved 2020-06-23.

Lenman, B. P.; Anderson, T., eds. (2000). Chambers Dictionary of World History. p. 769.

Bullock, Allan; Trombley, Stephen, eds. (1999). The New Fontana Dictionary of Modern Thought (3rd ed.). p. 501.

"What Went Wrong with the Pol Pot Regime". aworldtowin.org. Archived from the original on 10 August 2011. Retrieved 10 November 2011.

"Marxism-Leninism-Maoism Basic Course". Massalijn. Communist Party of India (Maoist). 11 June 2014. Retrieved 6 December 2019.

"Exploring Chinese History :: Culture :: Philosophy :: Maoism". ibiblio.org. Retrieved 17 January 2019.

Chao, Eveline (2016-10-14). "Let One Hundred Panthers Bloom". ChinaFile. Retrieved 2020-06-24.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 10.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 117.

Editors, History com. "President Nixon arrives in China for talks". HISTORY. Retrieved 2020-06-24.

"Duch's 'excruciating remorse'". Archived 29 November 2009 at the Wayback Machine

Alexander C. Cook, "Third World Maoism" in A Critical Introduction to Mao. Cambridge, England, UK; New York, New York, USA: Cambridge University, 2011. p. 290.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 14.

Earl, Anthony. "Black Panther Party". web.stanford.edu. Retrieved 2020-06-24.

MacFarquhar, Roderick. 1974. The origins of the Cultural Revolution. London: Published for Royal Institute of International Affairs, East Asian Institute of Columbia University and Research Institute on Communist Affairs of Columbia by Oxford University Press. p. 4.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 43.

S. Zhao, "A State-Led Nationalism: The Patriotic Education Campaign in Post-Tiananmen China", Communist and Post-Communist Studies, 1998, 31(3): p. 288.

Graham Young, On Socialist Development and the Two Roads, The Australian Journal of Chinese Affairs, No. 8 (July 1982), pp. 75–84, doi:10.2307/2158927.

Meisner, Maurice. Mao's China and After, New York:Free Press, 1999. pp. 12–16.

John H. Badgley, John Wilson Lewis. Peasant Rebellion and Communist Revolution in Asia. Stanford, California, USA: Stanford University Press, 1974. p. 249.

Teiwes, Frederick C., and Warren Sun. 1999. 'China's road to disaster: Mao, central politicians, and provincial leaders in the unfolding of the great leap forward, 1955-1959. Contemporary China papers. Armonk, N.Y.: M.E. Sharpe. pp. 52–55.

Hobday, Charles (1986). Communist and Marxist Parties of the World. Harlow: Longman. p. 377. ISBN 0-582-90264-9.

"Xinhua: Constitution of the Communist Party of China". news.xinhuanet.com. Archived from the original on 17 October 2011. Retrieved 10 November 2011.

Alexander C. Cook, "Third World Maoism" in A Critical Introduction to Mao. Cambridge, England, UK; New York, New York, USA, Cambridge University Press, 2011, pp. 289–290.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 109.

Amin, Samir (October 2009). "The Countries of the South Must Take Their Own Independent Initiatives". The Third World Forum. Archived from the original on 23 July 2011. Retrieved 22 February 2011.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 18.

Lovell, Julia (2019). Maoism: A Global History. Knopf Doubleday Publishing Group. ISBN 978-0-525-65605-0. OCLC 1135187744.

"End of the Road for Grippa?" (PDF). World Outlook. 17 November 1967. p. 930. Retrieved 10 October 2019.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 17.

"70 per cent good, 30 per cent bad".

"Most extremists in India are not Muslim – they are Hindu".

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 42.

"Declaration of Australian Marxist-Leninists". Marxists Internet Archive. Retrieved 16 November 2019.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 118.

"Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 44.

Lee, Martin A. The Beast Reawakens: Fascism's Resurgence from Hitler's Spymasters to Today, 2013. p. 195.

For a newest expression of the official judgment see 中国共产党历史第二卷下册，中共中央党史研究室著，中共党史出版社，第二八章对"文化大革命"十年的基本分析(History of China Communist Party, Vol. 2, Party History Research Centre (November 2010), Chap. 28 Analysis on Cultural Revolution).

Jung Chang and Jon Halliday, Mao: The Untold Story (Jonathan Cape, 2005) p. 3.

"Quotations From Chairman Mao". Peking Foreign Languages Press. Retrieved 1 April 2018.

"Maoists fourth deadliest terror outfit after Taliban, IS, Boko Haram: Report".

Mao Tse Tung, "On contradiction", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, Foreign Language Press, Peking, 1967, p. 75.

Elbaum, Max (2018-02-06). Revolution in the Air: Sixties Radicals Turn to Lenin, Mao and Che. Verso Books. ISBN 978-1-78663-459-7.

Latham, Judith (19 August 2010). "Roma of the former Yugoslavia". Nationalities Papers: The Journal of Nationalism and Ethnicity. 27, 1999 (2): 205–226. doi:10.1080/009059999109037.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 45.

"The five main contributions of Maoism to communist thought". Nuovo PCI. Nuovo Partito Comunista Italiano. 18 October 2007. Retrieved 6 December 2019.

"Khmer Rouge Duch trial nears end". BBC News. 23 November 2009. Retrieved 12 May 2010.

Huey P. Newton, Revolutionary Suicide (New York: Writers and Readers Publishing Inc., 1995), 323.

Link, Perry (18 July 2007). "Legacy Of a Maoist Injustice". The Washington Post. Retrieved 1 April 2018.

Saba, Paul (22 May 1981). "End of the Line for American Maoism". www.marxists.org. Retrieved 2020-06-23.

"Investigation into the Maoists in France, Benny Lévy 1971". marxists.org. Retrieved 11 February 2019.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

D. Van Herrewegen, "De verdeeldheid van radicaal-links in Vlaanderen: De strategische -en praktische breuklijnen tussen AMADA, de KPB en de RAL tussen 1969-1972", unpublished masterpaper, Department of History, pp. 25–29.

Marks, Thomas A.; Rich, Paul B. (2017-05-04). "Back to the future – people's war in the 21st century". Small Wars & Insurgencies. 28 (3): 409–425. doi:10.1080/09592318.2017.1307620. ISSN 0959-2318.

Moufawad-Paul, J. (2016). Continuity and Rupture: Philosophy in the Maoist Terrain. New York City: Zero Books. ISBN 978-1785354762.

"UC Berkeley Journalism -Faculty - Deng's Revolution". Archived from the original on 4 January 2009. Retrieved 22 August 2007.

"Maoism". Glossary of Terms. Encyclopedia of Marxism.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 111.

Mao, Zedong. "The Great Union of the Popular Masses". Selected Works of Mao Tse-tung. Retrieved 25 April 2019.

Editors, History com. "Vietnam War". HISTORY. Retrieved 2020-06-24.

Ren, Chao (2009) "“Concrete Analysis of Concrete Conditions”: A Study of the Relationship between the Black Panther Party and Maoism, " Constructing the Past: Vol. 10 : Iss. 1 , Article 7.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

Sandmo, Agnar (2011). Economics Evolving: A History of Economic Thought, Princeton, New Jersey: Princeton University Press, p.000.

Saulo, Alfredo. Communism in the Philippines.

Judith Shapiro, Mao's War Against Nature: Politics and the Environment in Revolutionary China, 2001, Cambridge University Press, p. 306, ISBN 0521786800.

"MIM Notes". www.prisoncensorship.info. Retrieved 2020-06-23.

"China the Four Modernizations, 1979-82". country-studies.com. Retrieved 10 November 2011.

Constitution and Program (PDF) (2016 ed.). Communist Party of the Philippines.

Elbaum, Max (1998). "Maoism in the United States". www.marxists.org. Retrieved 2020-06-23.

"Exploring Chinese History :: Culture :: Philosophy :: Maoism". ibiblio.org. Retrieved 26 February 2018.

Oliver, Pamela. "Black Against Empire: The History and Politics of the Black Panthers – Race, Politics, Justice". Retrieved 2020-06-24.

policy autumn 06_Edit5.indd Archived 16 February 2010 at the Wayback Machine

Mao Tse-Tung, "On contradiction", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, op. cit., p. 89.

Hobday, Charles (1986). Communist and Marxist Parties of the World. Harlow: Longman. pp. 410–411. ISBN 0-582-90264-9.

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 11.

"Are Most Terrorists In India Muslims?".

Meisner, Maurice. Mao's China and After. New York: Free Press, 1999. p. 44.

Leonard, Aaron J.; Gallagher, Conor A. (2015-02-27). Heavy Radicals - The FBI's Secret War on America's Maoists: The Revolutionary Union / Revolutionary Communist Party 1968-1980. John Hunt Publishing. ISBN 978-1-78279-533-9.

Hermidda, Ariane. "Mapping the Black Panther Party - Mapping American Social Movements". depts.washington.edu. Retrieved 2020-06-24.

"The Party of Labour of Albania – A New Centre of Revisionism". www.marxists.org. Retrieved 2019-10-09.

Meisner, Maurice (Jan–Mar 1971). "Leninism and Maoism: Some Populist Perspectives on Marxism-Leninism in China". The China Quarterly. 45 (45): 2–36. doi:10.1017/S0305741000010407. JSTOR 651881.

Vasquez, Delio (2018-06-11). "Intercommunalism: The Late Theorizations of Huey P. Newton, 'Chief Theoretician' of the Black Panther Party". Viewpoint Magazine. Retrieved 2020-06-24.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 119.

"Enver Hoxha: Imperialism and the Revolution (1979)". Marxists Internet Archive. Retrieved 19 September 2019.

Cfr. Mao Tse-Tung, "On practice. On the relation between knowledge and practice, between knowing and doing", Selected Readings from the Works of Mao Tse-Tung, op.cit., p. 55: "Man's social practice is not confined to activity in production, but takes many forms—class struggle, political life, scientific and artistic pursuits; in short, as a social being, man participates in all spheres of the practical life of society. Thus man, in varying degrees, comes to know the different relations between man and man, not only through his material life but also though his political and cultural life (both of which are intimately bound up with material life)".

Sandmo, Agnar. Economics Evolving: A History of Economic Thought, Princeton, NJ: Princeton University Press, 2011, p.000.

Twombly, Matthew (January 2018). "A Timeline of 1968: The Year That Shattered America". Smithsonian Magazine. Retrieved 2020-06-23.

Säfve, Torbjörn (1971). "Rebellrörelsens förlopp". Rebellerna i Sverige. Dokumentation, kritik, vision (in Swedish). Göteborg: Författarförlaget. Retrieved 27 March 2020.

Lowe, Donald M. The Function of "China" in Marx, Lenin, and Mao. Berkeley: University of California Press, 1966. p. 113.

Alexander, Robert Jackson (2001). Maoism in the Developed World. Greenwood Publishing Group. p. 59. ISBN 9780275961480.

Political Philosophy from Plato to Mao, by Martin Cohen, p. 206, published 2001 by Pluto Press, London and Sterling VA ISBN 0-7453-1603-4.

Brown, Nikolai (5 August 2011). "What is Maoism?". Anti-imperialism. Revolutionary Anti-Imperialist Movement. Archived from the original on 15 June 2014. Retrieved 6 December 2019.

Gregor, A. James; Chang, Maria Hsia (1978). "Maoism and Marxism in Comparative Perspective". The Review of Politics. 40: 3. pp. 307–327.

Revoluția cubaneză

"About Us". Radio Rebelde. Archived from the original on 9 June 2013. Retrieved 11 March 2013.

Castro (2007), p. 182

"Antes Que Anochezca = Before Night Falls". Publishers Weekly. 3 February 1992. Archived from the original on 25 January 2015. Retrieved 10 July 2013.

"US flag raised over reopened Cuba embassy in Havana". BBC News. 15 August 2015. Archived from the original on 18 August 2015. Retrieved 27 August 2015.

Thomas, Hugh (March 1971). Cuba; the Pursuit of Freedom. New York: Harper & Row. p. 1173. ISBN 978-0-06-014259-9.

"¿Quien era el Capitan Tondique? - Proyecto Tondique". ¿Quien era el Capitan Tondique? - Proyecto Tondique (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

Brown & Tucker (2013), p. 127

"Finally, Cuba's Matanzas gets some respect". Victoria Advocate. Retrieved 5 May 2010. ...the world knows about the Moncada attack in Oriente province that made Fidel Castro famous, but few have heard of the attack on the Goicuria Barracks in Matanzas on April 29,

1956. That event caught the young Bretos on a Sunday outing to mass at the cathedral with his Aunt Nena. He remembers the scene vividly: the staccato gun fire, the military fighter that roared by, the news that all the rebels had been killed, the photographs of the colonel in charge who smiled proudly over the corpses and of a prisoner being shot in cold blood, the latter image published in the Spanish edition of Life. "That day, " Bretos writes, "the Cuban Revolution began for me and Matanzas."

"1958: Battle of La Plata (El Jigüe)". Cuba 1952–1959. 15 December 2009. Archived from the original on 29 October 2013. Retrieved 26 June 2013.

Cushion, Steve (2018). A Hidden History of the Cuban Revolution How the Working Class Shaped the Guerillas' Victory. Monthly Review Press.

Mallin, Jay (2018). Covering Castro: Rise and Decline of Cuba's Communist Dictator. New York: Taylor & Francis. p. 19. ISBN 978-1-351-29418-8.

Quirk 1993, p. 212; Coltman 2003, p. 137.

Eckhardt, William, in Sivard, Ruth Leger (1987). World Military and Social Expenditures, 1987–88 (12th edition). World Priorities.

Tamayo, Juan O. "El alzamiento más prolongado contra Castro". elnuevoherald (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

"Guide to the Esther Brinch Cuban Revolution documents, 1960-1967Esther Brinch Cuban Revolution documents". scrc.gmu.edu. Retrieved 9 April 2020.

Faria (2002), p. 105

Castro (2007), p. 672

"Film locations for The Godfather Part 2 (1974)". Movie-Locations.com. Archived from the original on 22 September 2013. Retrieved 3 November 2013.

"Cuba Marks 50 Years Since 'Triumphant Revolution'" Archived 27 May 2018 at the Wayback Machine. Jason Beaubien. NPR. 1 January 2009. Retrieved 9 July 2013.

Lazo, Mario (1970). American Policy Failures in Cuba – Dagger in the Heart. Twin Circle Publishing Co.: New York. pp. 198–200, 204. Library of Congress Card Catalog Number: 68-31632.

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 260.

Thomas (1998)

"Opiniones: Haydee Santamaría, una mujer revolucionaria" (in Spanish). La Ventana. 2 July 2004. Archived from the original on 17 May 2014. Retrieved 14 June 2013.

Shayne, Julie D. The Revolution Question: Feminisms in El Salvador, Chile, and Cuba. Rutgers University Press, 2004.

Faria (2002), p. 69

Bourne, Peter G. (1986). Fidel: A Biography of Fidel Castro. New York City: Dodd, Mead & Company. pp. 68–69. ISBN 978-0-396-08518-8.

Brown, Jonathan (24 April 2017). Cuba's Revolutionary World. Harvard University Press.

"Obama hails 'new chapter' in US-Cuba ties". BBC News. 17 December 2014. Archived from the original on 17 December 2014. Retrieved 18 December 2014.

Scott Sharkey. "EGM's Top Ten Videogame Politicians: Election time puts us in a voting mood". Electronic Gaming Monthly 234 (November 2008): 97.

"Helms-Burton Act: US firms face lawsuits over seized Cuban land". BBC. 3 May 2019. Archived from the original on 3 May 2019. Retrieved 6 July 2019.

Invisible Latin America, by Samuel Shapiro, Ayer Publishing, 1963, ISBN 0-8369-2521-1, p. 77.

"Cuba receives first US shipment in 50 years". Al Jazeera. 14 July 2012. Archived from the original on 16 July 2012. Retrieved 16 July 2012.

"Fulgencio Batista". HistoryOfCuba.com. Archived from the original on 14 May 2013. Retrieved 29 June 2013.

"Remarks of Senator John F. Kennedy at Democratic Dinner, Cincinnati, Ohio, October 6, 1960". John F. Kennedy Presidential Library. Archived from the original on 14 October 2013. Retrieved 29 June 2013.

Ernesto "Che" Guevara (World Leaders Past & Present), by Douglas Kellner, 1989, Chelsea House Publishers, ISBN 1-55546-835-7, p. 45.

"The Batista-Lansky Alliance: How the mafia and a Cuban dictator built Havana's casinos". Cigar Aficionado. May 2001. Archived from the original on 23 September 2015. Retrieved 28 August 2015.

Julia E. Sweig (2004). Inside the Cuban Revolution. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press. ISBN 978-0-674-01612-5.

Singer, Joel David and Small, Melvin (1974). The Wages of War, 1816–1965. Inter-University Consortium for Political Research.

Jowett, Philip (2019). Liberty or Death: Latin American Conflicts, 1900–70. p. 309.

Dixon, Jeffrey S.; Sarkees, Meredith Reid (2015). A Guide to Intra-state Wars: An Examination of Civil, Regional, and Intercommunal Wars, 1816-2014. CQ Press. p. 98.

"Air war over Cuba 1956–1959". ACIG.org. 30 November 2011. Archived from the original on 18 March 2013. Retrieved 14 June 2013.

"La Guerras Secretas de Fidel Castro" Archived 18 January 2012 at the Wayback Machine (in Spanish). CubaMatinal.com. Retrieved 9 March 2013.

Puebla, Teté, and Mary-Alice Waters. Marianas in Combat: Teté Puebla & the Mariana Grajales Women's Platoon in Cuba's Revolutionary War, 1956–58. New York: Pathfinder, 2003.

"Cuba Libre". GMT Games. Archived from the original on 18 April 2014. Retrieved 18 April 2014.

"Cuba Once More" by Walter Lippmann. Newsweek. 27 April 1964. p. 23.

Louis A. Pérez. Cuba and the United States.

"Chronicle of an Unforgettable Agony: Cuba's Political Prisons". Contacto Magazine. September 1996. Archived from the original on 28 January 2013. Retrieved 10 July 2013.

"Uprising In Cuba Quickly Quelled, Ten Listed Dead". Florence Morning News. Retrieved 25 January 2019.

James Stuart Olson (2000). Historical Dictionary of the 1950s. Greenwood Publishing Group. pp. 67–68. ISBN 0-313-30619-2.

"Foreign Intervention by Cuba" (PDF).

Historia de Cuba: Desde Colon hasta Castro. Carlos Márquez Sterling. Miami, Florida. 1963.

Castro (2007), p. 174

Faria, Miguel A., Jr. (27 July 2004). "Fidel Castro and the 26th of July Movement". Newsmax Media. Archived from the original on 22 August 2015. Retrieved 14 August 2015.

"Trump administration bans educational and recreational travel to Cuba". PBS. 4 June 2019. Archived from the original on 4 June 2019. Retrieved 6 July 2019.

Puebla, Teté, and Mary-Alice Waters. Marianas in Combat: Teté Puebla & the Mariana Grajales Women's Platoon in Cuba's Revolutionary War, 1956–58. New York: Pathfinder, 2003

"Washington and the Cuban Revolution Today: Ballad of a Never-Ending Policy – Part I: The Myth of the Miami Lobby". Dissident Voice. 22 June 2013. Archived from the original on 27 October 2013. Retrieved 9 July 2013.

Dewitt, Don A. (2011). U.S. Marines at Guantanamo Bay, Cuba. p. 31. ISBN 9781462021246. Archived from the original on 25 October 2015. Retrieved 27 June 2015.

"Che: Part One". The Observer. 4 January 2009. Archived from the original on 5 September 2013. Retrieved 10 July 2013.

Díaz-Briquets, Sergio & Pérez-López, Jorge F. (2006). Corruption in Cuba: Castro and beyond. University of Texas Press. p. 77. ISBN 978-0-292-71482-3. Archived from the original on 18 October 2015. Retrieved 27 June 2015.

Castro (2007), p. 133

"Biography of Fidel Castro". About.com. Archived from the original on 24 April 2013. Retrieved 29 June 2013.

"1950s CIA Aid to Castro Reported". Los Angeles Times. 19 October 1986. Retrieved 18 August 2019.

Arthur Meier Schlesinger (1973). The Dynamics of World Power: A Documentary History of the United States Foreign Policy 1985–1993. McGraw-Hill. p. 512. ISBN 0-07-079729-3.

"Makers of the Twentieth Century: Castro". History Today. 1981. Archived from the original on 11 November 2013. Retrieved 9 July 2013.

English (2008)[page needed]

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 258.

Faria (2002), pp. 40–41

The Life & Times of Che Guevara by David Sandison (1996). Paragon. ISBN 0-7525-1776-7. p. 41.

"The Cuban Army Abroad – Meet Castro's Foreign Cold Warriors".

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 257.

"Cuba receives first US shipment in 50 years" (PDF). Cambridge University Press. Retrieved 18 November 2019.

Thomas (1998), pp. 691–93

"Cuban Revolution: The Voyage of the Granma". Latin American History. Archived from the original on 5 April 2015. Retrieved 24 December 2014. The yacht, designed for only 12 passengers and supposedly with a maximum capacity of 25, also had to carry fuel for a week as well as food and weapons for the soldiers.

Gary B. Nash, Julie Roy Jeffrey, John R. Howe, Peter J. Frederick, Allen F. Davis, Allan M. Winkler, Charlene Mires and Carla Gardina Pestana. The American People, Concise Edition: Creating a Nation and a Society, Combined Volume (6th edition, 2007). New York: Longman.

Parameters: Journal of the US Army War College. U.S. Army War College. 1977. p. 13.

Gleijeses, Piero (2002). Conflicting Missions: Havana, Washington and Africa, 1959–1976. University of North Carolina Press. p. 14.

"Parrot diplomacy". The Economist. 24 July 2008. Archived from the original on 24 May 2013. Retrieved 9 July 2013.

"From the archive, 11 March 1962: Batista's revolution". The Guardian. 11 March 2013. Archived from the original on 17 October 2014. Retrieved 29 June 2013.

Hunt, Michael (2014). The World Transformed 1945 to the Present. New York: Oxford University Press. p. 267. ISBN 9780199371020.

"Los rostros del Escambray". elnuevoherald (in Spanish). Retrieved 29 May 2019.

"Batista Says Manpower Edge Lacking". Park City Daily News. 1 January 1959. Archived from the original on 12 September 2015. Retrieved 14 June 2013.

"Cuba Libre". BoardGameGeek.com. Archived from the original on 13 August 2014. Retrieved 18 April 2014.

"On Cuba Embargo, It's the U.S. and Israel Against the World – Again". New York Times. 28 October 2014. Archived from the original on 6 July 2017. Retrieved 31 October 2014.

"CIA Helped Fund Castro In 50s, Author Contends" (PDF). Washington Post. 19 October 1986. Retrieved 18 August 2019.

"Carlos Franqui". Daily Telegraph. 24 May 2010. Archived from the original on 14 November 2012. Retrieved 14 June 2013.

Serra, Ana. Ideology and the novel in the Cuban revolution : the making of a revolutionary identity in the first decade. OCLC 42657417.

"Ahead Of Bay Of Pigs, Fears Of Communism". NPR. 17 April 2011. Archived from the original on 20 February 2014. Retrieved 9 July 2013.

"Historical sites: Moncada Army Barracks and". CubaTravelInfo. Archived from the original on 10 July 2013. Retrieved 10 July 2013.

Jacob Bercovitch and Richard Jackson (1997). International Conflict: A Chronological Encyclopedia of Conflicts and Their Management, 1945–1995. Congressional Quarterly.

"Archived copy". Archived from the original on 9 September 2018. Retrieved 26 January 2019.

"Cuba off the U.S. terrorism list: Goodbye to a Cold War relic". Los Angeles Times. 17 April 2015. Archived from the original on 18 April 2015. Retrieved 18 April 2015.

American Comandante Archived 20 October 2018 at the Wayback Machine, 2015 episode of American Experience

"New Clashes Reported In Cuban Countryside". www.latinamericanstudies.org. Retrieved 29 May 2019.

Horowitz, Irving Louis (1988). Cuban communism. New Brunswick, N.J.: Transaction Books. p. 662. ISBN 978-0-88738-672-5.

Hunt, Michael H. (2004). The World Transformed: 1945 to the present. New York, New York: Oxford University Press. p. 257. ISBN 9780199371020.

"Guerrilla War/Guevara". Hardcore Gaming 101. 18 October 2013. Archived from the original on 30 October 2013. Retrieved 31 October 2013.

"Jean Daniel Bensaid: Biography" Archived 12 January 2018 at the Wayback Machine . Spartacus Educational. Retrieved 3 December 2012.

New Republic, 14 Dec. 1963, Jean Daniel "Unofficial Envoy: An Historic Report from Two Capitals, " page 16 US President John F. Kennedy said: "I approved the proclamation which Fidel Castro made in the Sierra Maestra, when he justifiably called for justice and especially yearned to rid Cuba of corruption. I will even go further: to some extent it is as though Batista was the incarnation of a number of sins on the part of the United States. Now we

shall have to pay for those sins. In the matter of the Batista regime, I am in agreement with the first Cuban revolutionaries."

Socialismul african

James, Selma. "What we can learn from Tanzania's hidden socialist history". The Guardian.

Rooney, David (31 October 1988). "Kwame Nkrumah". Archive.org. Palgrave Macmillan. Retrieved 3 April 2020.

Brockway, Fenner (1963). African Socialism. London: The Bodley Head. p. 32.

Ngau, Peter M. (1987). "Tensions in Empowerment: The Experience of the "Harambee" (Self-Help) Movement in Kenya". Economic Development and Cultural Change. 35 (3): 523–538. doi:10.1086/451602. JSTOR 1153928.

Vaillant, Janet. "Homage to Léopold Sédar Senghor: 1906-2001". Indiana University.

Ng'ethe, Njuguna (1983). "Politics, Ideology and the Underprivileged: The Origins and Nature of the Harambee Phenomenon in Kenya". Journal of Eastern African Research & Development. 13: 150–170. JSTOR 24325584.

Young 1982, pp. 2, 97.

"Elections in Senegal". africanelections.tripod.com. Retrieved 2020-05-13.

Hyden, Goran (April 1975). "Ujamaa, Villagisation and Rural Development in Tanzania". Development Policy Review: 53–72. doi:10.1111/j.1467-7679.1975.tb00439.x.

Friedland, William H.; Rosberg Jr., Carl, eds. (1964). African Socialism. California: Stanford University Press. pp. 3.

Smertin, Yuri (29 March 2020). "Kwame Nkrumah". New York : International Publishers. Retrieved 3 April 2020.

Foltz, William J. (1965). From French West Africa to the Mali Federation. Internet Archive. New Haven : Yale University Press.

"About the Name". 2013-02-23. Archived from the original on 2013-02-23. Retrieved 2018-04-22.

Smith, James H. (1992). "Review of The Harambee Movement in Kenya: Self-Help, Development and Education among the Kamba of Kitui District". The Journal of Modern African Studies. 30 (4): 701–703. doi:10.1017/S0022278X00011198. JSTOR 161279.

Harris, Laurie Lanzen; Cherie, Abbey (1997). "Biography Today: Modern African Leaders". Archive.org. Omnigraphics Inc.

"Constitutional history of Senegal". ConstitutionNet. Retrieved 2020-05-13.

DeLancey, Mark. "The Ghana - Guinea - Mali Union: A Bibliographic Essay". Cambridge University Press.

Skurnik, Walter. "Leopold Sedar Senghor and African Socialism".

Klinghoffer, Arthur (1969). Soviet Perspectives on African Socialism. Fairleigh Dickinson Univ Press. ISBN 9780838669075. Retrieved 3 April 2020.

Esseks, John. "Political Independence and Economic Decolonization: The Case of Ghana under Nkrumah". University of Utah.

Friedland and Rosberg Jr., William and Carl (1964). African Socialism. California: Stanford University Press. pp. 3–5.

Jaimungal, Candice (May 2019). "Self Reliance, Agriculture and Ujamaa: Policies of Development in Postcolonial Tanzania". ResearchGate.

Vaillant, Janet (1990). "Black, French, and African". archive.org. Harvard University Press.

Socialist Models of Development, p. 851, Charles K. Wilber, Kenneth P. Jameson

Eurocomunismul

Richard Kingsley, ed., In Search of Eurocommunism, (Macmillan, 1981).

Webster, Dictionary. "Definition of Eurocommunism". Dictionary Entry. Webster's Dictionary. Retrieved 9 April 2013.

Laura Fasanaro, "The Eurocommunism Years: Italy's Political Puzzle and the Limits of the Atlantic Alliance.”." in Giles Scott-Smith, ed., Atlantic, Euratlantic or Europe-America?: The Atlantic Community and the European Idea from Kennedy to Nixon (2011): 548-72.

Eurocommunism is Anti-Communism.

Perry Anderson, 1976. The Antinomies of Antonio Gramsci. New Left Review., pp. 6–7.

Hitchens, Christopher (25 August 2008). "The Verbal Revolution. How the Prague Spring broke world communism's main spring". Slate. Retrieved 2 January 2015.

Bucharin, N. I. Selected Writings on the State and the Transition to Socialism. Armonk, N.Y.: M.E. Sharpe, 1982. p. xxi.

Tuomioja, Erkki (2008). "The Effects of the Prague Spring in Europe". Retrieved 2 January 2015.

Devlin, Kevin. "Western CPs Condemn Invasion, Hail Prague Spring". Open Society Archives. Archived from the original on 9 November 2014. Retrieved 10 November 2014.

Deutscher, Tamara (January–February 1983). "E. H. Carr—A Personal Memoir". New Left Review. New Left Review. I (137): 78–86.

Richard Kindersley, ed., In search of Eurocommunism (Springer, 2016).

Revoluții din 1989

"Soviet Archives", Info-Russ, JHU.

Simons, William B., ed. (1980). The Constitutions of the Communist World. BRILL. p. 256. ISBN 9028600701.

Oleh Havrylyshyn (9 November 2007). "Fifteen Years of Transformation in the Post-Communist World" (PDF).

"Yugoslavia", Constitution, GR: CECL, 27 April 1992.

Hilde Szabo: Die Berliner Mauer begann im Burgenland zu bröckeln (The Berlin Wall began to crumble in Burgenland - German), in Wiener Zeitung 16 August 1999; Otmar Lahodynsky: Paneuropäisches Picknick: Die Generalprobe für den Mauerfall (Pan-European picnic: the dress rehearsal for the fall of the Berlin Wall - German), in: Profil 9 August 2014.

"Georgia: Abkhazia and South Ossetia". www.pesd.princeton.edu. Encyclopedia Princetoniensis.

Kochanowicz, Jacek (2006). Berend, Ivan T. (ed.). Backwardness and Modernization: Poland and Eastern Europe in the 16th-20th Centuries. Collected studies: Studies in East-Central Europe. 858li. Aldershot: Ashgate Publishing, Ltd. p. 198. ISBN 9780754659051. Within the communist world, certain strata of population were particularly sensitive to Western influences. Late communism produced sizable, specific middle classes of relatively well-educated professionals, technicians and even highly skilled blue-collar workers. [...] These classes had no attachment whatsoever to Marxist-Leninist ideology, while they became attracted to the Western way of life. Many members of the ruling 'nomenklatura'

shared the same sentiments, as Western consumerism and individualism seemed more attractive to them than communist collective Puritanism. There were two very important consequences of this, one economic, and the second political. The economic one was the attractiveness of consumerism [...]. The political consequence was the pressure to increase the margins of political freedom and public space.

Richard Freeman (2008). "The new global labor market" (PDF). University of Wisconsin–Madison Institute for Research on Poverty.

Elster, Offe & Preuss 1998, p. 66.

"Hungary Purges Stalinism From Its Constitution". The New York Times. 19 October 1989.

Baabar (16 November 2009). "Democratic Revolution and Its Terrible Explanations". baabar.mn (in Mongolian). Archived from the original on 27 December 2012. Retrieved 25 June 2013.

Judah 2011.

Ginkel, John (September 2002). "Identity Construction in Latvia's "Singing Revolution": Why inter-ethnic conflict failed to occur". Nationalities Papers. 30 (3): 403–33. doi:10.1080/0090599022000011697. S2CID 154588618.

Steele, Jonathan (1994), Eternal Russia: Yeltsin, Gorbachev and the Mirage of Democracy, Boston: Faber

Slovenian Referendum Briefing No. 3 (PDF), UK: Sussex, archived from the original (PDF) on 18 December 2010

Apple Jr, R. W. (20 August 1989). "A New orbit: Poland's Break Leads Europe And Communism To a Threshold". The New York Times.

See "What Can Transition Economies Learn from the First Ten Years? A New World Bank Report, " in Transition Newsletter Worldbank.org, K-A.kg

Wałęsa 1991, p. 174.

"Hungary legalizes opposition groups". The New York Times. 20 October 1989.

Vogt, Henri (2005), Between Utopia and Disillusionment, p. 26, ISBN 1-57181-895-2.

Poland:Major Political Reform Agreed, Facts on File World News Digest, 24 March 1989. Facts on File News Services. 6 September 2007

"Сегодня исполняется 55 лет со дня смерти Сталина", Кавказский Узел [Kavkaz Uzel] (in Russian), RU, 14 October 2012, retrieved 12 August 2013.

"ИГ взяла на себя ответственность за нападение на полицейских в Ингушетии".

Hilde Szabo: Die Berliner Mauer begann im Burgenland zu bröckeln (The Berlin Wall began to crumble in Burgenland - German), in Wiener Zeitung 16 August 1999.

"Memorial website". Memo.ru. Retrieved 15 June 2019.

Wałęsa 1991, p. 157.

Sztompka, Piotr (27 August 1991). "Preface". Society in Action: the Theory of Social Becoming. University of Chicago Press. p. 16. ISBN 0-226-78815-6.

Sadurski, Wojciech; Czarnota, Adam; Krygier, Martin (30 July 2006). Spreading Democracy and the Rule of Law?: The Impact of EU Enlargemente for the Rule of Law, Democracy and Constitutionalism in Post-Communist Legal Orders. Springer. pp. 285–. ISBN 978-1-4020-3842-6.

Wałęsa 1991, p. 151.

Kaplonski, Christopher (2004). Truth, History, and Politics in Mongolia: The Memory of Heroes. Psychology Press. pp. 51, 56, 60, 64–65, 67, 80–82. ISBN 1134396732.

Bernhard, Michael; Szlajfer, Henryk (1 November 2010). From the Polish Underground: Selections from Krytyka, 1978–1993. Penn State Press. pp. 221–. ISBN 978-0-271-04427-9.

"Hungarian Party Assails Nagy's Execution". The New York Times. 1 June 1989.

Anders Aslund (1 December 2000). "The Myth of Output Collapse after Communism".

Heenan & Lamontagne 1999, p. 13.

Gorbachev, Mikhail (1996), interview in Johnson, Thomas, The Battle of Chernobyl on YouTube, [film], Discovery Channel, retrieved 19 February 2014.

"'Market fundamentalism' is unpractical", People's Daily, CN: Central Committee of the Communist Party, 3 February 2012, retrieved 13 January 2013

"Hungary Eases Dissent Curbs". The New York Times. 12 January 1989.

Fineman, Mark (24 January 1990). "Mongolia Reform Group Marches to Rock Anthem". Los Angeles Times. Retrieved 26 December 2012. Mongolia-watchers in Beijing said that... the democracy movement is rooted more in nationalism than in dissent.... 'Watching it unfold, you get the feeling this is more a pro-nationalist and pro-Mongolian movement than it is anti-party or anti-government, ' said a diplomat who left Ulan Bator on Monday.

FRONTLINE | The Tank Man | Season 2006 | Episode 8, retrieved 26 March 2020

Bayer, József (2003), "The Process of Political System Change in Hungary" (PDF), Schriftenreihe, Budapest, HU: Europa Institutes, p. 180.

Antohi, Sorin; Tismăneanu, Vladimir (January 2000). "Independence Reborn and the Demons of the Velvet Revolution". Between Past and Future: The Revolutions of 1989 and Their Aftermath. Central European University Press. p. 85. ISBN 963-9116-71-8.

Thomson, Clare (1992). The Singing Revolution: A Political Journey through the Baltic States. London: Joseph. ISBN 0-7181-3459-1.

Tagliabue, John (13 September 1989). "Poles Approve Solidarity-Led Cabinet". The New York Times.

Curtis, Glenn E. (1995). "Azerbaijan: A Country Study".

"Entire Mongolian Politburo resigns". Lawrence Journal-World. Lawrence, KS. 12 March 1990. pp. 8A. Retrieved 8 July 2013.

"Polska. Historia", Internetowa encyklopedia PWN [PWN Internet Encyklopedia] (in Polish), archived from the original on 1 October 2006, retrieved 11 July 2005.

"The Collapse of State Socialism", Foreign Affairs, 28 January 2009.

"1989: Malta Summit Ends Cold War". News. BBC. 3 December 1989. Retrieved 23 February 2015.

After Socialism: where hope for individual liberty lies. Svetozar Pejovich.

"20 Years After Soviet Soldiers Left the Czech Republic, Russians Move In". The Wall Street Journal. 28 June 2011.

Ludwig Greven "Und dann ging das Tor auf", in Die Zeit, 19 August 2014.

Petryna, Adriana (1995). "Sarcophagus: Chernobyl in Historical Light". Cultural Anthropology. 10 (2): 196–220. doi:10.1525/can.1995.10.2.02a00030. S2CID 144062565.

Rogel 2004, pp. 91–92.

Naimark & Case 2003, p. xvii.

Luciano, Bernadette (2008). Cinema of Silvio Soldini: Dream, Image, Voyage. Troubador. pp. 77–. ISBN 978-1-906510-24-4.

Gehler, Michael; Kosicki, Piotr H.; Wohnout, Helmut (2019). Christian Democracy and the Fall of Communism. Leuven University Press. ISBN 9789462702165.

"The world after 1989: Walls in the mind". The Economist. 5 November 2009.

"Parliament in Estonia Declares 'Sovereignty'". latimes. 17 November 1988.

Andreas Rödder, Deutschland einig Vaterland – Die Geschichte der Wiedervereinigung (2009).

"PCIJ findings: What's flawed, fuzzy with drug war numbers?".

G., Dari (5 December 2011). "Democracy Days to be inaugurated". news.mn (in Mongolian). Archived from the original on 10 January 2012. Retrieved 8 July 2013.

Shlyakhter, Alexander; Wilson, Richard (1992). "Chernobyl andGlasnost: The Effects of Secrecy on Health and Safety". Environment: Science and Policy for Sustainable Development. 34 (5): 25. doi:10.1080/00139157.1992.9931445.

Tagliabue, John (25 August 1989). "Opening new era, Poles pick leader". The New York Times.

"Demonstrace na letne pred 25 lety urychlily kapitulaci komunistu", Denik (in Czech), CZ, 23 November 2014.

Blacker, Coit D (1990), "The Collapse of Soviet Power in Europe", Foreign Affairs, 70 (1): 88–102, doi:10.2307/20044696, JSTOR 20044696.

Tagliabue, John (15 August 1989). "Poland's premier offering to yield to non-Communist". The New York Times.

de:Ministerrat der DDR (1986–1989) contains all the members of the Council.

De Nevers 2003, p. 130.

"Tsakhia Elbegdorj". Community of Democracies Mongolia. Archived from the original on 10 June 2013. Retrieved 8 July 2013.

Cummins, Ian (23 December 1995). "The Great MeltDown". The Australian.

Dunja Predić 2012: How big is all that, really? In: Cultures of Assembly - Architecture + Critical Architerctural Practice. Ständelschule Architecture Class, Frankfurt am Main.

Roberts, Adam (1991). Civil Resistance in the East European and Soviet Revolutions. Albert Einstein Institution. ISBN 1-880813-04-1. Archived from the original (PDF) on 30 January 2011.

Zhao, Dingxin (2001), The Power of Tiananmen: State-Society Relations and the 1989 Beijing Student Movement, Chicago: University of Chicago Press, p. 153, ISBN 0-226-98260-2.

Markham, James M. (7 July 1989). "Gorbachev spurns the use of force in Eastern Europe". The New York Times.

Pozdnyaev, Mikhail, "The Glamorous Tyrant: The Cult of Stalin Experiences a Rebirth", Novye Izvestia, RU, archived from the original on 11 May 2008.

"Hungary, in Turnabout, Declares '56 Rebellion a Popular Uprising". The New York Times. 29 January 1989.

Schmeidel, John. "My Enemy's Enemy: Twenty Years of Co-operation between West Deutschland's Red Army Faction and the GDR Ministry for State Security." Intelligence and National Security 8, no. 4 (October 1993): 59–72.

Ch., Munkhbayar (13 March 2013). "What was the Mongolian democratic revolution?". dorgio.mn (in Mongolian). Retrieved 8 July 2013.

"Child poverty soars in eastern Europe", BBC News, 11 October 2000.

"Romania – Soviet Union and Eastern Europe", Country studies, US: Library of Congress.

Fighting Poverty: Findings and Lessons from China's Success Archived 22 September 2013 at the Wayback Machine (World Bank). Retrieved 10 August 2006.

see also de:Regierung Modrow

Anne Frank Stichting (28 September 2018). "This page does not / no longer exist".

Holley, David (24 July 1990). "Briefing Paper : For the First Time, Mongolians Have Political Choices". Los Angeles Times. Los Angeles, CA. Retrieved 8 August 2013.

S. and S., Amarsanaa & Mainbayar (2009). Concise historical album of the Mongolian Democratic Union. pp. 3–5, 10, 33–35, 44, 47, 51–56, 58, 66.

Grofman, Bernard (2001). Political Science as Puzzle Solving. University of Michigan Press. pp. 85–. ISBN 0-472-08723-1.

Fulbrook, Mary. History of Germany, 1918–2000: the divided nation. p. 256.

History of the UDF (in Bulgarian), BG: SDS

Boyes, Roger (4 June 2009). "World Agenda: 20 years later, Poland can lead eastern Europe once again". The Times. UK. Retrieved 4 June 2009.

Kamm, Henry (8 October 1989). "Communist party in Hungary votes for radical shift". The New York Times.

Michael Frank: Paneuropäisches Picknick – Mit dem Picknickkorb in die Freiheit (German: Pan-European picnic - With the picnic basket to freedom), in: Süddeutsche Zeitung 17 May 2010.

Falk 2003, p. 147.

"Der 19. August 1989 war ein Test für Gorbatschows“ (German - August 19, 1989 was a test for Gorbachev), in: FAZ 19 August 2009.

Cornel, Ban (13 December 2012). Sovereign Debt, Austerity, and Regime Change: The Case of Nicolae Ceausescu's Romania. East European Politics & Societies. p. 34. doi:10.1177/0888325412465513. S2CID 144784730.

"The Great Doubling: The Challenge of the New Global Labor Market" (PDF). Retrieved 16 November 2013.

"Across Eastern Europe, Remembering the Curtain's Fall". Wall Street Journal. 24 April 2009.

Kamm, Henry (23 May 1988). "Hungarian Party replace Kadar with his premier". The New York Times.

Nedelmann, Birgitta; Sztompka, Piotr (1 January 1993). Sociology in Europe: In Search of Identity. Walter de Gruyter. pp. 1–. ISBN 978-3-11-013845-0.

Otmar Lahodynsky: Paneuropäisches Picknick: Die Generalprobe für den Mauerfall (Pan-European picnic: the dress rehearsal for the fall of the Berlin Wall - German), in: Profil 9 August 2014.

Perlez, Jane (3 December 1991). "Kenya Yielding on Multiparty Democracy". The New York Times. Retrieved 14 June 2019.

Pritchard, Rosalind MO. Reconstructing education: East German schools and universities after unification. p. 10.

Peter Staisch, Werner M. Prohl, Dschingis Khan lächelt, Bonn 1998, p.38ff

Cross, Gary S. (2000). "1: The Irony of the Century". An All-consuming Century: Why Commercialism Won in Modern America. New York: Columbia University Press. p. 8. ISBN 9780231113120. For East Europeans, the promise of mass consumption was preferable to the nightmare of solidarity even if it meant also the dominance of money and the private control of wealth. In reality, the fall of communism had more to do with the appeals of capitalist consumerism than political democracy.

"Nagorno-Karabakh profile". BBC News. BBC. Retrieved 18 February 2015.

Andreas Rödder, Deutschland einig Vaterland – Die Geschichte der Wiedervereinigung (2009).

Thomas Roser: DDR-Massenflucht: Ein Picknick hebt die Welt aus den Angeln (German - Mass exodus of the GDR: A picnic clears the world) in: Die Presse 16 August 2018.

Ahmed and Norton, Nizam U. and Philip (1999). Parliaments in Asia. London: Frank Cass & Co.Ltd. p. 143. ISBN 0-7146-4951-1. Retrieved 8 July 2013.

Steele, Jonathan (1994), Eternal Russia: Yeltsin, Gorbachev and the Mirage of Democracy, Boston: Faber.

Miklós Németh in Interview, Austrian TV - ORF "Report", 25 June 2019.

Stokes, G (1993), The Walls Came Tumbling Down, Oxford University Press, p. 131.

Who Lost Russia?, New York Times, 8 October 2000.

Kamm, Henry (17 June 1989). "Hungarian Who Led '56 Revolt Is Buried as a Hero". The New York Times.

Dizolvarea Uniunii Sovietice

"Upheaval in the East; Party in Estonia Votes Split and Also a Delay". The New York Times. March 26, 1990.

"The Third Russian Revolution; Transforming the Communist Party". The New York Times. February 8, 1990. Retrieved March 30, 2013.

Keller, Bill (December 28, 1988). "Stalin's Victims: An Uneasy Enshrinement". The New York Times.

"Soviet Releasing Some Prisoners Under New Law". The New York Times. February 8, 1987. Retrieved March 30, 2013.

Website of Estonian Embassy in London (National Holidays)

H., Hunt, Michael (June 26, 2015). The world transformed : 1945 to the present. p. 321. ISBN 9780199371020. OCLC 907585907.

Walker, Edward (2003). Dissolution. Rowman & Littlefield. p. 63. ISBN 0-7425-2453-1.

Sputnik (January 15, 2014). "Over Half of Russians Regret Loss of Soviet Union". ria.ru.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 40

"What Can Transition Economies Learn from the First Ten Years? A New World Bank Report", Transition Newsletter, World Bank, K-A.kg

Acton, Edward, (1995) Russia, The Tsarist and Soviet Legacy, Longmann Group Ltd (1995) ISBN 0-582-08922-0

"Gorbachev's role in 1989 turmoil". BBC News. April 1, 2009. Retrieved March 30, 2013.

"Marchers in Minsk Demand Further Chernobyl Cleanup". The New York Times. October 1, 1989.

Fein, Esther (April 25, 1989). "Kremlin Calls Georgia Violence a Local Operation". Retrieved June 24, 2014.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 94

Fein, Esther B. (August 27, 1989). "11 Armenians Leave Prison, Find Celebrity". The New York Times.

Keller, Bill (November 1, 1987). "Critic of Gorbachev Offers to Resign His Moscow Party Post". The New York Times.

Gorbachev, Mikhail (April 21, 2006). "Turning point at Chernobyl". Japan Times.

"Russians, Ukrainians Evoke Soviet Union" Archived June 16, 2012, at the Wayback Machine, Angus Reid Global Monitor (01/02/05)

Keller, Bill (September 26, 1989). "A Gorbachev Deadline on Armenia Issue". The New York Times.

King, p.140

Page 89 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Из СССР В СНГ: подчиняясь реальности

Barringer, Felicity (December 12, 1988). "Amid the Rubble, Armenians Express Rage at Gorbachev". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

"The Road to Freedom". The Virtual Exhibition. Latvia National Archives.

"Resolutions adopted by the United Nations Security Council in 1991". United Nations. Retrieved June 17, 2016.

[permanent dead link]

Leon Aron, Boris Yeltsin A Revolutionary Life. Harper Collins, 2000. page 739–740.

"Putin: Lenin's Ideas Destroyed USSR by Backing Republics Right to Secession". sputniknews.com. January 25, 2016. Retrieved January 26, 2016.

"The Gorbachev Plan: Restructuring Soviet Power". The New York Times. June 30, 1988. Retrieved March 30, 2013.

"Latvian Protest Reported Curbed". New York Times. November 19, 1987. Retrieved March 30, 2013.

Cooper, Anne (September 2, 1989). "Communists in Baltics Shying From Kremlin". The New York Times.

Kotz, David and Fred Weir. "The Collapse of the Soviet Union was a Revolution from Above". The Rise and Fall of the Soviet Union: 155–164.

Бабурин С. Н. На гибель Советского Союза

Pages 188–189. Conor O'Clery. Moscow December 25, 1991: The Last Day of the Soviet Union. Transworld Ireland (2011)

Keller, Bill (October 4, 1988). "Estonia Ferment: Soviet Role Model or Exception?". The New York Times.

"Graves of 500 Stalin Victims Are Reported Outside Minsk". The New York Times. August 18, 1988.

"Osh". Redmond, WA: Microsoft® Student 2009 [DVD]. 2008.

"Динаміка ностальгії за СРСР". ratinggroup.ua.

"Михаил Сергеевич Горбачёв (Mikhail Sergeyevičh Gorbačhëv)". Archontology. March 27, 2009. Retrieved April 3, 2009.

Page 69 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Carrere D'Encausse, Helene (1993). The End of the Soviet Empire: The Triumph of the Nations. Translated by Philip, Franklin (English ed.). New York, NY: BasicBooks. p. 16. ISBN 978-0-465-09812-5.

"Independence: a timeline (CONCLUSION) (08/26/01)". Ukrweekly.com. Retrieved March 30, 2013.

"Soviet Troops Struggle To Curb Georgia Strife". The New York Times. July 18, 1989.

Brzezinski, Zbigniew; Brzezinski, Zbigniew K.; Sullivan, Paige (1997). Russia and the Commonwealth of Independent States: Documents, Data, and Analysis. ISBN 9781563246371.

"Former Soviet Countries See More Harm From Breakup". Gallup. December 19, 2013.

Keller, Bill (September 23, 1988). "Parts Of Armenia Are Blocked Off By Soviet Troops". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

Modern Hatreds: The Symbolic Politics of Ethnic War – Page 63 by Stuart J. Kaufman

"Albertville 1992 Winter Olympics - results & video highlights". October 3, 2018.

"Independence: a timeline (PART I) (08/19/01)". Ukrweekly.com. Retrieved December 11, 2011.

Əkbərov, Nazim Fərrux oğlu (December 30, 2013). "Nazim Əkbərov Səkinə xanım Əliyeva haqqında" [Nazim Akbarov: About the woman Sakina Aliyeva]. aqra.az (in Azerbaijani). Baku, Azerbaijan: "Aqra" Elmin İnkişafına Dəstək İctimai Birliyi. Archived from the original on November 17, 2018. Retrieved November 18, 2018.

"Estonia Gets Hope". Ellensburg Daily Record. Helsinki, Finland: UPI. October 23, 1989. p. 9. Retrieved March 18, 2010.

"Nationalist riots in Kazakhstan: "Violent nationalist riots erupted in Alma-Ata, the capital of Kazakhstan, on 17 & 18 December 1986"".

Page 83 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Page 86 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Fein, Esther B. (December 8, 1989). "Upheaval in the East; Lithuania Legalizes Rival Parties, Removing Communists' Monopoly". The New York Times.

Fein, Esther B. (June 20, 1989). "Soviets Report an Armed Rampage in Kazakhstan". The New York Times.

Keller, Bill (August 24, 1987). "Lithuanians Rally For Stalin Victims". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

Milanović, Branko (2015). "After the Wall Fell: The Poor Balance Sheet of the Transition to Capitalism". Challenge. 58 (2): 135–138. doi:10.1080/05775132.2015.1012402. S2CID 153398717.

Fein, Esther B. (April 10, 1989). "At Least 16 Killed as Protesters Battle the Police in Soviet Georgia". The New York Times.

"Huge Azerbaijani Rally Asks Moscow to Free Prisoners". The New York Times. August 20, 1989.

"CIA World Factbook (1995)". CIA World Factbook. Archived from the original on March 14, 2005. Retrieved December 11, 2011.

"History of the Football Union of Russia". Russian Football Union. Archived from the original on September 9, 2016. Retrieved June 4, 2016.

Gerbner, George (1993). "Instant History: The Case of the Moscow Coup". Political Communication. 10 (2): 193–203. doi:10.1080/10584609.1993.9962975. ISSN 1058-4609. Archived from the original on January 16, 2015. Retrieved May 24, 2017.

Воронин Ю. М.Беловежское предательство

Francis X. Clines, "Gorbachev is Ready to Resign as Post-Soviet Plan Advances", The New York Times, December 13, 1991.

Page 72 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Ghodsee, Kristen (2017). Red Hangover: Legacies of Twentieth-Century Communism. Duke University Press. pp. 63–64. ISBN 978-0822369493.

Page 93 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Bolukbasi, Suha (2013). Azerbaijan: A Political History. London, England: I.B. Tauris. p. 138. ISBN 978-0-85771-932-4.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 71

Keller, Bill (September 20, 1988). "Gunfire Erupts in Tense Soviet Area". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

Francis X. Clines, "11 Soviet States Form Commonwealth Without Clearly Defining Its Powers", The New York Times, December 22, 1991.

Fein, Esther B. (June 26, 1989). "Rioting Youths Reportedly Attack The Police in Soviet Kazakhstan". The New York Times.

Esther B. Fein, "Baltic Nationalists Voice Defiance But Say They Won't Be Provoked", in The New York Times, August 28, 1989

Scheidel, Walter (2017). The Great Leveler: Violence and the History of Inequality from the Stone Age to the Twenty-First Century. Princeton University Press. p. 222. ISBN 978-0691165028.

Keller, Bill (May 30, 1989). "Moscow Maverick, in Shift, Is Seated in Supreme Soviet". The New York Times.

Greenspan, Jesse. "Chernobyl Disaster: The Meltdown by the Minute". HISTORY.

Brown, Archie (1997). The Gorbachev Factor. Oxford: Oxford University Press. ISBN 978-0-19288-052-9.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 23

Conor O'Clery, Moscow December 25, 1991: The Last Day of the Soviet Union. Transworld Ireland (2011). ISBN 978-1-84827-112-8, p. 74

Charles King, The Ghost of Freedom: History of the Caucasus

Pages 60–61 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

Schmemann, Serge (November 7, 1991). "Pre-1917 Ghosts Haunt a Bolshevik Holiday". The New York Times. Retrieved December 21, 2017.

Senn, Alfred Erich (1995). Gorbachev's Failure in Lithuania. St. Martin's Press. p. 78. ISBN 0-312-12457-0.

Keller, Bill (May 31, 1989). "Gorbachev Urges a Postponement of Local Voting". The New York Times.

Page 82 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

"Child poverty soars in eastern Europe", BBC News, October 11, 2000

"1990: Yeltsin Resignation Splits Soviet Communists". BBC News. July 12, 1990.

Ростовский, Михаил (February 6, 2004). Анатомия распада [Anatomy of Decay]. Moskovskij Komsomolets (in Russian). Moscow, Russia. Archived from the original on November 19, 2018. Retrieved November 19, 2018.

"Soviet Communist Party gives up monopoly on political power: This Day in History – 2/7/1990". History.com. Archived from the original on January 22, 2018. Retrieved June 23, 2011.

1991: March Referendum Archived March 30, 2014, at the Wayback Machine SovietHistory.org

"Gorbachev, Last Soviet Leader, Resigns; U.S. Recognizes Republics' Independence". The New York Times. December 26, 1991. Retrieved June 7, 2020.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 87

"Upheaval in the East: Azerbaijan; Angry Soviet Crowd Attacks What Is Left Of Iran Border Posts". The New York Times. January 7, 1990.

"46th Session (1991–1992) – General Assembly – Quick Links – Research Guides at United Nations Dag Hammarskjöld Library". United Nations. Retrieved June 17, 2016.

Barringer, Felicity (May 24, 1987). "Russian Nationalists Test Gorbachev". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

"Conflict, cleavage, and change in Central Asia and the Caucasus", Karen Dawisha and Bruce Parrott (eds.), Cambridge University Press. 1997 ISBN 0-521-59731-5, p. 125

"Government in the Soviet Union: Gorbachev's Proposal for Change". The New York Times. October 2, 1988.

V.Pribylovsky, Gr.Tochkin . Kto i kak uprazdnil SSSR

Pages 10–12 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

R. Beissinger, Mark. "Nationalism and the Collapse of Soviet Communism" (PDF). Princeton University: 5–6. Archived from the original (PDF) on September 28, 2017. Retrieved January 9, 2018.

Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7, p. 90

Barringer, Felicity (July 11, 1988). "Anger Alters the Chemistry of Armenian Protest". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

"Barcelona 1992 Summer Olympics - results & video highlights". November 23, 2018.

Barringer, Felicity (November 29, 1988). "Tension Called High In Armenia Capital, With 1, 400 Arrests". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

Taubman, Philip (November 26, 1988). "Soviet Army Puts Armenian Capital Under Its Control". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

Barringer, Felicity (July 26, 1987). "Tartars Stage Noisy Protest in Moscow". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

"Uzbekistan Riots Reported Quelled". The New York Times. June 12, 1989.

"Chernenko is Dead in Moscow at 73; Gorbachev Succeeds Him and Urges Arms Control and Economic Vigor". The New York Times. March 12, 1985.

Elizabeth Fuller, “Nagorno-Karabakh: The Death and Casualty Toll to Date, ” RL 531/88, Dec. 14, 1988, pp. 1–2.

"Update on the Moldavian Elections to the USSR Congress of People's Deputies". May 24, 1989. Archived from the original on February 26, 2012. Retrieved August 9, 2012.

Clines, Francis X. (May 15, 1989). "This Time, Many Candidates for Soviet Voters". The New York Times.

Edward, Walker (2003). Dissolution: Sovereignty and the Breakup of the Soviet Union. Oxford: Rowman & Littlefield Publishers. p. 185. ISBN 978-0-74252-453-8.

"Georgia: Abkhazia and South Ossetia". pesd.princeton.edu. Encyclopedia Princetoniensis.

(in Russian) Declaration № 142-H of the Soviet of the Republics of the Supreme Soviet of the Soviet Union, formally establishing the dissolution of the Soviet Union as a state and subject of international law.

"Conflict, cleavage, and change in Central Asia and the Caucasus" Karen Dawisha and Bruce Parrott (eds.), Cambridge University Press. 1997 ISBN 0-521-59731-5, p. 124

H., Hunt, Michael (June 26, 2015). The world transformed : 1945 to the present. pp. 323–324. ISBN 9780199371020. OCLC 907585907.

O'Clery, Conor. Moscow December 25, 1991: The Last Day of the Soviet Union. Transworld Ireland (2011). ISBN 978-1-84827-112-8, p. 71.

"Concluding document of The Hague Conference on the European Energy Charter" (PDF). Archived from the original (PDF) on October 24, 2013. Retrieved December 11, 2011.

"Belarus Plans to Build Memorial to Stalin's Victims". The New York Times. January 25, 1989.

"1986: Sakharov comes in from the cold". BBC News. December 23, 1972. Retrieved March 30, 2013.

"Union of Soviet SOSocialist Republics: Parliamentary elections Congress of People's Deputies of the USSR, 1989". Ipu.org. Retrieved December 11, 2011.

Pages 62–63 Black Garden de Waal, Thomas. 2003. NYU. ISBN 0-8147-1945-7

"The End of the Soviet Union; Text of Declaration: 'Mutual Recognition' and 'an Equal Basis'". The New York Times. December 22, 1991. Retrieved March 30, 2013.

Nina Bandelj, From Communists to Foreign Capitalists: The Social Foundations of Foreign Direct Investment in Postsocialist Europe, Princeton University Press, 2008, ISBN 978-0-691-12912-9, p. 41

Balmforth, Tom (December 19, 2018). "Russian nostalgia for Soviet Union reaches 13-year high". Reuters. Retrieved January 31, 2019.

Rosefielde, Steven (2001). "Premature Deaths: Russia's Radical Economic Transition in Soviet Perspective". Europe-Asia Studies. 53 (8): 1159–1176. doi:10.1080/09668130120093174. S2CID 145733112.

"Ministry of Foreign Affairs of The Republic of Armenia Official Site". Armeniaforeignministry.com. October 18, 1987. Archived from the original on September 14, 2007. Retrieved June 23, 2011.

Richard Nixon on "Inside Washington". Inside Washington, Seoul Broadcasting System, Richard V. Allen. April 6, 2015. Event occurs at 4:20. Retrieved May 25, 2020 – via Richard Nixon Foundation, YouTube. March 30, 1992.

Breslauer, George (2002). Gorbachev and Yeltsin as Leaders. Cambridge: Cambridge University Press. pp. 274–275. ISBN 978-0521892445.

Fein, Esther B. (October 25, 1989). "Soviet Legislature Votes to Abolish Official Seats". The New York Times.

Keller, Bill (June 16, 1988). "Armenian Legislature Bakcs [sic] Calls For Annexing Disputed Territory". The New York Times. Retrieved June 23, 2011.

"Archived copy" (PDF). Archived from the original (PDF) on September 20, 2011. Retrieved June 17, 2011.

"Soldiers Patrolling Soviet Georgia Amid Wave of Nationalist Protests". The New York Times. April 8, 1989.

Wolchik, Sharon L.; Jane Leftwich Curry (2007). Central and East European Politics: From Communism to Democracy. Rowman & Littlefield. p. 238. ISBN 978-0-7425-4068-2.

"Who Lost Russia?", The New York Times, October 8, 2000

Omoruri în masă sub regimuri comuniste

Applebaum, Anne (November 11, 2010), "The Worst of the Madness", The New York Review of Books

Fish, Issac Stone (September 26, 2010), "Greeting Misery With Violence", Newsweek

Harff, Barbara; Gurr, Ted Robert (September 1988), "Toward Empirical Theory of Genocides and Politicides: Identification and Measurement of Cases since 1945", International Studies Quarterly, Wiley on behalf of The International Studies Association, 32 (3): 359–371, doi:10.2307/2600447, JSTOR 2600447

Kulchytsky, Stanislav (February 17, 2007), "Holodomor of 1932–1933 as genocide: the gaps in the proof", Den

Fenby, Jonathan (2008), Modern China: The Fall and Rise of a Great Power, 1850 to the Present, Ecco, ISBN 978-0-06-166116-7

Courtois, Stéphane (2010), "Raphael Lemkin and the Question of Genocide under Communist Regimes", in Bieńczyk-Missala, Agnieszka; Dębski, Sławomir (eds.), Rafał Lemkin: A Hero of Humankind, Warsaw: Polski Instytut Spraw Międzynarodowych (PISM), pp. 117–152, ISBN 978-8-389-60785-0

Fischer, Ruth; Leggett, John C. (2006), "Stalin and German Communism: A Study in the Origins of the State Party", Studies in Intelligence, Edison, New Jersey: Transaction Publishers, ISBN 978-0-87855-822-3

Žižek, Slavoj (2006), Mao Zedong: the Marxist Lord of Misrule, EBSCO Publishing, Inc., archived from the original on November 17, 2019, retrieved December 1, 2019

Wiener, Jon (October 15, 2012), How We Forgot the Cold War: A Historical Journey Across America, University of California Press, ISBN 978-0-520-27141-8

Bilinsky, Yaroslav (1999), "Was the Ukrainian Famine of 1932–1933 Genocide?", Journal of Genocide Research, 1 (2): 147–156, doi:10.1080/14623529908413948, archived from the original on June 15, 2008, retrieved November 12, 2009

Totten, Samuel; Jacobs, Steven L. (2002), Pioneers of genocide studies, Transaction Publishers, ISBN 978-0-7658-0151-7

Pianciola, Niccolò (2001), "The Collectivization Famine in Kazakhstan, 1931–1933", Harvard Ukrainian Studies, 25 (3–4): 237–51, JSTOR 41036834, PMID 20034146

Lim, Louisa (2014), The People's Republic of Amnesia: Tiananmen Revisited, Oxford University Press, ISBN 9780199347711

Paczkowski, Andrzej (2001), "The Storm over the Black Book", The Wilson Quarterly, 25 (2): 28–34, JSTOR 40260182

Strzembosz, Tomasz (December 23, 2001), Interview with Tomasz Strzembosz: Die verschwiegene Kollaboration (PDF) (in German), Transodra, archived from the original (PDF) on March 27, 2009, retrieved January 10, 2010

Omestad, Thomas (June 23, 2003), "Gulag Nation", U.S. News & World Report

Valentino, Benjamin A. (2005), Final Solutions: Mass Killing and Genocide in the Twentieth Century, Cornell University Press, ISBN 978-0-801-47273-2

Estonia's Victims of Communism 1940-1991 - The Memorial, retrieved November 6, 2018

"The Lesser Multicides of the Twentieth Century", Twentieth Century Atlas – Death Tolls, Matthew White, October 2010, archived from the original on October 22, 2019, retrieved June 21, 2020

Mengistu found guilty of genocide, BBC, December 12, 2006, retrieved January 2, 2010

Kuromiya, Hiroaki (2001), "Review Article: Communism and Terror. Reviewed Work(s): The Black Book of Communism: Crimes, Terror, and Repression by Stephane Courtois; Reflections on a Ravaged Century by Robert Conquest", Journal of Contemporary History, 36 (1): 191–201, doi:10.1177/002200940103600110, JSTOR 261138, S2CID 49573923

Fein, Helen (1993b), "Revolutionary and Antirevolutionary Genocides: A Comparison of State Murders in Democratic Kampuchea, 1975 to 1979, and in Indonesia, 1965 to 1966", Comparative Studies in Society and History, 35 (4): 796–823, doi:10.1017/S0010417500018715

Kakar, M. Hassan (1995), Afghanistan: The Soviet Invasion and the Afghan Response, 1979–1982, University of California Press

Staub, Ervin (1989), The Roots of Evil: The Origins of Genocide and Other Group Violence, Cambridge University Press, ISBN 978-0-521-42214-7

Rappaport, Helen (1999), Joseph Stalin: A Biographical Companion, Santa Barbara, California: ABC-CLIO, ISBN 978-1-57607-208-0

Kuisong, Yang (March 2008), "Reconsidering the Campaign to Suppress Counterrevolutionaries", The China Quarterly, 193: 102–121, doi:10.1017/S0305741008000064

Szalontai, Balazs (November 2005), "Political and Economic Crisis in North Vietnam, 1955–56", Cold War History, 5 (4): 395–426, doi:10.1080/14682740500284630, S2CID 153956945

Healey, Dan (June 1, 2018), "Golfo Alexopoulos. Illness and Inhumanity in Stalin's Gulag", The American Historical Review, 123 (3): 1049–1051, doi:10.1093/ahr/123.3.1049

Ethiopian Dictator Mengistu Haile Mariam, Human Rights Watch, November 24, 1999

Melgunov, Sergei Petrovich (1975), The Red Terror in Russia, Hyperion Press, ISBN 978-0-883-55187-5

Shaw, Martin (2000), Theory of the Global State: Globality as Unfinished Revolution, Cambridge University Press, ISBN 978-0-521-59730-2

Heder, Steve (July 1997), "Racism, Marxism, labelling, and genocide in Ben Kiernan's "The Pol Pot regime"", South East Asia, Sage Publications, Ltd., 5 (2): 101–153, doi:10.1177/0967828X9700500202, JSTOR 23746851

Snyder, Timothy (2010), Bloodlands: Europe Between Hitler and Stalin, Basic Books, ISBN 978-0-465-00239-9

Латвія визнала Голодомор ґеноцидом [Latvia recognized the Holodomor as a genocide] (in Ukrainian), BBCUkrainian, March 13, 2008

Thompson, John H. (2008), Russia and the Soviet Union: An Historical Introduction from the Kievan State to the Present (6 ed.), New Haven, Connecticut: Westview Press, ISBN 978-0-8133-4395-2

Clayton, Jonathan (December 13, 2006), "Guilty of genocide: the leader who unleashed a 'Red Terror' on Africa", The Times Online

Allen, Paul (1996), Katyn: Stalin's Massacre and the Seeds of Polish Resurrection, Naval Institute Press, ISBN 978-1-55750-670-2

Vu, Tuong (2010a), Paths to Development in Asia: South Korea, Vietnam, China, and Indonesia, Cambridge University Press, ISBN 978-1-139-48901-0

Hossaini, Massoud (July 5, 2007), In pictures: Afghan mass grave, BBC

Collins, Joseph (1987), "Soviet Policy toward Afghanistan", Proceedings of the Academy of Political Science, 36 (4): 198–210, doi:10.2307/1173843, JSTOR 1173843

Lithuanian parliament recognizes Soviet crimes against Crimean Tatars as genocide, The Baltic Times, June 6, 2019, retrieved June 6, 2019

Behar, Eliott (2014), Tell It to the World: International Justice and the Secret Campaign to Hide Mass Murder in Kosovo, Dundurn Press, ISBN 9781459728066

Boobbyer, Phillip (2000), The Stalin Era, Routledge, ISBN 978-0-7679-0056-0

Haynes, John Earl; Klehr, Harvey (2003), In Denial: Historians, Communism, and Espionage, San Francisco, California: Encounter Books, ISBN 978-1-893554-72-6

Merten, Ulrich (2018), The Gulag in East Germany: Soviet Special Camps 1945-1950, Amherst, New York: Teneo Press, ISBN 978-1-93484-432-8

French, Patrick (September 9, 2009), Tibet, Tibet: A Personal History Of A Lost Land, Knopf Doubleday Publishing Group, ISBN 9780307548061

Semelin, Jacques (2009), Jaffrelot, Christophe (ed.), Purify and Destroy: The Political Uses of Massacre and Genocide, CERI Series in Comparative Politics and International Studies, translated by Cynthia Schoch, New York: Columbia University Press, ISBN 978-0-231-14283-0

Brady, Brendan (July 27, 2010), "Sentence reduced for former Khmer Rouge prison chief", The Los Angeles Times

Dulić, Tomislav (2004), "Tito's Slaughterhouse: A Critical Analysis of Rummel's Work on Democide", Journal of Peace Research, 41 (1): 85–102, doi:10.1177/0022343304040051, JSTOR 4149657, S2CID 145120734

Weiner, Amir (2002), "Review. Reviewed Work: The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartošek, Jean-Louis Margolin, Jonathan Murphy, Mark Kramer", The Journal of Interdisciplinary History, 32 (3): 450–452, doi:10.1162/002219502753364263, JSTOR 3656222, S2CID 142217169

Weiss-Wendt, Anton (2008), "Problems in Comparative Genocide Scholarship", in Stone, Dan (ed.), The Historiography of Genocide, London: Palgrave Macmillan, doi:10.1057/9780230297784, ISBN 978-0-230-29778-4

Pipes, Richard (1994), Russia Under the Bolshevik Regime, Vintage Books, ISBN 978-0-679-76184-6

Aronson, Ronald (2003), "Review: Communism's Posthumous Trial. Reviewed Work(s): The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression by Stéphane Courtois; The Passing of an Illusion: The Idea of Communism in the Twentieth Century by François Furet; The Burden of Responsibility: Blum, Camus, Aron, and the French Twentieth Century by Tony Judt; Le Siècle des communismes by Michel Dreyfus", History and Theory, 42 (2): 222–245, doi:10.1111/1468-2303.00240, JSTOR 3590882

Maksymiuk, Jan; Dratch, Marianna (November 29, 2006), Ukraine: Parliament Recognizes Soviet-Era Famine As Genocide, RFE/RL

Kort, Michael (2001), The Soviet Colossus: History and Aftermath, Armonk, New York: M.E. Sharpe, ISBN 978-0-7656-0396-8

A Moral Blind Spot, Victims of Communism Memorial Foundation, archived from the original on January 31, 2010

"Wall of Grief: Putin opens first Soviet victims memorial", BBC News, October 30, 2017

Kaplonski, Christopher (2002), "Thirty thousand bullets" (PDF), Historical Injustice and Democratic Transition in Eastern Asia and Northern Europe, London

Fischer, Benjamin B. (Winter 1999), "The Katyn Controversy: Stalin's Killing Field", Studies in Intelligence, retrieved December 10, 2005

Ray, Barry (2007), FSU professor's 'Lenin, Stalin, and Hitler' sheds new light on three of the 20th century's bloodiest rulers, Florida State University

Kotkin, Stephen (November 3, 2017), "Communism's Bloody Century", The Wall Street Journal, archived from the original on November 3, 2017

Rummel, Rudolph Joseph (1997c), Statistics Of Yugoslavia's Democide: Estimates, Calculations, And Sources, University of Hawaii Political Science Department

Alexopoulos, Golfo (January 7, 2013), The Gulag's Veiled Mortality, Hoover Institution, retrieved September 21, 2018

Saeima pieņem paziņojumu par Krimas tatāru deportāciju 75.gadadienu, atzīstot notikušo par genocīdu, Saeima of the Republic of Latvia, May 9, 2019, retrieved May 11, 2019

После продолжительных дебатов Сейм Латвии признал Голодомор геноцидом украинцев [After a lengthy debate, the Latvian Diet recognized the Holodomor as a genocide of Ukrainians] (in Russian), Korrespondent.net, March 13, 2008

Латвія визнала Голодомор 1932-33 рр. геноцидом українців [Latvia recognized the Holodomor of 1932-33 as a genocide of Ukrainians] (in Ukrainian), Korrespondent.net, March 14, 2008

Finn, Peter (April 27, 2008), "Aftermath of a Soviet Famine", The Washington Post

Getty, Arch; Rittersporn, Gábor; Zemskov, Viktor (1993), "Victims of the Soviet penal system in the pre-war years: a first approach on the basis of archival evidence" (PDF), American Historical Review, 98 (4): 1017–1049, doi:10.2307/2166597, JSTOR 2166597

Morré, Jörg (1997), "Einleitung. – Sowjetische Internierungslager in der SBZ", in Morré, Jörg (ed.), Speziallager des NKWD. Sowjetische Internierungslager in Brandenburg 1945–1950 (PDF), Potsdam: Brandenburgische Landeszentrale für politische Bildung

Doyle, Kevin (July 26, 2007), "Putting the Khmer Rouge on Trial", Time

Short, Philip (2001), Mao: A Life, Owl Books, ISBN 978-0-8050-6638-8

McLoughlin, Barry (2002), "Mass Operations of the NKVD, 1937–1938: a survey", in McLoughlin, Barry; McDermott, Kevin (eds.), Stalin's Terror: High Politics and Mass Repression in the Soviet Union, Palgrave Macmillan, ISBN 978-1-4039-0119-4

Montagnes, B. Pablo; Wolton, Stephane (2019), "Mass Purges: Top-Down Accountability in Autocracy", American Political Science Review, Cambridge University Press, 113 (4): 1045–1059, doi:10.1017/S0003055419000455

Ukraine's Parliament Recognizes 1944 'Genocide' Of Crimean Tatars, RFE/RL, Inc., November 12, 2015

Rauch, Jonathan (December 2003), "The Forgotten Millions: Communism is the deadliest fantasy in human history (but does anyone care?)", The Atlantic Monthly, retrieved April 24, 2010

Davies, R. W.; Wheatcroft, S. G. (2004), The Years of Hunger: Soviet Agriculture, 1931-1933, The Industrialisation of Soviet Russia, 5, Basingstoke: Palgrave Macmillan

Gross, Jan T. (2002), Revolution From Abroad: The Soviet Conquest of Poland's Western Ukraine and Western Belorussia, Princeton University Press, ISBN 978-0-691-09603-2

Todorova, Maria; Gille, Zsuzsa (2012), Post-Communist Nostalgia, Berghahn Books, ISBN 978-0-857-45643-4

Volkogonov, Dmitri (1999), Autopsy for an Empire: The Seven Leaders Who Built the Soviet Regime, Touchstone, ISBN 978-0-684-87112-7

When the State Kills: The Death Penalty v. Human Rights, Amnesty International, 1989

Harff, Barbara (1992), "Recognizing Genocides and Politicides", in Fein, Helen (ed.), Genocide Watch, 27

Cook, Bernard A. (2001), Europe Since 1945: An Encyclopedia, Volume 2 K-Z, New York, New York: Garland Publishing Inc., ISBN 978-0-815-34058-4

Solzhenitsyn, Alexander (April 2, 2008), Поссорить родные народы??, Izvestia (in Russian), archived from the original on April 5, 2008

Jones, Adam (2010), Genocide: A Comprehensive Introduction (2nd ed.), New York: Routledge, ISBN 978-0-415-48619-4

Corbel, Josef (1951), Tito's Communism, Denver, Colorado: The University of Denver Press

Barry, Ellen (November 26, 2010), "Russia: Stalin Called Responsible for Katyn Killings", The New York Times

Vo, Alex-Thai D. (Winter 2015), "Nguyễn Thị Năm and the Land Reform in North Vietnam, 1953", Journal of Vietnamese Studies, 10 (1): 1–62, doi:10.1525/vs.2015.10.1.1

McGoldrick, Dominic (2000), "The Tale of Yugoslavia: Lessons for Accommodating National Identity in National and International Law", in Tierney, Stephen (ed.), Accommodating National Identity: New Approaches in International and Domestic Law, Martinus Nijhoff Publishers, pp. 13–64, ISBN 90-411-1400-9

Sharlanov, Dinyu; Ganev, Venelin I. (2010), "Crimes Committed by the Communist Regime in Bulgaria", "Crimes of the Communist Regimes" Conference Country Report, February 24–26, 2010, Prague, Hanna Arendt Center in Sofia

Keep, John (1997), "Recent Writing on Stalin's Gulag: An Overview", Crime, Histoire & Sociétés / Crime, History & Societies, 1 (2): 91–112, doi:10.4000/chs.1014

Williams, Paul (2008), Security Studies: An Introduction, Taylor & Francis, ISBN 978-0-415-42561-2

Orizio, Riccardo (2004), Talk of the Devil: Encounters with Seven Dictators, Walker, ISBN 978-0-802-71416-9

Esteban, Joan Maria; Morelli, Massimo; Rohner, Dominic (May 11, 2010), "Strategic Mass Killings", University of Zurich Working Paper No. 486, Institute for Empirical Research in Economics

French, Patrick (March 22, 2008), "He May Be a God, but He's No Politician", The New York Times, retrieved June 1, 2014

Hertzke, Allen D. (2006), Freeing God's Children: The Unlikely Alliance for Global Human Rights, Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield, ISBN 978-0-7425-4732-2

Wheatcroft, Stephen G. (2000), "The Scale and Nature of Stalinist Repression and its Demographic Significance: On Comments by Keep and Conquest" (PDF), Europe-Asia Studies, 52 (6): 1143–1159, doi:10.1080/09668130050143860, PMID 19326595, S2CID 205667754

Charny, Israel (1999), Encyclopedia of Genocide, Santa Barbara: ABC-Clio, ISBN 9780874369281

Hardy, Jeffrey S. (Spring 2018), "Illness and Inhumanity in Stalin's Gulag. By Golfo Alexopoulos. New Haven: Yale University Press, 2007. xi, 308 pp. Notes. Index. Maps. $65.00, hard bound", Slavic Review, 77 (1): 269–270, doi:10.1017/slr.2018.57

Victims of Communism Memorial opened in Tallinn, ERR News, August 24, 2018

Walicki, Andrzej (1997), Marxism and the Leap to the Kingdom of Freedom: The Rise and Fall of the Communist Utopia, Stanford University Press, ISBN 978-0-804-73164-5

MacFarquhar, Roderick; Schoenhals, Michael (2006), Mao's Last Revolution, Harvard University Press

Mann, Michael (2005), The Dark Side of Democracy: Explaining Ethnic Cleansing, New York: Cambridge University Press, ISBN 978-0-521-53854-1

Berger, Arthur Asa (January 31, 1987), Television in society, Transaction Publishers, ISBN 978-0-88738-109-6

Hicks, Stephen R. C. (2009), Explaining Postmodernism: Skepticism and Socialism from Rousseau to Foucault, Scholarly Publishing, ISBN 978-1-59247-646-6

Haggard, Stephan; Noland, Marcus; Sen, Amartya (2009), Famine in North Korea, Columbia University Press

Rummel, Rudolph Joseph (November 1993), How Many did Communist Regimes Murder?, University of Hawaii Political Science Department, archived from the original on August 27, 2018, retrieved September 15, 2018

Chang, Jung; Halliday, Jon (2005), Mao: The Unknown Story, London, ISBN 978-0-224-07126-0

Rummel, Rudolph Joseph (2017), Lethal Politics: Soviet Genocide and Mass Murder Since 1917, Routledge, ISBN 9781351508872

Jahanbegloo, Ramin (2014), Introduction to Nonviolence, Palgrave Macmillan, ISBN 978-1-137-31426-0

"Estonian war figure laid to rest", BBC News, April 2, 2009, retrieved May 12, 2010

Andrew, Christopher; Mitrokhin, Vasili (2006), The World Was Going Our Way: The KGB and the Battle for the Third World, Basic Books, ISBN 978-0-465-00313-6

van Schaack, Beth (1997), "The Crime of Political Genocide: Repairing the Genocide Convention's Blind Spot", The Yale Law Journal, 106 (7)

Holquist, Peter (January–June 1997), ""Conduct Merciless Mass Terror": Decossackization on the Don, 1919" (PDF), Cahiers du Monde Russe : Russie, Empire Russe, Union Soviétique, États Indépendants, Guerre, guerres civiles et conflits nationaux dans l'Empire russe et en Russie soviétique, 1914 - 1922, 38 (1–2): 127–162, doi:10.3406/cmr.1997.2486

Polish experts lower nation's WWII death toll, AFP/Expatica, July 30, 2009, retrieved November 4, 2009

Kiernan, Ben (2003), "The Demography of Genocide in Southeast Asia: The Death Tolls in Cambodia, 1975-79, and East Timor, 1975-80" (PDF), Critical Asian Studies, 35 (4): 585–597, doi:10.1080/1467271032000147041, S2CID 143971159

Wheatcroft, Stephen (1996), "The Scale and Nature of German and Soviet Repression and Mass Killings, 1930–45" (PDF), Europe-Asia Studies, 48 (8): 1319–1353, doi:10.1080/09668139608412415

Fein, Helen (1993a), "Soviet and Communist genocides and 'Democide'", Genocide: a sociological perspective; Contextual and Comparative Studies I: Ideological Genocides, Sage Publications, ISBN 978-0-8039-8829-3

Naimark, Norman M. (2010), Stalin's Genocides (Human Rights and Crimes against Humanity), Princeton University Press, ISBN 978-0-691-14784-0

Dangerfield, Katie (December 13, 2017), North Korea defector says prisoners fed to dogs, women forced to have abortions, Global News, retrieved August 8, 2018

Rummel, Rudolph Joseph (1997b), Statistics of North Korean Democide: Estimates, Calculations, and Sources, University of Hawaii Political Science Department

Baron, Udo (2011), Hertle, Hans-Hermann; Nooke, Maria (eds.), The Victims at the Berlin Wall 1961-1989: A Biographical Handbook, Ch. Links Verlag, ISBN 978-3-861-53632-1

Kuromiya, Hiroaki (December 24, 2007), The Voices of the Dead: Stalin's Great Terror in the 1930s, Yale University Press, ISBN 978-0-300-12389-0

Milne, Seumas (September 12, 2002), "The battle for history", The Guardian, London, retrieved May 12, 2010

Amstutz, Mark R. (January 28, 2005), International ethics: concepts, theories, and cases in global politics (2nd ed.), Rowman & Littlefield, ISBN 978-0-7425-3583-1

Lorenz, Andreas (May 15, 2007), "The Chinese Cultural Revolution: Remembering Mao's Victims", Der Spiegel Online

Nove, Alec (1993), "Victims of Stalinism: How Many?", in Getty, J. Arch; Manning, Roberta T. (eds.), Stalinist Terror: New Perspectives, Cambridge University Press, ISBN 978-0-521-44670-9

Mawdsley, Evan (2003), The Stalin Years: The Soviet Union 1929–1953, Manchester, England: Manchester University Press, ISBN 978-0-7190-6377-0

"Ukraine – The famine of 1932–33", Encyclopædia Britannica, retrieved June 26, 2008

Pipes, Richard (2001), Communism: A History, Modern Library Chronicles, ISBN 978-0-8129-6864-4

Wemheuer, Felix (June 24, 2014), Famine Politics in Maoist China and the Soviet Union, Yale University Press, ISBN 978-0-300-19581-1

Figes, Orlando (2007), The Whisperers: Private Life in Stalin's Russia, Metropolitan Books, ISBN 978-0-8050-7461-1

Grant, Robert (November 1999), "Review: The Lost Literature of Socialism", The Review of English Studies, 50 (200)

Conquest, Robert (2007) [1990], The Great Terror: A Reassessment, 40th Anniversary Edition, Oxford: Oxford University Press, ISBN 978-0-195-31699-5

Tauger, Mark B. (2001), "Natural Disaster and Human Actions in the Soviet Famine of 1931–1933", The Carl Beck Papers in Russian and East European Studies (1506): 67, doi:10.5195/CBP.2001.89, ISSN 2163-839X, archived from the original on June 12, 2017

Leggett, George (1987), The Cheka: Lenin's Political Police, Oxford University Press, ISBN 978-0-19-822862-2

Alexopoulos, Golfo (April 25, 2017), Illness and Inhumanity in Stalin's Gulag, Yale University, ISBN 978-0-300-17941-5, retrieved September 3, 2018

Шарланов, Диню (2009), История на комунизма в България: Комунизирането на Българиия, Сиела, ISBN 978-954-28-0543-4

Bellamy, Alex J. (2017), East Asia's Other Miracle: Explaining the Decline of Mass Atrocities, Oxford University Press, ISBN 9780198777939

US admits helping Mengistu escape, BBC, December 22, 1999

Staub, Ervin (2011), Overcoming Evil: Genocide, Violent Conflict, and Terrorism, Oxford University Press, ISBN 978-0-195-38204-4

Krain, Matthew (June 1997), "State-Sponsored Mass Murder: The Onset and Severity of Genocides and Politicides", The Journal of Conflict Resolution, 41 (3): 331–360, doi:10.1177/0022002797041003001, JSTOR 174282, S2CID 143852782

Texts adopted: Final edition EU-Russia relations, Brussels: European Parliament, February 26, 2004, archived from the original on September 23, 2017, retrieved September 22, 2017

Jambrek, Peter, ed. (2008), Crimes Committed by Totalitarian Regimes (PDF) (DRAFT BEFORE FINAL EDITING ed.), Slovenian Presidency of the Council of the European Union, p. 156, ISBN 978-961-238-977-2

von Plato, Alexander (1999), "Sowjetische Speziallager in Deutschland 1945 bis 1950: Ergebnisse eines deutsch-russischen Kooperationsprojektes", in Reif-Spirek, Peter; Ritscher, Bodo (eds.), Speziallager in der SBZ. Gedenkstätten mit "doppelter Vergangenheit", Berlin: Ch. Links Verlag, ISBN 978-3-86153-193-7

Chang, Jon K. (April 8, 2019), "Ethnic Cleansing and Revisionist Russian and Soviet History", Academic Questions, 32 (2): 263–270, doi:10.1007/s12129-019-09791-8, S2CID 150711796

"Estonian charged with Communist genocide", International Herald Tribune, August 23, 2007, archived from the original on June 7, 2011

Senior Khmer Rouge leader charged, BBC, September 19, 2007

Karlsson, Klas-Göran; Schoenhals, Michael (2008), Crimes against humanity under communist regimes – Research review (PDF), Forum for Living History, ISBN 978-91-977487-2-8

Wayman, Frank W.; Tago, Atsushi (January 2010), "Explaining the onset of mass killing, 1949–87", Journal of Peace Research Online, Sage Publications, Ltd., 47 (1): 3–13, doi:10.1177/0022343309342944, JSTOR 25654524, S2CID 145155872

Figes, Orlando (1997), A People's Tragedy: The Russian Revolution 1891–1924, Viking, ISBN 978-0-19-822862-2

Mishra, Pankaj (December 13, 2010), "Staying Power", The New Yorker, ISSN 0028-792X, retrieved May 22, 2018

Weitz, Eric D. (2003), A century of genocide: utopias of race and nation, Princeton University Press, ISBN 978-0-691-00913-1

Gregory, Stephen (June 14, 2017), "Remembering the Victims of Communism—for Them, and for Us", The Epoch Times

Courtois, Stéphane, ed. (1999), The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression, translated by Jonathan Murphy and Mark Kramer; Mark Kramer (consulting ed.), Cambridge, MA: Harvard University Press, ISBN 978-0-674-07608-2

Taylor, Frederick (2012), The Berlin Wall: 13 August 1961 - 9 November 1989, A&C Black, ISBN 978-1-408-83582-1

Midlarsky, Manus (2005), The Killing Trap: Genocide in the Twentieth Century, New York: Cambridge University Press, ISBN 978-0-521-81545-1

Dikötter, Frank, Mao's Great Famine, Key Arguments, archived from the original on August 9, 2011

Easterly, William; Gatti, Roberta; Kurlat, Sergio (2006), "Development, democracy, and mass killings" (PDF), Journal of Economic Growth, 11 (2): 129–156, CiteSeerX 10.1.1.475.1626, doi:10.1007/s10887-006-9001-z, S2CID 195313778

Okhotin, N.G.; Roginsky, A.B. (2007), "Great Terror": Brief Chronology, Memorial

Rummel, Rudolph Joseph (2007), China's Bloody Century: Genocide and Mass Murder Since 1900, Transaction Publishers, ISBN 978-1-4128-0670-1

Goldhagen, Daniel (2009), Worse Than War: Genocide, Eliminationism, and the Ongoing Assault on Humanity, PublicAffairs, ISBN 978-1-58648-769-0

Davies, Robert; Wheatcroft, Stephen (2009), The Years of Hunger: Soviet Agriculture, 1931-1933, The Industrialisation of Soviet Russia, 5, Palgrave Macmillan UK, ISBN 978-0-230-27397-9

Sarwary, Bilal (February 27, 2006), "Kabul's prison of death", BBC

Harff, Barbara (2017), "12. The Comparative Analysis of Mass Atrocities and Genocide" (PDF), in Gleditsch, N. P. (ed.), R.J. Rummel: An Assessment of His Many Contributions, SpringerBriefs on Pioneers in Science and Practice, 37, SpringerBriefs on Pioneers in Science and Practice, pp. 111–129, doi:10.1007/978-3-319-54463-2_12, ISBN 978-3-319-54463-2

Conquest, Robert (1970), The Nation Killers, New York: Macmillan, ISBN 978-0-333-10575-7

Gellately, Robert (2007), Lenin, Stalin, and Hitler: The Age of Social Catastrophe, Knopf, ISBN 978-1-4000-4005-6

Keller, Bill (February 4, 1989), "Major Soviet Paper Says 20 Million Died As Victims of Stalin", The New York Times, ISSN 0362-4331, retrieved July 1, 2019

Voicu, George (2018), "Postcommunist Romania's Leading Public Intellectuals and the Holocaust", in Florian, Alexandru (ed.), Holocaust Public Memory in Postcommunist Romania, Studies in Antisemitism, Indiana University Press, ISBN 978-0-253-03274-4

PACE finds Stalin regime guilty of Holodomor, does not recognize it as genocide, RIA Novosti, April 28, 2010

Andjelic, Neven (2003), Bosnia-Herzegovina: The End of a Legacy, Frank Cass, p. 36, ISBN 0-7146-5485-X

Mosher, Steven W. (1992), China Misperceived: American Illusions and Chinese Reality, Basic Books, ISBN 978-0-465-09813-2

Wheatcroft, Stephen G. (1999), "Victims of Stalinism and the Soviet Secret Police: The Comparability and Reliability of the Archival Data. Not the Last Word" (PDF), Europe-Asia Studies, 51 (2): 315–345, doi:10.1080/09668139999056

Dissident (July 28, 2016), Victims by the Numbers, Victims of Communism Memorial Foundation, archived from the original on March 14, 2018, retrieved August 19, 2018

MacKinnon, Ian (March 7, 2007), "Crisis talks to save Khmer Rouge trial", The Guardian

Rousso, Henry; Goslan, Richard Joseph, eds. (2004), Stalinism and Nazism: History and Memory Compared, University of Nebraska Press, ISBN 978-0-803-29000-6

Snyder, Timothy (January 27, 2011), Hitler vs. Stalin: Who Was Worse?, New York review of Books

Ellman, Michael (2002), "Soviet Repression Statistics: Some Comments" (PDF), Europe-Asia Studies, 54 (7): 1151–1172, doi:10.1080/0966813022000017177, S2CID 43510161

McKirdy, Euan (August 7, 2014), "Top Khmer Rouge leaders found guilty of crimes against humanity, sentenced to life in prison", CNN

Wheatcroft, Stephen G. (2001), О демографических свидетельствах трагедии советской деревни в 1931—1933 гг. (On demographic evidence of the tragedy of the Soviet village in 1931–1933), Трагедия советской деревни: Коллективизация и раскулачивание 1927–1939 гг.: Документы и материалы. Том 3. Конец 1930–1933 гг., 3, Российская политическая энциклопедия, ISBN 978-5-8243-0225-7, archived from the original on March 20, 2008

Staub, Ervin (June 2000), "Genocide and Mass Killing: Origins, Prevention, Healing and Reconciliation", Political Psychology, 21 (2): 367–382, doi:10.1111/0162-895X.00193, JSTOR 3791796

Materski, Wojciech; Szarota, Tomasz (2009), Polska 1939–1945. Straty osobowe i ofiary represji pod dwiema okupacjami, Warszawa: Institute of National Remembrance (IPN), ISBN 978-83-7629-067-6

Whine, Michael (April 27, 2008), Expanding Holocaust Denial and Legislation, Jerusalem Center for Public Affairs

Chechnya: European Parliament recognises the genocide of the Chechen People in 1944, Unrepresented Nations and Peoples Organization, February 27, 2004, archived from the original on June 4, 2012, retrieved May 23, 2012

Totten, Samuel; Parsons, William S.; Charny, Israel W. (1997), Century of Genocide: Eyewitness Accounts and Critical Views, Garland, ISBN 978-0-8153-2353-2

Malia, Martin (1999), "Foreword: The Uses of Atrocity", in Courtois, Stéphane; Kramer, Mark (eds.), The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression, Harvard University Press, pp. ix–xx, ISBN 978-0-674-07608-2, retrieved August 24, 2015

Entisen presidentin serkkua syytetään neuvostoajan kyydityksistä, Baltic Guide, archived from the original on April 2, 2009

Cohen, Bertram D.; Ettin, Mark F.; Fidler, Jay W. (2002), Group Psychotherapy and Political Reality: A Two-Way Mirror, International Universities Press, p. 193, ISBN 0-8236-2228-2

Vu, Tuong (2010b), "Politburo's Directive Issued on May 4, 1953, on some Special Issues regarding Mass Mobilization", Journal of Vietnamese Studies, 5 (2): 243–247, doi:10.1525/vs.2010.5.2.243

Cornerstone laid for new memorial for victims of communist crimes, ERR News, May 4, 2018

Ellman, Michael (2007), "Stalin and the Soviet Famine of 1932–33 Revisited", Europe-Asia Studies, 59 (4), archived from the original (PDF) on October 14, 2007

Tadesse, Tsegaye (2006), "Verdict due for Ethiopia's ex-dictator Mengistu", Reuters

Rayfield, Donald (2004), Stalin and His Hangmen: The Tyrant and Those Who Killed for Him, Random House, ISBN 978-0-375-50632-1

Shafir, Michael (Summer 2016), "Ideology, Memory and Religion in Post-Communist East Central Europe: A comparative study Focused on Post-Holocaust", Journal for the Study of Religions and Ideologies, 15 (44): 52–110

Yakovlev, Alexander Nikolaevich (2002), A Century of Violence in Soviet Russia, Yale University Press, ISBN 978-0-300-08760-4

Ulfelder, Jay; Valentino, Benjamin (February 1, 2008), Assessing Risks of State-Sponsored Mass Killing, SSRN, doi:10.2139/ssrn.1703426

Locard, Henri (March 2005), "State Violence in Democratic Kampuchea (1975–1979) and Retribution (1979–2004)", European Review of History, 12 (1): 121–143, CiteSeerX 10.1.1.692.8388, doi:10.1080/13507480500047811, S2CID 144712717

Ghodsee, Kristen R. (Fall 2014), "A Tale of "Two Totalitarianisms": The Crisis of Capitalism and the Historical Memory of Communism" (PDF), History of the Present: A Journal of Critical History, 4 (2): 115–142, doi:10.5406/historypresent.4.2.0115, JSTOR 10.5406/historypresent.4.2.0115

Kaplan, Robert D. (2001), Soldiers of God: With Islamic Warriors in Afghanistan and Pakistan, New York: Vintage Departures

Spoorenberg, Thomas; Schwekendiek, Daniel (2012), "Demographic Changes in North Korea: 1993–2008", Population and Development Review, 38 (1): 133–158, doi:10.1111/j.1728-4457.2012.00475.x

Kleveman, Lutz (2003), The New Great Game: Blood and Oil in Central Asia, Jackson, Tennessee: Atlantic Monthly Press, ISBN 978-0-87113-906-1

Omar, Fekeiki (June 13, 2007), "The Toll of Communism", The Washington Post

Rummel, Rudolph Joseph (1991), China's Bloody Century: Genocide and Mass Murder Since 1900, Transaction Publishers, ISBN 978-0-88738-417-2

Seybolt, Taylor B.; Aronson, Jay D.; Fischoff, Baruch (2013), Counting Civilian Casualties: An Introduction to Recording and Estimating Nonmilitary Deaths in Conflict, Oxford University Press, ISBN 978-0-19997-731-4

White, Matthew (2011), Atrocities: The 100 Deadliest Episodes in Human History, W. W. Norton & Company, ISBN 978-0-393-08192-3

Montefiore, Simon Sebag (2005), Stalin: The Court of the Red Tsar, New York: Vintage Books, ISBN 978-1-4000-7678-9, archived from the original on June 4, 2011, retrieved January 10, 2010

Sharp, Bruce (April 1, 2005), Counting Hell: The Death Toll of the Khmer Rouge Regime in Cambodia, retrieved July 5, 2006

Ellman, Michael (September 2005), "The Role of Leadership Perceptions and of Intent in the Soviet Famine of 1931–1934" (PDF), Europe-Asia Studies, 57 (6): 823–841, doi:10.1080/09668130500199392, S2CID 13880089, retrieved July 4, 2008

Dikötter, Frank (2010), Mao's Great Famine: The History of China's Most Devastating Catastrophe, 1958-1962, Walker & Company, ISBN 978-0-8027-7768-3

Gray, John (1990), "Totalitarianism, civil society and reform", in Ellen Frankel Paul (ed.), Totalitarianism at the crossroads, Transaction Publisher, ISBN 978-0-88738-850-7

Möller, Horst (1999), Der rote Holocaust und die Deutschen. Die Debatte um das 'Schwarzbuch des Kommunismus' [The red Holocaust and the Germans. The debates on the 'Black Book of Communism'], Piper Verlag, ISBN 978-3-492-04119-5

Naimark, Norman M. (2001), Fires of Hatred: Ethnic Cleansing in Twentieth-Century Europe, Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, ISBN 978-0-674-00994-3

Valentino, Benjamin; Huth, Paul; Bach-Lindsay, Dylan (2004), "Draining the Sea: mass killing and guerrilla warfare", International Organization, 58 (2), doi:10.1017/S0020818304582061

Wrzesnewskyj, Borys (Office of) (June 21, 2019), Foreign Affairs Committee passes motion by Wrzesnewskyj on Crimean Tatar genocide, The Ukrainian Weekly, retrieved December 26, 2019

US Congress (1993), Friendship Act (HR3000) (PDF)

Melgunov, Sergei Petrovich (1927), "The Record of the Red Terror" (PDF), Current History

Rummel, Rudolph Joseph (October 10, 2005a), "Reevaluating China's Democide to 73, 000, 000", Democratic Peace Blog, Wordpress.com, retrieved December 1, 2012

Hackmann, Jörg (March 2009), "From National Victims to Transnational Bystanders? The Changing Commemoration of World War II in Central and Eastern Europe", Constellations. An International Journal of Critical and Democratic Theory, 16 (1): 167–181, doi:10.1111/j.1467-8675.2009.00526.x

Court Sentences Mengistu to Death, BBC, May 26, 2008

Harff, Barbara (1996), "Death by Government by R. J. Rummel", The Journal of Interdisciplinary History, 27 (1): 117–119, doi:10.2307/206491, JSTOR 206491

Sangar, Eric (November 3, 2007), Classicide, Online Encyclopedia of Mass Violence, retrieved June 6, 2018

Satter, David (2011), It Was a Long Time Ago, and It Never Happened Anyway: Russia and the Communist Past, Yale University Press, ISBN 978-0-300-17842-5

Parrish, Michael (1996), The Lesser Terror: Soviet state security, 1939–1953, Westport, CT: Praeger Press, ISBN 978-0-275-95113-9

Hollander, Paul, ed. (2006), From the Gulag to the Killing Fields: Personal Accounts of Political Violence and Repression in Communist States, Applebaum, Anne (foreword) and Hollander, Paul (introduction), Intercollegiate Studies Institute, ISBN 978-1-932-23678-1

Rummel, Rudolph Joseph (1994), Death by Government, New Brunswick: Transaction Publishers, ISBN 978-1-56000-927-6

Matas, David (1994), No More: The Battle Against Human Rights Violations, Toronto, Canada: Dundurn Press Limited, ISBN 978-1-550-02221-6

Brent, Jonathan (2008), Inside the Stalin Archives: Discovering the New Russia, Atlas & Co., ISBN 978-0-9777433-3-9

Lincoln, W. Bruce (1999), Red Victory: A History of the Russian Civil War, Da Capo Press, ISBN 978-0-306-80909-5

Chirot, Daniel; McCauley, Clark (2010), Why Not Kill Them All?: The Logic and Prevention of Mass Political Murder, Princeton University Press, ISBN 978-1-400-83485-3

Victims of communism monument could be unveiled next spring, CBC News, March 19, 2018

Latvian Lawmakers Label 1944 Deportation Of Crimean Tatars An Act Of Genocide, RFE/RL, Inc., May 10, 2019, retrieved May 10, 2019

Alexandra, Goujon (March 27, 2008), "Kurapaty (1937-1941): NKVD Mass Killings in Soviet Belarus", Online Encyclopedia of Mass Violence, ISSN 1961-9898, retrieved April 25, 2020

Rummel, Rudolph Joseph (December 1, 2005b), "Stalin Exceeded Hitler in Monstrous Evil; Mao Beat Out Stalin", Hawaii Reporter, archived from the original on September 17, 2009

Day, Meagan (October 23, 2018), "Mike Davis on the Crimes of Socialism and Capitalism", Jacobin, retrieved October 25, 2018

The Khmer Rouge Trial Task Force, Royal Government of Cambodia, archived from the original on March 17, 2009

Rosefielde, Steven (2010), Red Holocaust, Routledge, ISBN 978-0-415-77757-5

Volkava, Elena (March 26, 2012), The Kazakh Famine of 1930–33 and the Politics of History in the Post-Soviet Space, Wilson Center, retrieved July 9, 2015

The legacy of 100 years of communism: 65 million deaths, Chicago Tribune, November 6, 2017, archived from the original on November 7, 2017

Kim, Nam Kyu (2016), "Revolutionary Leaders and Mass Killing", Journal of Conflict Resolution, 62 (2): 289–317, doi:10.1177/0022002716653658, S2CID 148212321

"'Stalinism' was a collective responsibility – Kremlin papers", The News in Brief, University of Melbourne, 7 (22), June 19, 1998, archived from the original on April 29, 2003

Fitzpatrick, Sheila (2008), The Russian Revolution, Oxford University Press, ISBN 978-0-19-923767-8

Dallin, Alexander (2000), "Reviewed Work(s): The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression by Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartošek, Jean-Louis Margolin, Jonathan Murphy and Mark Kramer", Slavic Review, 59 (4): 882–883, doi:10.2307/2697429, JSTOR 2697429

Parenti, Michael (1997), Blackshirts and Reds: Rational Fascism and the Overthrow of Communism, San Francisco: City Lights Books, ISBN 978-0-87286-330-9

Cambridge Stanford Books

Cambridge Stanford Books este un proiect care își propune să organizeze și să colecteze informații tehnice, istorice și științifice. Conținutul este organizat și dezvoltat corespunzător, iar textul este prezentat cât mai clar și precis posibil.

Studentul sau omul de știință își vor putea satisface nevoile de consultare și studiu, printr-o lucrare susținută de un număr abundent de surse și referințe bibliografice. Unele informații consultate pentru a crea această lucrare se află sub licența Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 și GNU Free Documentation License.

Interogări sau sugestii

Pentru orice întrebare, îndoială sau sugestie, puteți consulta direct echipa de redactare prin e-mail: **academicscientists@gmail.com**

Index de conținut